

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KING OF WRATH

ANA HUANG

Ana Huang bir *USA Today*, *Publishers Weekly*, *Globe and Mail* ve Amazon'un en çok satan 1 numaralı yazarı. Lezzetli alfa kahramanlar, güçlü kadın kahramanlar ve bolca buhar, endişe ve bayılma serpiştirilmiş Yeni Yetişkin ve çağdaş romantizm yazıyor.

Seyahat tutkunu olduğunu iddia eden biri olarak, hikayelerine güzel destinasyonları dahil etmeyi sever ve iyi bir chai latte'ye asla hayır demez.

Ana okumadığı veya yazmadığı zamanlarda hayal kurmakla, art arda Netflix izlemekle ve bir sonraki favori restoranı için Yelp'i araştırmakla meşgul.

kaydeden Ana Huang

GÜNAH KRALLARI

Bir dizi birbirine bağılı bağımsız

Öfke Kralı

Gurur Kralı

TWISTED SERİSİ

Bir dizi birbirine bağılı bağımsız

Bükülmüş Aşk

Bükülmüş

Oyunlar

Bükülmüş

Nefret

Bükülmüş

Yalanlar

EĞER AŞK SERİSİ

Eğer Bir Daha Buluşursak (1. Düet
Kitabı) Güneş Hiç Batmazsa (2. Düet
Kitabı) Aşkın Bir Bedeli Olsaydı
(Bağımsız)

Mükemmel Olsaydık (Bağımsız)

KING OF WRATH

ANA HUANG

sikişmek için işemek

CUMA PARÇASI

İlk olarak 2022 yılında Ana Huang tarafından
yayınlandı Büyük Britanya'da 2022 yılında
Piatkus tarafından yayınlandı Telif hakkı ©

2022, Ana Huang tarafından

Editör:Becca Hensley Mysoor, Amy Briggs

Düzeltilmen:britt tayler

Kapak tasarımcısı:Cat Imb, TRC Designs

Yazarın manevi hakkı ileri sürülmüştür

Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın
çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir biçimde
veya yöntemle iletilemez veya başka herhangi bir bağlayıcı veya kapak
biçiminde dağıtılamaz. yayınlandığı ve benzeri olmayan
sonraki alıcıya dayatılan bu koşul da dahil olmak üzere koşul.

ISBN 978-0-349-43631-9

Cuma

Little, Brown Book

Group'un bir baskısı

Karmelit Evi

50 Victoria Dolgusu

Londra EC4Y 0DZ

Bir Hachette Birleşik Krallık

Şirketiwww.hachette.co.uk

www.littlebrown.co.uk

Kendin dahil sevdiğin kişiler için savaşmaya

İçindekiler

[plaVeliste](#)
[SVenopsis](#)
[İçerik Notları](#)

1. [Vivian](#)
2. [Vivian](#)
3. [Dante](#)
4. [Dante](#)
5. [Vivian](#)
6. [Dante](#)
7. [Vivian](#)
8. [Dante](#)
9. [Vivian](#)
10. [Dante](#)
11. [Vivian](#)
12. [Vivian](#)
13. [Dante](#)
14. [Vivian](#)
15. [Dante ve Vivian](#)
16. [Dante](#)
17. [Dante ve Vivian](#)
18. [Vivian](#)
19. [Dante](#)
20. [Dante](#)
21. [Vivian](#)
22. [Vivian](#)
23. [Dante ve Vivian](#)
24. [Vivian](#)
25. [Vivian](#)
26. [Dante](#)
27. [Vivian](#)
28. [Dante](#)
29. [Vivian](#)
30. [Vivian](#)
31. [Dante](#)
32. [Vivian](#)
33. [Vivian](#)

34. [Vivian ve Dante](#)
35. [Vivian ve Dante](#)
36. [Vivian](#)
37. [Vivian](#)
38. [Vivian ve Dante](#)
39. [Dante](#)
40. [Vivian](#)
41. [Vivian](#)
42. [Vivian ve Dante](#)
43. [Vivian](#)
44. [D](#)

[ante](#)

[VEPilog](#)

[kitaplar bve Ana Huang](#)

[Hiçbiri Ana Huang ile temas halinde p kabul
edildiGmentler](#)

Playlist

◀ ▶ ▷

"İmparatorluk Ruh Hali"—**Jay-Z feat. Alicia Keys**

"Lüks"—**Gwen Stefani**

"Kırmızı"—**Taylor Swift**

"Dişler"—**Yazın 5**

Saniyesi "Bölme"—**Beyonc**

"Tatlı çocuk"—**Koşmak**

"Hepsi benim"—**Plaza**

"Aşık Olmaya Yardım Edemezsin"—**Elvis Presley**

"Aşk

bulduk"—**Rihanna** *"Yıldızları*

saymak"—**Bir cumhuriyet**

"Kalp İstedigini İstiyor"—**selen Gomez**

"Kalmak"—**Rihanna**

O, onun hiç istemediği karısı... ve geleceğini hiç görmediği zayıflık.

Acımasız. Titiz. Kibirli.

Dante Russo, hem kişisel hem de profesyonel olarak kontrol konusunda başarılıdır.

Milyarder CEO, şantaj tehdidi onu çok az tanıdığđ bir kadınla nişanlanmaya zorlayana kadar asla evlenmeyi planlamadı.

Vivian Lau, mücevher varisi ve en yeni düşmanın kızı.

Ne kadar güzel ya da çekici olduğu önemli değil. Kanıtları ve nişanlarını yok etmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır.

Tek bir sorun vardır: artık ona sahip olduğuna göre... onu bırakamaz.

Zarif. Hırslı. İyi huylu.

Vivian Lau, mükemmel bir kız ve ailesinin yüksek sosyetenin en üst kademelerine giden bileti.

Mavi kanlı bir Russo ile evlenmek, aksi takdirde yeni para kazanan ailesine kapalı kalacak kapıları açmak anlamına gelir.

Kaba, yakalanması zor Dante, onun rüya partneri fikri olmasa da, görev dışı olarak görücü usulüyle evlenmelerini kabul eder.

Dokunuşunu özlemek asla planın bir parçası olmadı.

Yapabileceği en kötü şey de değildi: müstakbel kocasına aşık olmak.

İçerik Notları

Bu hikaye müstehcen cinsel içerik, küfür, hafif şiddet ve bazı okuyucular için hassas olabilecek konular içeriyor.

Ayrıntılı liste için lütfen ziyaret edin AnahuanG.com/king-of-wrath-cws.

BÖLÜM 1

Vivian

“

burada olduğuna inanamıyorum. Bir arkadaşının ev sahipliğini yapmadığı sürece bu tür şeylere asla gelmez...”

"Arno Reinhart'ı kaldırımnda bir yere çarptığını gördünüz mü?

*Forbes*Milyarderler listesi? Zavallı Arnie öğrendiğinde Jean-Georges'un ortasında neredeyse çıldırıyordu..."

Fısıltılar, Frederick Wildlife Trust'ın nesli tükenmekte olan hayvanlar için yıllık bağış toplama etkinliğinin yarısında başladı.

Bu yıl, gösterinin iddia edilen yıldızı küçük, kum renginde boru yağmurkuşuydu, ancak galanın iki yüz konuğunun hiçbiri Veuve Clicquot ve havyar cannoli üzerinden kuşun refahını tartışmıyordu.

"Ailesinin Como Gölü'ndeki villasında bir...yüz-milyon dolarlık yenileme Yer asırlık, bu yüzden sanırım zamanı geldi..."

Her fısıltı, kaçamak bakışlar ve ara sıra hülyalı iç çekişlerle birlikte yoğunlaştı.

Manhattan yüksek sosyetesinin normalde soğukkanlı üyelerini kimin böylesine heyecanlandırıldığını görmek için arkamı dönmedim. Gerçekten umursamadım. Çok yüksek topuklu ayakkabılarla yağma masasına doğru yalpalayarak yürüyen bir mağaza varisine çok fazla odaklanmışım. Kişiselleştirilmiş hediye çantalarından birini alıp çantasına atmadan önce hızla etrafına baktı.

Yürüdüğü an, kulaklığıma konuştum. "Shannon, Code Pink yağma masasında. Kimin çantasını aldığını öğrenin ve yerine koyun."

Bu gecenin çantalarının her biri sekiz bin dolardan fazla değerinde yağma içeriyordu, ancak maliyeti etkinlik bütçesine katlamak, Denman'ın varisiyle yüzleşmekten daha kolaydı.

Asistanım hattın üzerinden homurdandı. "Tilly Denman *Tekrar?* O masadaki her şeyi alacak kadar parası yok mu? *Vemilyonlar* kaldı mı?"

Evet, ama onun için mesele para değil. Adrenalin patlaması," dedim. "Gitmek. Hediye çantasını değiştirmek gibi yorucu görevi telafi etmek için yarın Magnolia Bakery'den ekmek pudingi sipariş edeceğim. Ve Tanrı aşkına, Penelope'nin nerede olduğunu bulun. Hediye istasyonunu yönetmesi gerekiyordu.

"Ha ha," dedi Shannon, alay ettiğimi açıkça anlayarak. "İyi. Hediye çantalarını ve Penelope'yi kontrol edeceğim ama bir *büyük* yarın bir leğen ekmek pudingi."

Hat kesildiğinde güldüm ve başımı salladım.

O hediye çantasının durumuyla ilgilenirken ben de odanın içinde dolaştım ve büyük ya da küçük diğer yangınlara göz kulak oldum.

İşe ilk başladığımda, aksi takdirde misafir olarak davet edileceğim iş etkinlikleri tuhaf geldi. Ama yıllar içinde buna alışmıştım ve gelir, ailemden küçük bir ölçüde bağımsız olmamı sağladı.

Güven fonumun bir parçası değildi, mirasım da değildi. Manhattan'da lüks bir etkinlik planlayıcısı olarak kazandığım paraydı.

Sıfırdan güzel olaylar yaratmanın zorluğunu sevdim ve zengin insanlar güzel şeyleri severdi. Bu bir kazan-kazan oldu.

O gece daha sonra Shannon bana doğru koştuğunda açılış konuşması için ses kurulumunu iki kez kontrol ediyordum. Vivian! Bana burada olduğunu söylemedin!" tısladı.

"DSÖ?"

"*Dante Russo*"

Yağma torbaları ve ses kontrolleriyle ilgili tüm düşünceler kafamdan uçup gitti.

Parlak gözlerine ve kızarmış yanaklarına bakarak bakışlarımı Shannon'a çevirdim.

Dante Russo mu? Kalbim görünürde bir sebep olmadan güm güm atıyordu. "Ama cevap vermedi evet."

"Pekala, LCV kuralları onun için geçerli değil." Neredeyse heyecanla titredi. "Geldiğine inanamıyorum. İnsanlar bunun hakkında konuşacak**haftalar**."

Az önceki fısıltılar birden anlam kazandı.

Russo Group'un lüks mallar holdinginin esrarengiz CEO'su Dante Russo, kendisinin, yakın arkadaşlarından birinin veya önemli iş ortaklarından birinin ev sahipliğini yapmadığı halka açık etkinliklere nadiren katılırdı. Frederick Wildlife Trust, bu kategorilerin hiçbirine girmedi.

Aynı zamanda New York'un en zengin ve dolayısıyla en çok izlenen adamlarından biriydi.

Shannon haklıydı. İnsanlar, aylarca olmasa da haftalarca onun katılımı hakkında vızıldayacaklardı.

"Güzel," dedim, ani kontrolden çıkan kalp atışımı dizginlemeye çalışarak. "Belki boru yağmuru sorununa daha fazla dikkat çeker."

Gözlerini devirdi. "Vivian, kimsenin umurunda değil" -durdu, etrafına baktı ve sesini alçalttı- "*aslında kimsenin umurunda değil*boru cılıbıtları hakkında. Demek istediğim, tehlikede oldukları için üzgünüm ama dürüst olalım. İnsanlar sadece sahne için buradalar."

Bir kez daha haklıydı. Yine de, katılma nedenleri ne olursa olsun, konuklar iyi bir amaç için para topluyordu ve olaylar işimi devam ettirmeye devam etti.

Shannon, "Gecenin asıl konusu," dedi, "Dante'nin ne kadar iyi görüldüğü."

Bir smokini bu kadar iyi dobdurun bir adam görmemişim."

"Senin bir erkek arkadaşın var, Shan."

"Bu yüzden? Başkalarının güzelliğini takdir etmemize izin veriliyor."

"Evet, şey, sanırım *sentakdir* yeterli. Çalışmak için buradayız, misafirlere göz gezdirmek için değil." Onu nazikçe tatlı masasına doğru ittim. "Daha fazla Viyana tartı getirebilir misin? azalıyoruz."

"Buzzkill," diye homurdandı ama dediğimi yaptı.

Yeniden ses düzenine odaklanmaya çalıştım ama gecenin sürpriz konuğu için odayı taramaktan kendimi alamadım. Bakışlarım DJ'in ve 3D pipo gösterisinin yanından geçip girişin yanındaki kalabalığa takıldı.

O kadar kalındı ki dış kenarların ötesini göremiyordum ama tüm banka hesabıma bahse girerim Dante onların ilgi odağıydı.

Kalabalık kısa bir süreliğine yer değiştirip koyu renk saçları ve geniş omuzları ortaya çıkardığında şüphelerim doğrulandı.

Omurgamdan bir farkındalık dalgası geçti.

Dante ve ben teğet sosyal çevrelere aittik ama resmi olarak hiç tanışmamıştık. İtibarını duyduğum kadarıyla, bu şekilde tutmaktan mutluydum.

Yine de, varlığı çekiciydi ve ben onun tüm odayı boydan boya çektiğini hissettim.

Kalçama vuran ısrarlı bir vızıltı tenimi kaplayan karıncalanmaları alıp götürdü ve dikkatimi Dante'nin hayran kulübünden uzaklaştırdı. Kişisel cep telefonumu çantamdan çıkarıp kimin aradığını gördüğümde midem bulandı.

Bir iş etkinliğinin ortasında kişisel aramalara cevap vermemeliyim, ancak insan Francis Lau'dan gelen bir çağrıyı görmezden gelmezdi.

En yakın tuvalete girmeden önce hemen ilgilenmemi gerektirecek acil bir durum olmadığından emin olmak için iki kez kontrol ettim.

"Merhaba baba." Resmi selamlama neredeyse yirmi yıllık uygulamadan sonra dilimden kolayca döküldü.

Ona baba derdim ama Lau Jewels gittikten ve sıkışık iki yatak odamızdan Beacon Hill malikanesine taşındıktan sonra ısrar etti.

onun yerine Baba deniliyor. Görünüşe göre kulağa daha "sofistike" ve "üst sınıf" geliyordu.

"Neredesin?" Derin sesi hattın üzerinden gürledi. "Neden bu kadar yankılı?"

"İşteyim. Aramana cevap vermek için gizlice banyoya girdim. Kalçamı tezgaha yasladım ve "Nesli tükenmekte olan pipo cılıbıt için bir bağış toplama etkinliği," diye eklemek zorunda hissettim kendimi.

Ağır iç çekişine gülümsedim. Babamın, yine de bağışlanan etkinliklere katılmasına rağmen, insanların parti yapmak için bahane olarak kullandıkları belirsiz nedenlere karşı pek sabrı yoktu. Yapılacak doğru şey buydu.

"Her gün nesli tükenmekte olan yeni bir hayvan öğreniyorum," diye homurdandı. "Annen, her hafta deniz ürünleri yemiyoruz gibi, bazı balıklar için bir bağış toplama komitesinde."

Eskiden bir estetisyen olan annem artık profesyonel bir sosyete ve yardım komitesi üyesiydi.

Babam, "İş yerinde olduğunuz için kısa keseceğim," dedi. "Cuma akşamı akşam yemeğinde bize katılmanı istiyoruz. Önemli haberlerimiz var."

İfadesine rağmen, bu bir rica değildi.

Gülüşüm soldu. "BuCuma gecesi?" Salı günüydü ve ailem Boston'da yaşarken ben New York'ta yaşıyordum.

Onların standartlarına göre bile son dakika isteği idi.

"Evet." Babam detaylandırmadı. "Akşam yemeği tam yedide. geç kalma.

Telefonu kapattı.

Telefonum, çıkarmadan önce fazladan bir vuruş için kulağımda donmuş kaldı. Yapışkan avucuma kaydı ve çantama geri koymadan önce neredeyse yere düşüyordu.

Bir cümlemin beni bir endişe sarmalına sokması komikti.

önemli haberlerimiz var.

Şirkete bir şey mi oldu? Birisi hasta mıydı yoksa ölüyor muydu? Ailem bir zamanlar tehdit ettikleri gibi evlerini satıp New York'a mı taşıyorlardı?

Aklım binlerce soru ve olasılıkla yarıştı. Bir cevabım yoktu ama bir şeyi biliyordum.

Lau malikanesine acil bir çağrı asla iyiye işaret değildi.

BÖLÜM 2

Vivian

MEbeveynlerinin oturma odası bir yerden fırlamış gibi görünüyordu. *Mimari Özetyaymak*. Püsküllü kanepeler, oymalı ahşap masalara dik açıda oturuyordu; Porselen çay takımları yan yana yer kapmak için itişip kakıştı paha biçilmez tchotchke'ler. Hava bile soğuk ve kişisel olmayan, genel olarak pahalı bir spreyci gibi kokuyordu.

Bazı insanların evleri vardı; ailemin gösterişli bir parçası vardı.

"Cildin donuk görünüyor." Annem beni eleştirel bir gözle inceledi. "Aylık yüz bakımınıza ayak uyduruyor musunuz?"

Karşımda oturuyordu, kendi teni sedefli bir parlaklıkla parlıyordu.

"Evet anne." Gülüşümdeki zorlama kibarlıktan yanaklarım ağrıyordu.

Çocukluğumun evine on dakika önce adım atmıştım ve çoktan saçlarım (çok dağınık), tırnaklarım (çok uzun) ve şimdi de tenim yüzünden eleştirilmiştim.

Lau malikanesinde başka bir gece.

"İyi. Unutma, kendini bırakamazsın, dedi annem. Henüz evli değilsin.

İçimi tuttum. *Yine başlıyoruz.*

Etkinlik planlama pazarının tasarımcı numune satışından daha acımasız olduğu Manhattan'daki gelişen kariyerime rağmen, ailem erkek arkadaşımın olmaması ve dolayısıyla evlilik beklentilerimin olmaması konusuna odaklanmıştı.

Mirasçıların hiçbir şey yapmaması artık moda olmadığı için işlerime göz yumdular, ama onlar *tükürük salgılayan* bir damat için, eski para elitinin çevrelerindeki yerini artırabilecek biri.

Zengindik ama asla eski para olmayacaktık. Bu nesilde değil. Hâlâ gencim, dedim sabırla. "Görüşmek için çok zamanım var. birisi."

Henüz yirmi sekiz yaşındaydım ama ailem otuzuncu yaş günümde gece yarısını vuran ikinci gece Crypt Keeper'a girecekmişim gibi davranıyordu.

"Neredeyse otuz yaşındasın," diye karşı çıktı annem. "Hiç gençleşmiyorsun ve *sensahip olma* evlilik ve çocuklar hakkında düşünmeye başlamak için. Ne kadar uzun süre beklerseniz, flört havuzu o kadar küçülür."

"BENbenbunun hakkında düşünüyorum."Soyadı bir rakamla bir bankacıyla evlenmeye zorlanmadan önce bıraktığım özgürlük yılını düşünüyorum."Gençleşmeye gelince, Botox ve estetik cerrahi bunun için var."

Ablam burada olsaydı, gülerdi. O olmadığı için, şakam kötü pişmiş bir sufleden daha yavan geldi.

Annemin dudakları inceldi.

Onun yanında, babamın kalın, gri uçlu kaşları burun köprüsünün üzerinde sert bir V oluşturunuyordu.

Altmış yaşında, dinç ve formda olan Francis Lau, her santimi kendi kendini yetiştirmiş bir CEO gibi görünüyordu. Lau Jewels'ı küçük bir aile işletmesinden otuz yılı aşkın bir süredir çok uluslu bir dev haline getirmişti ve onun sessiz bir bakışı beni koltuk minderlerine doğru çekmem için yeterliydi.

"Ne zaman evlilikten bahsedsek, şaka yapıyorsun." Ses tonu onaylamamayla doluydu. "Evlilik*Olumsuz*şaka, Vivian. Ailemiz için önemli bir konu. Kız kardeşimiz bade. *Kıtan*Alısaya yenisinde atılır Eldorra'nın kraliyet

ailisine bağlıyız."

Dilimi o kadar sert ısırđım ki ağızıma bakır tadı oldu.

Kız kardeşim, kraliçeden iki kez ayrılmış ikinci kuzen olan bir Eldorra kontuyla evlenmişti. Küçük Avrupa krallığının kraliyet ailesiyle "bağımız" gergindi, ama babamın gözünde aristokrat bir unvan, aristokrat bir unvandı.

"Şaka olmadığını biliyorum," dedim çayına uzanırken. Ellerimle yapacak bir şeye ihtiyacım vardı. "Ama aynı zamanda düşünmem gereken bir şey değil.*Şu anda*. Ben çıkıyorum. Beklentilerimi keşfetmek. New York'ta bir sürü bekar erkek var. Tek yapmam gereken doğru olanı bulmak."

Uyarıyı dışarıda bıraktım: New York'ta pek çok bekar erkek vardı, ancak bekar, heteroseksüel, salak olmayan, lapa lapa olmayan, rahatsız edici derecede eksantrik erkekler havuzu çok daha küçüktü.

Son randevum, "benimle buluşup onayını verebilmesi" için ölmüş annesiyle iletişim kurmam için beni bir seansa sokmaya çalıştı. Söylemeye gerek yok, onu bir daha hiç görmedim.

Ama ailemin bunu bilmesine gerek yoktu. Onlara göre, sağda solda yakışıklı vakıf fonu evlatlarıyla çıkıyordum.

"Geçen iki yılda sana uygun bir eş bulman için bolca zaman verdik." Babam konuşmamdan etkilenmemiş gibiydi. "Son sevgilinden beri tek bir ciddi erkek arkadaşın bile olmadı...*ilişki*. Bizim hissettiğimiz kadar aciliyet hissetmediğiniz açık, bu yüzden meseleleri kendi ellerime aldım.

Çayım dudaklarımın yarısında dondu. "Anlam?"

Bahsettiği önemli haberin kız kardeşimle ya da şirketle ilgili olduğunu düşündüm. Ama ya...

Kanım dondu.

Hayır, olamaz.

"Yani senin için uygun bir eşleşme ayarladım." Babam çok az uyarı veya görünür duygu olmadan bombayı attı. "Benim açımdan biraz çalışma gerekti, ancak düzenleme tamamlandı."

Senin için uygun bir eşleşme ayarladım.

Bildirisinin parçaları göğsümü patlattı ve dışa dönük soğukkanlılığımı neredeyse ikiye böldü.

Çay fincanım takırdayarak tabağına geri döndü ve annemin kaşlarını çatmasına neden oldu.

Bir kez olsun, onun onaylamaması konusunda endişelenemeyecek kadar işlemekle meşguldüm.

Görücü usulü evlilikler, evliliklerin aşk eşleşmeleri olmadığı büyük iş dünyası ve güç oyunları dünyamızda yaygın bir uygulamaydı; ittifaklardı. Ailem bir unvan için kız kardeşimi evlendirdi ve sıranın bana geleceğini biliyordum. Sadece bu kadar gelmesini beklemiyordum... o yüzden *yakında*.

Acı bir şok, korku ve korku kokteyli boğazımdan aşağı döküldü.

Babam tarafında "biraz çalıştıktan" sonra ömür boyu bir sözleşme yapmam bekleniyordu.

Her kadının duymak istediği şey.

"Ayaklarınızı çok uzun süre sürüklemenize izin verdik ve bu maç bizim için çok faydalı olacak," diye devam etti babam. "Akşam yemeğinde onunla buluştuğunda bana hak vereceğine eminim."

Kokteyl zehire dönüştü ve içimi kemirdi.

"Akşam yemeği? De olduğu gibi, *bu gece* akşam yemeği?" Sesim sanki kötü bir rüyada duymuşum gibi uzak ve tuhaf geliyordu. "Bana neden daha önce söylemedin?"

Görücü usulü evlilik haberinin tuzağına düşmek yeterince kötüydü. Müstakbel nişanlımla sıfır hazırlıkla tanışmak yüz kat daha kötüydü.

Annemin normalden daha eleştirel olmasına şaşmamalı. Müstakbel damadını misafir olarak bekliyordu.

Midem bulandı ve içindekileri annemin değerli İran halısının her yerine yayma olasılığı gerçeğe biraz daha yaklaştı.

Her şey çok hızlı oluyordu. Akşam yemeği daveti, nişanımla ilgili haberler, yaklaşan toplantı...

sürdür.

"Programlama komplikasyonları nedeniyle bugüne kadar doğrulamadı." Babam elini gömleğini düzeltti. "Eninde sonunda onunla tanışmak zorunda kalacaksın. Bu gece, bir hafta veya bir ay sonra fark etmez."

Aslında oyapmakkonu. Nişanlımla tanışmak için zihinsel olarak hazır olmakla onu hiçbir uyarı olmadan yüzüme fırlatmak arasında fark var.

Karnim kısık ateşte kaynadı, kaderinde asla tam kaynama noktasına ulaşmayacaktı.

Lau'nun evinde karşılık vermek kesinlikle yasaktı. Bir yetişkin olarak bile kurallarına bağlıydım ve itaatsizlik her zaman hızlı cezalar ve keskin sözlerle karşılandı.

"İşleri olabildiğince çabuk ilerletmek istiyoruz," diye atladı annem. "Düzgün bir düğün planlamak zaman alır ve nişanlınız, şey, ayrıntılar konusunda titizdir."

Henüz adamla tanışmamışken ona nişanım demesi ne kadar komikti.

"Hayatın yolugeçen yıl onu dünyanın kırk yaşının altındaki en uygun bekarlarından biri olarak adlandırdı. Zengin, yakışıklı, güçlü. Dürüst olmak gerekirse, baban kendini aştı." Annem babamın koluna vurdu, yüzü parlıyordu.

Geçen yıl Boston Society Şarap Müzayedesini planlama komitesinde yer aldığından beri onu bu kadar hareketli görmemiştim.

"Bu harika." Gülümsemem, kendini sağlam tutma çabasıyla sallandı.

En azından benim kibritim muhtemelen tüm dişlerine sahipti. Annemle babamın beni ölüm döşeğindeki eskimiş bir milyarderle evlendirmesini göz ardı etmezdim.

Para ve statü önce gelirdi; diğer her şey uzak bir saniye geldi.

Derin bir nefes aldım ve zihnimin aşağı inmemesini diledim. *O* özel yol.

Kendini toparla, Viv.

Bunu bana yüklediği için aileme ne kadar üzülsem de, daha sonra çıldırabilirdim.*sonrasında*akşamı atlattım Maça hayır diyebilecek durumda değildim. Yapsaydım, ailem beni evlatlıktan reddederdi.

Artı, müstakbel kocam -yine midem bulandı- her an burada olabilir ve olay çıkaramazdım.

Bir avuç içimi uyluğuma sildim. Başım dönüyordu ama evde her zaman taktığım maskeye sımsıkı sarıldım.*Serin. Sakinlik. Saygın.*

"Bu yüzden." Saframı yuttum ve hafif bir ses tonu vermeye çalıştım. "Bay Mükemmel'in bir adı var mı, yoksa sadece servetiyle mi biliniyor?"

Katılan herkesi hatırlayamadım*Hayatın yolulistes*i, ama ben insanlaryaptıhatırlayın, pek güven uyandırmadı. Eğer o...

"Yabancılar tarafından net değer. Seçili arkadaşlara ve aileye göre adlandırın."

Arkamdan gelen derin, beklenmedik sesle omurgam kaskatı kesildi. O kadar yakındı ki*hissetmek*sırtımda kelimelerin gümbürtüsü. Güneşte ısıtılmış bal gibi üzerimden kaydılar - zengin ve şehvetli, her sinir ucumun zevkle ürpermesine neden olan hafif bir İtalyan aksanıyla.

Isı derimin altına kaydı.

"İşte buradasın." Babam, gözlerinde garip bir şekilde muzaffer bir parıltıyla ayağa kalktı. "Bu kadar kısa sürede geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Sevgili kızınızla tanışma fırsatını nasıl kaçırabilirim?"

Bir alaycılık ipucu kelimeyi lekeledi*sevim*live bir sese karşı hissettiğim tomurcuklanan tüm çekiciliği anında silip süpürdü, her şeyden.

Buz damarlarımdaki sıcaklığı söndürdü.

Bay Mükemmel için çok fazla.

Konu insanlara geldiğinde içgüdülerime güvenmeyi öğrenmiştim ve içimden bir ses, sesin sahibinin de akşam yemeği konusunda benim kadar heyecanlı olduğunu söylüyordu.

"Vivian, konuğumuza merhaba de." Annem biraz daha ısınlanırsa yüzü ikiye bölünecekti.

Yanağını eline dayamasını ve âşık bir kız öğrenci gibi hülyalı bir şekilde

i çekmesini yarı yarıya bekliyordum.

Çenemi kaldırmadan önce rahatsız edici görüntüyü aklımdan uzaklaştırdım. Durmak.
döndü.

Ve ciğerlerimden tüm hava fişkırdı.

Kalın siyah saç. Zeytin derisi. Sert erkeksi çekiciliğini azaltmaktan ziyade güçlendiren hafif çarpık bir burun.

Müstakbel kocam bir takım elbiseye dökülmüş yıkımdı. Geleneksel yöntemlerle yakışıklı olmasa da o kadar güçlü ve çekiciydi ki varlığı, yeni doğmuş bir yıldızı tüketen bir kara delik gibi odadaki her oksijen molekülünü yutmuştu.

Genel olarak yakışıklı erkekler vardı veo. Ve sesinin aksine, yüzü fazlasıyla tanınabilirdi.

Kalbim yaşadığım şokun ağırlığı altında ezildi.

İmkansız. Benim görücü usulü nişanım olmasına imkan yoktu. Bu bir şaka olmalıydı.

Vivian. Annem azarını benim ismimmiş gibi gizledi.

Sağ. Akşam yemeği. nişanlı Toplantı.

Kendimi sersemliğimden sıyırdım ve gergin ama kibar bir gülümseme çağırdım. Vivian Lau. Sizinle tanışmak bir şeref idi."
elim uzattım

O almadan önce bir vuruş geçti. Sıcak güç avucumu kapladı ve koluma bir elektrik akımı gönderdi.

"Bu yüzden annenin adını defalarca söylediğini anladım." Ağır aksak tembelliği bu gözlemi bir şaka gibi gösterdi; gözlerinin sertliği bana bunun başka bir şey olmadığını söylüyordu. Dante Russo. O zevk bana ait."

Yine alay konusu oldu, ince ama keskin. Dante Russo.

Russo Group'un CEO'su, Fortune 500 efsanesi ve üç gece önce Frederick Wildlife Trust galasında büyük ses getiren adam. O

sadece uygun bir bekar değildi; o öyleydi*the* üniversite mezunu. Her kadının istediği ve kimsenin elde edemediği yakalanması zor milyarder.

Otuz altı yaşındaydı, işiyle ünlü bir evliliği vardı ve şimdiye kadar bekar yaşam tarzından vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

O halde neden Dante Russo görücü usulüyle evlenmeyi kabul etsin ki?

"Kendimi net değerimle tanıttırdım" dedi. "Ama bu akşamki yemeğin amacı göz önüne alındığında, seni bir yabancı olarak sınıflandırmak kabalık olur."

Gülümsemesi bir gram sıcaklık içermiyordu.

Esprime kulak misafiri olduğunu hatırlatınca yanaklarım kızardı. Kötü niyetli değildi ama başkalarının parasından bahsetmek, herkes gizlice yapsa da kabalık olarak görülüyordu.

"Çok düşüncelisin." Soğuk cevabım utancımı gizledi. Merak etmeyin Bay Russo. Net değerinizi bilmek isteseydim, Google'da arardım. Bilginin efsanevi çekiciliğinizin hikayeleri kadar hazır olduğundan eminim."

Gözlerinde bir parıltı parladı ama yemimi yemedi.

Bunun yerine, avucunu benimkinden kaydırıp klinik, mesafeli bir bakışı vücudumun üzerinde gezdirmeden önce, bakışlarımız enerjik bir an için birbirine kenetlendi.

Elim sıcaklıkla karıncalandı, ama başka her yerde, bir ölümlüyle karşı karşıya kalan bir tanrının kayıtsızlığı gibi tenime soğukluk dokundu.

Dante'nin incelemeleri altında yeniden kaskatı kesildim, birdenbire Cecelia Lau onaylı tüvit etekli takımım, inci düğmeler ve alçak topuklu ayakkabılarımın fazlasıyla farkına vardım. Hatta en sevdiğim kırmızı rujumu onun tercih ettiği nötr renkle değiştirdim.

Bu, ailemi ziyaret ettiğimde standart üniformamdı ve Dante'nin dudaklarının incelenmesine bakılırsa, pek de etkilenmemişti.

O kara, affetmeyen gözler yeniden benimkileri bulduğunda, bir huzursuzluk ve kızgınlık karışımı midemi bulandırdı.

Sadece birkaç kelime konuşmuştuk, yine de iki şeyi içten bir kesinlikle biliyordum.

Birincisi, Dante benim nişanlım olacaktı.

İkincisi, sunağa varamadan birbirimizi öldürebiliriz.

BÖLÜM 3

Dante

--
Düğün altı ay sonra yapılacak,” dedi Francis. "İşleri fazla uzatmadan düzgün bir kutlama planlamak için yeterli bir süre. Ancak, kamu duyurular hemen yapılmalı.”

Gülümsedi, güler yüzlü tonunun ve ifadesinin altında kıvrılmış yılandan eser yoktu.

Ben geldikten kısa bir süre sonra yemek odasına geçtik ve sohbet hemen düğün planlama alanına kayd.

İçimi tiksinti sardı. İle ilgili *kurskızının* bir an önce bir Russo ile evleneceğini dünyanın bilmesini isterdi.

Francis gibi adamlar sosyal konumlarını yükseltmek için her şeyi yaparlar, bana şantaj yapacak cesareti bulmak da dahil. *Benimofise* iki hafta önce, büyükbabamın ölümünün hemen ardından.

Öfke göğsümde yeniden alevlendi. Elimden gelseydi New York'tan kemikleri sağlam ayrılmazdı. Ne yazık ki, mecazi anlamda elim kolum bağlıydı ve bir yol bulana kadar *Ve Onları* bağla, güzel oynamalıydım.

Çoğu kısım için.

"Hayır, olmayacak." Parmaklarımı şarap kadehimin sapına doladım ve onun yerine boğduğumun Francis'in boynu olduğunu hayal ettim. “Kimse yapmayacak

Bir şeyler ters gitmedikçe, bu kadar kısa sürede biriyle evlendiğime inanıyorum.

Örneğin, kızınız hamile ve bu bir pompalı düğün. Bu ima, ben suratımı ifadesiz ve sesim bıkkın tutarken herkesin koltuklarında kıpırdanmasına neden oldu.

Kısıtlama bana doğal gelmedi. Birinden hoşlanmıyorsam, bunu bildiklerinden kesinlikle emin olurdum ama olağanüstü koşullar, olağanüstü önlemler gerektirirdi.

Francis'in ağzı inceldi. "Öyleyse ne önerirsin?" "Bir yıl daha makul bir zaman dilimi."

Asladaha iyiydi ama ne yazık ki bu bir seçenek değildi. Bir yıl yeterliydi. Francis'in kabul edeceği kadar kısa ve benim şantaj delillerini bulup yok etmem için yeterince uzundu. Umutla.

"Duyurular daha sonra da çıksın," dedim. "Kızınla benim daha önce hiç bu kadar toplum içinde görülmediğimizi düşünürsek, bir ay bize düzgün bir hikâye yazmamız için zaman veriyor."

"Bir hikaye bulmak için bir aya ihtiyacımız yok," diye çıkıştı.

Görücü usulü evlilikler yüksek sosyete yaygın olmasına rağmen, ilgili taraflar evliliklerin arkasındaki gerçek nedeni gizlemek için büyük çaba sarf ettiler. Birinin ailesinin bir başka aileye sadece statü nedeniyle katıldığını kabul etmek kaba kabul ediliyordu.

"İki hafta," dedi. "Vivian'ın evinize taşındığı hafta sonu ilan edeceğiz."

Çenem gerildi. Vivian, düğünden önce taşınması gerekeceğini öğrendiğinde açıkça hazırlıksız yakalanmış bir halde, yanımda kaskatı kesildi.

Bu, Francis'in çenesini kapalı tutma şartlarından biriydi ve ben bundan şimdiden korkmaya başlamıştım. Kişisel alanımı işgal eden insanlardan nefret ediyordum.

Francis, "Eminim ailen de duyuruların bir an önce yayınlanmasını isterdi," diye devam etti Francis, kelimeyi hafifçe vurgulayarak. *aile*. "Kabul etmiyor musun?"

Bakışlarını değiştirip başka tarafa bakana kadar
bakışlarını tuttum. "İki hafta oldu."

İlan tarihi önemli değil. Ben sadece planlamayı onun için olabildiğince
zorlaştırmak istemiştim.

Önemli olan düğün tarihiydi.

Bir yıl.

Fotoğrafları yok etmek ve nişanı bozmak için bir yıl. Büyük bir skandal
olurdu ama itibarım darbeyi alabilirdi. Laus 'yapamadı.

O gece ilk kez gülümsedim.

Francis tekrar kıpırdandı ve boğazını temizledi. "Harika. Taslağı
hazırlamak için birlikte çalışacağız—"

"Taslağını ben hazırlarım. Sonraki."

Bakışlarını görmezden geldim ve merlottan bir yudum daha aldım.

Konuşma, konuk davetleri, çiçekler ve umursamadığım milyonlarca
başka şeyden oluşan akıl almaz bir listeye dönüştü.

Francis ve karısını görmezden gelirken, huzursuz bir öfke derimin
altında çalkalandı.

Santeri anlaşması üzerinde çalışmak ya da Valhalla Club'da dinlenmek
yerine, bir cuma gecesi onların saçmalıklarıyla eğlenmek zorunda kaldım.

Vivian, düşüncelere dalmış gibi görünerek sessizce yemeğini yedi.

Birkaç dakikalık gergin sessizliğin ardından nihayet konuştu. "Uçuşun
nasıldı?"

"İyi."

"New York'ta buluşabilecekken vakit ayırıp geldiğin için teşekkür
ederim. Meşgul olman gerektiğini biliyorum."

Bir parça dana eti kesip ağzıma götürdüm.

Ben rahatça çiğnerken Vivian'ın bakışları yanağımda bir delik açtı.

"Ayrıca birinin banka hesabında ne kadar çok sıfır varsa o kadar az
kelime söyleyebildiğini duydum." Aldatıcı derecede hoş sesi tereyağını
kesebilirdi. "Söylentinin doğruluğunu kanıtlıyorsun."

"Senin gibi bir sosyete varisi kibar bir şirkette parayı tartışmaktan daha iyi bilir diye düşünmüştüm."

"Anahtar kelime kibar."

Ağzımın üzerinde bir gülümsemenin hayaleti titreşti.

Normal şartlar altında Vivian'ı sevebilirdim.

Zeki kahverengi gözleri ve hiçbir paranın satın alamayacağı türden doğal rafine kemik yapısıyla güzel ve şaşırtıcı derecede esprili biriydi. Ama incileri ve Chanel tüvitiyle, annesinin ve yalnızca sosyal statülerini önemseyen diğer gergin varislerin karbon kopyası gibi görünüyordu.

Artı, Francis'in kızıydı. Bir piçin doğması onun suçu değildi ama umurumda bile değildi. Hiçbir güzellik derecesi onun sicilindeki bu lekeyi silemezdi.

"Öyle değil*kibar* bir misafirle bu şekilde konuşmak," diye alay ettim usulca. Tuza uzandım. Yenim kolunu sıyırdı ve gözle görülür bir şekilde gerilmişti. "Ailen ne derdi?"

Tanıştığımızı bir saatten az bir süre kala Vivian'ın takılmalarını çoktan kaydetmiştim. Mükemmeliyetçilik, yüzleşmeme, ebeveynlerinin onayına yönelik umutsuz bir ihtiyaç.

Sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı.

Gözleri kısıldı. "derlerdi*Misafirler*Kibar bir sohbet için çaba göstermek de dahil olmak üzere ev sahibi kadar sosyal inceliklere bağlı kalmalıdır."

"Evet? Fifth Avenue Stepford Wives fabrikasından fırlamış gibi giyinmek sosyal incelikler arasında mı? Takım elbisesine ve incilerine bir bakış attım.

Cecelia gibi insanların böyle bir kıyafet giyip giymediği umurumda değildi ama Vivian, pasaklı giysiler içinde çuvaldaki bir elmas kadar yersiz görünüyordu. İyi bir sebep olmadan beni kızdırdı.

"Hayır, ama kesinlikle yapma güzel bir akşam yemeğini nezaketsizlikle mahvetmek de dahil," dedi Vivian soğukkanlılıkla. "Takım elbisenize uygun bir takım görgü kuralları satın almalısınız, Bay Russo. Lüks ürünler CEO'su olarak, çirkin bir aksesuarın bir kıyafeti nasıl mahvedebileceğini herkesten daha iyi biliyorsun."

Başka bir gülümseme, hâlâ soluk ama daha somut.

Sonuçta çok sıkıcı değil.

Ancak, annesi sohbetimize dahil olduğunda, eğlencemin közleri tıslayarak dumanlı bir ölüme dönüştü.

"Dante, tüm Rusların Como Gölü'ndeki aile malikanesinde evlendiği doğru mu? Önümüzdeki yaz düğünden önce tadilatın biteceğini duydum."

Hatırlatmayla kaslarım kasılırken gülümsemem kayboldu.

Cecelia'nın istekli ifadesiyle yüzleşmek için Vivian'dan yüzümü çevirdim.

"Evet," dedim, sesim kısılmıştı. "On sekizinci yüzyıldan beri tüm Russo düğünleri Villa Serafina'da yapılır."

Villayı birçok kez büyük dedem inşa ettirmiş ve eşinin adını vermiş. Ailem köklerini Sicilya'ya kadar sürebilirdi, ancak daha sonra Venedik'e göç ettiler ve lüks tekstil ürünleri ticareti yaparak bir servet kazandılar. Venedik ticaret patlaması sona erdiğinde, Avrupa çapında mülk edinmek için kullandıkları zenginliklerini ellerinde tutacak kadar çeşitlendiler.

Şimdi, yüzyıllar sonra, modern akrabalarım dünyanın dört bir yanına dağılmıştı -New York, Roma, İsviçre, Paris- ama Villa Serafina tüm aile mülkleri arasında en sevileni olmaya devam etti. Akdeniz'i bir düğün maskaralığıyla lekelemektense kendimi Akdeniz'de boğmayı tercih ederim.

Öfkem kükreyerek geri geldi.

"Müthiş!" Cecelia'nın gözleri parladı. Ah, yakında ailenin bir parçası olacağın için çok heyecanlıyım. Sen ve Vivian birmükemmelkibrit. Biliyor musun, altı dil konuşuyor, piyano ve keman çalıyor ve—"

"Affedersin." Sandalyemi geri iterek Cecelia'nın cümlesini yarıda kestim. Bacaklar, tatmin edici derecede sert bir çığlıkla zemine sürtündü.

"Doğa

aramalar.”

Şok edici kabalığının ardından sessizlik gümbürdüyordu.

Dışarı çıkıp yemek odasında öfkeden kuduran Francis, telaşlı Cecelia ve kıpkırmızı suratlı Vivian'ı bırakıp gitmeden önce kimsenin konuşmasını beklemedim.

Öfkem, derimin altında dinmeyen bir yanık olarak kaldı ama onlardan uzaklaştıkça soğudu.

Geçmişte, bana karşı çıkanlardan hemen intikam alırdım. Soğuk yenen bir yemek olan intikamın canı cehenneme; sloganım her zaman hızlı vur, sert vur ve doğru vur olmuştur.

Dünya, onunla birlikte hareket edemeyeceğim kadar hızlı hareket etti. Gelecekte herhangi bir sorun olmamasını sağlamak için sorunu yeterince sert bir şekilde hallettim ve yoluma devam ettim.

Lau durumunu çözmek ise sabır gerektiriyordu. Bu aşına olmadığım bir erdemdi ve üzerime tam oturmayan bir takım elbise gibi sınımsız sarılmıştı.

Mermer zemin yerini halıya bırakırken ayak seslerimin yankısı azaldı. Tuvaletin nerede olduğunu tahmin etmeye yetecek kadar benzer planlı malikaneyi ziyaret etmiştim ama koridorun sonundaki masif maun kapıyı tercih ederek onu atlardım.

Düğmenin çevrilmesi, bir İngiliz kütüphanesinden esinlenilmiş bir ofisi ortaya çıkardı.

Ahşap paneller, dolgulu deri mobilyalar, orman yeşili vurgular.

Francis'in iç sığınağı.

En azından evin geri kalanı gibi aşırı derecede altın süslemeli değildi. Gözyaşlarımdan gözlerim kanamaya başlamıştı.

Kapıyı açık bırakıp masaya doğru yürüdüm, adımlarım yavaştı. Francis'in ofisini gözetlememle ilgili bir sorunu varsa, benimle yüzleşebilirdi.

Bu gece burada olacağımı bildiği halde fotoğrafları kilitli olmayan bir kapının arkasında bırakacak kadar aptal değildi. fotoğraflar olsa bile *vardı* burada, başka bir yere saklanmış yedekleri olurdu.

Sandalyesine oturdum, çekmecesindeki kutudan bir Küba purosunu çıkardım ve odayı incelerken yaktım. Öfkem yerini hesaplamaya bıraktı.

Karanlık bilgisayar ekranı beni cezbedi ama bilgisayar korsanlığı işini, halihazırda fotoğrafların dijital kopyalarının izini sürmekte olan Christian'a bıraktım.

Francis ve ailesinin Hamptons'ta çekilmiş çerçeveli bir resmine geçtim. Araştırma bana Bridgehampton'da bir yazlıkları olduğunu söyledi ve yeni aldığım Renoir'imin orada en az bir dizi kanıt sakladığına bahse girerim.

Başka neresi...

"Ne yapıyorsun?"

Puromdan çıkan duman Vivian'ın yüzünü örttü ama onaylamadığı açık ve net bir şekilde ortaya çıktı.

Bu kadar hızlı oldu. Ailesi onu peşimden gelmeye zorlamadan önce en az beş dakika daha beklemiştim.

"Sigara molası keyfi." Başka bir tembel nefes aldım.

Sigaraya dokunmadım ama ara sıra Cohiba içtim. En azından Francis'in iyi bir tütün zevki vardı.

"Babamın ofisinde mi?"

"Açıkça." Duman çözülüp Vivian'ın kaşlarını çatdığı ortaya çıktığında göğsüm karanlık bir memnuniyetle doldu.

Nihayet. Bazı görünür duygular.

Saçma sapan ilişkimizin geri kalanında bir robota mahkûm olduğumu düşünmeye başlamıştım.

Odayı geçti, puroyu elimden aldı ve gözlerini benden ayırmadan masanın üzerindeki yarı boş su bardağına bıraktı.

"Muhtemelen her istediğini yapmaya alışkın olduğunu anlıyorum, ama bir akşam yemeği davetinde sıvışıp sigara içmek son derece kaba.

ev sahibinin ofisi.” Gerginlik, zarif hatlarını sıralıyordu. "Lütfen yemek odasında bize katılın. Yemeğin soğuyor.”

"Bu benim sorunum, senin değil." arkama yaslandım "Neden biraz ara vermek için bana katılmıyorsun? Söz veriyorum, annenin çiçek aranjmanlarını ovuşturmasından daha keyifli olacak."

"Şimdiye kadarki etkileşimlerimize dayanarak, bundan şüpheliyim," diye çıkıştı.

Derin bir nefes alıp uzun, kontrollü bir nefesle serbest bırakırken eğlenerek izledim.

Neden burada olduğunu anlamıyorum, dedi Vivian, sesi daha sakindi. Anlaşmadan açıkça mutsuzsun, paraya ya da ailemle bağlantıya ihtiyacın yok ve istediğin her kadına sahip olabilirsin.

"Yapabilirmiyim?" çizdim. "Ya seni istersem?"

Parmakları gevşek yumruklar halinde kıvrıldı. "Yapamazsın."

"Kendine çok az değer veriyorsun." Ayağa kalktım ve boynundaki nabızı görece kadar yakınlaşana kadar masanın etrafında döndüm. Saçını yumruğumun etrafına sarıp başını geriye doğru çekersem ne kadar hızlı atardı? Onu ağzı berelenene kadar öpsem ve onu becermem için bana yalvarana kadar eteğini yukarı kaldırsam?

Isı kasıklarına koştu.

Onu gerçekten becermekle ilgilenmiyordum ama o kadar ilkel ve düzgündü ki yolsuzluk için yalvardı.

Elimi kaldırıp başparmağımla alt dudağını sıyırırken sessizlik sağır ediciydi. Vivian'ın nefesi sığlaştı ama uzaklaşmadı.

Ağzının gür kıvrımını keşfetmeye zaman ayırırken, bana meydan okurcasına dolu gözlerle baktı. Görünüşünün geri kalanının katı resmiyetine kıyasla dolgun, yumuşak ve rahatsız edici derecede baştan çıkarıcıydı.

"Sen güzel bir kadınsın," dedim tembelce. "Belki seni bir etkinlikte görmüştüm ve o kadar aşık olmuştum ki, babandan seninle evlenmesini istedim."

"Her nasılsa, olanın bu olduğundan şüpheliyim." Nefesi tenimde geziniyordu. "Babamla nasıl bir anlaşma yaptın?"

Anlaşmanın hatırlatılması, o anın duygusallığını geldiği kadar çabuk öldürdü.

Elimi sessiz bir küfürle indirmeden önce baş parmağım alt dudağının ortasında durdu. Tenim, onun yumuşaklığının hatırasından kaynaklanan sıcaklıkla karıncalandı.

Francis'ten şantaj yaptığı için nefret ediyordum ama onun piyonu olduğu için Vivian'dan da nefret ediyordum. Peki ben ne halt ediyordum, onun ofisinde onunla oynuyordum?

"Bu soruyu sevgili babana sormalısın." Sakinliğimi yeniden toplarken, acımasız ve mizahtan yoksun gülümsemem yüzümü kapladı. "Detaylar önemli değil. Başka seçeneğim olsaydı kesinlikle evlenmezdim. Ama iş iştir ve sen..." Omuz silktim. "Sen sadece anlaşmanın bir parçasısın."

Vivian, babasının manipölasyonunu bilmiyordu. Francis ona söylememem konusunda beni uyarmıştı, zaten söyleyeceğimden de değil. Şantajı ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi.

Birkaç zayıf noktandan birini ortaya çıkarmıştı ve bunu dünyaya yayınlarsam lanetlenirdim.

Vivian'ın gözleri öfkeyle parladı. "Sen bir pislisin."

"Evet benim. Alışsan iyi edersin,*Canım*, çünkü ben de senin müstakbel kocanım. Şimdi, izin verirsiniz..." Ceketimi dikkatle düzelttim. "Akşam yemeğine dönmem gerekiyor. Daha önce söylediğin gibi, yemeğim soğuyor."

Kızgınlığının lezzetli tadıyla mest olarak yanından geçtim.

Bir gün dile getirilmemiş dileğine kavuşacak ve bozulan bir nişanla uyanacaktı.

O zamana kadar zamanımı bekler ve devam ederdim çünkü Francis'in ultimatomu açıktı.

Vivian ile evlen yoksa kardeşim ölür.

4. BÖLÜM

Dante

N Francis de Cecelia da Cuma akşamı yemek masasında uzun süredir yokluğum hakkında tek kelime etmediler. Vivian ofisteki küçük sohbetimizden bahsetmedi ve ben de New York'a tatminsiz bir şekilde döndüm.

ve kenarda.

Çakmağımın tek bir hareketiyle Lau malikanesini yerle bir edebilirdim.

Ne yazık ki, bunu yapmak yetkilileri doğrudan kapıma getirirdi. Kundaklama iş için kötüydü ve ben asla cinayet işlemeye tenezzül etmemiştim... henüz. Ama bazı insanlar beni her gün çizgiyi geçmem için kışkırttı, bunlardan biriyle aynı kana sahiptim.

"Acil durum nedir?" Luca esneyerek karşımdaki sandalyeye oturdu. "Uçaktan yeni indim. Bir erkeğe uyuması için zaman verin."

"Dernek sayfalarına göre son bir aydır uyumamışsınız." Bunun yerine, dünyanın her yerinde parti yapıyordu. Mikonos bir gün, Sıradaki Ibiza. Son durağı, poker masasında elli bin dolar kaybettiği Monako olmuştu.

"Kesinlikle." Tekrar esnedi. "İşte bu yüzden uyumaya ihtiyacım var." Çenem sertleşti.

Luca benden beş yaş küçüktü ama otuz bir yerine yirmi bir yaşında gibi davranıyordu.

O benim kardeşim olmasaydı, hiç tereddüt etmeden onun sözünü keserdim.

özellikle onun sayesinde kendimi içinde bulduğum bok gösterisine rağmen. "Seni neden buraya çağırdığımı merak etmiyor musun?"

Luca, sakinliğimin altında büyüyen fırtınanın farkında olmadan omuz silkti. "Bebegini özledin mi kardeşim?"

"Pek sayılmaz." Çekmecemden bir manila klasörü çıkardım ve onu aramızdaki masanın üzerine koydum. "Aç onu."

Bana garip bir bakış attı ama buna mecburdu. Önce yavaş, sonra panik başlayınca daha hızlı fotoğraflar arasında gezinirken bakışlarımı yüzünde tuttum.

Sonunda yukarı baktığında, yüzü içeri girdiği zamankinden birkaç ton daha solgunlaştığında içimden amansız bir memnuniyet geçti.

En azından neyin tehlikede olduğunu anladı.

"O fotoğraflardaki kadının kim olduğunu biliyor musun?"

Diye sordum. Luca'nın boğazı sert bir yutkunmayla sarsıldı.

Maria Romano. Yığının tepesindeki fotoğrafa dokundum. "Mafya don Gabriele Romano'nun yeğeni. Yirmi yedi yaşında, dul ve amcasının gözbebeği. Bu fotoğrafların da kanıtladığı gibi, Avrupa'ya gitmeden önce onunla yattığını düşünürsek, isim bir zil çalmalıdır.

Abimin elleri yumruk oldu. "Nasıldın?"

Doğru soru bu değil Luca. Doğru soru, cenazende ne tür bir tabut olmasını istediğindir, çünkü Romano'nun ölmesi durumunda benim planlamam gereken şey bu.*durmadan* bunu öğrenir!"

Fırtına, haftalarca bastırılmış öfke ve hüsrarla körüklenen cümlemin yarısında koptu.

Ben sandalyemi geri itip ayağa kalktığımda Luca sandalyesinde geri çekildi, vücudum onun dik duruşuyla titredi.*aptallık*

"Bir mafya prensesi mi? sikişiyor musunşaka yapmakBen?" Dosyayı tek bir öfkeli hareketle masanın üzerinden süpürdüm ve onunla birlikte bir cam kağıt ağırlığı çıkardım. bu

fotoğraflar uçuşarak yere düşerken camlar sağır edici bir gürültüyle paramparça oldu.

Luca irkildi.

"Hayatında bazı aptalca şeyler yaptın, ama pastayı bu almalı," diye köpürdüm. "Romano öğrenirse sana ne yapar biliyor musun? Seni bir balık gibi mümkün olan en yavaş ve en acı verici şekilde içini boşaltırdı. Hiçbir miktar para sizi kurtaramaz. Bir uyarı olarak vücudunu kahrolası bir otoyol üst geçidine asacak...eğerseninle işi bittikten sonra bir ceset bile kaldı!"

Romano'nun ailesinden bir kadına izni olmadan dokunan son erkek, yatak odasında aletini kesti ve beyni patladı.

Adam sadece Romano'nun kuzenini yanağından öpmüştü. Söylentiye göre mafya bile yoktubegennemekonun kuzeni.

Luca'nın sevgili yeğeniyle yattığını öğrenirse? Ağabeyim ölmek için yalvaracaktı.

Luca'nın teni hastalıklı bir yeşil renge büründü. "Sen..."

"ne oluyorcehennemdüşünüyor muydun? Onunla nasıl tanıştın?"

Romanos'un tecrit edilmiş olması ünlüdür. Gabriele, halkına sıkı sıkıya bağlıydı ve onlar, aileleri tarafından kontrol edilen barınaklarının dışına nadiren çıkıyorlardı.

"Bir barda tanıştık. Uzun konuşmadık ama anlaştık ve numara alışverişinde bulunduk. Luca, durursa saldıracağımdan korkar gibi hızlı hızlı konuştu. "Artık dul kaldığı için üzerinde pek fazla göz yok ama yemin ederim, biz onunla yatıncaya kadar onun kim olduğunu bilmiyordum. Bana babasının inşaatta olduğunu söyledi.

Şakağımda bir damar zonkladı. "Odır-dir yapım aşamasında."

Gece kulüpleri, restoranlar ve kirli işleri için bir düzine başka cepheyle birlikte.

Romano'dan başkası olsaydı, Francis'in tehdidini onlara ödeyerek ya da karşılıklı olarak faydalı bir anlaşmaya vararak zayıflatırdım.

Ama yeraltı dünyasına bulaşacak kadar dar görüşlü bazı iş adamlarının aksine ben mafyayla uğraşmadım. İçeri girdikten sonra, dışarı çıkmanın tek yolu bir tabuttu ve kendimi isteyerek başka birine hesap vermem gereken bir konuma sokmaktansa kendimi ateşe vermeyi tercih ederim.

Francis soyadımın ona getirebileceği şeyi istiyordu. Romano mu? Her son doları ve kan damlasını isterdi, hattasonrasındakardeşimin boğazını kesti.

"Kötü göründüğünü biliyorum ama anlamıyorsun," dedi Luca, işkence görmüş bir ifadeyle. "Onu seviyorum."

Üzerime korkunç bir sükunet çöktü. "Onu seviyorsun."

"Evet." Yüzü yumuşadı. "O inanılmaz. Güzel, akıllı—"

"Onu seviyorsun ama geçmişte hareket eden her şeyi beceriyorsun.*iki hafta.*"

"BENyapmadı" Luca parlak kırmızıya döndü. "İtibarımı korumak için bir hareketti, biliyor musun? Kuzeni kaçtığı ve amcası tüm aileye baskı uyguladığı için biraz ayrılmak zorunda kaldım ama dikkatliydik."

Bir aile üyesini öldürmeye hiç bu kadar yakın olmamıştım.

"Görünüşe göre, dikkatli değil*yeterli*diye hırladım, bir ürperti daha kazandım.

Derin bir nefes aldım ve oturmadan önce patlayıcı öfkemin geçmesini bekledim, yavaşça ve kasıtlı olarak, böylece masanın üzerinden uzanıp tek kardeşimi boğmadım. "O fotoğrafları nasıl aldığımı bilmek ister misin, Luca?"

Ağzını açtı, sonra kapattı ve başını salladı.

"Francis Lau iki hafta önce ofisime girdi ve onları masamın üzerine fırlattı. Tesadüf eseri, daha önce kasabaya gelmiş ve seni Maria ile görmüş. İkinizi de tanıdı ve takip ettirdi. Bir kez ne aldığını

ihtiyaç duyduğunda, bir anlaşma yapmak için geldi. İnce bir gülümseme dudaklarıma dokundu. "Anlaşmanın şartlarının ne olduğunu tahmin etmek ister misin?"

Luca tekrar başını salladı.

"Kızıyla evlenirim ve o kanıtları kendine saklar. Eğer yapmazsam, fotoğrafları Romano'ya gönderecek ve sen de öleceksin."

Mükemmel bir özel güvenlik gücüm vardı. İyi eğitilmiş, profesyonel ve ahlaki açıdan, davetsiz misafirlerle gelecekteki davetsiz misafirleri beni geçmekten caydıracak şekilde başa çıkacak kadar esnektiler.

Ancak, güvenlik ve ceza ile kahrolası mafya ile savaş arasında bir fark vardı.

Luca'nın gözleri büyüdü.

"*Bok*" Bir eliyle yüzünü ovuşturdu. "Dante, ben..."

"Başka bir kelime söyleme. İşte ne yapıyorsun *irade* yapmak." Ona sert bir bakış attım. "Derhal geçerli olmak üzere, Maria ile tüm bağlantınızı keseceksiniz. Onun senin tek gerçek ruh eşin olması ve ondan sonra aşkı bir daha asla bulamaman umurumda değil. Bu andan itibaren, o senin için yok. Onu görmeyecek, konuşmayacak veya başka bir şekilde iletişim kurmayacaksınız. Eğer yaparsan, sahip olduğun her lanet olası hesabı dondurur ve sana finansal olarak yardım eden herkesi kara listeye alırım."

Büyükbabamız, Luca'nın çılgın harcama alışkanlıklarının farkındaydı ve vasiyetinde şirketin ve aile maliyesinin tam kontrolünü bana bırakmıştı. Benim tarafımdan kara listeye alınmak, sosyal çevremizdeki herkes tarafından kara listeye alınmak anlamına geliyordu ve Luca'nın aptal arkadaşları bile bunu riske atacak kadar aptal değildi.

"Daha iyi seçimler yapabileceğini kanıtlayana kadar aylık harçlığını da yarıya indiriyorum."

"Ne?" Luca patladı. "Yapamazsın..."

Buz gibi bir sesle, "Tekrar sözümü kesersen sıfıra indirilir," dedim. Sustu, ifadesi isyankardı. "Olacaksın *para kazanmak* paranın geri kalan yarısını, herhangi bir çalışan gibi muamele göreceğiniz mağazalarımızdan birinde işe girerek. Özel ikramiye yok, iş başında içki içmek ya da sevişmek

yok ve hayır

öğle yemeğine çıkmak ve iki saat sonra geri dönmek. Gevşerseniz, tamamen kesilirsiniz. Anlamak?"

Uzun bir sessizliğin ardından dudaklarını ince bir çizgi haline getirdi ve kısa bir baş işaretiyle onayladı.

"İyi. Şimdi al*Kahretsin* ofisimden çıktım."

Ona bir dakika daha bakmak zorunda kalsaydım, pişman olacağım bir şey yapabilirdim.

Yaklaşan tehlikeyi sezmiş olmalı ki ayağa kalktı ve tek kelime etmeden çıkışa doğru ilerledi.

"Ya Luca?" Kapıyı açmadan onu durdurdum. "Kurallarımı çiğnediğini öğrenirsem ve Maria ile tekrar iletişime geçersen, seni kendim öldürürüm."

Yumruğum midesine sert ve kesin bir şekilde indi. Gecenin ilk vuruşu.

Kai çarpmanın üzerine homurdanırken adrenalin içimde vızıldadı. Başkası olsa tökezler ve rüzgarı savururdu, ama gerçek Kai tarzında, silkinmeden önce sadece birkaç saniye durakladı.

"Üzgün görünüyorsun," dedi sol kroşeyle karşılık verirken. Yedeklemek için milimetre ile yan adım attım. "İş yerinde kötü bir gün mü?"

Az önce aldığı doğrudan darbeye rağmen, sorusuna bir miktar eğlence gölgelendi.

"Bunun gibi bir şey."

Ringdeki hayal kırıklıklarımı çözerken alnımdan aşağı ter damladı ve sırtımı kapladı.

İşten sonra doğrudan Valhalla Club'a gelirdim. Üyelerin çoğu tesis bünyesindeki spa'yı, restoranları veya lüks centilmenler kulübünü tercih ediyordu, bu da boks salonunun ben ve Kai dışında nadiren trafik gördüğü anlamına geliyordu.

"Santeri anlaşmasının ilerlediğini duydum, bu yüzden öyle olamaz." Kai, açılış turumuzun saldırganlığına rağmen neredeyse nefes nefese kalmıştı. "Belki işe yaramaz. Belki..." Yüzündeki ifade spekülatif bir hal aldı. "Belirli bir mücevher varisiyle nişanlanmanla ilgili."

Kaburgalarının alt kısmına bir darbe indirdiğimde küçük bir homurdanma daha yaptı ama bu, kaşlarını çatmama gülmesini engellemedi.

"Bu kadar büyük bir şeyi sır olarak saklamaya çalışmaman gerektiğini bilmelisin," dedi. "Bütün ofis bunun hakkında konuşuyor."

"Personeliniz dedikodu yapmaya daha az, çalışmaya daha çok zaman ayırmalı.

Belki o zaman tiraj düşmezdi."

Nişan duyurumun yayınlanması planlanmamıştı*Hayatın yolu*Eylül ortasına kadar gıpta ile bakılan çevrimiçi Stil bölümü, ancak lüks moda ve yaşam tarzı mağazası, Youngs'ın medya imparatorluğunun baş tacıydı. Kai olursa şaşırırımıyapmadınışan hakkında önceden bilgi sahibi olun.

"Evleneceğin günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi." Kazımı görmezden geldi. "Vivian Lau'ya, daha az değil. Onu bu kadar uzun süre sır olarak saklamayı nasıl başardın?

"Henüz evli değiliz." Başka bir yumruk girişimini engelledim. "Ve onu bir sır olarak saklamadım. Nişanımız bir iş anlaşmasıdır. Anlaşmayı kapatmadan önce ona şarap içip yemek yemedim.

Kelimenişanlanmak ağzımda acı bir tat bıraktı.

Hayatımın geri kalanında kendimi birine zincirleme düşüncesi, ayaklarıma beton bloklar bağlanmış halde okyanusa yürümek kadar çekiciydi.

Çoğu kişi sözleşmelerde ve toplantılarda ikinci sırada yer almayı takdir etmeyen insanlar yerine çalışmayı tercih ettim. Ancak iş kazançlı, pratik ve çoğunlukla öngörülebilirdi. İlişkiler değildi.

"Bu daha mantıklı," dedi Kai. "Birleşmelerin ve satın almaların kişisel hayatınızı bile devralacağını bilmeliydim."

"Eğlenceli."

Çenesine aparkatla vurduğumda gülüşü soldu ve ciğerlerimin havasını boşaltan bir yumrukla misilleme yaptı.

Birbirimize yumruk atarken konuşmamız kısılıp yerini homurdanmalar ve küfürler aldı.

Kai tanıdığım en mülayim insandı ama acımasız bir rekabet çizgisi vardı. Geçen yıl birlikte boks yapmaya başlamıştık ve asla geri durmadığı için stresimi atmak için benim ilk partnerim olmuştu.

Her hafta arkadaşının suratına yumruk atabilecekken terapiye kimin ihtiyacı vardı?

Vur, eğil, kaç, vur. Geceyi bir kravatla ve girdiğimizden çok daha fazla morlukla bitirene kadar tekrar tekrar.

Ama sonunda öfkemin sınırlarını aştım ve duştan sonra soyunma odasında Kai ile tanıştığımda, kardeşime bir daha bokumu kaptırmamak için yeterince netlik kazandım.

oldum*Buo* öğleden sonra yaptığımız konuşmadan sonra sözünü kesmeye yakın, vaatler ve koşullar lanet olsun. Bu onun işine yarayacaktı ama şu anda onun kaçınılmaz öfke nöbetleriyle başa çıkacak enerjim yoktu.

"Daha iyi hissetmek?" İçeri girdiğimde Kai çoktan giyinmişti. Düğmeli gömlek, blazer ceket, ince siyah tel çerçeveler.

Ölümcül dövüşçünün halkadaki tüm izleri yok olmuş, yerini bilimsel gelişmişliğin somut örneği almıştı.

"Marjinal olarak." Giyindim ve elimle ağrıyan çenemi ovuşturdum. "Adi bir yumruk atıyorsun."

"Bu yüzden aradın. Sana yumuşak davranırsam bundan nefret edersin. homurdandım. "Kaybetmekten nefret ettiğin kadar."

Spor salonundan çıktık ve asansörle birinci kata çıktık. Valhalla Kulübü, belirli bir net değere sahip olanlar için özel bir küresel topluluktu ve dünyanın her yerinde şubeleri vardı. Ancak, New York

genel merkez, yukarı Manhattan'daki dört katı ve tüm bir şehir bloğunu kapsayan en büyük ve en zengin olanıydı.

Asansör kapıları çınlayarak açılırken Kai gelişigüzel bir şekilde, "Vivian ile birkaç kez karşılaştım," dedi. "O güzel, zeki, çekici. Çok daha kötüsünü yapabilirdin.

Tahriş göğsümde titredi. "Belki de onun yerine onunla evlenmelisin."

Vivian'ın boş zamanlarında yavru köpekleri yanan binalardan kurtaran süper model bir aziz olması umurunda değildi. O sadece zorunda olduğum biriydi

tüm fotoğrafları yok edene kadar tolere et.

Ne yazık ki Christian'ın son güncellemesi, Francis'in fotoğrafları hem dijital hem de fiziksel olarak sakladığını doğruladı.

Christian dijital kanıtların icabına kolayca bakabilirdi, ancak Francis'in kaç yedeği olduğunu bilmediğimizde fiziksel kanıtları yok etmek daha zordu. Tüm zulasının izini sürdüğümüzden yüzde yüz emin olana kadar harekete geçme riskini alamam.

"Yapabilseydim, yapardım." Kai'nin gözlerindeki gölgeler, yüzeye çıktıkları anda kayboldu.

Genç servetinin varisi olarak onun geleceği benimkinden daha taşta kazınmıştı.

"Tek söylediğim, pislik olma." Kai, yoldan geçen bir kulüp üyesini selamlayarak başını salladı ve onların duyamayacakları mesafeden çıkmasını bekledikten sonra ekledi, "Senin gibi bir canavarla takılıp kalması onun suçu değil."

Keşke bilseydi.

"Benim özel hayatım için daha az, seninki için daha çok endişelen." Kol düğmelerine bir kaşımı kaldırdım. Ametist gözlü altın aslanlar - Young aile armasının bir parçası. "Leonora Young bir torun için sonsuza kadar beklemeyecek."

"Neyse ki kız kardeşimin sayesinde zaten iki tane var. Ve saptırmaya çalışmayın. Pırıl pırıl siyah mermer giriş yolunu geçerek çıkışa ulaştık. "Vivian hakkında söylediklerimde ciddiye aldım. Kibar ol."

Arka dişlerimi sıktım.

Ondan hoşlansam da hoşlanmasam da Vivian benim nişanlımdı ve onun adının ağızından çıktığını duymaktan çok sıkılmaya başlamıştım.

Merak etme, dedim. "Ona tam olarak hak ettiğı gibi davranacağıım."

BÖLÜM 5

Vivian

— —

Ne demek nişanlıyla nişanından beri konuşmadın?" Isabella kollarını kavuşturdu ve azarlayan bir bakışla beni aynı hizaya getirdi. "Bu ne tür saçma bir ilişki?"

"Düzenlenmiş bir tane." Çubuk kendini düzeltmeden önce eğildi. Belki arka arkaya iki buçuk mai tai yememeliydim ama Isabella ve Sloane ile geçirdiğim haftalık mutlu saatler, kendimi serbest bırakabildiğim tek zamandı.

Yargılayıcı gözler yok, mükemmel ve "uygun" olmaya gerek yok.

Peki ya biraz sarhoş olsaydım? Barın adı Sarhoş Keçiydi. Bu bekleniyordu.

"Konuşmasak daha iyi," diye ekledim. "Pek hoş sohbetçi değil."

Şimdi bile, Dante ile ilk ve şimdiye kadarki tek karşılaşmamın anısı, sırtımdan aşağı bir öfke dalgası gönderdi.

Babamın ofisinde puro içmek için tanıtım yemeğimizin yarısını atlamaktan hiç pişmanlık duymamış ve bir teşekkür ya da iyi geceler bile etmeden ayrılmıştı.

Dante bir milyarderdi ama huysuz bir trolün tavırları vardı.

"O zaman neden onunla evleniyorsun?" Sloane mükemmel bakımlı kaşlarını kaldırdı. "Ailene söyle sana daha iyi bir eş bulsunlar."

"İşte sorun bu. Oradadır-dirgözlerinde daha iyi bir eşleşme yok. Onun mükemmel olduğunu düşünüyorlar."

Dante Russo, mükemmel mi? Kaşları daha da yukarı kalktı. "Güvenlik ekibi bir keresinde evine girmeye çalışan birini hastaneye kaldırmıştı. Adam, kırık kaburgalar ve parçalanmış bir diz kapağıyla aylarca komada kaldı. Etkileyici ama mükemmel olduğunu söyleyemem."

Sadece Sloane bir adamı komaya sokmanın etkileyici olduğunu düşünürdü.

"Güven bana, biliyorum. İkna etmen gereken kişi ben değilim, diye mırıldandım.

Dante'nin kötü şöhretli acımasızlığının ailem için önemli olduğundan değil. Manhattan şehir merkezindeki yoğun saatlerde birini vurabilirdi ve o kişinin bunu hak ettiğini söylerlerdi.

"Neden kabul ettin anlamadım*herhangi* bir angajman. Sloane başını salladı. "Ailenin parasına ihtiyacın yok. İstedğin kişiyle evlenebilirsin ve bu konuda yapabilecekleri bir şey yok."

"Bu parayla ilgili değil." Ailem mirasımı kesse bile, yirmi bir yaşında girdiğim işimden, yatırımlarımdan ve vakıf fonumdan bana çok şey kaldı. "Şu şey..." Doğru kelimeyi aradım. "Aile."

Isabella ve Sloane bakiştılar.

Bu, nişanımı ilk tartışışımız değildi.veyaailemle olan ilişkim, ama her seferinde onları savunmak zorunda hissettim. "Benim ailemde görücü usulü evlilik bekleniyor" dedim. "Kız kardeşim yaptı ben de öyle. Gençliğimden beri bunun geleceğini biliyordum.

"Evet ama hayır dersene ne yapacaklar?" diye sordu. "Seni reddetmek mi?"

midem bulandı. Zorla güldüm. "Belki." *Kesinlikle*.

Teyzemi, Princeton bursunu yemek kamyonu açmak için reddeden kuzenimi evlatlıktan reddettiği için övmüşlerdi. Bir Russo ile evlenmeyi reddetmek

bin kat daha kötüydü.

Nişanı bozarsam, ailem beni bir daha asla görmez ve benimle konuşmaz. Mükemmel değillerdi ama ailemden kopup yapayalnız kalma ihtimali, midemde tehlikeli bir şekilde mai tai'nin çalkalanmasına neden oldu.

Yine de Isabella anlamayacaktı. Kültürel olarak benzerdik, ancak o Hong Kong Çinlisi yerine Filipinli Çinliydi. Ama barmenlik yapmak ve yazma hayallerinin peşinden gitmek için ülke çapında taşınmasına karşı olan büyük, sevgi dolu bir aileden geliyordu.

Aileme benzer arzuları dile getirseydim, ya beni odama kilitler ve şeytan çıkarma ayinini yaparlardı ya da mecazi anlamda, sırtımdaki kıyafetlerden başka bir şeyim olmadan beni sokaklara atarlardı.

"Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," dedim. "Beni büyüttüler ve şu an sahip olduğum hayata sahip olabilmem için çok şey feda ettiler. Dante ile evlenmek yardımcı olur*Tümümüz*."

Ailevi ilişkiler alışverişi dayalı olmamalı, ancak aileme her şey için - fırsatlar, eğitim, para konusunda endişelenmeden istediğim yerde yaşama ve çalışma özgürlüğü - borçlu olduğum duygusundan kurtulamadım. Çoğu insanın sahip olmadığı lükslerdi ve ben onları hafife almadım.

Ebeveynler çocuklarıyla ilgilendi. Çocuklar büyüyünce anne babalarına baktılar. Bizim durumumuzda bu, söz konusu çocukların iyi bir şekilde evlenmesi ve ailenin zenginliğini ve nüfuzunu genişletmesi anlamına geliyordu.

Dünyamızın çalışma şekli buydu.

Isabella içini çekti. Yirmi iki yaşındayken bir yoga dersinde tanıştığımızdan beri arkadaşız. Yoga dersleri uzun sürmemişti; dostluğumuz vardı. Benimle ailem hakkında tartışmaması gerektiğini biliyordu.

"Tamam ama bu onun yanına taşınırken onunla konuşmadığın gerçeğini değiştirmiyor.*gelecek hafta.*"

Safir bileziğimle oynadım. Dante'nin Yukarı Doğu Yakası'ndaki çatı katına taşınmak için West Village'daki dairemden vazgeçebilirdim ama ne anlamı kalırdı? Babamla tartışarak nefesimi boşa harcamış olurum.

Ancak, Dante'nin adresi dışında taşınmayla ilgili herhangi bir ayrıntıya sahip değildim. Anahtar yok, bina gereksinimi yok, hiçbir şey yok.

"Eninde sonunda adamla konuşmalısın," diye ekledi Isabella. Korkak olma.

"Ben *Olumsuz* bir korkak." Sloane'a döndüm. "Ben miyim?"

Telefonundan başını kaldırdı. Teknik olarak, mutlu saatler boyunca hiçbirimizin telefonlarımızı kontrol etmesine izin verilmedi. Kuralı çiğneyen, gecenin hesabını ödemek zorundaydı.

Gerçekte, Sloane son altı aydır mutlu saatlerimizi finanse ediyordu. O koydu*iş*şkolik içinde.

"Isabella'nın tavsiyesine yüzde yetmiş sekiz kez katılmasam da, o haklı. İçeri girmeden önce onunla konuşmalısın. Zarif bir omuz silkme. "Bu gece Dante'nin evinde bir resim sergisi var. Katılmalısın."

Dante'nin yüz milyonlarca dolar değerinde olduğu söylenen etkileyici bir sanat koleksiyonu vardı. En son satın aldıklarını sergileyen yıllık özel sergisi, Manhattan'daki en çok arzu edilen davetlerden biriydi.

Teknik olarak nişanlıydık ve bu kadar rahatlamış olmasaydım davet edilmemem utanç verici olurdu.

Taşındıktan sonra harcamak zorunda kalacağım *Heron*unla gece, bu yüzden devam ederken özgürlüğüme sarılıyordum. Aynı odayı paylaşma olasılığı, *yatak* Dante Russo ile... sinir bozucuydu.

Zihnimde, babamın masasının arkasında oturduğu, koyu renk gözleri ve kibirli duruşu, o cüretkar karizmatik yüzün etrafında kıvrılan duman lifleri ile bir görüntü canlandı.

Bacaklarımın arasından beklenmedik bir sıcaklık geçti.

Başparmağının dudağıma basışı, bana baktığında gözlerindeki dumanlı parıltı... Bir an, sadece bir an, beni öpeceğini sandım. Sevgi göstermek için değil, beni kirletmek için. Hakim olmak ve yozlaşmak.

Arkadaşlarımın bakışlarının ağır beklentisi beni şimdiki zamana geri çekene kadar sıcaklık alçaldı.

Babamın ofisinde değildim. Bir bardaydım ve bir cevap bekliyorlardı.

Sergi. Sağ.

Soğuk bir gerçeklik dalgası sıcağı söndürdü.

"Davetsiz gelemem," dedim, alkolün neden olduğu kızarıklığımın altında kızardığımı görmeyeceklerini umarak. "Bu çok kaba."

"Sen rastgele bir parti bozucu değilsin. sen onunsunkanatBuBu, henüz bir yüzüğün olmasa bile," diye karşı çıktı Isabella. "Ayrıca, yakında taşınyorsun zaten. Bunu, yeni evinizin bir önizlemesi olarak düşünün; aksi takdirde taşınamazsınız.konuşmakona."

Zamanı bir ay geri sarabilmeyi dileyerek içini çektim, böylece kendimi gelmekte olan şeye zihinsel olarak hazırlayabilirdim.

"Mantıklı olmandan nefret ediyorum."

Isabella'nın yanakları gamzeliydi. "Çoğu insan öyle. Seninle gelirdim çünkü iyi bir parti eğlencesini severim - ee, ev turunu, ama bu gece vardiyam var.

Gündüzleri, gelecek vadeden bir erotik gerilim yazarıydı. Geceleri, East Village'daki bir dalış barında aşırı büyümüş erkek kardeş tiplerine aşırı fiyatlı içecekler servis etti.

Bardan, müşterilerinden ve ürkütücü müdüründen nefret ediyordu ve aktif olarak başka bir iş arıyordu, ancak bir iş bulana kadar sıkışıp kaldı.

"Sloane?" Umutla sordum.

Bu gece Dante ile yüzleşecek olsaydım, desteğe ihtiyacım olurdu.

"Yapamam. Asher Donovan, Londra'da Ferrari'sine çarptı. O iyi," dedi Sloane, Isabella ve ben nefes nefese kaldığımızda. Spor ikimizin de umurunda değildi ama ünlü futbol yıldızı ölmek için fazla güzeldi. "Ama medya ateşini sndrmem gerekiyor. Bu, aylardır çarptığı ikinci araba."

Sloane, küçük ama gl bir müşteri listesine sahip butik bir halkla ilişkiler fırması işletiyordu. O idi *Her zaman* yangınları söndürmek

ek için sunucumuza işaret etti, hesabı dedi ve bir Jo Malone parfümü ve platin sarısı saçlar içinde kapıdan çıkıp gitmeden önce bir şeye ihtiyacım olursa onu arayacağıma söz verdirdi.

Isabella kısa bir süre sonra vardiyası için ayrıldı, ama ben daha sonra ne yapacağımı tartışarak kabinde oyalandım.

Akıllı olsaydım, eve gider ve taşınmam için eşyalarımı toplardım. Dante'nin partisini mahvetmek iyi bir şey olmayacaktı ve gerçekten istersem onu yarın arayabilirim.

Toplan, duş al ve uyu, Karar verdim.

Planım buydu ve ona sadık kalacaktım.

"zgnm hanımefendi ama listede yoksunuz. Bay Russo'nun annesi, kız kardeşi ya da kardeşi olmanız fark etmez. *kanatBuBu...*" Hostes, ıplak yüzük parmağıma bir kaşını kaldırdı. Davet etmeden seni içeri alamam.

Glşm solmadı. "Dante'yi ararsan, kimliğımi doğırulayacaktır," dedim, söyleyeceğinden emin olmasam da. Oraya vardığımızda o köprüyle ilgilenecektim. "Bu sadece bir gözden kaçırma."

İndirimli içki saatinden sonra planladığım gibi eve gitmiştim ve Isabella ile Sloane'un önerisine boyun eğmeden önce toplam yirmi dakika sürdüm.

Onlar haklıydı. Taşınma tarihim bu kadar yaklaşmışken oturup Dante'yi bekleyemezdim. Beni ne kadar kızdırsa da sinirlendirse de, onu emmek ve onu görmek zorundaydım.

Tabii ki, onu görmek için almam gerekiyordu.*içine*Parti.

Hostesin yüzü kızardı. “Sizi temin ederim, bir gözetim yoktu. Biz titiziz—”

Vivian, işte buradasın.

Aristokrat bir İngiliz aksanı soğukluğumuzu yumuşattı.

Yakışıklı Asyalı adamın bana gülümsediğini gördüğümde şaşkınlıkla arkamı döndüm. Kusursuzca yontulmuş yüzü ve derin, kara gözleri neredeyse*fazla*Ona yaklaşılabirlik dokunuşu veren basit siyah çerçeveler olmasaydı mükemmeldi.

"Dante az önce mesaj attı. Seni arıyor ama telefonuna cevap vermiyorsun." Yanıma geldi ve ceketinin cebinden krem rengi zarif bir davetiye çıkardı. Hostese verdi. "Kai Young artı bir. Dante'yi büyük gecesinde rahatsız etmemek için Bayan Lau'yu getirebilirim."

Bana baktı ama Kai'ye gergin bir gülümseme sundu.

"Elbette, Bay Young. Partinin tadını çıkar." Arkasındaki takım elbiseli, gülümsemeyen iki muhafız gibi o da kenara çekildi.

Gece kulüpleri veya barların aksine, bunun gibi özel etkinlikler nadiren kimlik isterdi. Personelin konukların yüzlerini ezberlemesi ve gördüklerinde isimleriyle eşleştirmesi bekleniyordu.

Minnettar bir gülümsemeyle Kai'ye dönmeden önce işitme mesafesinden çıkana kadar bekledim. "Teşekkür ederim. Bunu yapmak zorunda değildin.

Kai ve ben yakın arkadaş değildik ama sık sık aynı partilere katılır ve ne zaman yolumuz kesişirse sohbet ederdik. Düşünceli, içine kapanık tavrı, Manhattan sosyetesinin narsist ormanında taze bir soluktu.

"Rica ederim." Resmi tonu beni gülümsetti.

Hong Kong'da doğmuş, Londra'da büyümüş, Oxford ve Cambridge'de eğitim görmüş olan Kai'nin tavırları, yetiştirilme tarzının açık bir yansımasıydı.

"Listede yokluğunun Dante'nin bir ihmali olduğundan eminim." Oradan geçen bir garsonun tepsisinden iki bardak şampanya aldı ve

bir bana "Bu arada, nişanınız için tebrikler. Yoksa başsağlığı mı demeliyim?"

Gölüşüm bir kahkahaya dönüştü. "Jüri hala dışarıda."

Duyduğuma göre Kai ve Dante arkadaşmış. Dante'nin ona nişanımız hakkında ne söylediğinden emin değildim ama tedbiri elden bırakmamıştım.

Halkın gözünde, nişanlanmak için daha fazla heyecanlanamayan mutlu, sevgi dolu bir çifttik.

"Akıllı. Çoğu insan Dante'ye suda yürüyormuş gibi davranır." Kai'nin gözleri parladı. "Tıpkı bizim gibi ölümlü olduğunu ona hatırlatacak birine ihtiyacı var."

Ah, güven bana, dedim. "Onun bir tanrı olduğunu düşünmüyorum."

Daha çok, son sinirim üzerinde çalışmaya gönderilen şeytan gibi.

Kai güldü. Eski bir üniversite arkadaşıyla konuşmak için izin almadan önce birkaç dakika daha havadan sudan konuştuk.

Neden onun gibi biriyle sonum olmadı? Kibar, çekici ve ailemin standartlarını karşılayacak kadar zengindi.

Bunun yerine, suratına tokat atsalar görgü kurallarını bilmeyen, kara kara düşünen bir İtalyan'a sıkışıp kaldım.

Muhteşem mimariyi ve dekoru seyretmek için çatı katında dolaşmadan önce iç çektim ve boş bardağımı yakındaki bir tepsiye koydum.

Dante, bekar kardeşleri arasında çok popüler olan modern minimalizmden el yapımı mobilyalar ve zengin mücevher tonları lehine kaçınmıştı. Pırıl pırıl zeminler Türk ve İran ipek halılarıyla kaplıydı ve yemyeşil kadife perdeler, Central Park'ın ve şehrin ikonik silüetinin panoramik manzarasına sahip boydan boya pencereleri çerçevesliyordu.

Asıl serginin yapıldığı uzun, ışıklı galeriye girmeden önce iki oturma odasını, dört makyaj odasını, bir gösterim odasını ve bir oyun salonunu geçtim.

Dante'yi henüz fark etmemiştim ama büyük ihtimalle...

Tanıdık parlak siyah saçlı bir kafa görüş alanıma girdiğinde adımlarım yavaşladı.

Dante salonun diğer ucunda durmuş, güzel bir kızıl saçlı ve elmacık kemikleri buz kesecek kadar keskin Asyalı bir adamla konuşuyordu. Söyledikleri bir şeye gülümsedi, ifadesi sıcaktı.

Yani sonuçta normal insani duygulara sahip olabiliyordu.*Bunu bildiğim iyi oldu.*

Kanım, ya alkolden ya da onun gerçek gülüşünü görünce biraz daha yandı. Eski olduğuna inanmayı seçtim.

Dante bakışlarımın ağırlığını hissetmiş olmalı çünkü konuşmayı bırakıp başını kaldırdı.

Gözlerimiz birbirine kenetlendi ve yüzündeki sıcaklık ufkun altındaki güneş gibi kayboldu.

Kalp atışlarım birbirine çarpıyordu.

İki kat uzunlukta bir koridor bizi ayırdı, ama hoşnutsuzluğu o kadar güçlüydü ki, havadan sızıp ölümcül bir zehir gibi vücuduma sızdı.

Dante misafirlerinden izin aldı ve güçlü, kaslı yapısı, avına kilitlenmiş bir yırtıcı hayvanın kesin eminliğiyle kalabalığı yarıp geçerek bana doğru yürüdü.

Omurgamdan aşağıya korku dolu ürpertiler yayıldı, ama kendimi koruma içgüdüm bana bağırırken bile kendimi yerimde kalmaya zorladım.*koşmak.*

Bu iyi. Seni herkesin içinde öldürmez. Muhtemelen. Belki.

"Güzel parti. Korkarım davetiyem postada kayboldu ama yaptım," dedim yaklaştığında. Yakındaki bir tepside bir bardak alıp uzattım. "Şampanya?"

"Kaybolan şey senin davetiyen değil,*Canım.* Yüzeyin altında kaynayan karanlık olmasaydı, kadifemsi sevgi bayılmaya değerdi. Sunulan içeceğe dokunmadı. "Burada ne yapıyorsun?"

“Yemeklerin ve sanat eserlerinin tadını çıkarmak.” Bardağı dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım. Hiçbir şey sıvı cesaret kadar tatlı değildi. "Terbiyen iyi olsa da, mükemmel bir zevkin var."

Ağızına sert bir gülümseme yayıldı. "Özel bir etkinliğe davetsiz gelen sen olduğun halde bana hep görgü dersi vermen ne kadar ironik."

"Nişanlandık." Lafi dolandırmayı bıraktım ve doğrudan meselenin özüne değindim. Bunu yolumdan ne kadar çabuk çıkarırsam, o kadar çabuk gidebilirdim. "Taşınmam gerekmesine rağmen yemekten beri tek bir kelime bile konuşmadık.*gelecek hafta*. Her gün aşk ilanları ve çiçekler beklemiyorum"—*gerçi bu güzel olurdu*—"ama temel nezaket ve iletişim becerileri bekliyorum. İnisiyatifi ele almaktan aciz görüldüğünüz için, ben kendim yaptım."

İçeceğimi bitirip masaya koydum. Ah, bunu davetsiz geldiğimi düşünme. Davetini erken kabul ettiğimi düşün. Ne de olsa, taşınmamı kabul ettin, değil mi? Sadece taahhütte bulunmadan önce yeni evime bir göz atmak istedim.

Nabzım sinirden hızlı hızlı atıyordu ama ses tonumu sabit tuttum. Dante ne zaman üzülse geri adım atmak gibi bir emsal oluşturmazdım. Herhangi bir zayıflık sezdiğinde üzerine atlardı.

Dante'nin gülümsemesi gözlerine ulaşmadı.

"Olağanüstü bir konuşmaydı. Geçen akşam yemekte kesinlikle söyleyecek bu kadar çok şeyin yoktu. Bakışları üzerimde gezinirken, sesinin soğuk çeliği eriyerek sert bir ipeğe dönüştü ve uzaklaştıkça ısı topladı. "Seni neredeyse tanıyamıyorum."

Çifte anlamının mahremiyeti damarlarımda zonkladı ve bacaklarımın arasına düştü.

Artık New York'a döndüğüme göre tüvitim ve incilerim güvenli bir şekilde dolabımın arkasına saklanmıştı. Bunun yerine klasik siyah bir kokteyl elbisesi, topuklu ayakkabılar ve en sevdiğim kırmızı rujumu giydim. Elmaslar boynumun etrafında parladı ve

kulaklarımda ıgır açan bir Şey değildi ama hazırlanmak için acele ederken yapabileceğimin en iyisi buydu.

Bununla birlikte, Dante'nin incelemesinin yoğunluğu bende bir kilise toplantısına string bikiniyle gelmiŐim gibi hissettirdi.

Bakışları yüzümden gğsgme, elbisemin kalçalarımı sardığı yere kaydığında midem kasıldı. Bacaklarımdın ıplak boyunda gezindi, okuması tembelliğiyle neredeyse müstehcen ve eksiksizliğiyle erotikti, tıpkı dikkatiyle vücudumun her santimini haritalandırmaya kararlı bir sevgilinin okŐaması gibi.

Boğazım kurudu. Midemde bir alev tutuştu ve aniden bu gece yine muhafazakar bir takım elbise giymeyi diledim.

Daha güvenliydi. Sert çekiŐmeler ve elektrik çekimiyle zihnimi buğulandırma konusunda daha az yetenekli.

Ne hakkında konuşuyorduk?

"Farklı durumlar farklı yaklaŐımlar gerektirir." Kelimeleri kavradım ve anlam ifade etmelerini umdum.

Tek kaşımı kaldırdım, Dante'nin kalbimin ne kadar hızlı attığını duymaması için dua ettim. Bunun fiziksel olarak imkansız olduğunu biliyordum ama sanki bin parça kırık, Şeffaf camdan başka bir Şey deėilmiŐim gibi içimi görebildiği ürkütücü duyguyu üzerimden atamıyordum.

"Bir ara bu stratejiyi denemek isteyebilirsin," diye ekledim, bakışlarının akıl almaz sıcaklığına tekrar kapılmamak için konuşmayı sürdürmeye kararlıyım. "İnsanlar senden daha çok hoŐlanabilir."

"Başkalarının fikirlerine önem verseydim yapardım." Gözlerini bir kez daha alaycı bir gaddarlık resmi olan benimkilere çevirdi. "Bazı değerli misafirlerimin aksine, ben kendi değerimi insanların benim hakkımda ne düŐündüėünden almıyorum."

Bu ima mideme çarptı ve cildim göz açıp kapayıncaya kadar aşırı sıcaktan buz gibi soğuğa dönüştü.

Hiç kimse Dante Russo kadar katlanılabilirden pislige geçiş yapmadı. Yüzüne en yakın içkiyi fırlatmamak irade gücünün her zerresini gerektirdi.

Biraz cüretkardı ama en kötüsü, yanılmıyordu. İçinde biraz doğruluk olan hakaretler her zaman en derinden yaralar.

"İyi. Çünkü seni temin ederim ki senin hakkındaki düşünceleri oldukça düşük," diye tersledim.

Ona tokat atma. Bir sahne yapmayın.

Kendi tavsiyeme karşı gelmeden önce derin bir nefes aldım ve toparladım.

"Sohbetimizi ne kadar keyifli bulsam da, gidecek başka yerlerim olduğu için kendimi mazur görmeliyim. Ancak, taşınmamla ilgili tüm lojistik bilgileri yarın öğlene kadar gelen kutuma bekliyorum. Binanızın önüne çıkıp beceriksizliğinizi komşularınıza açıklamak zorunda kalmaktan nefret ederim." Boğazımdaki elmas kolyeye dokundum. "İnsanların büyük Dante Russo'nun nişanlısının taşınması kadar basit bir şeyi koordine edemediğini öğrenmesinin ne kadar utanç verici olacağını bir düşünün."

Dante'nin bakışı duvarlarda asılı altın çerçeveleri eritebilirdi.

"Başkalarının kişisel olarak sizin hakkınızda ne düşündüğünü umursamıyorsunuz, ancak iş dünyasında itibar her şeydir. Ev hayatını idare edemiyorsan, ofis işlerini nasıl halledebilirsin? Çantamdan bir kartvizit çıkardım ve takım elbisesinin ceket cebine soktum. "İletişim bilgilerine zaten sahip olduğunuzu varsayıyorum. Eğer yapmazsan, işte kartım. E-postanızı dört gözle bekliyorum."

Cevap vermesine izin vermeden uzaklaştım.

Öfkesinin harareti sırtıma vurdu ama gitmeden önce gözlerinde başka bir şeyin küçücük bir parıltısını sezmiştim.

Saygı.

Yürümeye devam ettim, kalbim boğazımdaydı ve en yakın misafir banyosuna ulaşana kadar ayaklarım daha hızlı hareket ediyordu. Sadece kapı kapandığında

Arkamdan duvara yaslandım ve ellerimle yüzümü kapattım.

Nefes almak.

Adrenalin dalgalanmam çoktan azalmaya başlamış, beni bitkin ve endişeli bırakmıştı.

Dante'ye karşı durdum ve kazandım... şimdilik. Ama bunun son olduğunu düşünecek kadar saf değildim.

Ona karşı çıkmak, onun gözlerinde isteksizce puan toplamama neden olsa bile, ona karşı eşit olmayan bir skorun geçerli olmasına izin vermezdi.

Bir şekilde nişanlımla soğuk bir savaşa girmiştım ve bu gece sadece açılış savaşıydı.

BÖLÜM 6

Dante

I Pazar günü tam öğle vakti Vivian'a taşınması için ihtiyaç duyduğu bilgileri gönderdi. Binamın önünde bir olay çıkaracağından korktuğu için değil, yaptığı gösteriye gönülsüz bir hayranlık duyduğu için. benim sergim

Ne de olsa narin küçük gülün omurgasında biraz çelik olduğu ortaya çıktı.

Ertesi hafta sonu, Vivian bu sefer yedekte bir nakliye ordusuyla tekrar evime geldi.

Hizmetçim Greta ve uşağım Edward, ben Vivian'ı odasına götürürken, nakliyecilere daire içinde rehberlik etme görevini üstlendiler.

İkimiz de konuşmadık ve sessizlik, aramızda yaşayan, nefes alan bir varlık haline gelene kadar her adımda genişledi.

Sıkıntı göğsüme doğru yol aldı.

Vivian, sıcak gülümsemeler ve Levain'den gelen lanet kurabiyelerle karşıladığı Greta, Edward ve ekibimin geri kalanına karşı son derece arkadaş canlısıydı. Ama bana ulaştığında, sanki kapandı *BEN* taşınan kişi miydi o evi ve dikkatlice planladığı hayatını bozuyor.

Sanki partisine bir erkeğe diz çöktürebilecek bir kıyafetle davetsiz gelen benmişim gibi.

Bir hafta sonra, kıvrımlarına yapışan o siyah elbisenin görüntüsü, tıpkı yatağa yattığında gözlerindeki ateş gibi hâlâ aklımdaydı.

Ben.

Artık o ateş yoktu. Vivian havalı zarafetin resmiydi
Yanımda yürümek ve açıklanabilir bir sebep olmadan beni kızdırdı.

Ya da belki öfkemin, sıradan bir bluz ve etekle bile varlığının içimde istenmeyen bir sıcaklık uyandırmasıyla bir ilgisi vardı. Vücudum daha önce hiç kimseye bu kadar içgüdüsel tepki vermemişti ve ondan hiç hoşlanmadım bile.

Oymalı ahşap bir kapının önünde durduk.

"Bu senin odan." Onu benimkinden en uzak süite yerleştirmiştim ve yine de çok yakındı. "Greta daha sonra senin için eşyalarını boşaltacak."

Bunaltıcı sessizliğin ardından sesim anormal derecede yüksek çıktı.

Kaşlarından biri kalktı. "Evlenene kadar ayrı odalar. Senin bu kadar gelenekçi olduğunu fark etmemiştim."

Benimle aynı yatağı paylaşmaya bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordum.

Vivian'ın yanakları pembeleştiğinde ağzımda küçük bir sırıtış kıvrıldı. Bütün sabah ilk soğukkanlılığını kaybetmişti.

"Seninle aynı yatağı paylaşmak istediğimi söylemedim," dedi soğuk bir sesle. "Ben sadece senin düşünce tarzının modası geçmişliğine dikkat çektim. Ayrı odalarda uyumak, aşık olması gereken yeni nişanlı çiftler için değil, kavga eden evli çiftler içindir. Söz çıkacak. İnsanlar konuşacak."

"Yapmayacaklar ve yapmayacaklar." Ev personelimi yıllardır benimle birlikteydi ve kendi sağduyularıyla gurur duyuyorlardı. "Eğer yaparlarsa, ben hallederim. Ama kamusal imaj konusunda olduğumuza göre, ilişkimizin sınırlarını belirlemeliyiz."

Ah, iletişim. Sonunda hayatının Neandertal aşamasından mezun olduğuna inanıyorum.

Onun alaycı hakaretini görmezden geldim ve devam ettim, "Kamusal alanda sevgi dolu bir çiftin rolünü oynayacağız. Etkinliklere birlikte katılır, kameralara gülümser ve birbirimizden hoşlanıyormuş gibi davranırız. Ayrıca Russo Group marka portföyüne tam erişime sahip olacaksınız. Koleksiyonlarımızdan herhangi bir şey istiyorsanız, arayın

asistanım Helena ve o ilgilenecek. Komodinin üzerinde onun numarasını, siyah bir Amex'i ve senin nişan yüzüğünü bulacaksın. Onu giy."

Nişan duyurusu o sabah yayınlandı. Vivian ve ben resmen birbirimize bağlıydık, bu da benim itibarımın da tehlikede olduğu anlamına geliyordu.

İnsanların kişisel olarak beni sevip sevmemesi umurumda değildi, ama benim iş alanımda halkın algısı önemliydi. Bariz bir uyumsuzluk çok fazla soruyu gündeme getirirdi ve ihtiyacım olan son şey, etrafta burnunu sokan meraklı sosyete köşe yazarlarıydı.

"Komodinimin üzerinde bir yüzük. Ne kadar romantik." Vivian bileğindeki safir bileziğe dokundu. "Bir kadını nasıl özel hissettireceğini gerçekten biliyorsun."

"Sana kendini özel hissettirmek için burada değilim." Başımı ona doğru eğdim. Bir sonraki kelimelerimi keskin bir hassasiyetle söylerken elmanın tatlı, hafif ekşi kokusu ciğerlerime doldu. Buradayım çünkü babanla bir anlaşma yaptım.

Vivian geri çekilmedi, ama parmaklarımı boynundaki altın zincire yavaşça geçirdiğimde gözlerinde şaşkınlık ve bir miktar belirsizlik belirdi.

Bu kadar yakın mesafeden bile teni ipek üzerine dökülen krem gibi kusursuzdu. Uzun, koyu kirpikler koyu kahverengi gözleri çerçeveliyordu ve küçücük bir güzellik işareti, o kadar küçüktü ki, onu görebilmek için ona çok yakın olmalıydım, dolgun dudaklarının üstündeki bölgede nokta nokta belirmişti.

Gözlerim ağzına kaydı. Bağırsaklarımdan yayılan sıcaklık mideme yayıldı.

Sergideki aynı ruju sürdü. Sakin, sakin bir denizin ortasında bir siren çağrısı gibi cesur, kırmızı ve baştan çıkarıcı.

Başparmağımla alt dudağını ovma ve güzel bir karmaşadan başka bir şey olmayana kadar mükemmel rujunu sürmek istedim. Oluşan maskeyi soymak ve altındaki çirkinliği görmek.

Vivian güzel bir pakete sarılmış olabilir ama bir Lau, bir Lau'ydu. Hepsi aynı kalıptan kesilmişti.

“Evde akşam yemeği randevuları veya tatlı sözler beklemeyin,*Canım*,” Dedim, sözlerim dokunuşum kadar yumuşak ve tembeldi. “Sen de alamayacaksın.

Ağzına dokunmak yerine, elimin tersini köprücük kemiğinde, omzunun kıvrımında ve bileğindeki çılgın vuruşa ulaşana kadar kolunda gezdirdim.

“Aşık olmamız ve sonsuza dek mutlu yaşamamızla ilgili sahip olabileceğiniz tüm romantik fikirlerden kurtulun. olmayacak.” Başparmağımı nabzına sertçe bastırdım ve ani, sert hareketle sarsıldığında gülümsedim. "Bu bir iş anlaşması. Daha fazla değil. Temizmiyiz?"

Vivian dudaklarını inatçı bir çizgi halinde bastırdı.

Hava, elektriğin ve düşmanlığın çıtırtısıyla canlıydı. Tenimde cızırdadı, kaslarımı gerdi ve midemdeki tuhaf, aç ateşi körükledi.

O isyankar bir şekilde sessiz kaldığında, uzandım ve elimi boğazına kapattım. Hafifçe, nefeslerinin sığılığını hissedecek kadar.

Sesim tehlikeli bir uyarı tonuyla alçaldı. “Öyle. Biz. Temizlemek?"

Vivian'ın gözleri parladı. "Kristal." Verdiği yanıtın altında intikam vaadi gizleniyordu.

"İyi." Onu serbest bıraktım ve alaycı bir gülümsemeyle geri çekildim. "Eve hoş geldin tatlım."

Cevap beklemeden oradan ayrıldım.

Vivian'ın teninin sıcaklığı, elimi çakmağımın etrafına kapatıp soğuk metalin dokunuşunun kalıntıları uzaklaştırmasına izin verene kadar avucumda oyalandı.

"Başlama," dedim kaşlarını çatmış bir Greta'nın yanından geçerken. Oturma odasında toz alıyordu, Vivian'la konuşmamın en azından bir kısmını duyabilecek kadar yakındı.

Taşıyıcılar çoktan gitmiş olmalı.

"Çok serttin," diye uyardı, daha önceki şüphelerimi doğruladı.

Greta yetmişin üzerindeydi ama işitme duyusu yarasaların paralarının peşinden koşmasına neden oldu. Sert değil. Dürüst." Saatimi kontrol ettim.

İki saat sonra ziyarete gelen bir CEO ile öğle yemeği toplantım vardı ve ayrılmadan önce hazırlanmam gerekiyordu. "Onu yönlendirmemi mi tercih edersin? Beyaz Atlı Prens hakkındaki çocukluk fantezilerini şımartın gelip ayaklarını yerden kesecek mi?

"Onun böyle fantezileri olduğunu nereden biliyorsun?" Greta toz bezini gereğinden fazla kuvvetle şömine rafının üzerine süpürdü. "Pratik biri gibi görünüyor."

"Onunla yarım saat önce tanıştın."

Hizmetçimle nişanlım yüzünden tartıştığımı inanamıyordum. Vivian'ın ona rüşvet verdiği o lanet kurabiyeler olmalı. Greta'nın tatlıya düşkünlüğü ve çikolata parçalarına karşı özel bir düşkünlüğü vardı.

"Konu insanlara gelince iyi içgüdülerim var. Aksi takdirde..." Şöminenin üzerinden bir kez daha agresif bir tarama. "Seni yıllar önce büyükbabanın küstah bir kopyası olarak gördüm."

Yüzüm kapandı.

"Kimin için çalıştığını unutma," diye uyardım, ses tonum karanlıktı.

"Ben olduğumda bana ders vermeye ve çocukken kıcını silmeye cüret etme" Bezinizi değiştiren birine ders vermeyin." Beni kovmak istiyorsan, kov. Ama oralarda bir yerde bir kalp olduğunu biliyorum. *oğlum*. Onu kullan ve müstakbel eşine saygılı davran."

"Ona siyah bir Amex ve bir elmas yüzük verdim." Her kadın bu şeyler için adam öldürürdü ve babasının kim olduğu düşünülürse bunlar Vivian'ın hak ettiğinden fazlaydı.

Greta bir dakika boyunca bana baktıktan sonra başını iki yana salladı ve alçak sesle İtalyanca bir şeyler mırıldandı. Ne dediğini duyamadım ama pek de övgü dolu olmadığını düşündüm.

Greta'nın yanında durdum ve bir elimi toz bezinin üzerine koyarak onu hareketsiz kalmaya zorladım.

"Evimin değerli bir üyesisin, ama izin vereceğim çok fazla özgürlük var," dedim soğukkanlılıkla. "Kafanı boşaltmak için bir tatil istersen, bana haber ver, ayarlansın."

Tehdit bir teklif olarak havada asılı kaldı.

Gözleri kısıldı. "Tatile gerek yok." "İyi."

Greta, bebekliğimden beri ailem için çalışıyordu. Ailem bu işte boktan olduğundan beri beni ve Luca'yı büyütmemeye yardım etmişti ve ben onu dört yıl önce benim için çalışmaya ikna edene kadar büyükbabamın evini o yönetmişti. Büyükbabam, onun altını çizmeyi başardığım için üzülme yerine bana on bin dolarlık bir şişe şarap hediye etmişti.

Greta'ya karşı zaafım olsa ve onu hiç sahip olmadığım büyükannem olarak görsem de -her iki biyolojik büyükannem de ben doğmadan önce ölmüştü- bariz bir saygısızlığa müsamaha göstermezdim.

Başka biri olsaydı, kelimeyi söylediği anda onu kovar ve kara listeye alırdım.sertağzını bıraktı.

Kibar bir öksürük, dikkatimi Edward'ın tarafsız bir ifadeyle durduğu kapıya doğru çekti.

"Efendim, nakliyeciler binayı resmen boşalttı," dedi. "Bayan Lau'ya tüm turu vermemi ister misiniz?"

Ona evin geri kalanını göstermeden Vivian'ı doğrudan odasına götürmüştüm. Kahretsin, geçen haftaki sergide yarısını çoktan görmüştü.

"Lütfen yap." Dairenin tüm düzenini bilmeli. Yanlışlıkla odama veya ofisime girmesini istemedim.

Başını eğdi ve koridorda gözden kayboldu. Greta yanımdan geçip tek kelime etmeden çatı katının başka bir köşesinde gözden kayboldu, ama onun onaylamaması en sevdiği limon kokulu temizleyicinin kokusu gibi oyalandı.

Burnumun kemerini çimdikledim.

Taşındıktan bir saatten daha kısa bir süre sonra, Vivian çoktan kaosa neden olmaya başlamıştı. Ekibimle anlaşmazlık sadece başlangıçtı.

Eşyaları hareket ettirirdi. Özenle geliştirdiğim çevreyi bozmak. Ne göreceğimi veya ne bekleyeceğimi bilmeden eve gelirdim.

Göğsümde hiddet yükseldi.

Oturma odasından çıkıp, toplantım için gerekli malzemeleri gözden geçirmeye çalıştığım ofisime girdim.

Ama kapıyı kapatmış olmama ve evin diğer tarafında, Vivian'ın odasının yanında tecrit edilmiş olmama rağmen, hâlâ elmanın hafif, çıldırııcı kokusunu alıyordum.

BÖLÜM 7

Vivian

Iyasalara saygılı bir vatandaşı ama beni deniz kıyımına götürebilecek biri varsa o da müstakbel kocamdı.

Kibirinden, kabalığından ve alaycı tavrından nefret ettim.

beni aradı *Canım*.

Boynuma doladığı sert elinin nabzımın atmasından nefret ettim.

Ve her zaman hayattan daha büyük görüldüğünden, girdiği herhangi bir uzayın moleküllerinin ona uyum sağlamak için kendi içlerine katlanmak zorunda kalmasından nefret ediyordum.

Are. Biz. Temizlemek? Onun çıldırtıcı sesi kafamın içinde yankılandı.

Açıktı, tamam. Dante Russo'nun güzel bir takım elbise giymiş Şeytan olduğu açıktı. Ciğerlerimi öfkemi aşmak için zorladım. *İçinde, bir, iki, üç. dışarı, bir,*

iki üç.

Ancak tansiyonum normale döndüğünde bulabildiğim en keskin bıçağı avlamak yerine yeni odamın kapısını açtım.

Söz verildiği gibi, üzerinde Dante'nin asistanının numarasının ve siyah bir Amex'in yazılı olduğu bir kartvizit, komodinin üzerinde belirgin bir kırmızı yüzük kutusunun yanında bekliyordu. Kapağı açtığımda altı karatlık bir elmas bana göz kırptı.

Parmaklarımı göz kamaştırıcı mücevherin üzerinde gezdirdim. Beş karat, nadir bir Asscher kesimi, her bir omzunu süsleyen daha küçük baget pırlantalar.

Heyecanlanmalıydım. Yüzük büyüleyiciydi ve pırlantanın rengine ve berraklığına bakılırsa en az yüz bin dolar değerindeydi. Çoğu kadının sahip olmak için can atacağı türden bir yüzüktü.

Ama kutudan çıkarıp parmağıma taktığımda... hiçbir şey hissetmedim.

Serin platin fırçası ve bir sözden çok hapishane gibi hissettiren ağır bir ağırlıktan başka bir şey yoktu.

Çoğu nişan yüzüğü, sevgi ve bağlılığın simgesiydi. Benimki bir birleşme sözleşmesindeki imzaya eşdeğerdi.

Garip bir gerginlik boğazımı kavradı.

Dante'nin bana verdiğinden fazlasını beklememeliydim. Kız kardeşiminki gibi bazı görücü usulü evlilikler gerçek aşka dönüştü, ancak genel ihtimal pek iyi değildi.

Yatağa çöktüm. Gerginlik boğazımdan göğsüme yayıldı.

Üzgün hissetmek aptalcaydı. Peki ya Dante mümkün olan en kişisel olmayan şekilde evlenme teklif ettiyse? İlk görüşmemizden beri yakınlaşmayacağımızı biliyordum. En azından niyetleri ve sınırları konusunda dürüsttü.

Yine de, bir parçam önceki etkileşimlerimizin şans eseri olduğunu ve yavaş yavaş birbirimize ısınacağımızı ummuştum, ama hayır. Gelecekteki kocam sadece bir pislikti.

Yeni bir metnin vızıltısı, yuvarlanmamı yarıda kesti.

Yeni bir tebrik mesajı ya da yerleşir yerleşmez Isabella'dan onu davet etmem için bir hatırlatma bekleyerek telefonumu aldım.

Bunun yerine, haber almayı beklediğim son kişiden bir mesaj gördüm.

Heath: Balkabağı Sıcak Çikolata Gününüz Kutlu Olsun :)

Kelimelere baktım, sanki kazara uydurmuşum gibi kaybolmalarını bekledim. Yapmadılar.

Midem bulandı.

Durup dururken mesaj atabileceği onca gün arasında bugün, ben Dante'nin evine taşındıktan hemen sonra olmalıydı.

Evren hastalıklı bir mizah anlayışına sahipti.

Söylemek istediğim milyonlarca şey vardı ama ben güvenli ve tarafsız bir şeye takılıp kaldım.

Ben: *Kaliforniya'da var mı?Heath:*

Balkabağı sıcak çikolata mı? Hayır

Heath: *Burada sadece smoothie ve yeşil meyve suları içmene izin veriliyor yoksa adadan atılırsın*

Küçük gülümsemem görüldüğü gibi hızla soldu.

Konuşmamamız gerekiyordu ama onu engellemeye gücüm yoktu.

Heath: *Bonnie Sue'ya her gün e-posta gönderip onlardan bunu yapmalarını rica ediyorum.SF'de dükkan aç, ama şu ana kadar zar atmadı*

Bonnie Sue'dan bahsedince içim bir sızladı.

Heath ve benim lisans eğitimimize gittiğimiz, Columbia yakınlarında popüler bir kafeydi. Mevsiminde balkabağı sıcak çikolatasıyla ünlüydü ve ben balkabağı sevmememe ve onun da sıcak çikolata sevmemesine rağmen, her yıl eylül ayı ortasında yıllık dönüşü için gelirdik.

Sonbahar ekinoksunu unutun; sonbaharın gerçek ilk günü, içeceğin Bonnie Sue'nun menüsünde yeniden görüldüğü gündü.

Ben: *Olacak. Sebat her zaman kazanır*

Heath ve ben daha fazla havadan sudan sohbet ederken göğsümde bir suçluluk duygusu kabardı. İşimi ve şehri sordu; Köpeğini ve San Francisco'daki hava durumunu sordum.

Yıllardır en uzun sohbetimizdi. Normalde sadece bayramlarda ve doğum günlerinde mesajlaşırdık ve hiç telefonda konuşmazdık. Başka bir şey olmamıza rağmen, bu şekilde sıradan tanıdıklarımız gibi davranmak daha kolaydı.

Heath Arnett.

Üniversitedeki en iyi arkadaşım. Benim eski erkek arkadaşım. Ve benim ilk aşkım.

Bir zamanlar evleneceğimizi düşünmüştüm. Ailemin itirazlarını aşacağımıza ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımıza kendimi inandırmıştım

ama

iki yıl önceki ayrılık, umutlarımın tam da bu olduğunu kanıtladı - umutlar. Ailemin gazabı karşısında dayanıksız ve asılsız.

anıları silkeledimOgün ve yeniden odaklanmaya çalıştı.

Ben: Şirketiniz nasıl gidiyor?

Ayrılmamızdan sonra Heath California'ya taşındı ve dil öğrenme uygulamasını bugünkü haline getirdi. En son kontrol ettiğimde, ABD'de en çok indirilen on beş uygulamadan biriydi.

Heath: Oldukça şaşırtıcı. Bu yılın sonunda halka açılıyoruzHeath: Büyük bir halka arz bekliyoruz. Belki...

Yazdığını gösteren üç nokta belirdi, kayboldu ve sonra tekrar belirdi.

Heath: Olduktan sonra bazı şeyleri tekrar gözden geçirebiliriz

Suçluluğum korkuya dönüştü.

Nişandan haberi yoktu. Bunu internette paylaşmamıştım, artık ortak arkadaşlarımız yoktu ve Heath cemiyet sayfalarını takip etmiyordu, bu da ona söylemem gerektiği anlamına geliyordu. İhmal ederek yalan söyleyip yeniden bir araya gelme şansımız olduğunu düşünmesine izin veremezdim.

Heath: Eğer istersen, tabii ki.

Gergin olduğu zamanlarda hep yaptığı gibi elini saçlarının arasından geçirdiğini görebiliyordum.

Dişlerim alt dudağıma saplandı.

Başlangıç için bu kadar çok çalışmasının bir nedeninin ailemin yanıldığını kanıtlamak olduğunu biliyordum. İlişkimizi yıllarca onlardan sakladığımı öğrendiklerinde çok öfkelenmişlerdi ve Heath'in "uygun" bir geçmişe sahip olmadığını keşfettiklerinde daha da öfkelenmişlerdi.

O zamanlar, yan tarafında uygulaması üzerinde çalışan bir yazılım mühendisi olarak iyi bir yaşam kazanmıştı ama o bir Russo ya da Young değildi. Babam, Heath'le aramı bitirmezsem beni evlatlıktan reddetmekle tehdit etmişti ve sonunda ben de aşk yerine aileyi seçmiştim.

Heath muhtemelen şirketi halka açıldıktan ve o bir milyoner olduktan sonra ailemin fikirlerini değiştireceğini düşündü. Ona yapmayacaklarını söyleyecek yüreğim yoktu.

Ailemin çok parası vardı ama biz yeni zengindik. Hayır kurumlarına ne kadar bağış yaparsak yapalım, banka hesaplarımızda ne kadar sıfır olursa olsun, toplumun bazı kesimleri hep bize kapalı kalacaktı...*meğer kieski* parayla evlendik.

Heath asla eski para olmayacaktı, bu da ailemin onu bir aşk eşi olarak asla onaylamayacağı anlamına geliyordu.

Ona söyle.

Kurşunu ısırmadan önce ciğerlerime derin bir nefes verdim.

Ben: nişanlıyım

En yumuşak geçiş değildi ama kısa, net ve doğrudandı.

Cevap beklerken çocukluk alışkanlığım olan tırnaklarımı yemeye direndim.

Hiç gelmedi.

Ben: Birkaç hafta önce oldu. Ailem ayarladı.Ben:

Sana daha önce söylemek istemiştim.

Durmalıyım ama kusmuk kelimesinin metin versiyonunu tutamadım.

Ben: Düğün bir yıl sonra.

Cırcır böcekleri.

Beş dakika geçti ama telefonum karanlık ve sessiz kaldı.

Küçük bir inilti çıkardım ve onu bir kenara fırlattım.

BENolmamalısuçlu hissetmek. Heath ve ben uzun zaman önce ayrıldık ve açıkçası ikinci bir şans istemesine şaşırdım. Düşünürdüm...

Düşüncelerimin karmaşasını yumuşak bir vuruş böldü.

Ciğerlerime bir hava daha çektim ve cevap vermeden önce yüz ifademi kibar bir tarafsızlıkla düzelttim. "Girin."

Kapı açıldı, seçkin gümüş rengi saçlar ve mükemmel şekilde ütölenmiş siyah bir takım elbise ortaya çıktı.

Edward, Dante'nin uşğı.

"Hanım. Vivian, Bay Dante sana evi baştan aşğı gezdirmemi istedi," dedi, İngiliz aksanı kıyafetleri kadar netti. "Şimdi uygun bir zaman mı, yoksa senin seçtiğın bir saatte gelmemi ister misin?"

Telefonuma, sonra etrafımdaki soğuk, güzel odaya baktım.

Beğenin ya da beğenmeyin, burası artık benim evimdi. Kendimi süitime kilitleyebilir, bir acıma partisi verebilir ve geçmişle ıstırap çekebilir ya da durumumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışabilirdim.

Ayağā kalktım ve sadece hafifçe zorlama hissi veren bir gülümseme çağırdım. "Şimdi mükemmel."

O gece, Dante ve ben bir çift olarak ilk yemeğimizi yedik.

Bunu kelimenin en gevşek anlamıyla kastetmişim.

Yüzüğünü taktım ve aynı çatı altında yaşadık ama aramızdaki uçurum Büyük Kanyon'u yerdeki sıradan bir delik gibi gösteriyordu.

Kapatmak için cesurca bir girişimde bulundum. "Sanat koleksiyonunuzu seviyorum," dedim. "Resimler çok güzel." *Kedi kusmuğuna benzeyen hariç*.başlıklı parça *Magda*, galerisinde o kadar yersizdi ki, onu gördüğümde iki kez aldım. "Favori bir parçan var mı?"

En ilham verici konu değildi, ama ben samanları kavradım. Şimdiye kadar, Dante'den altı kelime çıkardım, bunların üçü *tuzu geç*. Temelde güzel giyimli bir pandomimci olmaktan iki devir uzaktaydı.

"Favorilere oynamam." Bifteğini kesti.

Dişlerimi sıktım ama sinirimi bastırdım.

Taşınmam sırasındaki yıldızlardan daha az etkileşimimizden bu yana, nişanımızın şok ve öfke aşamalarını geride bırakarak istifaya geçtim.

Sevsem de sevmesem de Dante'ye saplanıp kaldım. Bundan en iyi şekilde yararlanmak zorundaydım. Eğer yapmasaydık...

Soğuk günlerin, yalnız gecelerin ve sahte gülümsemelerin görüntüleri kafamı doldurdu.

Bir yudum su alıp tekrar denemeden önce midem huzursuzlukla kasıldı. "Özel hayatta beklentileriniz nelerdir?"

Bıçağı ve çatalı tabağının üzerinde durdu.

"Affedersin?" Dikkat çekici bir tepki.*İlerlemek.*

"Daha önce, toplum içinde sevgi dolu bir çiftin rolünü oynayacağımızı söyledin ve beni şu konuda uyardın: Alıntıla-alıntı yapma,*Aşık olmamıza dair sahip olabileceğim tüm romantik fikirlerden kurtul..* Ama ayrı yatak odalarının ötesinde özel hayatımızın nasıl olacağını hiç konuşmadık," dedim. "Her akşam birlikte mi yemek yiyoruz? İş sorunlarımızı tartışıyor musunuz? Market alışverişine gidip hangi marka şarap alacağınız konusunda tartışıyor musunuz?"

"Hayır, hayır ve hayır," dedi düz bir sesle. "Ben market alışverişini yapmam."

Tabii ki bilmiyorsun.

"Hayatlarımızı ayrı yaşayacağız. Ben senin arkadaşın, terapistin ya da sırdaşın değilim Vivian. Bu akşamki akşam yemeği, çünkü bu senin ilk gecen ve ben de evde olacağım." Bıçağı ve çatalı tekrar hareket etti. "Bu arada, Avrupa'da bir iş gezim var. iki gün sonra gidiyorum Bir aylığına gideceğim."

Yüzüme tokat atmış da olabilirdi.

Ona baktım ve bunun bir şaka olduğunu söylemesini bekledim. Bunu yapmadığında, bir öfke dalgası, iyi oynama çabalarımı silip süpürdü.

"Bir ay? Ne tür bir iş gezisi için gitmeniz gerekir?"

ay?"

"Bana para kazandıran tip."

Öfke öfkeye dönüştü. o bile değildi*denemek.* Belki iş gezisi yasaldı, ama ben taşındım ve o bir aylığına ayrılıyor? Zamanlama göz ardı edilemeyecek kadar uygundu.

"Zaten çok paran var," diye çıkıştım, lafı ağzımdan kaçıramayacak kadar sinirlenmiştim. "Ama sen açıkça *yapma* Medeni olmaya bile ilgin var, öyleyse neden buradasın?"

Dante tek kaşını kaldırdı. Burası benim evim, Vivian.

"Demek istediğim *Burada*. Bu nişan." Aramızda işaret ettim. "İlk seferinde sorumdan kaçındın ama tekrar soruyorum. Maçımızdan kendi başına alamayacağın ne alabilirsin?"

Lau Jewels büyük bir şirketti ama Russo Group onu on kat gölgede bıraktı.

Mantıklı değildi.

Babam bana bunun Lau Jewels'ın güçlü, Russo Group'un zayıf noktası olduğu kabul edilen Asya'daki pazar erişimiyle bir ilgisi olduğunu söyledi, ama bu Dante için özel hayatını alt üst edecek kadar önemli miydi?

Yüz ifadesi sertleşti. "Önemli değil."

"Birlikte olmamızın sebebinin bu olduğunu düşünürsek, bence öyle."

"Hayır, değil. Neden birlikte olmamızı neden umursuyorsun? Sesi alaycı bir ifadeyle soğuktu. "Her halükarda benimle evleneceksin. Babasının her dediğini yapan vicdanlı kız. Gelecek yıl düğünümüze kadar gitmiş olabilirim ve sen *Halabununla* geçin. Değil mi?"

Buz gibi bir şok pençesi nefesimi ciğerlerimden çekip aldı.

Sohbetin nasıl bu kadar hızlı ilerlediğini bilmiyordum ama bir şekilde, hiç çabalamadan, Dante beni en çirkin, en istenmeyen tarafımdan vurmuştu. Nefret ettiğim ama sallayamadığım kısım.

"Şimdi anladım." Sakinleşmek için savaştım ama içimden bir öfke titremesi geçti. "Görücü usulü evlilik *sadece* birinin seninle evlenmesini sağlamanın yolu. Sen çok... yani..." Doğru kelimeyi bulmak için mücadele ettim. "*Berbat*"

En iyi işim değil ama olur.

Gözlerinden karanlık bir eğlence geçti. "Eğer o kadar korkunçsam, o zaman ailene düğünün iptal olduğunu söyle." Telefonuma başını salladı. "Hemen ara onları."

Bu hiç olmamış gibi seni dairene geri götüreceğiz.”

Eşit derecede meydan okuma ve baştan çıkarmaydı. Bunu yapacağımı sanmıyordu ama sesi o kadar zengin ve ikna ediciydi ki neredeyse itaat etmeye mecbur kalacaktım.

Parmaklarım çatalımın etrafında kıvrıldı. Metal tenime saplandı, soğuk ve acımasızdı.

telefonuma dokunmadım

Şarabımı Dante'nin kendini beğenmiş suratına fırlatmaktan çok daha fazlasını istiyordum *amayapamadı*.

Babamın öfkesi. Annemin eleştirisi. Düğüne gitmezsem başarısızlık... yapamadım

Dante'nin neşesi gergin atmosferde kayboldu. Gözlerinde bir şey kıvılcımlandı. Hayal kırıklığı? Onaylanmamak mı? Söylemek imkansızdı.

"Aynen," dedi yumuşak bir sesle.

Bu kelimenin kesinliği, yeni bilenmiş bir bıçaktan daha derin kesiyordu. Akşam yemeğini sessizce bitirdik ama bifteğimin tadı kaçmıştı.

Onu daha fazla şarapla yıkadım ve sıcaklığın utancımı yenmesine izin verdim.

BÖLÜM 8

Dante

DVivian ne düşünürse düşünsün, Avrupa gezimi o taşınmadan önce planlamıştım. Russo Group markalarının çoğunun merkezi kıtadaydı ve ben her ay bir ay bloke ettim Avrupa iştiraklerimizin başkanları ile yüz yüze toplantılar yapmak.

Bu yılın zamanlaması son derece uygun oldu.

Ancak, ben yokken Luca ve Vivian'ı takip ettiğimden emin oldum. Luca'ya mücevher yan kuruluşlarımızdan birinin perakende mağazalarında satış görevi vermiştim. O bir insandı ve onu bir arka ofise koymak, kendisi ve söz konusu mağaza için yalnızca felaket anlamına gelirdi. Mağaza müdürüne göre zor bir başlangıç yapmıştı -ağabeyim hiçbir zaman dakik olmamıştı- ama ben New York'a döndüğümde isteksiz de olsa yeni rolüne alışmış görünüyordu.

Öte yandan Vivian, yeni çevresine su için ördek gibi alışmıştı. Greta ve Edward her raporda onun hakkında fişkırıyorlardı ve ben galeride yeni bir tablo bulmak için eve geldim. *D&V* banyolarda ve her yerde kahrolası çiçekler.

"Dante, rahat ol," dedi Winona. "Bana bir gülümseme ver... işte bu kadar! Mükemmel."

Kamera deklanşörü art arda tıkladı.

Vivian ve ben sabahı Central Park'ta nişan fotoğrafları çekerek geçirmiştik. Winona bizi ne kadar "aşık" olduğumuzu göstermek için tasarlanmış pozlara yönlendirirken, hayal ettiğim kadar dayanılmazdı, sahte gülümsemeler ve sahte kucaklamalarla doluydu.

"Vivian, kollarını onun boynuna dola ve yaklaş."

Vivian buna mecbur kalıp bana doğru çekingen bir adım attığında kaskatı kesildim.

Daha yakın. Şu anda neredeyse aranızda bir traktör sürebilirim, "diye şaka yaptı Winona.

"Dediğini yap da bu işi bitirelim," diye çıkıştım. Aramıza ne kadar çabuk mesafe koyarsam o kadar iyi.

"Her gün daha çekici oluyorsun." Vivian'ın sesi o kadar tatlıydı ki, onu kreplerin üzerine gezdirebilirdim. "Avrupa, kişiliğiniz için gerçekten harikalar yarattı."

"Daha yakın," diye teşvik etti Winona. Düşmanlığımızı anladıysa, bunu kabul etmedi. "Bir adım daha..."

Vivian aramızda kalan boşluğu kapattığında göğüsleri göğsümü sıyırdı. Kaslarım sertleşti.

"Dante, kollarını Vivian'a dola."

Sikiş aşkına.

İşkenceyi bir an önce bitirmek istediğim için çenemi büktüm ve ellerimi Vivian'ın kalçalarına koydum. Elbisesinin ipeğini ısı kavurdu ve lanet olası elma kokusu ciğerlerime yeniden girdi.

En ufak bir kaymanın bizi istemeden daha da yakınlaştıracığından korkarak ikimiz de kıpırdamadık.

"Paris'teyken muhasebecimden ilginç bir telefon aldım," dedim dikkatimi rahatsız edici yakınlığımızdan uzaklaştırmak için. "Bir gün içinde Amex'ime yüz bin dolar yüklendi, on bin doları çiçekler de dahil. Açıklamak ister misin?"

Vivian zarif bir omuz silkmeye, "Bana siyah bir Amex verdin, ben de onu kullandım," dedi. "Ne söyleyebilirim? Çiçekleri severim. Ve ayakkabılar."

Tercüme: Gitmeden önce bir pisliktin ve ben senin banka hesabından çektim.

İnce ama önemsiz bir intikam eylemi. Onun için iyi.

Kendini savunmayan birinden daha sinir bozucu kimse yoktu.

"Açıkçası," dedim, kokusu beni tamamen sarmasın diye çok derin nefes almamaya çalışarak. "Ya havlular?"

"Onlar annemin hediyesiydi."

Elbette öyleydiler.

"Bir dahaki sefere bir aylığına ayrıldığında bana önceden haber ver," dedi. "Bir parti planlamak, oturma odasını yeniden dekore etmek, belki sağlam bir alışveriş listesi hazırlamak için zaman istiyorum. Harcama limiti olmadan ne kadar çok şey yapabildiğiniz inanılmaz."

gözlerimi kısıtım.

Kredi kartı kullanımı umurumda değildi. Luca bir keresinde bir pijama partisi için yirmi dört ayar som altından saçma sapan bir küvete bir milyon dolar harcamıştı. Yüz bin hiçbir şeydi.

Beni kızdıran, ben yokken Vivian'ın her şeyi yeniden düzenlemesiydi. Havlular ve çiçekler buzdağının sadece görünen kısmıydı. Duvarlarda yeni sanat eserleri, gizli difüzörlerden geçen aromaterapi boruları ve eskiden hediye paketlenme odasının olduğu yerde bir masaj odası vardı.

Bir aylığına ayrıldım ve geri döndüğümde evimi lanet olası bir Club Med'e dönüştürülmüş halde buldum.

"Ben yokken iyi vakit geçirdin, değil mi?" Sözlerimin etrafında tehlikeli bir akım dolandı.

"Sahiptimmüthişzaman." Vivian parmaklarını saçlarımdan geçirdi ve canımı yakacak kadar sertçe çekiştirdi. Güldü. "Ev tüm kaşlarını çatma ve homurdanmalar olmadan çok hoştu."

Burada beni özleyeceğini düşünmüştüm. çıktım. "Ben yaralıyım."

"Özür dilerim ama senin duygularını beslemek anlaşmamızın bir parçası değil. Onun*Sadece* bir iş anlaşması. Hatırlamak?"

İstmeden bir gülümseme ağzıma dokundu. Dokunma.

"Siz ikinize bakın. Çok tatlı." Winona içini çekti. "Dante, neden onu dudaklarından öpmüyorsun? Çekimi tamamlamak için mükemmel bir fotoğraf olacak."

Gülüşüm kayboldu.

Vivian kollarımda kaskatı kesildi. "Bu gerekli değil," dedi çabucak. "Biz... biz PDA'yı sevmiyoruz."

Winona, "Burada bizden başka kimse yok," diye belirtti.

Bazı ipleri çekmiştim ve fotoğraf çekimi için parkın alanlarını ayırmıştım. Kalabalıktan nefret ederdim. Çok gürültülü, çok tahmin edilemez*Orası*.

"Evet, ama..." Vivian duraksadı. Farlara yakalanmış bir tavşana benziyordu.

Dehşete kapılmış ifadesinde kızgınlık alevlendi. yapmadım*istek*Onu öpmek istiyordum ama beni öpmek zehirli bir yılan tarafından ısırılmakla eşdeğermiş gibi davranmasına anlam veremiyordum.

"Önünde öpüşmekte gerçekten rahat hissetmiyoruz.*herhangi*üçüncü taraf," diye bitirdi Vivian sonunda.

Geri adım atmaya çalıştı ama kalçalarını tutmam bunu yapmasına engel oldu.

Rahatsızlığım derinleşti. Herkesin içinde sevgi dolu bir çift rolünü oynamayı kabul etmiştik ama o pek sevgi dolu davranmıyordu.

"İstemiyorsan sorun değil ama öpücüksüz nişan çekimi olmaz." Winona tereddüt etmemize şaşırmış görünüyordu. "Skandal olmayacağıma söz veriyorum."

"Sağ." Vivian dişlerini alt dudağına sürttü.

Tanrım.Biraz daha sallanırsa, Sarabeth'in brunch menüsünde, şerbette ve diğer her şeyde önemli bir yere sahip olacaktı.

Gelecek yüzyılda bir karar vermesini beklemek yerine başımı eğdim ve ağzımı onunkine değdirdim. Yavaşça, kamera deklanşörünün tekrar tık sesini duyana kadar.

Vivian'ın vücudu katıdan katıya dönüştü. Keskin bir nefesle dudakları aralandı ve biraz baharatla tatlandırılmış tatlı bir şey tattım.

Kanım zonkladı.

Sadece kamera için hızlı bir öpücük olması gerekiyordu. Geri çekilmeliyim ama ağzı o kadar sıcak ve yumuşaktı ki başka bir tada karşı koyamadım.

Ve başka.

Ben farkına bile varmadan elim kendiliğinden yukarı kaydı. Parmaklarım saçlarına battı ve öpücüğü derinleştirmek için ezici bir dürtü uyandırdı. Yumruğumu tüm o ipeğe dolamak ve ağzı benim için tamamen açılincaya kadar çekiştirmek, istediğim gibi keşfetmeme ve yağmalamama izin vermek.

Kanım daha yüksek sesle zonkluyordu.

Anlamsız eylemlerimi bir ay arayla suçladım. Yokluk, kalbi ve tüm bu saçmalıkları daha da büyüttü.

Francis Lau'nun kızını öpmenin bende her yerime çamaşır suyu sürmek istememesinin tek makul nedeni buydu.

Vivian çenesini biraz yukarı kaldırarak bana daha iyi erişim sağladı.

Benim-

"Atışı yakaladık!" Winona'nın sesi sanki biri silahla ateş etmiş gibi ani ve şiddetli bir şekilde bizi ayırdı.

Bir saniye, öpüşüyorduk. Sonra, ellerim Vivian'ın kalçasından ve saçından çekildi, kolları boynumun etrafından düştü ve kalbim bir Demir Adam Triatlonu'nu bitirmiş gibi atmaya başladı.

Vivian ve ben hızla bakışlarımızı kaçırmadan önce bir saniyeliğine birbirimize baktık.

Öpücük bir dakikadan az sürmüştü ama ağzım onun dudaklarının iziyle kıvrıldı. Winona çömelmiş pozisyonundan kalkarken, kaşmir bir battaniye gibi tenime bir ağırlık çöktü.

"Siz ikiniz birlikte çalıştığım en fotojenik çift olabilirsiniz." Sırıttı. "Son fotoğrafları grmen için sabırsızlanıyorum."

Yüzü pembeleşen Vivian, "Teşekkür ederim," dedi. "Harika olacaklarından eminim."

"Tamam mıyız?" Ceketimi çıkardım ve sitem eden bakışlarını görmezden geldim.

Lanet olası çekimi yapmıştık. Daha ne istiyordu?

Ve Ekim'in ortasında hava neden bu kadar sıcaktı?

Winona, "Evet, sana iki hafta içinde galerinin bağlantısını e-postayla göndereceğim," dedi, benim kısa yanıttımdan etkilenmemişti. "Nişanınız için tekrar tebrikler."

Ben Bethesda Terrace'tan çıkan merdivenlere doğru yanından hızla geçerken Vivian ona tekrar teşekkür etti. Aramıza bir an önce daha fazla mesafe koymam gerekiyordu.

Ne yazık ki, Vivian kısa süre sonra tekrar bana ayak uydurdu ve ben yanlış yargıladığım için kendime lanet ederken sessizce park çıkışlarından birine doğru yürüdük.

Sadece öpücük değil, tamamen fotoğraf ekimi. Bizi parka Photoshop'la sokması için birini tutmalıydım. Böylece uğraşmak zorunda kalmazdım...*Bu.*

Tenimin altındaki huzursuz vızıltı. Kokusu burnuma geldiğinde kaslarımın kasılması. Ağzının anısı benimkinde.

Winona'nın şüphesini uyandırmak istemiyorsak yapmak zorunda olduğumuz öpücükle ilgili değildi.

Oyalandığım gerçeğiyle ilgiliydi.

79'un çıkışından geçtiğimizde Vivian sonunda konuştu.^{inci} ve Beşinci. "Arkadaki öpücük hakkında..."

"Fotoğraf içindi." ona bakmadım

"Biliyorum ama-"

"A mısın?" Başımla sokağın köşesindeki yemek arabasını işaret ettim.

Olanları tartışmaktansa asitle yıkanmayı tercih ederim.

Vivian içini çekti ama konuyu kapattı. "Biraz yiyecek iyi olabilir," diye

itiraf etti. Yemek arabasının önünde durduğumda kaşları havaya kalktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Kahvaltı ısmarlıyorum." Cüzdanımdan keskin bir yirmilik çıkardım. "İki kahve ve simit. Üstü kalsın. Teşekkürler Ömer."

Vivian'dan bir an önce uzaklaşmak istesem de çok açtım. Kahvaltı için çok erken uyanmıştık ve ona da bir şeyler almadan yiyecek alamıyordum.

Ben bir pisliktim, hödük değil.

Döndüm ve onun bana Beşinci Cadde'nin ortasında boynuzlarım ve tüylerim varmış gibi baktığını gördüm.

"Ne?"

"Sahibiyle aynı isme sahipsin."

"Açıkça." Cüzdanımı tekrar cebime kaydardım. "Sabahları vakit buldukça buraya koşuyorum ve parkın etrafındaki bütün kahvaltı arabalarını denedim. Omar en iyisi."

"Burada sadece havyar ve insan kalbi yediğini sanıyordum."

"Saçmalama. Havyarın tadı insan kalbi için berbat."

Vivian'ın kahkahası göğsümde tuhaf bir his uyandırdı. *Göğüste ağrılı yanma hissi?*

Daha sonra araştır.

Yemeği aldım ve kağıt bardaklardan birini ve sarılı simitleri ona uzattım. "Kalite için ödeme yapıyorum, fiyat için değil. Pahalı olmak her zaman iyi demek değildir, özellikle de yemek söz konusu olduğunda."

"Bir kez olsun, aynı fikirdeyiz." Beni yakındaki bir sıraya kadar takip etti ve oturmadan önce elbisesini kalçalarının altına sıkıştırdı.

"Cehennemdeki sıcaklığı kontrol etmeliyiz."

Ağzımın kenarı kıvrıldı ama o fark etmeden önce düzleştirdim.

"Kapanmadan önce en sevdiğim restoranlardan biri bu küçük küçük yerdi.

Boston'ın Çin Mahallesi'nde," dedi Vivian tereddütle, sanki daha kelimeler ağzından çıkarken bilgiyi benimle paylaşıp paylaşmamaya karar veriyormuş gibi. "Eğer onu aramasaydın, onu kaçıırırdın. dekor benziyordu

doksanların başından kalma bir şeydi ve yerler şüphe uyandıracak kadar yapışkandı ama şimdiye kadar tattığım en iyi mantı onlardaydı."

Merak beni yendi. "Neden kapandı?"

"Sahibi öldü ve oğlu devralmak istemedi. Onu bir elektronik tamirhanesine çeviren birine sattı." Sesine hüzünlü bir not girdi. "Ailem ve ben her hafta orada yemek yedik ama açık kalsaydı bile gitmeyi bırakırdık sanırım. Artık sadece Michelin yıldızlı yerlere gidiyorlar. Beni bir yemek kamyonundan yemek yerken görseler, kalp krizi geçirirlerdi."

Söylediklerini idrak ederken kahvemden yavaşça bir yudum aldım.

Vivian'ın tamamen ailesinin kontrolünde olduğunu varsaymışım ama ses tonuna bakılırsa Lau ailesinde her şey mükemmel değildi.

"Ağabeyim ve ben çocukken şehir merkezindeki bu yere giderdik" dedim. Ay Tozu Lokantası. Mahalle bir turist tuzağıydı ama lokantada şehirdeki en iyi milkshakeler vardı. İki dolar, neredeyse kafamız kadar büyük bardaklar. Dedem öğrenene kadar her hafta okuldan sonra oraya giderdik. Öfkeliydi. Rusların ucuz lokantalara pek gitmediğini söyledi ve okuldan hemen sonra bizi eve götürmesi için birini görevlendirdi. Ondan sonra bir daha geri dönmedik."

Lokantadan kimseye bahsetmemiştim ama mantı dükkânından bahsettiği için karşılık vermek zorunda hissettim.

öpücük gerçekten *vardı* kafamla siktim

"İki dolarlık milkshake mi? Bir dişçinin kabusu olurdum," diye şaka yaptı Vivian.

"Benimki de en büyük hayranım değildi."

Moondust Diner hala vardı ama ben artık bir çocuk değildim. Tatlıya olan düşkünlüğüm solmuştu ve nostalji şeridinde geziler yapacak vaktim yoktu.

Bir dakika daha sessizce yemek yedikten sonra, "Babanın işi başladıktan sonra işler epey değişmiş olmalı," dedim.

Laus hakkında her zaman daha fazla istihbarat kullanabilirdim ve Francis'i iyi tanıyan biri varsa, o da kızıydı.

En azından yemeğimi bitirmeme rağmen gitmemek için kendime verdiğim sebep buydu.

"Bu yetersiz bir ifade." Vivian parmağıyla kahve fincanının kenarında gezindi. "On dört yaşımıdayken annem beni sohbete oturttu. Bu seksle ilgili değildi; kiminle çıkmam gerektiğine ve çıkabileceğime dair beklentilerle ilgiliydi. İstedğim kişiyle birlikte olmakta özgürdüm*takdirde* belirli kriterleri karşıladılar. Belirli bir süre içinde 'uygun' birini bulamazsam, görücü usulüyle evlenmem beklendiğini de o gün öğrendim.

Ben de o kadar şüphelendim. Laus gibi yeni para kazanan aileler, sosyal statülerini genellikle evlilik yoluyla yükseltmeye çalıştılar. Eski para aileleri de bunu yaptı, ama onlar bu konuda daha kurnazdı.

"Ailenin eski sevgilinin hayranı olmadığını anlıyorum." Öyle olsalardı, Vivian ve ben nişanlı olmazdık.

"HAYIR." Yüzünden bir gölge geçti. "Senden ne haber? Evlenmeyi düşündüğün eski sevgilin var mı?"

"Evlilikle ilgilenmiyordum."

"Hmm. Şaşırmadım."

Ona bir bakış attım. "Anlam?"

"Yani sen bir kontrol manyağısın. Muhtemelen nefret ettin ve*Halane* nefret - birinin gelip hayatınızı alt üst etmesi fikri. Evde ne kadar çok insan olursa, çevrenizi kontrol etmeniz o kadar zor olur."

Vivian güldü ve bana yarı alaycı, yarı kendini beğenmiş bir şekilde gülümsediği için yaşadığım şok barizdi.

"Evinizi yönetme şeklinizden oldukça açık," dedi. "Ayrıca, yemek sırasında, yiyeceklerinizin birbirine değmemesi konusunda analsınız. Tabağınızın sol üst köşesine eti, sağ üst köşesine sebzeleri, alt köşesine ise karbonhidrat ve tahılları koyun. Avrupa'ya gitmeden önce ailemin evinde ve senin evindeki ilk gecemde yaptın.

Kağıt bardaktan içerken bile muhteşem görünmeyi başararak kahvesini yudumladı. "Kontrol manyağı," diye özetledi.

İçimden isteksiz bir hayranlık geçti. "Etkileyici."

Çocukluğumdan beri yiyeceklerimin birbirine değmesi konusunda titizdim. nedenini bilmiyordum; karışık yiyeceklerin görüntüsü ve dokusu tüylerimi diken diken etti.

Vivian, "İşle birlikte gelir," dedi. "Etkinlik planlaması, özellikle sahip olduğum müşteri türleriyle uğraşırken, ayrıntılara büyük dikkat gösterilmesini gerektirir."

Zengin. Haklı. Muhtaç.

Ne demek istediğini anlamam için söylemesine gerek yoktu.

"Neden aile şirketi yerine etkinlik planlama?" gerçekten merak ettim.

Vivian omuz silkti. "Tüketici olarak takıları seviyorum ama işin kurumsal yönüyle ilgilenmiyorum" dedi. "Lau Jewels'ı yönetmek yaratıcı bir çaba olmazdı. Hissedarlar, finansal raporlar ve umursamadığım binlerce başka şey hakkında olurdu. Sayılardan nefret ediyorum ve onlarda iyi değilim. Bu tür şeyleri seven kız kardeşim Agnes. O şirketin satış ve pazarlama başkanı ve babam emekli olduğunda CEO olarak görevi devralacak."

İşim bittikten sonra devralacak bir şirket kalmayacak.

Atmadan önce içimde küçük bir huzursuzluk kıpırdadı.

Babası başına gelenleri hak etmişti. Vivian ve kız kardeşi yapmadı, ancak yıkım ve ikincil hasar el ele gitti. İş yapmanın maliyetiydi.

"Senden ne haber? Hiç başka bir şey yapmak istedin mi?" diye sordu.

"HAYIR."

Tüm hayatımı Russo Group'u devralmaya hazırlanarak geçirmiştım. Başka bir kariyer yolunda ilerlemek aklımın ucundan bile geçmemiştı.

"Babam şirketi devralmayı reddetti, bu yüzden Russo geleneğini sürdürmek bana kaldı," dedim. "Fedakarlık hiçbir zaman bir seçenek olmadı."

"Baban yapabilirdi de sen yapamaz mıydın? Haksız görünüyor."

"İş dünyasında adalet diye bir şey yoktur. Ayrıca, babam CEO olarak bok gibi olurdu. O, işi bitirmekten çok seilmeyi umursayan türden bir adam. Yıllar içinde şirketi yerle bir ederdi ve büyükbabam bunu biliyordu. Bu yüzden onu yönetici rolü üstlenmeye zorlamadı."

Sözler kendiliğinden çıktı.

Vivian'a neden ailemden bahsettiğimden emin değildim. Bir saat önce, ona kibar davranarak bir dakika daha geçirmektense Empire State Binası'ndan atlamayı tercih ederdim.

Belki öpücük beynimi kısa devre yaptırmıştı, belki de büyükbabam öldüğünden beri bu benim ilk yarı-huzurlu anım olduğundandı.

Son birkaç ay baş ağrısı üstüne baş ağrısı olmuştu. Cenaze düzenlemeleri, Francis'in şantajı, Luca'nın saçmalıkları, nişan ve Avrupa gezisi ve ayak uydurmam gereken düzenli iş ve sosyal yükümlölükler.

Bir dakika oturup nefes almak güzeldi.

Annemle babamdan bahsetmişken, seninle tanışmak istiyorlar, dedim. Vivian'ı onlarla tanıştırmak, kaçınmayı umduğum bir baş ağrısıydı, ancak onları bir yıl boyunca savuşturma şansımın ya da nişanı bozmak için ne kadar uzun sürerse sürsün zayıf olduğumu biliyordum. "Şükran Günü'nü onlarla geçiriyoruz."

Christian'ın raporuna göre, Laus Şükran Günü'nde pek iyi değildi, bu yüzden Vivian ailesiyle tatili kaçırdığı için çok üzölmemeli.

Öyle olup olmadığı umrumda değil.

"Tamam aşkım." Durdu, belli ki daha fazla bilgi bekliyordu. Hiç sağlamadığımda, "Ailen New York'ta mı yaşıyor?"

"Biraz daha uzağa." Boş kahve fincanımı yakındaki bir çöp kutusuna attım. "Bali."

Şimdilik. Ailem on yıllardır aynı yerde art arda üç aydan fazla kalmamıştı.

Vivian'ın ağzı açıldı. "Uçmamızı istiyorsun *Bali* Şükran Günü'nde ailenle tanışmak için mi?"

"Bir hafta orada kalacağız. Bir önceki Pazar günü yola çıkıyoruz ve bir sonraki Pazartesi geri dönüyoruz."

"Dante." Sakin kalmaya çalışıyor gibiydi. "İki aydan daha az bir süre önceden haber vererek bir haftalığına *Bali*'ye gidemem. bir işim var planlarım
—"

Sabırsızlıkla, "Tatil hafta sonu," dedim. "Ne planlıyorsun? Macy'nin Şükran Günü Geçit Töreni mi?"

Beyaz boğumlu eliyle simit paketini buruşturdu. "Pazartesi sabahı bir müşteri toplantısı için geri dönmem gerekiyor. Yorgun olacağım, jet-lagged
—"

"Öyleyse onun yerine Cumartesi yola çıkarız." Bir hafta kalmamız için ısrar edenler ailemdi. Vivian'ın işi bana erken bırakmak için iyi bir bahane verdi. "Benim jetime bineceğiz ve ailemin villasında kalacağız. Çok önemli değil. Allah aşkına *Bali*'ye gidiyoruz. Herkes *Bali*'ye gitmek istiyor."

"Konu o değil. Bu tür konularda birbirimize danışmalıyız. Sen benim nişanlımsın, patronum değil. Bana sadece atlamamı söyleyip atlamamı bekleyemezsin."

Tanrım, bu sıkıcıydı. "Ayakkabılarınınla çiçeklerin parasını ödeyenin ben olduğumu düşünürsek, sanırım tam olarak bunu yapabilirim."

Sözcükler ağzımdan çıktığı anda söylemenin yanlış olduğunu biliyordum ama onları geri almak için çok geçti.

Vivian aniden ayağa kalktı. Bir esinti eteğini kalçalarının etrafında uçurdu ve yoldan geçen bir koşucu, ben onu bir bakışla kovalayana kadar ona aval aval baktı.

Yanakları kızararak, "Tanrıya şükür, gerçek yüzünü yeniden gösterdin," dedi. "Senin insan olduğunu düşünmeye başlamıştım." Bardağını fırlattı

ve sarıcı. “Kahvaltı için teşekkürler. Bunu bir daha asla yapmayalım. Yürüdü, omuzları kaskatıydı.

Omar arabasının arkasında başını salladı ve kaşlarını çatarak bana baktı.

Onu görmezden geldim. Bunun söylenecek pislik bir şey olup olmadığı kimin umurundaydı? O sabah olması gerekenden daha fazla gardımı indirmiştim.

Vivian düşmanın kızıydı ve bunu hatırlasam iyi ederdim.

Bir süre daha bankta kaldım, önceki büyüğü yeniden yakalamaya çalıştım ama huzur gitmişti.

Eve döndüğümde başucumda bekleyen tam yüz bin dolarlık bir çek buldum.

BÖLÜM 9

Vivian

TBitpazarı, pazarlık sesleri ve komşu sokaklardan gelen taksilerin hafif kornalarıyla canlanmıştı. Churro kokusu havada dönüyordu ve nereye baksam, bir şey görüyordum. farklı renklerin, dokuların ve kumaşların patlaması.

Yıllardır her cumartesi aynı pazara giderdim. Özenle seçilmiş lüks mağazalarda bulamadığım bir ilham hazinesi ve türünün tek örneği ve beni yaratıcı bir monotonluktan çekmeyi asla başaramadı. Ayrıca kafamı boşaltmam gerektiğinde ziyaret etmek için en sevdiğim yerd.

Ancak bugün bunların hiçbirini yapmadı.

Ne kadar denersem deneyeyim, Dante'nin ağzının anısını benimkine yapıştıramadım.

Dudaklarının sertliği. Vücudunun ısısı. Parfümünün hafif, pahalı kokusu ve kalçalarımdaki ellerinin kendinden emin ağırlığı.

Günler sonra, *halahissetmek*anın canlılığı, sanki az önce olmuş gibi net. Çıldırııcıydı.

Kahvaltıda ona açılmam kadar çileden çıkarıcıydı, sadece kısa, şok edici bir insanlık gösterisinden sonra pislik durumuna geri dönmesi.

Bir an olmuştu *sevdim* Dante, gerçi bu benim yalnızlığımdan bahsediyor olabilir.

Ona fotoğraf çekiminde söylediğimin aksine, her gün eve sessiz, lekesiz bir eve gelmenin rahatsız edici bir yanı vardı. Bir aylık ayrılığımız, o Avrupa'ya gitmeden önce sözlerinin acısını hafifletmişti ve o gidene kadar Dante'nin varlığının ortalığı ne kadar heyecanlandırıldığını fark etmemiştim.

Isabella, "Bu tezgaha çoktan gittik," dedi.

"Hmm?" Mor desenli eşarbın püskülleriyle oynadım.

"Bu durak. Zaten buradaydık, diye tekrarladı. "Paşminayı sen mi aldın?"

Bölmenin içindekilerin geri kalanı keskin bir şekilde odağa girerken gözlerimi kırıştırdım. O haklı. Geldiğimizde ziyaret ettiğimiz ilk satıcılardan biriydi.

"Üzgünüm." Bir iç çekişle atkıyı serbest bıraktım. "Bugün biraz boşum."

Pislik nişanlımı düşünmekle çok meşgulüm.

"Gerçekten mi? söyleyemedim. Ben karşılık vermeyince Isabella'nın alaycı gülümsemesi soldu. "Sorun nedir? Normalde cehennem tazıları bizi kovalıyormuş gibi bu yerden hızla geçersin.

Isabella tasarruf etmeyi severdi ve elinden geldiğince Cumartesi gezilerime katılırdı. Sloane'u bir kez gelmesi için ikna etmeye çalışmışım ama bit pazarına ayak basma ihtimali Jimmy Choo stiletto topuğundan daha zayıftı.

"Aklımda çok şey var."

Isabella'ya fotoğraf çekiminden bahsetmek istedim ama hiçbir şey olmadı. *İle* söylemek. Dante ve ben bir fotoğraf için otuz saniye boyunca dudaklarımızı birbirine değdirmiştik. Bunun ötesindeki her şey hormonlar ve kuru büyü konuşmamdı.

Ayrıca yalan söylemiyordum. İşim, Dante ile gergin ilişkim, müstakbel Bayan Russo olarak yeni sosyal yükümlülüklerim ve düğün için kilometrelerce uzunluktaki yapılacaklar listem arasında dumanlar üzerinde koşuyordum.

Neredeyse bitirdik, diye ekledim. "Sadece Buffy Darlington'ın torununun Tatlı On Altı'sı için altın bir ayna bulmam gerekiyor."

"Buffy Darlington adında insanların olduğu bir dünyada yaşadığımızı inanamıyorum." Isabella ürperdi. "Ailesi ondan nefret etmiş olmalı."

"Tam olarak Üçüncü Buffy Darlington. Bu bir aile adı. "Bu daha da kötü."

Güldüm. "Eh, isim bir yana, Buffy New York sosyetesinin en önemli hanımefendisidir. Ve Legacy Ball komitesinin başkanı. Onu etkilemeliyim, yoksa işime veda edebilirim.

Legacy Ball, uluslararası devredeki en özel etkinlikti. Her yıl yerleri değişiyordu ve Mayıs ayındaki balo tam burada, New York'ta gerçekleşti.

Ev sahipliği yapmak büyük bir onur olarak kabul edildi. Pozisyonda bir şans olmasını ummuştum ama bunun yerine bir serbest fon kralının karısına gitmişti.

"Sosyete demişken, yeni işin nasıl?" Diye sordum.

Isabella, dünyanın en zengin ve en güçlülerinin üyelere açık bir topluluğu olan Valhalla Club'da çok arzu edilen bir işe girdikten sonra geçen hafta dalış barından ayrıldı. Babam yıllardır kabul edilmeye çalışıyordu ama Boston şubesi yeni başvurulara kapalıydı ve ailemiz arka kapıdan sıvışacak kadar bağlantılı değildi.

Isabella'nın yüzü aydınlandı. "Onun *inanılmaz*. Daha yüksek ücret, daha iyi yan haklar, Ve şehirde bulabileceğim her şeyden daha az saat. Creepy Colin'in üzerimde bir mil farkla nefes alması barmenliği yener. Belki kitabımı bitirmek için gerçekten zamanım olur..." Omzumun üzerinden bakarken sustu. "Ee, Viv?"

"Hmm?" Yakındaki bir masada altın bir ayna gördüm. Buffy'nin torununun partisi Güzel ve Çirkin temalıydı ve dekoru çoktan bitirmiş olsam da her şeyi birbirine bağlayacak benzersiz bir parça istiyordum.

"Arkana bakmak isteyebilirsin." Garip bir nota sesini kıstı.

Isabella'nın neye baktığını görmek için döndüğümde merakım alevlendi. Onu pek sarsmadı.

İlk başta tek gördüğüm, ellerinde churros tutan yoldan geçenler ve mallarını satan satıcılardı. Sonra arkamızda duran kişiyi fark ettim.

Kum sarısı saçlar. Mavi gözlü. Yıllar içinde kasla dolan, bir zamanlar sıksa bir vücuttu.

Şok ciğerlerimdeki havanın yerini alırken alışveriş torbalarım gümbürdeyerek yere düştü.

Heath.

"Sana tuzak kurduğum için üzgünüm. Oradan geçiyordum ve senin her cumartesi buraya gelmeyi sevdiğini hatırladım. Heath küçük bir kahkaha attı. "Sanırım hala istiyorsun."

Gülümsemesine kendimden temkinli bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Eski alışkanlıklar kolay bırakılmıyor."

Ben şoku atlattıktan ve Isabella "uyumak ve yazmak" için izin aldıktan sonra, Heath'le ben sokağın aşağısındaki küçük bir açık hava kafesinde kahve içmek için marketten ayrılmıştık.

Başka müşteri yoktu, bu yüzden sanki birbirimizi son gördüğümüzden bu yana iki yıl geçmemiş gibi kapuçino içerken konuşuyorduk.

Gerçeküstüydü.

"Burada tatilde misin?" Diye sordum.

Heath geçen gün bana Bonnie Sue'daki balkabağı sıcak çikolatasının bir fotoğrafını rastgele göndermişti, bu yüzden onun şehirde olduğunu biliyordum. Ona nişanlı olduğumu söylediğimden beri attığı ilk mesajdı.

Nişandan bahsetmemişti ve ben de onu görmek için plan yapmamıştım.

"İş. Pazartesi günü yatırımcılarla bir toplantım var ve şehrin tadını çıkarmak için erken uçmayı düşündüm. Bir süre oldu. Bir eliyle ensesini ovuşturdu. "Seni arayacaktım ama..."

"Açıklamak zorunda değilsin."

Bugün bir anormallik vardı. Normalde kasabadayken veya bir şeyler içerken birbirimize söylemezdik. Artık o tür bir ilişkimiz yoktu.

"Sağ." Heath boğazını temizledi. "İyi görünüyorsun, Viv. Gerçekten iyi." Yüzüm yumuşadı. "Sen de öyle."

Çıktığım Heath, New England hazırlığı için bir poster çocuğuydu. Önümde oturan, bir California sörfçü filminin afişine aitmiş gibi görünüyordu. Daha bronz, daha sağlıklı, daha kaslı.

Heath'le tekrar karşılaşırsam ne olacağını sık sık merak ederdim. Üzüntü, pişmanlık ve belki de özlem duymayı bekliyordum. Yıllardır arkadaşlık ve çıkıyorduk; insanlar yollarını ayırdı diye duygular kaybolmadı.

Ancak zamanla donuklaştılar, çünkü şu anda tek hissettiğim tenime vuran soğuk esinti ve midemin derinliklerindeki garip bir huzursuzluktu.

"Halka arz hazırlığı nasıl gidiyor?" Söyleyecek daha iyi bir şey olmamasını istedim.

Güneşin altındaki her şey hakkında konuşurduk. Artık aşırı kalabalık bir restoranda aynı masayı paylaşmak zorunda kalan yabancılardan daha çekingendik.

"Bu harika. Stresli ama iyi ilerleme kaydediyoruz." Şirket halka arzları veya ilk halka arzlar kapsamlı bir hazırlık gerektiriyordu, bu yüzden Heath muhtemelen onunki bitene kadar her gece sadece birkaç saat uyuyordu. "Etkinlik planlaması nasıl gidiyor?"

"İyi. Birkaç ay önce sosyal medyamızı yönetmesi için birini tuttum, yani dört kişilik bir ekibe bağlıyız."

"İyi."

kelimesini kullanmayı bırakmak
zorunda kaldık.*iyi*. Rahatsız edici
sessizlik genişledi.

Heath ve ben bir dakika daha beceriksizce birbirimize baktıktan sonra bakışları nişan yüzüğüme kayd.

Bir duygu fırtınası gözlerini bulandırdı ve elimi masadan çekip kucağıma atma dürtüme karşı koydum.

"Nişan hakkında şaka yapmıyordun."

Yeni ilişki durumumu ilk kez doğrudan kabul ettiğinde göğsüme bir sancı saplandı.

"Böyle bir konuda şaka yapmam," dedim usulca.

"Biliyorum. Düşündüm ki..." Başını geriye attı ve uzun bir nefes verdi.
"Düğün ne zaman?"

Gelecek yıl. Erken Ağustos." Gergin başparmağımla yüzüğümü ovuşturdum. Soğuktu ve dokunulması zordu.

"Como Gölü'ndeki Russos malikanesinde mi?"

Ben söyledikten sonra haberlere bakmış olmalı.

"Evet."

"Sen ve Dante Russo. Ailen çok heyecanlanmış olmalı." Heath yine alaycı bir gülümsemeye gözlerimle buluştu. "Değeri ne? Bir milyar dolar gibi mi?"

İki.

"Bunun gibi bir şey."

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Bir etkinlikte," diye yanıtladım belli belirsiz. Heath'e yalan söylemek istemiyordum ama ona bunun görücü usulü bir evlilik olduğunu da söylemek istemiyordum. Ailemin onayı ikimiz için de hassas bir konuydu.

Ne yazık ki, beni cevap vermememin nüanslarını anlayacak kadar iyi tanıyordu.

Gözleri kısıldı. Farkına varma yavaş yavaş ve dehşet içinde yüzüne yayılırken midemdeki huzursuzluk daha hızlı döndü.

"Beklemek. Onunla istediğin için mi yoksa sevdiğin için mi evleniyorsun?"

ebeveynlerister misin?"

Koltuğumda kıpırdandım, aniden keşke bugün pazarı atlamış olsaydım dedim.

Cevap vermedim ama sessizliğim ona bilmesi gereken her şeyi anlattı.

"Kahretsin, Viv." Sesine hayal kırıklığı sızmıştı. "BENbiliyorduDante gibi birini asla isteyerek seçmezsin. Mesajından sonra ona baktım. Onun ve onun nasıl biri olduğu hakkındaki tüm bu söylentiler... dünyadaki hiçbir para buna değmez. Ailen ne halt düşünüyordu? Onun bir milyarder olduğu gerçeği dışında." Alışılmadık derecede acı bir keskinlik sözlerini zehirledi.

"O değilOkötü," dedim, Dante görüşmelerimizin yüzde doksanı boyunca bir pislik olmasına rağmen garip bir şekilde onu savunuyordum.

Ama... öpücük. Kahvaltı. Moondust Diner'ın hikayesi.

İlişkimizin büyük planında küçük şeylerdi ama bana umut verdiler.

Dante Russo'nun insani bir yönü vardı. Sadece sık sık göstermiyordu.

"Senin öyle düşünmeni istiyor. Söylentilerin söylediği kadar kötü biri olmasa bile, işiyle zaten evli olan biriyle evlenmek ister misin?"

Aklıma Dante'nin bir ay süren Avrupa gezisi geldi.

Yüzüğümü tekrar ovuşturdum, içim hüsrarla burkulmuştu. Kontrolüm dışındaki koşullarla kafese kapatılmış, şarkı söylemekten ve güzel görünmekten başka bir şey yapamayan bir kuş gibi hissettim kendimi.

Heath öne doğru eğildi, ifadesi yoğundu. "Yapmıyorsun*sahip olmak*onunla evlenmek, Viv."

Heath...

"İçtenlikle söyledim." Sesinin sertliği beni ürküttü. "Her zaman anne babanın sana yapmanı söylediği şeyi yaptın, ama bu bir işle ya da üniversiteye gittiğin yerle ilgili değil. Bu, hayatınızın geri kalanıyla ilgili. Artık genç değilsin ve kendi paran var. Geri itebilirsin."

Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık ve her seferinde aynı şekilde bitiyordu.

"Geri itmekle ilgili değil," dedim. "Onlar benim*aille*, Heath. Onlara sırtımı d nemem."

G l ş nde mizah yoktu. "Bunu söyleyeceğini bilmeliydim." Geriye yaslandı, bakışları benimkilere ağır geldi. "Ayrıldığımızdan beri kimseyle çıkmadım, biliyorsun. Ciddi değil. Senden sonraki en uzun ilişkim bir ay sürdü."

Alçakgönüllü itirafıyla göğsüme bir sancı daha saplandı.

"Ben de," dedim sessizce. "Ama şimdi nişanlıyım ve bu konuşma uygunsuz."

Dante'den hoşlanmıyordum ama onu asla aldatmazdım ya da yüzüğünü kabul ettiğimde verdiğim üstü kapalı söze saygısızlık etmezdim.

Heath, istediğimi yapmakta  zg r olduğum bir dünyanın cezbedici bir resmini çizdi, ama hepsi bu, bir resimdi. Fantezi, gerçek değil.

Gerçek dünyada, yerine getirmem gereken görevlerim ve y k ml l klerim vardı. Dante ne kadar kaba ya da baskıcı olursa olsun, nişanımı öyle ya da böyle yürütmek zorundaydım.

Başka seçenek yoktu.

"Gitmelisin," dedim. "Eminim Pazartesi toplantınızdan önce yapacak çok işiniz vardır."

Heath başını sallamadan önce bir saniye bana baktı.

"Sağ." Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Acı ifadesi geri geldi ama giderken sesi yumuşaktı. "Seni görmek güzeldi, Viv. Fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun."

Kalbim ağır bir şekilde ve düşüncelerim bir düzine farklı yöne koşarken onun uzaklaşmasını izledim.

Geçen hafta o kadar çok şey olmuştu ki ateşli bir rüya gibiydi.

Dante Avrupa'dan dönüyor.

 p c ğ m z ve birlikte ilk gerçek konuşmamız.

Heath birdenbire ortaya çıktı ve benden nişanımı bozmamı istedi.

Dante ve ben flört tarihimizi konuşmamıştık ama bugün Heath'le olanları öğrenirse ne derdi?

Bana karşı hisleri ne olursa olsun, ilişkilerine karışan diğer insanlara iyi tepki verecek türden bir adam gibi gelmedi bana.

Güvenlik ekibi bir keresinde evine girmeye çalışan birini hastaneye kaldırmıştı. Adam, kırık kaburgalar ve parçalanmış bir diz kapağıyla aylarca komada kaldı.

Sloane'un sesi kafamda yankılandı, ardından kömür karası gözler ve nasırlı eller geldi.

Omurgamdan aşağıya bir ürperti indi.

Birden Dante'nin benim geliş gidişimle ilgilenmemesine sevinmiştim.

Eğer yaptıysa... Heath'in şirketinin halka arzını göremeyeceğine dair güçlü bir his vardı içimde.

BÖLÜM 10

Dante

-- kimse tozu ısırmaz. Etrafımdaki herkesin birdenbire evlendiğine göre, suda bir şey olmalı," diye geveledi Christian. "Nasıl*vardır*senin olan şeyler BLUSHING gelin? Ne mutlu, umarım."

"Saçmalamayı kes Harper, yoksa seni kendim atarım," diye homurdandım. Nişan partim, onunla uğraşmadan da yeterince çekilmezdi.

Geçen hafta Vivian'la öpüştüğüm için hâlâ huzursuzdum ve şimdi özellikle sevmediğim bir grup insanla havadan sudan konuşmak zorundaydım.

Christian'ın yüzüne pis bir gülümseme yayıldı. "Mutlu değil o zaman."

Christian Harper'ı tanıdığım on dört yıl içinde beni neredeyse cinayete teşvik etmediği tek bir yıl bile geçmemişti. Onun açısından neredeyse etkileyiciydi.

Onu istediğim gibi boğmak yerine, rahat bir elimle kravatımı düzelttim. "Senin özleminle karşılaştırıldığında? Kahrolası bir cennet."

Gözleri kısıldı. "Utanmıyorum."

"HAYIR. Hiçbir sebep yokken binanızda yaşamak isteyen herkesin kirasını kesiyorsunuz."

Çevresindeki insanları takip eden tek kişi o değildi.

Bir bilgisayar dehası, D.C.'de lüks bir binanın sahibi ve seçkin bir özel güvenlik firması olan Harper Security'nin CEO'su olarak Christian'ın

gözleri ve fikirleri vardı.

kulaklar her yerde

Francis'in şantajını biliyordu. Lanet olsun, delilleri bulup yok etmekle görevlendirdiğim kişi oydu.

Ayrıca insanları ne kadar ileri itebileceğini görünce inleyen bir pislikti. Bazıları geri itti. Çoğu yapmadı.

Ne yazık ki onun için, onun saçmalıklarına tereddüt etmeden seslenen birkaç kişiden biriydim.

Soğuk bir sesle, "Seninle işle ilgili kararlarımı tartışmak için burada değilim," dedi. Normalde sakın bir Hristiyan'ı kızdıracak bir şey varsa, o da dolaylı da olsa, binasında belirli bir kiracıdan bahsedilmesi idi. "Bunu kutlamak için buradayım *heyecan verici* hayatının yeni bölümü." Bardağını kaldırdı. "Sana ve Vivian'a kadeh kaldıralım. Birlikte uzun ve mutlu bir yaşamınız olsun."

"Siktir git."

Piç kurusu yanıt olarak güldü, ama Vivian'dan bahsedilmesi farkında olmadan gözlerimi onun zarif, yaşlı bir çiftle sohbet ettiği yere getirdi. Bütün gün mükemmel bir ev sahibi olmuştu, biri bana onun ne kadar güzel olduğunu söylemeden iki adım bile atamayana kadar misafirleri birbirine karıştırıp büyülemişti.

Üzücüydü.

Gözlerim omzunun üzerinden dökülen saçlarına ve dizlerinin etrafındaki ipek girdabına takılıp kaldı. Ailesi buradaydı ama Tanrıya şükür tüvit giymiyordu. Bunun yerine, kıvrımlarının üzerinden geçen ve nabzımı hızlandıran fildişi bir elbise giymişti.

Kısa kollu, mütevazı boyunlu, zarif kesim.

Elbise kesinlikle müstehcen değildi ama içinde parıldaması -cildinin ipekten daha pürüzsüz görünmesi ve eteğinin rüzgarda dalgalanışı- kanımın biraz daha ısınmasına neden oldu.

Vivian, çiftin söylediği bir şeye güldü. Tüm yüzü aydınlandı ve onun gerçek, savunmasız gülümsemesini daha önce hiç görmediğimi fark ettim. Alay yok

ya da ilkel bir cephe, sadece parıldayan gözler, pembe yanaklar ve onu güzelden çarpıcıya dönüştüren havadar bir hafiflik.

Farkındalık göğsümde alevlendi, sıcak ve istenmeyen.

"Sen ona göz gezdirmeyi bitirdikten sonra geri gelmeli miyim?" Christian bardağındaki buzu döndürdü. "Özel bir ana müdahale etmek istemiyorum."

"Ona bakmıyorum." Gözlerimi Vivian'dan uzaklaştırdım ama onun varlığı tenimde elle tutulur bir sıcaklık olarak kaldı. Boşuna silkelemeye çalıştım. "Yeter saçmalık. Bana proje hakkında bir güncelleme ver."

Ayıldı. "İşletme faaliyetleri planlandığı gibi gidiyor. Diğer durum ilerliyor, ancak umduğumuz kadar hızlı değil."

Francis'in işinin iflas etmesi için parçalar yerine oturuyordu ama biz hâlâ delil cephesinde takılıp kalmıştık.

Kahretsin.

"Düğünden önce halledersin. Beni güncel tut."

"Her zaman yaparım." Omzumun üzerinden baktığında Christian'ın gözlerindeki eğlenmiş parıltı geri döndü. "Gelen."

Onu görmeden önce hissetmiştim. Topuklarının sesi, parfümünün kokusu, kumaşın tenine değen yumuşak hışırtısı.

Vivian yanıma geldiğinde içkimi tek bir çekişte bitirdim.

"Böldüğüm için özür dilerim." Koluma dokundu ve özür dileyen nişanlı rolünü mükemmel bir şekilde oynayan Christian'a gülümsedi. Elinin altındaki tenim karıncalandı ve nerede olduğumuzu hatırlayamadan onu neredeyse silkeleyecektim. *Nişan merasimi. Sevgi dolu çift. Numara yapmak.* "Bir an için Dante'yi çalmam gerekiyor. *Hayatın yoludüğünleri* için bir fotoğraf istiyorum."

"Elbette," diye söze girdi Christian. "İyi eğlenceler."

Bir gün bana Vivian hakkında söylediği tüm saçmalıkların bedelini ona ödeyecektim.

Francis'in Cecelia, Vivian'ın kız kardeşi Agnes ve Agnes'in kocasıyla beklediği fotoğraf kurulumuna kadar onu takip ettim. Fotoğrafçı kamerasıyla oynarken ağabeyim bir kenarda durdu, gözleri telefonuna

yapışıktı.

Göğsümde tehlikeli bir şey açıldı.

Bütün gün Francis'ten kaçmışım. Halk arasında benim ilgimi hak etmiyordu ki bu onun statüsünü sadece yükseltirdi ve cinayet işlemek için daha fazla ayartmaya ihtiyacım yoktu.

Görünüşe göre koşum sona ermişti.

Bana bunun bir aile fotoğrafı olduğunu söylememiştin. Kelime *aile* acerbic bir ısırtık ile çıktı.

"Önemli olduğunu anlamadım." Vivian bana yan yan baktı. "Diye sordum *Hayatın yolu* herkes bir araya gelene kadar beklemek, ama özellikle partiden bir fotoğraf istediler. Ancak, ne zaman ailenle birlikte bir tane daha götürmeyi kabul ettiler.

Ailemin yokluğuna üzüldüğüm imalarına neredeyse gülecektim. Giovanni ve Janis Russo'nun çocuklarının kilometre taşlarından biri için en son ne zaman geldiklerini hatırlayamadım.

"Büyük, mutlu ailemizin bir fotoğrafı olmadan hayatta kalacağım," dedim kuru bir sesle.

Francis'ten olabildiğince uzağa, kameranın önündeki yerimi aldım. Fotoğrafçı bize onay verdiğinde, kolumu Vivian'ın beline doladım ve zorla gülümsedim.

Tanrım, fotoğraf çekimlerinden nefret ediyordum.

Neyse ki, bu bir öpücük gerektirmedi ve çekimi beş dakikadan daha kısa sürede yaptık. Luca bana dönerken Vivian'ın arkadaşları bir nedenden ötürü onu uzaklaştırdılar.

"Hey, uh, ben sadece... tebrikler mi demek istedim? Nişan hakkında."

Bakışlarım odayı ateşe verebilirdi.

Ellerini kaldırdı. "Whoa, iyi oynamaya çalışıyorum, tamam mı? Ben..." Ellerini indirdi ve tekrar bana bakmadan önce odaya göz attı. Suçluluk ifadesine yansımıştı. "Bunun sana düştüğü için üzgünüm."

Sesi diğer konukların gevezelikleri arasında neredeyse hiç duyulmuyordu ama doğrudan göğsüme saplandı.

"Neyse ne." Ağabeyimden sonra temizlik yapmaya alışmışım. Kahretsin, geçmişteki bazı seçimlerini göz önünde bulundurursak, yapmadığına sevinmeliyim.*katıldım*afya.

Her şey boktandı ama her zaman daha kötü olabilirdi.

Luca eliyle yüzünü sildi. "Biliyorum, ama ben... kahretsin. Hiç evlenmek istemediğini biliyorum. Bu büyük bir mesele Dante ve senin bir şeyler bulmaya çalıştığını biliyorum..."

Luca. Adı bir uyarıydı. "Şimdi değil."

Christian sağduyuluydu; erkek kardeşim değildi. Kendi lanet olası partimde kimsenin bizi duymasını istemedim.

"Sağ. Şey, sadece tebrik etmek istedim - yani, özür dilerim. Ve teşekkür ederim." Yüzündeki ifade utangaç bir hal aldı. "Bunu sık söylemediğimi biliyorum ama sen iyi bir kardeşsin. Hep öyleydin."

Kısa bir baş sallamayla ifadesini onaylamadan önce göğsüm sıkıştı.

"Git partinin tadını çıkar. Gelecek hafta yemekte görüşürüz."

Lohman & Sons'ta işlerin nasıl gittiğini görmek ve Maria'dan uzak durduğundan emin olmak istedim. Pişman gibi görünmesine rağmen, ona uzun süre kontrol etmeden gidecek kadar güvenmedim.

Luca gittikten sonra bara gittim ve şimdiye kadar Kai ile konuşmakla meşgul olan Francis tarafından durduruldum.

"Mükemmel katılım," dedi, Kai bana anlaşılmaz bir bakış atıp uzaklaşmadan önce. "Doğu Yakası Valhalla üyelerinin tamamı burada gibi görünüyor." Bir duraklama, ardından, "Kulüpte oldukça iyi bir varlığınız var, değil mi?"

Ona soğukkanlılıkla baktım, Luca ile yaptığım konuşmanın gerginliği bir tiksinti kuyusunun dibine batıyordu.

Büyük büyükbabam, kulübün on iki kurucu üyesinden biriydi. Birini kabul için aday gösterdiysem, temel uygunluk kriterlerini karşılamaları koşuluyla, bir yer garanti edildi.

"Diğer üyelerden ne eksik ne de fazla" dedim.

"Sağ." Francis'in gülümsemesi suda kan hissedilen bir köpekbalığı gibi canlandı. "Yakında Boston bölümünde bir açılış olacağını duydum. Peltzer'in iflası ile ilgili bazı kötü işler."

Yakında Peltzer ile aynı gemide olacakken bu kadar neşeli konuşması ironik.

Bekleyemezdin. O zamana kadar...

"Ben de duydum." Başımı eğdim. "En son başvurduğunda reddedildin, değil mi? Belki bu sefer daha şanslı olursun."

Francis'in yüzü başka bir gülümsemeyle gevşemeden önce karardı. "Senin desteğinle yapacağımdan eminim. Artık neredeyse bir aileyiz ve aile birbirine yardım ediyor. Değil mi?" Luca'ya anlamlı bir bakış attı.

Rage, bariz tehdidi karşısında çenemi sımsıkı kenetledi.

Eski Valhalla üyelerine ömürleri boyunca beş aday gösterildi. Zaten iki tane kullanmıştım; biri Christian için, biri Dominic için. Francis'e üçte birini harcamaktansa aletimi kesmeyi tercih ederim.

"Boston bölümü hakkında pek bir fikrim yok." Sadece yarısı yalandı. Orada bağlantılarım vardı ama her bölüm yerel kültür, politika ve geleneklere göre oldukça bağımsız hareket etti. "Valhalla'nın üyelik komitesi, seçim sürecinde gayretlidir. Biri kabul edilmeye değerse, kabul edilecektir."

İnce kazmamla Francis'in yanaklarına kırmızı sıçradı.

"Ben aileye yardım etmekten yanayım..." Gülümsemem sertleşerek bir uyarıya dönüştü. "Çok fazla zorlamamak gerektiğini bilmeliler. İlgili taraflar için hiçbir zaman iyi sonuçlanmıyor."

Francis'in bana şantaj yapacak kadar cesareti vardı ama bana sahipmiş gibi yapacak kadar değil. İşleri ne kadar ileri götürebileceğini görmek için kırılma noktasını test ediyordu.

Çok az şey biliyordu, ofisime girdiği ve o fotoğrafları masamın üzerine koyduğu anda sınırı aşmıştı.

O cevap veremedi Vivian geri döndü, yanakları eskisinden fark edilir derecede daha kızarmıştı. Arkadaşlarıyla kaç içki içtiğini merak ettim.

"Ne kaçırdım?" diye sordu

"Babanla ben de düğün lojistiğini tartışıyorduk." Gözlerimi Francis'ten ayırmadım. "Bu doğru değil mi?"

Gözleri küskünlükle doldu ama hesabıma itiraz etmedi. "Sağ."

Vivian'ın gözleri aramızda gezindi. Altta yatan husumeti anlamış olmalı çünkü babasını hemen ona doğru dürttü.*Hayatın yolu*beni bir kenara çekmeden önce yaşam tarzı köşe yazarı.

"Gerçekten neden bahsettiğini bilmiyorum ama babamı kışkırtmamalısın," dedi. "Yaralı bir kaplanı kışkırtmak gibi."

Bir tutam eğlence öfkemi yatıştırdı. "Babandan korkmuyorum,

Canım.Söylediklerimden hoşlanmazsa, benimle kendisi görüşebilir."

Bana öyle deme.*Canım*," diye açıkladı. "Bu aşağılayıcı."

Kaşımı çattım. "Nasıl yani?"

"Öyle demek istemedin."

"İnsanlar her zaman kastetmedikleri şeyleri söylerler." Barın yanında duran gümüş saçlı bir misafire başımı salladım. "Örneğin, daha önce Thomas Dreyer ile yaptığınız sürükleyici konuşmanız. Bana vergi indirimlerinin ayrıntılarıyla gerçekten ilgilendiğini söyleme.

"Nasıl duydun... boşver. Önemli değil." Vivian başını salladı. "Bak, bunun seni ilgilendirdiğini biliyorum. Sen de benim evlenecek insanlar listemde üst sıralarda değilsin ama bu birbirimizle yaşamak zorunda olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor. en azından yapmalıyız*denemek*ve durumdan en iyi şekilde yararlanın.

Ne oluyor?

Omurgamdan aşağıya bir sinir dalgası yayıldı. "Tam olarak kim,*dir-dir*Evlenecek insanların olduğu rüya listenizde mi?"

"Cidden?" Bıkkınlığı sesine yansımıştı. "*buaz* önce söylediklerimden çıkaracağın çıkarım mı?"

"Liste ne kadar uzun?"

Nişanlanmaya zorlanmam önemli değildi. Nişanlığımın evlenmeyi tercih edeceği diğer erkeklerin bir listesi olmamalı. Dönem.

"Önemli değil."

"Kesinlikle öyledir."

"Ben..." Vivian'ın cümlesi sarhoş bir misafirin yanından geçip yanlışlıkla ona çarpmasıyla yarıda kaldı.

Tökezledi ve yakındaki bir şampanya masasına çarpmadan önce içgüdüsel olarak elim fırladı.

İkimiz de donup kaldık, gözlerimiz bedenlerimizin değdiği yere kilitlendi.

Çevredeki gürültü, kalp atışımın ağır gümbürtüleri ve havadaki ani elektrik vızıltısıyla bastırılarak, sessiz bir kükremeye dönüştü.

Vivian topuklu ayakkabılarla bile benden on beş santim daha kısaydı ve bakışları parmaklarımdan bileğini çevrelediği yere odaklanırken kirpiklerinin aşağıya doğru kıvrıldığını görebiliyordum.

O kadar hassastı ki denemeden kırabilirdim.

Nabızı hızlandı, aklımı başıma toplayıp elini sıcak bir kömürmüş gibi bırakmadan önce tutuşumu uzatmam için beni cezbetti.

Temasın kesilmesiyle büyü parçalandı ve grubun geri kalanından gelen sesler, hiçbir şeye dönüşene kadar çatlaklardan dışarı fırladı.

Vivian geri çekildi ve yanakları pembeleşen bileğini ovuşturdu.

"Yoldan çıkmadan önce söylemeye çalıştığım şey, geçinmeye çalışmamız gerektiği," dedi nefes nefese. "Birbirini tanımak. Belki bir veya iki randevuya gideriz.

Önceki gerginliğin bir kısmı dağıldı.

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun,*Canım*?" Bakışları karşısında dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Sana bana öyle demeyi kesmeni

söylemiştim." "Evet yaptın."

onu arayacaktım*Canım*bulduğum her fırsatta

Vivian gözlerini kapattı ve birkaç saniye sonra tekrar açmadan önce sabır için dua ediyormuş gibi görünüyordu.

"Tamam, anlaşılm. Beni arayabilirsin*Canım,idareli*,eğer ateşkesi kabul edersen."

"Savaşta olduğumuzun farkında değildim," diye homurdandım.

Teklifini düşünürken başparmağımla alt dudağımlı ovuşturdum. Başlangıçta, nişanı bitirene kadar Vivian'ı görmezden gelmeyi planlamıştım. Gözden ırak olan gönülden de ırak olur.

Ancak, ailesi hakkında istemeden paylaştığı içgörüler gibi, küçük meydan okuma parıltıları da ilgimi çekti.

Belki de onu kendinden uzak tutmak yanlış bir stratejiydi.

Dostlarını yakın tut düşmanlarını daha yakın.

Son kararımı bir saniyede verdim. "Bu bir anlaşma." elimi uzattım

Vivian önce şaşkınlıkla sonra ihtiyatla baktı.

BT.

Onu daha sıkı kavradığımda nefesi küçük bir iç çekişle kaçtı ve onu bana çekti.

"Görünüşü sürdürmek zorundayım," diye mırıldandım.

Başımı en az bir düzine misafirin bize gizlice baktığı sağ tarafa doğru eğdim.

Nişanımın haberi geldikten sonra gelen kutum patlamıştı. Kendi gözleriyle görene kadar kimse nişanlı olduğuma inanmadı ve bahse girerim ki Vivian'la benim düzinelerce samimi fotoğrafım o gece daha sonra internete düşecekti, eğer henüz yapmadılarsa.

Boştaki elimi omurgasında gezdirdim ve ağzımı kulağına indirmeden önce boynunun arkasına kıvırdım. "Ateşkese hoş geldiniz,*Canım*"

Nefesim yanağında geziniyordu.

Kasıldı, kendi nefesleri düzensiz bir ritim kazandı.

Gölümsedim.
Bu eğlenceli olacaktı.

BÖLÜM 11

Vivian

uyuyamadım.

Üç saat önce yatağa düşmüştüm, vücudum bitkindi ama zihnim sanki ona bir düzine espresso enjekte etmişim gibi çalışıyordu.

Koyun saymayı, Asher Donovan hakkında hayaller kurmayı ve çalar saatimin yerleşik beyaz gürültü özelliğini dinlemeyi denedim ama hiçbiri işe yaramadı.

Gözlerimi her kapattığımda, nişan partisinden görüntüler bozuk bir döngüde oynuyordu.

Dante'nin eli bileğimde.

Parmaklarının omurgam boyunca
sıyrılması. Sesinin kısık uğultusu
kulağımda. *Ateşkese hoş geldiniz, Canım.*

Vücudumun her santiminde karıncalanmalar patlak verdi.

İnledim ve konum değişikliğinin Dante'nin dokunuşunun ve kaba kadife sesinin inatçı hatırasını sarsacağını umarak yan döndüm.

Olmadı.

Dürüst olmak gerekirse, ateşkesi bu kadar kolay kabul etmesine şaşırdım. Nişan çekimimizden sonra onu kaldırımda bankta bıraktığımdan beri bir düzineden fazla kelime konuşmamıştık ama aktif olarak onu görmezden gelmek beklediğimden daha fazla tüketiyordu.

Çatı katı çok büyüktü, yine de bir şekilde günde birkaç kez karşılaşıyorduk - ben benimkine yürürken o yatak odasından çıkıyor, o balkonda telefon görüşmesi yaparken ben temiz hava alıyorum, gizlice ekrana sızıyoruz. aynı anda bir gece filmi için oda.

Birimiz her zaman diğerini gördüğümüzde ayrıldık, ama Dante ile çarpışma beklentisiyle kalp atışlarım zıplamadan köşeyi dönemezdim.

Akıl sağlığım ve tansiyonum için ateşkes en iyi seçenektir.

Artı, şu ana kadar yaptığımız tek hazırlıksız konuşma... hoştu. Beklenmedik ama güzel. Dante'nin huysuz, çatık kaşlı dış görünümünün altında bir yerlerde bir kalp vardı. Siyah ve buruş buruş olabilir ama oradaydı.

Saatimdeki rakamlar 12:02'den 12:03'e geçti. Aynı anda midem öfkeyle homurdandı.

Bütün gün bir avuç ordövr ve şampanyadan başka bir şeyle geçinmedikten sonra nihayet isyan ediyordu.

Tekrar inledim.

Teknik olarak yemek için çok geç oldu, ama...

Ne oluyor be. Bir türlü uyuyamadım.

Bir anlık tereddütten sonra örtülerimi fırlatıp parmak uçlarımda odadan çıktım ve koridorda ilerledim.

Yıllardır gece yarısı atıştırması yememiştim ama birdenbire canım eski favori bir yemek kombinasyonunu çekmeye başladı.

Mutfağın ışıklarını yaktım, buzdolabını açtım ve alt rafta bir kavanoz dilimlenmiş turşu ve bir kase çikolatalı puding bulana kadar içindekilere göz attım.

Aha!

Son malzemeyi aramadan önce ödülümü mutfak adasına koydum.

Kurutulmuş makarna, çeşniler, kurabiyeler, yosunlu cipsler... Belirgin bir karton tüp arayarak sonsuz sayıdaki dolap sırasını açıp kapattım.

Dolaplar o kadar yüksekti ki arka tarafı görmek için parmak uçlarında yükselmek zorunda kaldım ve kollarım ve kalçalarım ağrımaya başladı. Dante'nin neden bu kadar çok depolama alanı vardı? Bütün bir kabine kimin ihtiyacı vardı?*yemeklik yağlar?*

Eğer yapmasaydım—

"Ne yapıyorsun?"

Beklenmedik bir sesle yerimden sıçradım ve çığlığımı bastırdım. Döndüğümde kalçam tezgaha çarptı ve yankıları kalbimin ani çılgın atışlarıyla eşleşen bir acı sarsıntısını ateşledi.

Dante kapı eşiğinde durdu, bakışları benimle açık dolap arasında gezinirken şaşkındı.

Bir kere takım elbise ve kravat takmıyordu. Bunun yerine, omuzlarının üzerinden uzanan beyaz bir tişört, kaslarının yontulmuş yüzeylerini ve teninin derin bronzluğunu vurguluyordu. Siyah eşofman altı, ben onları bastırmadan önce kirli düşünceleri ortaya çıkaracak kadar aşağıda asılıydı.

"Beni korkuttun." Sesim amaçladığımdan daha soluk çıkmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Aptalca bir soruydu. Belli ki o da benimle aynı nedenle ayaktaydı ama adrenalin sisi arasında doğru dürüst düşünemiyordum.

"Uyuyamadım." Sert çekişme bana doğru kaydı ve bacaklarımın arasına yerleşti. "Sanırım tek ben değilim."

Gözleri kısa bir süre benimkileri tuttuktan sonra üzerimde gezindi.

Omurgamdan aşağıya bir deja vu duygusu yayıldı ama ilk karşılaşmamızın aksine, Dante'nin kayıtsızlığında bir çatlak sezdim.

Küçücüktü, sadece bir alev in gölgesiydi ama midemi çırpıntılarla doldurmaya yetti.

İncelemesi orta bölümümde durdu. Gölge genişledi, gözlerini koyu kahverengiden neredeyse obsidyene çevirdi.

Aşağıya baktım ve dikkatini çeken şeyi gördüğümde kalbim tekledi.

Sıcak uyudum, bu yüzden genellikle yatağa ipek bir kaşkorse ve erkek şortu çeşitleri giyerdim. Yatak odamın mahremiyeti için iyiydi ama şirketle karşılaştığımda tamamen uygunsuzdu.

Şort, uyluğun ortasından bir inç yukarıda bitiyordu ve dolabım yiyecek ararken bir ara üstüm yukarı çıkmış ve geniş bir çıplak tenimi ortaya çıkarmıştı.

Tekrar yukarı baktığımda, Dante'nin bakışları tekrar yüzüme dönmüştü.

Avını takip eden bir yırtıcı hayvanın ağırbaşlı, güçlü zarafetiyle bana doğru gelirken nefes almaya korkarak kıpırdamadan durdum.

Her yumuşak ayak sesi, aramızdaki boşlukta yanan bir başka alevdi.

Vücut ısısı benimkini sardığında durdu. Santimlerce uzakta, çenesini gölgeleyen sakalları tek tek sayabileceğim kadar yakındı. "Ne arıyorsun?"

Gündelik tonu, havada oluşan gerginlikle çatışıyordu ama ben sadece aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

Pringles. Klasik."

Gerçek gibi bir cevap yoktu.

Dante elini başımın üstündeki dolaba uzatırken, ben ihtiyatlı bir şekilde üstümü aşağı çektim. Hareketinden çıkan hafif esinti tenimi okşadı.

Tüylerim diken diken oldu ve midemde sıcak bir şey kıvrıldı.

Açılmamış bir kutu cips aldı ve tek kelime etmeden bana uzattı.

"Teşekkür ederim." Bundan sonra ne yapacağımdan emin olamayarak tüpü tuttum.

Bir yanım odamın güvenliğine kaçmak istiyordu. Diğer kısım kalmak ve yanmadan ateşle daha ne kadar oynayabileceğimi görmek istiyordu.

Pringles, turşu ve puding. Dante beni bir karardan kurtardı. "İlginç kombinasyon."

Rahatlama göğsümdeki düğümü çözdü. Artık vücudumun isteksiz tepkisinden başka odaklanacak bir şeyim olduğu için nefesim daha kolay çıktı.

onun.

"Birlikte tatları güzel. Denemeden kapıyı çalma." aldım
uzuvlarımı tekrar kontrol ettim ve adaya giderken ondan kaçtım.

Bakışlarının dokunuşu, sırtımın küçük kısmına ısrarlı bir baskı
uygulayarak beni takip etti.

Pringles kutusunu açtım.*Arkamı dönme.*

Özür dilerim. Atıştırmalık seçimlerinizi sorgulamak bana düşmez."
Sesinde kuru bir eğlence izi dolaşıyordu.

Arkamda buzdolabının açıldığını duydum, ardından gümüş takımların
şingirtisi *vetıklamak* bir kapatma dolabı kapısının.

Bir dakika sonra Dante yanımdaki tabureye oturdu.

Yemeğini hazırlamaya başladığında ağzım aralandı.

"Yiyecek seçimlerim için benimle dalga geçiyorsun ama yağıyorsun.*ben
söğüdüm*

dondurma üzerine mi?"

Az önceki gerginlik yaşadığım şok karşısında geri çekildi.

Kaslarının her hareketinde nasıl esnediğini veya gömleğinin gövdesini
nasıl sardığını unutun.

Gözümün önünde insanlık suçu işliyordu.

"Çiseleyen, dökülen değil. Ve denemeden kapıyı çalma," diye alay etti
Dante, önceki sözlerimi bana geri fırlatarak. Bahse girerim senin bir araya
getirdiğin iğrenç şeylerden daha lezzetlidir.

Kaşlarını, elimdeki pudinge batırıp üzerine turşu koyduğum cipse doğru
kaldırdı.

Sessiz meydan okuma karşısında gözlerim kısıldı.

"Şüpheliyim." Elini kaldırdım ve sevgiyle bir araya getirdiğim
yemeğimi açık avucuna bıraktım. Sanki ayakkabısına yapışmış eski bir
sakız parçasıymış gibi baktı. "Takas yapalım ve kimin yanlış kimin doğru
olduğunu görelim."

Küçük bir yüz buruşturmayla kasesini kendime doğru çektim.

Dondurmayı severdim ve soya sosuna bayılırdım...*ayrı ayrı.* Bazı
şeylerin birbirine karışması gerekmiyordu ama anlatmak istediğimi

anlatmak için onu boğmaya hazırdım.

Yani ben haklıydım ve o haksızdı.

Dante, "Ben her zaman haklıyım," dedi. Önce bana sonra da atıştırmalığımıza bir entrikayla baktı. "İyi. Isıracağım. Üç deyince."

Mizah anlayışının yeni yürümeye başlayan bir çocuğun kelime dağarcığından daha az gelişmiş olduğunu hatırlamadan önce neredeyse kelime oyununun kasıtlı olup olmadığını soracaktım.

"Bir," dedim.

"İki." Yüzünü buruşturması

benimkiyle aynıydı. "Üç."

Çipimi ısırdığı sırada ağzıma bir porsiyon dondurma attım.

Odayı dolduran sessizlik, yalnızca yiyecek çıtırtıları ve buzdolabının uğultusuyla kesildi.

Kendimi bir tiksinti dalgasına hazırlamıştım ama Fransız vanilyası ve soya sosu karışımı...

Bu doğru olamaz. Galiba damak tadım bozuldu. Emin olmak için kendime başka bir kaşık aldım.

Dante'nin ağzı bilgiç bir sırıtışla kıvrıldı. "Saniyeler içinde geri mi dönüyorsun?"

"Bu kadar kendini beğenmiş davranma. Öyle değil Oiyi," diye yalan söyledim. "Öyleyse, dondurmayı geri alacağım..."

"HAYIR!" Kaseyi göğsüme yaklaştırdım. "Ben zaten ondan yedim.

Yiyecek paylaşmak...hijyenik değil. Kendi kaseni al.

Dante'nin sırıtışı genişledi.

Bir iç çektim. "İyi. Tadı güzel. Mutlu musun?" Adanın tepesine keskin bir bakış attım. "Yanlış olan tek kişi ben değilim. Son beş dakikada fişlerin yarısını bitirdin."

"Bu bir abartı." Pudinge bir turşu ve cips karışımı daha batırdı. "Ama bu düşündüğüm kadar korkunç değil."

"Görmek? Konu yemek olduğunda seni asla yanlış yönlendirmeyeceğim." Kaşığımla taze bir vanilya kepçesine daldırdım ve tanıdık olmayan bir yerde rahatladım.

aramızda hoş olmayan bir rahatlık Belki de ateşkes her şeye rağmen iyi bir fikirdi. "Bu arada, bu komboyu nasıl buldun?"

Dante'nin benim gibi bir kazanan bulana kadar boş zamanlarında farklı yiyecek eşleştirmelerini denediğini hayal bile edemezdim. Gördüğüm kadarıyla, yemek yemeye zar zor vakti vardı.

Uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Luca ve ben çocukken mutfakta çok takılırdık. Bir oyun odamız, havuzumuz, en yeni oyuncaklarımız vardı... on iki yaşın altındaki herkesin isteyebileceği hemen hemen her şey. Ama bazen birbirimizden başka arkadaş isterdik ve şef, evde bize gerçek insanlar gibi davranan birkaç kişiden biriydi. Yemek yapmadığı zamanlarda orada oynamamıza izin verdi." Dante omuz silkti. Biz çocuktuk. Tecrübe ettik."

Küçük Dante'nin erkek kardeşiyle mutfakta koşuşturmacasını düşününce içim ısındı.

"Siz ikiniz yakın olmalısınız."

Luca ile nişan partisinde tanışmıştım. Yeterince kibar davranmıştı, ama erkek kardeşiyle evlenmemden pek de memnun olmadığını hissetmiştim. Aniden özür dilemeden önce sadece birkaç dakika konuşmuştuk.

Dante'nin yüzü asıldı. "Eskisi kadar yakın değiliz."

Sesindeki tuhaf tonla duraksadım. Nedense kardeşi hassas bir konuydu.

"Şirket için mi çalışıyor?" Daha fazla bilgi vermeyince cesaret ettim.

Sonunda ilerleme kaydederken Dante'yi fazla zorlamak ve onu susturmak istemedim ama merakımı bastıramadım. Halkın bildiğinin ötesinde onun hakkında pek bir şey bilmiyordum.

Büyükbabası Russo Group'u kurmadan ve aile imparatorluğunu bugünkü haline getirmeden önce servetini tekstilde kazanmış çok eski, çok zengin bir aileden geliyordu. Harvard Business School'dan sınıfının birincisi olarak mezun olmuş ve şirketinin piyasa değerini artırmıştı.

CEO olarak devraldığından beri beş kat. Rakiplerini ezerek ya da ele geçirerek şok edici bir etkinlikle ortadan kaldırdı ve güvenlik ekibinin acımasızlığı onu efsanevi bir konuma fırlatmıştı.

Dante Avrupa'dayken hakkında bir şeyler okumuş olabilirim.

"Artık var." Dante'nin ses tonu, değişikliğin Luca'nın seçimi olmadığını düşündürdü. "Üniversitede şirkette staj yaptı. Bu bir felaketti, bu yüzden büyükbabamız onun kurumsal bir rol üstlenmek yerine 'tutkularının peşinden gitmesine' izin verdi. Beni zaten varisi olarak almıştı; Luca'ya ihtiyacı yoktu. Ama kardeşime çok fazla özgürlük vermek bir hataydı. Luca on yıl boyunca işten işe gidip geldi. Bir gün DJ, ertesi gün aktördü. Güven fonunun yarısını, açıldıktan sonraki sekiz ay içinde kapanan bir gece kulübüne yatırdı. İstikrar ve yapıya ihtiyacı var, harcayacak daha fazla zaman ve paraya değil."

Tanıştığımızdan beri Dante'nin ağzından duyduğum en çok kelime buydu.

"Demek ona bir iş verdin," diye tahminde bulundum. "O şimdi ne yapıyor?"

"Satış elemanı." Ona şüpheyle baktığım zaman Dante'nin dudağının kenarı kıvrıldı. "Kardeşim olduğu için özel muamele görmüyor. Russo Group'ta başladığımda stok memuru olarak çalıştım. Dedemin bana öğrettiği en büyük derslerden biriydi. Bir şirketi yönetmek için, *Bilmek* şirket. Her yönü, her pozisyonu, her detayı. İletişimden kopan liderler, başarısız olan liderlerdir."

Her nasılsa, Dante her konuşmamızda beni şaşırtmayı başardı.

Şirketini tepeden tırnağa, çalışanlarına aldırış etmeden ve akranlarının birçoğunun yaptığı gibi kayırmacılığı bariz bir şekilde kötüye kullanarak yönetmesini beklerdim, ama felsefesi mantıklıydı.

Bunu onu gücendirmeden söyleyemediğim için abisi konusuna takıldım.

Luca'nın benden hoşlanmadığı hissine kapılıyorum, diye itiraf ettim. "Partide onunla ne zaman konuşmaya çalışsam, bir bahane uydurup gitti."

Dante durakladı. Omuzları gevşemeden ve bulutlar kaybolmadan önce gerginlik havayı bir saniyeliğine yumuşattı.

Kişisel algılama. Bu tür şeylerde karamsarlaşıyor.” Sorunsuz bir şekilde konuları değiştirdi. "Partiden bahsetmişken, hayalindeki koca listesinde kimin olduğunu bana hiç söylemedin."

Oh Tanrı aşkına.

Listeden şaka olsun diye bahsetmiştim. Neden buna bu kadar takıldığını bilmiyordum. Ama o zamandan beri öyleydi... Ben de biraz eğlenebilirim.

"Aşağılık kompleksine kapılmamaya söz verirken sana söylerim," dedim tatlı bir sesle. En sevdiğim ünlülerin isimlerini işaretledim. "Nate Reynolds, Asher Donovan, Rafael Pessoa..."

Dante etkilenmemiş görünüyordu. "Senin bu kadar büyük bir futbol hayranı olduğunu bilmiyordum."

Asher Donovan ve Rafael Pessoa, İngiltere'de Holchester United için oynadılar.

"Ben bir futbolcu hayranıyım," diye düzeltiltim. "Bir fark var."

Hayatımda toplam üç spor maçı seyrettim. Asher ve Rafael'den yalnızca dün onları bir reklam kampanyasında gördüğüm ve aklıma yeni geldikleri için bahsetmiştim.

Dante ipeksi bir sesle, "Reynolds evli ve Donovan ile Pessoa Avrupa'da yaşıyor," dedi. "Korkarım ki şansın yok, *Canım*"

"Doğru." Uzun süredir acı çeken bir iç çektim. "Bu durumda, sanırım yapmak zorunda kalacaksın."

Gözlerini kıstığında boğazımdan bir kahkaha yükseldi. "Bana tuzak kuruyorsun."

"Birazcık."

Sonunda kahkaham onun kaşlarını çatmasıyla çıktı. Egosunda oluşan morlukları pratik olarak görebiliyordum.

Benden hoşlandığı için listeyi ilgilenmesi konusunda romantik bir düşüncem yoktu. Muhtemelen bir numara olmama fikrinden nefret ediyordu.

Açık *kim* *senin* *liste*.

Ondan sonra pek konuşmadık ama aramızdaki sessizlik, nişanımızın ilk günlerindeki kadar az pürüzlüydü.

Son çipin üzerine düzenli bir şekilde puding tabakası yayan Dante'ye gizlice bir bakış attım, alnı konsantrasyondan kıvrılmıştı. Garip bir şekilde sevimliydi.

Birisinin onu şöyle tanımladığını öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini hayal ettiğimde neredeyse yine gülecektim. *sevimli*.

Kaşığımı eriyen dondurmamın içinden geçirirken gülümsememi sakladım. Birden daha erken uyuyamadığım için mutlu oldum.

BÖLÜM 12

Vivian

belki siz nihayet bu gece sevişeceksiniz.” Hazırlanırken onu görebilmek için duvara dayadığım telefonumdan Isabella'nın sesi çatırdadı. “Bu bir değil anlaşılmayı bitirmek için orgazm olmadan ateşkes. “*Bir*”

"Ne? Bu doğru. Son birkaç haftadır var gücünle çalıştıktan sonra biraz eğlenceyi hak ediyorsun.” Klavye tıklamaları duraksadı ve yüzünden dikkati dağılmış bir ifade geçti. "Eğlenceden bahsetmişken, sence karakterimin imza cinayet yöntemi ne olmalı? Zehir mi, boğma mı, yoksa bir kasap bıçağıyla kesmek mi?

"Zehir." Hayal ettiğimde midemi bulandırmayan tek kişi oydu.

“Hack öyle. Teşekkürler Viv. En iyisi sensin." iç çektim

Isabella odasında oturmuş, evcil yılanı Monty omuzlarına asmış, bir yandan da diz üstü bilgisayarına öfkeyle yazı yazıyordu. Arkasında, yatağını bir yığın giysi kaplamıştı ve Monty'nin geçen yıl doğum günü için şaka olsun diye Sloane'la birlikte yaptırdığımız yağlı boya portresini yarı gölgede bırakmıştı.

Çoğu yazar sessizliği ve yalnızlığı tercih ederdi ama Isabella en iyi kaos ortamında çalışırdı. Dört büyük erkek kardeşle büyümenin

onu kargaşa içinde gelişmeye şartlandırdı.

"Her neyse," dedi zavallı karakterlerini sayfadaki parçalara ayırdıktan birkaç dakika sonra. "Elimizdeki konuya dönelim. Taahhütte bulunmadan önce seksi bir test sürüşüne çıkarmalısın. Yatakta kötü biriyle sıkışıp kalmak istemezsin. Dante'nin böyle bir sorunu olacağını sanmıyorum," diye ekledi. "Bahse girerim o şey gibi-"

"Durmak." El kaldırdım. "Biz *Olumsuz* nişanlığının cinsel hünerini telefonda tartışmak. Ya da hiç."

"Hiçbir şey yok *ilet* tartışmak. Henüz seks yapmadın." Monty aynı fikirdeymiş gibi dilini çatallarken Isabella'nın yanakları gamzeliydi. "Eninde sonunda yapmak zorunda kalacaksın. Düğünden önce değilse, o zaman düğün gecesi ve balayında... tabii ikiniz de hayatınızın geri kalanında bekâr kalmayı planlamıyorsanız." Burnunu kırıştırdı.

Sessizce küpelerimi taktım ama midemden bir sinir dalgası geçti.

İyi bir noktaya değindi. Gerçek düğünü planlamaya o kadar odaklanmışım ki ne olacağını pek düşünmemiştim. *sonrasında*.

Evlilik yatağı. Balayı. Dante'nin çıplak gövdesinin benimkine ve ağzına değen sıcaklığı...

Boğazım kurudu ve X dereceli zihinsel imajı kök salmadan önce zihnimin en karanlık köşelerine sürgün ettim.

"Oraya vardığımızda o köprüyü geçeceğiz," dedim umutla inandırıcı bir ses tonuyla. "Birbirimizi zar zor tanıyoruz."

Dante ile olan ateşkesim, geçen hafta gece geç saatlerde yaptığımız atıştırma randevusundan bu yana şaşırtıcı derecede iyi dayanmıştı, ama ikimiz de evdeyken ara sıra yaptığımız sohbetlere rağmen -yoğun programımız göz önüne alındığında bu ender bir olaydı- müstakbel kocam bir muamma olarak kaldı.

"Birbirimizi tanımak için bu geceden daha iyi bir gece olamaz." Isabella arkasına yaslandı ve kollarını başının üzerine uzattı. Gözlerinde haylaz bir parıltı parladı. "Kulüpte pek çok seksi köşe ve çatlak var."

"Bana bunlardan zaten yararlandığını söyleme. Sadece..." Valhalla'da ne kadar süredir çalıştığını kafamdan hesapladım. "Üç hafta."

"Tabii ki değil." Kollarını indirdi. "Üyelerle arkadaşlık kurmak kurallara aykırı. Kuralları çiğnemekten yanayım ama bu yıllardır sahip olduğum en iyi iş. Ne kadar ateşli olursa olsun, zengin bir adamın karyola direğinde bir çentik olabilmek için onu kaybetmeyeceğim."

İfadesi tekrar aydınlanmadan önce titredi. "Lanet olsun ya da olmasın, yeri görmem için sabırsızlanıyorum. Kesinlikle çılgınca. Giriş holünün zemini yirmi dört ayar som altınla kaplanmış ve çatı katında sizi öğle yemeği için üç eyaletli bölgenin herhangi bir yerine uçuracak helikopter kiralama servisi olan bir helikopter pisti var..."

Valhalla'nın olanaklarını ayrıntılı olarak anlatmaya devam etti.

Sinirler midemi işgal ederken bile Isabella'nın coşkusuna gülümsedim. Bu gece, Dante Russo'nun nişanlısı olarak sosyeteye ilk çıkışımdı.

Nişan partimiz sayılmazdı; Bu, arkadaşların ve ailenin katıldığı özel bir olaydı. Valhalla Club'daki yıllık sonbahar kostüm galası ise farklı bir konuydu.

Daha önce düzinelerce yüksek sosyete etkinliğine katılmışım ama ailem üye olmadığı için Valhalla'ya hiç davet edilmemişim.

İtiraf etmek istemediğim kadar gergindim ama en azından Isabella orada olacaktı. Galanın ikinci yarısında çalışıyordu, bu da garantili bir dost yüz anlamına geliyordu.

Vardiyasına gidene kadar onunla birkaç dakika daha telefonda kaldım.

Telefonu kapattıktan sonra derin bir nefes aldım, yansımamı iki kez kontrol ettim ve odamdan çıkmadan önce ekstra güven için ikinci bir kat kırmızı ruj sürdüm.

Ben fuayeye doğru yürürken mutfaktan Greta'nın en sevdiği İtalyan yarışma programının hafif sesleri geliyordu. Yemek yaparken televizyon izlemeyi severdi ve

kendisi için çalışmaya başladığında Dante'nin mutfağın küçük düz ekranını onun için kurduğunu söyledi. Yemeklerinden herhangi biri eşit değilse çıkarmakla tehdit etmişti ama kimse onun tehditlerini ciddiye almadı.

Yabancılar karşı acımasızdı, ancak personeline bir kol mesafesi uzak durmasına ve son derece yüksek beklentileri olmasına rağmen ailedenmiş gibi davrandı.

Görüş alanına girince midem bulandı.

Dante fuayede başını telefonuna eğmiş bekliyordu. Ticari marka hassasiyetiyle galanın 1920'lerin temasına bağlı kalmıştı: şık, üç parçalı kömür rengi tülvit takım elbise, uyumlu gazeteci şapkası, imzalı kaşlarını çatma.

"Kaşlarını çatmaya devam edersen, yüzün o şekilde donacak." Hafif bir ses tonu denedim ama utanç verici bir şekilde soluk soluğa çıktı.

Gözleri yukarı fırladı. "Çok f-" Cümlesindeki ani kırılma havayı şimşek gibi ani ve yıkıcı bir şekilde doldurdu.

Adımlarım sendeledi, sonra tamamen durdu.

Bakışlarımız buluştuğunda her sinir ucu farkındalıkla kıvılcımlar saçıyor, omurgamdan aşağı tüylerimin diken diken olmasına ve ciğerlerimden oksijen çıkmasına neden oluyordu.

Dante gözlerini benimkilerden ayırmadı ama dikkati bir şekilde, technicolor'a atılmış siyah beyaz bir film gibi canlanana kadar vücudumun her santimine dokundu.

"Bakıyorsun..." Durdu, yüzünden tanımlanamayan bir duygu geçti. "Güzel."

Sözcüğün karanlık, kadifemsi perdesi *Güzeldamarlar*ıma bir heyecan gönderdi.

Yanıdaki ayna gördüklerini yansıtıyordu - sırtımı ve omuzlarımı açıkta bırakan ve zarif bir çizgi halinde kalçalarım kadar inen fildişi boncuklu dantel bir elbise. Stratejik alanlardaki girift, kalın dokuma desenler, elbiseyi tamamen görmekten kurtardı, ancak zarif kesim olmasaydı, yine de skandalın sınırındaydı.

Kıyafet kilometrelerce açıkta bırakıyordu ve beni uzaktan neredeyse

çıplak gösteriyordu ama Valhalla'da kimse çevreye uyum sağlayacak şekilde giyinmezdi.

Dikkat çekmek için giyindiler.

"Teşekkür ederim." Ses kısıklığımı yutup tekrar denedim. "Sen de öyle. Yirmiler sana çok yakışıyor."

Ağzının kenarı kıvrıldı. "Teşekkür ederim."

Kolunu uzattı. Kısa bir tereddüitten sonra aldım.

Asansörle lobiye çıkıp bizi bekleyen Rolls-Royce'un arka koltuğuna yerleşirken sessizlik etrafımızı sardı.

Başka ne yapacağımdan emin olamayarak elimi eteğimin üzerinde gezdirdim.

"İş nasıl?" Sessizliğin ne zaman rahatsız edici bir alana yayıldığını sordum. "Bütün hafta seni zar zor gördüm."

"Beni özledin mi?" Eğlence, konuşmasını uzattı.

"Bir denizcinin iskorbüt hastalığını özlediği kadar."

Gülüşüne şaşırdım. Kıkırdama değil, alay etme değil, Tanrı'ya karşı dürüst bir kahkaha.

Zengin ses arabayı doldurdu ve tenimin altına sızdı ve burada bir zevk çiçeğine dönüştü.

"Gerçekten en gurur verici karşılaştırmaları buluyorsun." Kuru tonu, gözlerindeki ışıltıyla tezat oluşturunuyordu.

Midem, bir roller coaster'ın yokuşundan aşağı düşmüş gibi atıldı.

Gülen, savunmasız bir Dante'nin görüntüsü, yumurtalıklarım için tamamen felaketti.

"Büyürken bilemediğim bir yetenek." Vücudumun basit bir kahkahaya verdiği isteksiz ve açıkçası sinir bozucu tepkiyi geride bırakmaya çalıştım. "Sıkıcı sosyal etkinlikler sırasında kız kardeşim ve ben, her konuk için iyi bir hayvan karşılaştırması bulmamız gereken bir oyun oynadık. Alice Fong bir tavşandı çünkü sadece salata yiyordu ve sürekli burnunu seğiriyordu. Bryce Collins bir eşekti çünkü o inatçı bir eşekti. falan filan."

Yanaklarım ısındı. "Kulağa aptalca geliyor ama zaman geçirmemize yardımcı oldu."

Bundan şüphem yok. Dante, sıradan bir kayıtsızlığın resmi olarak arkasına yaslandı. "Beni neye benzetirsin?"

Bir ejderha.

Gücüyle şanlı, öfkesiyle ürkütücü ve dinlenmesiyle bile muhteşem.

"Bana ateşkesimizden önce sorsaydın, huysuz bir yaban domuzu derdim," dedim onun yerine. İyi davrandığımız için seni bal porsuğuna yükselteceğim.

"Dünyadaki en korkusuz hayvan. Onu alacağım."

Ne kadar iyi karşıladığını görünce gözlerimi kırıştırdım. Çoğu insan bir bal porsuğuna benzetilmekten hoşlanmaz.

"Daha önceki sorunuza cevap verecek olursak, iş... ağırlaştırıcıydı." Dante'nin kol düğmeleri, geçen bir sokak lambasının ışığında parıldadı. Gümüş, zarif, harfle damgalanmış *İÇİNDE*. "Üzerinde çalıştığım anlaşma baş belası ama umarım anlaşmayı tamamlamak için Salı günü Kaliforniya'ya uçuyorum."

"Santeri anlaşması mı?" Haberlerde okumuştum.

Tek kaşım kalktı. "Evet."

"Bitireceksin. Daha önce hiçbir satın alma işlemini kaybetmediniz."

Cevap veren gülümsemesi tereyağını eritebilirdi. "Bana olan inancını takdir ediyorum, *Canım*"

Sıcaklık, orman yangını gibi içime yayıldı.

Dante'nin sesi ve terimin kullanımı *Canım* yasaklanmalıdır. Şüphelenmeyen bir kadın popülasyonunun üzerine salıverilemeyecek kadar öldürücüydüler.

Tippy Darlington'ın doğum günü nasıldı? diye sordu. "Buffy mutlu mu?"

Başka bir şaşkınlık dalgası göğsümden kıvrılarak geçti. Haftalar önce geçerken ona partiden bahsetmişim. Hatırladığına inanamadım.

"İyi gitti. Buffy çok heyecanlandı. "İyi."

Arkamı dönüp camdan dışarı bakarken gülümsememi bastırdım. Darlington'larla ilgili soru beni garip bir şekilde mutlu etti.

Cuma gecesı Manhattan trafığı bir kabustu, ama sonunda, tıkanmayı aştık ve taş bekçi kulübeleriyle çevrili bir çift dev siyah demir kapının önüne geldik.

Dante, içine çip yerleştirilmiş davetiyesini ve üyelik kartını soğukkanlı suratlı muhafızlardan birine gösterdi. Gardiyan bilgisayarına bir şeyler yazdı ve tam otuz saniye sonra kapılar pürüzsüz bir elektronik vızıltı ile açıldı.

"Araba ve biyometrik taramalar," dedi Dante, soran bakışlarıma yanıt olarak. "Mülkiyete girmek isteyen her kişi ve araç, personel ve yükleniciler de dahil olmak üzere kulübün kurum içi sistemine kayıtlıdır. Birisi uygun izin olmadan bir kez girmeye çalışırsa, sert bir uyarı ile geri çevrilecektir. Eğer iki kez denerlerse..." Zarif bir omuz silkme. "Üçüncü kez olmayacak."

Ne demek istediğini sormamayı
seçtim. Bazen cehalet
mutluluktu.

Ağaçların arasında yanan yüzlerce fenerin aydınlattığı virajlı bir yolda ilerledik. Yukarı Manhattan yerine bir taşra malıkanesinde olduğumuzu hissettim.

Şehrin ortasında böyle bir yer nasıl olabilir?

Onu her kim inşa ettiyse, ülkedeki en gıpta ile bakılan gayrimenkullerin bazılarında gerçek bir özel vaha yaratmak için gerekli tüm araziyi ve izinleri satın alarak bir servet harcamış olmalı.

Zenginlik içinde büyüdüm ama bu başka bir seviyedeydi.

Gergin olma. Dante'nin huysuz sesi düşüncelerimi böldü. "Sadece bir parti."

Gergin değilim.

"Boğumların beyaz."

Ölümcül bir tutuşla dizimi tuttuğum yere baktım. Parmak boğumlarım gerçekten de beyazdı.

Onları gevşettim, bunun yerine dizim beklentiyle zıpladı.

Dante elini benimkine kapattı ve kalçama bastırarak beni hareketsiz kalmaya zorladı.

İçimden bir farkındalık dalgası geçti ve elinin benimkini yuttuğunu görünce daraldım. Sıkı ama şaşırtıcı derecede nazikti ve bir anlık donmuş şaşkınlığın ardından şans eseri ona bir göz attım.

Dante dümdüz karşıya baktı, profili granit gibiydi. Sıkılmış, neredeyse dikkati dağılmış görünüyordu ama dokunuşunun güven verici gücü, artan endişemin kenarlarını eritti.

Ağaçlar açılınca ve Valhalla Kulübü görüş alanıma girince kalp atışlarım yavaş yavaş yavaşladı.

Nefesim tek bir yumuşak nefeste dışarı çıktı.

Vay.

Daha azını beklememeliydim ama Valhalla mutlak bir mimarlık şaheseri idi. Zarif, neoklasik ana bina dört kata ve bütün bir şehir bloğuna yayıldı. Yumuşak projektörler, büyük beyaz dış cephesini aydınlatıyordu ve iki kat yüksekliğindeki girişe çıkan merdivenleri gösterişli kırmızı bir halı kaplıyordu.

Bir dizi lüks araba, nöbetçi ifadesiz muhafızların keskin bakışlı incelemelerine konu olarak, sürücünden aşağı kıvrılarak geçti.

Bizimki zırlı bir Mercedes'in arkasında durdu.

Dante ve ben arabadan inip girişe doğru yürüdük, ısmarlama takım elbiseli ve zarif elbiseler içindeki konukların sürekli olarak merdivenlerden yukarı çıktığı yer.

Gerçek kırmızı halıya ve havadaki heyecan uğultusuna rağmen, fotoğrafçı yoktu. İnsanlar, halka gösteriş yapmak için bir Valhalla etkinliğine katılmadı; birbirlerine gösteriş yapmak için buradaydılar.

Dante elini sırtıma koydu ve beni giriş salonuna götürdü, orada hemen Isabella'nın ne hakkında konuştuğunu anladım - muhteşem bir altınİÇİNDEzemine işlenmiş, üç noktası çevreleyen daireye değıyor ve parlak siyah mermer geniş bir alanda parlıyor.

Gala, kulübün balo salonunda gerçekleşti, ancak biri bizi durdurmadan Dante'yi selamlamadan iki adım atamadık.

"Ne kadar süredir üyesiniz?" Kendimizi borsayla ilgili başka bir sohbetten çıkardıktan sonra sordum. "Herkesi tanıyor gibisin. Ya da herkes seni tanıyor gibi görünüyor."

"Yirmi bir yaşımdan beri. Bu, üyeler için asgari yaştır." Dante'nin ağzında alaycı bir gülümseme belirdi. "Ben on sekiz yaşımdayken büyükbabamın beni üyeliğe yönlendirmeye çalışmasına engel olmadı ama Enzo Russo'nun bile yapamadığı şeyler var."

Büyükbabasından sadece ikinci kez bahsediyordu, ilki nişan çekimimizden sonraydı.

Efsanevi iş adamı ve Russo Group'un kurucusu Enzo Russo, yaz aylarında kalp krizinden öldü. Ölümü bir aydan fazla bir süredir manşetlere damgasını vurdu.

Dante, Enzo'nun ölümünden yıllar önce CEO olarak görevi devralmıştı, ancak büyükbabası başkan ve yönetim kurulu başkanı olarak kalmıştı. Şimdi, Dante üç pozisyonu da elinde tutuyordu.

"Onu özleyor musun?" diye sordum.

"*Kayıp*doğru kelime değil." Fuayeden geçtik ve balo salonu olduğunu tahmin ettiğim yere doğru uzun bir koridordan geçtik. Dante'nin sesinde duygu yoktu. "Beni o büyüttü ve bana iş ve dünya hakkında bildiğim her şeyi öğretti. Ona saygı duyuyordum ama hiçbir zaman yakın olmamıştık. Büyükbabaların ve torunların yakın olması gerektiği gibi değil.

Peki ya ailen? Giovanni ve Janis Russo hakkında Giovanni'nin şirketi yönetmesi dışında pek bir şey bilmiyordum.

Dante şifreli bir şekilde, "Her zaman yaptıklarını yapıyorlar," dedi. "Göreceksin."

Sağ. Onlarla Şükran Günü'nü Bali'de geçiriyorduk.

Kapılar açılmadan önce balo salonunun yanında başka bir güvenlik kontrolünden geçtik ve beni anında 1920'lerin ışıltılı dünyasına taşıdık.

Çöküş.

Doğu duvarının tamamı boyunca bir Art Deco bar uzanıyordu, siyah cilası ve altın rengi vurguları, arkasındaki üst raftaki likör şişeleri kadar parlaktı. Barda beklemek istemeyenler için, kusursuz giyimli sunucular, cin tonikler, martini arabaları ve şampanyalarla dolu şampanya arabalarıyla dolaştı.

Caz grubunun canlı müziği, bardakların yumuşak şingirtısı ve zarif kahkahalar arasında dans ediyordu ve zengin kadifeler ve pelüş koltuklardan oluşan vahalar gibi odanın her tarafına dağılmış samimi alanlar. Bir köşede, krupiyeler yarım düzineden fazla poker masasına hükmediyordu; bir başkasında, eski tarz bir projektör makarasıyla oynatılan sessiz bir film.

Balo salonu dört kat yükselerek cam bir kubbeye doğru yükseliyordu, burada gece göğünün nefes kesici bir projeksiyonu onu o kadar canlı takımyıldızlarla resmediyordu ki neredeyse Manhattan'dan Orion ve Cassiopeia'yı görebileceğime inanacaktım.

“Beklentilerinizi karşılıyor mu?” Dante'nin eli sırtımın alt kısmında oyalandı.

Başımı salladım, çevredeki zenginlik ve dokunuşundaki sahiplenme duygusuyla dikkatim dağıldığından esprili bir cevap bulamıyordum.

Dante ve ben ilk saati diğer kulüp üyeleriyle kaynaşarak geçirdik. Nişan partimizin aksine, mükemmel bir uyum içindeydik, diğerimiz cevap vermeyince araya girdik ve konuşma sona erdiğinde kendimizi mazur gördük.

Saatın sonuna doğru, grubumuzdan hatırladığım Dominic Davenport, iş konuşmak için onu kenara çekti. Dominic'in karısı Alessandra ile kısa bir banyo molası verme fırsatını değerlendirdim.

Makyajımızı rötuşlarken, "Elbisene bayıldım," dedi. "Lila Amiri mi?"

"Evet," dedim, etkilenmişim. Lilah yetenekli ama gelecek vadeden bir tasarımcıydı; pek çok kişi onun çalışmalarını ilk bakışta tanıyamadı. "New York Moda Haftası'nda gördüm ve bu gece için mükemmel olacağını düşündüm."

"Haklıydın. Dante gözlerini senden alamıyor." Alessandra gülümsedi, yüzünden bir parça hüznün geçti. "Böyle özenli bir ortağa sahip olduğun için çok şanslısın."

Gür, karamel kahverengi saçları ve mavi-gri gözleriyle olağanüstü güzeldi ama aynı zamanda son derece mutsuz görünüyordu. Elbiseyle ilgili konuşmamız, onu bütün gece gördüğüm en hareketli konuşmaydı.

"Hepsi güneş ışığı ve güller değil. Dante ve benim farklılıklarımız var. Güven bana."

"Farklar hiç yoktan iyidir," diye mırıldandı. Banyodan çıktık ama balo salonunun girişinde durdu. "Üzgünüm, korkunç bir baş ağrısıyla geldim. Lütfen Dominic'e eve gittiğimi söyler misin?"

Kaşlarıma bir kaş çatma dokundu. "Elbette ama ona kendin söylemeyi tercih etmez misin? Kendini iyi hissetmediğini bilmek isteyeceğinden eminim."

"HAYIR. Bir kez iş moduna geçtiğinde, onu gözetlemek imkansız." Alessandra'nın yüzünde küçük, acı bir gülümseme belirdi. "Onu işine bırakacağım. Seninle tanışmak güzeldi, Vivian."

"Sen de. Umarım yakında daha iyi hissedersin."

Dominic ve Dante'ye yaklaşmadan önce köşede kaybolana kadar bekledim.

Dominic'in bakışları yanımdaki boş alana kaydı.

"Alessandra sana başının ağrıdığını ve eve gitmesi gerektiğini söylememi istedi," diye açıkladım.

Tanımlanamayan duygu, anlaşılmaz mavi havuzların altında kaybolmadan önce gözlerinden geçti. "Bana bildirdiğiniz için teşekkür ederim."

Durakladım, daha fazla tepki bekledim. Hiçbiri gelmedi.

Erkekler. Zamanın yarısında bilgisizdiler ve diğer yarısında duygusuzlardı.

Dante ve Dominic iş konuşmalarını bitirmemişlerdi, bu yüzden tekrar izin isteyip bara doğru ilerledim. S&P 500'ün iniş ve çıkışlarını tartışmak eğlenceli bir Cuma gecesi fikrim değildi.

Tezgâhın arkasında tanıdık bir mor-siyah saç parıltısı gördüğümde yüzümde bir gülümseme belirdi.

"Buralarda bir içki almak için bir kızın ne yapması gerekiyor?" Ona en yakın tabureyi alarak alay ettim.

Isabella yaptığı içkiden başını kaldırdı. "Sonunda VIP uğramaya tenezzül etti." Bardağı bir dilim kireçle süsledi ve bana doğru kaydırıldı. "Cin tonik, tam istediğin gibi."

"Mükemmel zamanlama." bir yudum aldım "Ne kadar harika olduğundan bahsetmiş miydin?"

"Evet, ama tekrar duymak benim için sorun değil." Gözleri parladı. "Seni bir mil öteden gelirken gördüm. Sanırım insanlar içkileri kendilerine getirebilecekken içki aramakla ilgilenmiyorlar." Bar, en uçta oturan bir çift dışında boştu, ancak temalı alkol arabaları büyük bir hit oldu.

"Kaç tane içki servis ettiğim önemli değil, tam tutarı alıyorum, bu yüzden sırtımdan bir deri bile yok." Isabella cebine vurdu. "Yine de sana bir hediyem var. Kelimeyi söyle ve senin olsun."

Konuşmanın nereye varacağını zaten bildiğim için iç çektim. Bir fikre kilitlendiğinde, acımasızdı. "Nefesini sakla. Onunla seks yapmıyorum.

"Neden? O ateşli, sen ateşlisin, seksin ateşli olması garanti, "diye tartıştı. "Hadi, Viv. Senin sayende dolaylı olarak yaşamama izin ver. Bugünlerde hayatım çok sıkıcı."

Doğuştan çapkın kişiliğine ve seks ve cinayet hakkında yazma eğilimine rağmen, Isabella bir yılı aşkın süredir kimseyle çıkmamıştı. Olanlardan sonra onu suçlamadım. Onun yerinde olsaydım, öngörülebilir gelecek için de erkeklere yemin ederdim.

"Kitaplar aracılığıyla da vekaleten yaşayabilirsin. Bu gece Dante ile seviştiğin için bunlara sadık kal? Olmuyor."

Ne kadar iyi görüldüğü veya vücudumun bu fikre nasıl tepki verdiği önemli değil.

Isabella'nın dudakları hayal kırıklığıyla büzüldü. "Tamam ama fikrini değiştirirsen çilek aromalı prezervatiflerim var. Magnum boy, sizin için nervürlü
—”

Hafif bir öksürük sözünü kesti.

Isabella'nın gülümsemesi beton bir uçurtma gibi düştü ve Kai'nin şaşkınlıkla bizi izlediğini görmek için döndüm.

"Böldüğüm için özür dilerim ama bir içki daha ısmarlamak istiyorum." Boş bardağını tezgahın üzerine koydu. Korkarım, son sosyete skandalıyla ilgili bir konuşmayı daha fazla alkol almadan bitiremem.

Son cümlesine burukluk dokundu.

"Elbette." Isabella takdire şayan bir hızla soğukkanlılığını geri kazandı. "Senin için ne alabilirim?"

"Cin tonik. Çilek aromalı.”

Isabella'nın yüzü ürkütücü bir kırmızıya dönerken neredeyse içkim yüzünden boğuluyordum. Kai'ye baktı, belli ki onunla alay edip etmediğini anlamaya çalışıyordu.

Karşılık verdi, yüzünde kibar bir kayıtsızlık resmi vardı.

"Bir çilekli cin tonik, hemen geliyor," dedi. Kendini içkiyle meşgul etti, mahcubiyeti havada elle tutulur bir ağırlıktı.

"İçeceğime tüküreceğinden endişelenmeli miyim?" Kai benimkinin yanındaki tabureye oturdu, setten yeni inmiş gibi görünüyordu. *Büyük Gatsby* canlanma.

O ve Dante arasında, yirmiler tarzı bir kıyafetin bir erkeğin çekiciliğini on kat artırdığına ikna olmuşum.

O kadar kinci değil... çoğu zaman. Ve eğer yaparsa, onu göreceksin. Tereddüt ettim, sonra "Konuşmamızın ne kadarını duydun?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Rahatlama göğsüme yerleşti. Kai'nin dedikoducu bir tip olduğunu düşünmemiştim ama onay almak güzeldi.

"Kai Young, dünyadaki tüm iyilikleri hak ediyorsun."

O güldü. "Kendimi kötü hissettiğim günlerde bunu aklımda tutacağım." İçkisini barın diğer ucuna iki katına çıkarmadan önce ona gergin bir gülümseme sunan Isabella'dan aldı.

Dikkatini tekrar bana çevirmeden önce, eğlenen bakışları bir süre onun üzerinde oyalandı.

"Dante ile yaşamak nasıl? Tüm mumlarını tam olarak on beş santim arayla yerleştirmekteki ısrarıyla seni çıldırttı mı?

"Beni çalıştırma." Dante'nin kontrol manyağı eğilimleri, yemek yeme tuhaflıklarının ötesine geçerek evin her alanına yayıldı. Bazen garip bir şekilde büyüleyiciydi. Diğer zamanlarda, bacağına bir biftek bıçağı saplamak istedim. "Geçen gün, hizmetçimiz Greta oturma odasındaki mumları kaldırdı..."

Kai ve ben bir süre sohbet ettik, konuşmamız Dante'den galaya ve yaklaşan tatil planlarımıza kadar gitti, ta ki o acil bir e-posta alıp yanıtlamak için izin isteyene kadar.

O telefonuna yazarken ben odayı taradım, alkolden ve havadaki elektrik vızıltısından nefesim kesilmişti.

Dikkatim dağılmış incelemem bir çift soğuk kara gözle durdu ve nefes ciğerlerimde durdu.

Dante beni izliyordu, yüzü okunmuyordu, ama sert bakışlarının altında sıcaklık titriyordu. Dominic'i tamamen görmezden geliyor gibiydi.

Saniyeler uzun bir gerilim nabzına dönüştü. Vücudumun her yerinde küçük kıvılcımlar tutuştu ve kalbim sağlıklı olamayacağından emin olduğum vahşi bir ritimle çırpındı.

Bakışlarını bana geri getirmeden önce kısa bir saniyeliğine Kai'ye kaydırduğunda, Dante'nin çenesindeki bir kas gıdıklandı.

"Özür dilerim." Kai'nin sakın sesi gerilimi dağıttı ve kıvılcımları kovaladı. "Bir Valhalla etkinliği için bile haberler durmuyor."

Telefonunu bardağının yanındaki sehpayı koydu.

Dominic, Dante'nin başını döndüren bir şey söyledi ve büyük bir çabayla gözlerimi ondan çektim.

"Endişelenme." Kalbimin çılgınca atışlarına karşı bir gülümseme topladım. Son bir dakika otururken kendimi maraton koşmuş gibi hissettim. "Umarım dünya hâlâ dönüyordur."

"Kime sorduğuna bağlı..."

Kai'nin son dakika haberlerini tartışmasını dinlerken Dante'ye bir daha bakmamaya özen gösterdim.

Benimle konuşmak isterse, nerede olduğumu biliyordu.

Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım, Dante'nin sıcak ilgisini üzerimden atamadım ya da onun serbest bıraktığı kelebekleri kafese kapatamadım.

BÖLÜM 13

Dante

--

Sian hisse senedi piyasaları yükseldi ve Dow vadeli işlemleri yükseldi, ancak risk iştahı...”

Dominic'i kapattım.

O, acemi şirketini yirmi yıldan daha kısa bir süre içinde Wall Street'in bir güç merkezine dönüştüren bir piyasa bilginiydi. Ona saygı duydum ve hisse senetleri, para ve finans hakkında söylemek zorunda olduğu her şeyi dinledim.

Bu gece hariç.

Bardan bir başka gümüşü kahkaha sesi yükseldiğinde çenem kasıldı.

Vivian son yedi dakikadır Kai ile konuşuyordu. Sadece konuşmak değil - o kadar da komik olmadığını kesinlikle bildiğim halde, sanki ödüllü bir komedyenmiş gibi gülümsüyor ve gülüyordu.

Ona telefonunu göstermek için daha yakına doğru eğildiğinde tahriş göğsümü deldi. Bir şey söyledi ve o yine güldü.

Benimle hiç bu kadar gülmemişti ve ben onun kahrolası nişanlısıyım.

"Bunu öğle yemeğinde bitirelim." Dominic, Federal Rezerv'in son açıklamasının etkisi hakkında ayrıntılara girmeden sözünü kestim. "Vivian'la konuşmam gerekiyor."

Kesintiyi adım adım karşıladı. "Asistanımın bir şeyler ayarlamasını sağlayacağım."

Ağzından son kelime çıkmadan önce odanın yarısını çoktan geçmiştim.

"Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm." Elimi Vivian'ın çıplak sırtına koydum ve Kai'ye sert bir bakış attım. "Ben Dom'la konuşurken nişanlıma eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim ama korkarım onu çalmak zorundayım." kelimeye biraz vurgu yaptım*kanatBuBu*. "Ona kulübü düzgün bir şekilde gezdirmeye şansım henüz olmadı."

"Elbette." Kai, İngiliz nezaketinin resmi olarak ayağa kalktı. Ağzının köşelerinde bir neşe fısıltısı gizlendi. Vivian, her zamanki gibi bir zevkti. Dante, eminim görüşürüz.

Her zaman olduğu gibi? O ne demek istedi, her zaman olduğu gibi?

Kai gittikten sonra Vivian, "Bir dahaki sefere 'bölgeni' işaretlemek istediğinde, çevremde bir daire oluştursan iyi edersin," dedi. "Daha incelikli olacak."

"Değildim *'bölğemi işaretlemek.'*" Fikir saçmaydı. Ben lanet bir köpek değildim. "Seni Kai'den kurtarıyordum. Etrafında dikkatli ol. Görüldüğü kadar centilmen değil."

"Seninle karşılaştırıldığında, porselen dükkanındaki boğa gibi sohbetimizin ortasına kim daldı?"

"İncelik abartılıyor."

"Senin için? Kesinlikle." Vivian ayağa kalktı, elbisesi kıvrımlarına çizilmiş yıldızlar gibi parlıyordu.

Tüm vücudum kasıldı.

O lanet elbise. Kırmızı dudakları, pürüzsüz teni ve çıplak dantelleriyle fuayede belirmesi sonsuza kadar hafızama kazınmıştı ve bu yüzden ondan nefret ediyordum.

"Sanırım kulübü gezdirmeyi teklif ettin?" Zarif, kara kaşlarından birini kaldırdı. "Kai'yi bu yüzden gönderdin, değil mi?"

Karşılık olarak ince bir gülümseme sunup kolumu uzattım. O aldı.

"Sen ve Kai ne hakkında konuşuyordunuz?" Kapıdan çıkarken dikkatimi çekmeye çalışan misafirleri görmezden geldim.

Bu geceki küçük konuşma kotama ulaşmıştım.

"Andromeda. Takımyıldız," diye açıkladı Vivian. Cam kubbeye sıçrayan hiper-gerçekçi projeksiyonu işaret etti. Andromeda da dahil olmak üzere farklı takımyıldızlar bize göz kırptı.

Tasvir edilen takımyıldızların çoğu aynı yerde bir arada görünemeyeceği için projeksiyon bilimsel olarak yanlıştı, ancak Valhalla'da fantezi gerçeği gölgede bıraktı.

"Kai bir Yunan mitolojisi hayranı ve Andromeda efsanesi hakkındaki tartışmamız astronomiyle ilgili bir tartışmaya dönüştü."

"Kai kadınları tavlama için Yunan mitolojisinden hoşlanıyormuş gibi davranıyor," dedim sertçe. Onu balo salonundan çıkarıp ana merdivene doğru götürdüm. "Aldanma."

Doğru mu bilemedim ama*abilir*Gerçek olmak. Bu olasılığı Vivian'la paylaşmasaydım gerekli özeni göstermiş olmazdım, değil mi?

"Bunu bildiğim iyi oldu." Vivian gülmesini tutuyor gibiydi. "Bir kadın için, kurban olarak bir kayaya zincirlenmiş başka bir kadının hikayesinden daha büyük tahrik olamaz."

İkinci kata çıkan merdivenleri çıkarken, alayının yankısı sessizliğe büründü.

Paris tarzı salonu, bilardo salonunu ve güzellik odasını gösterdim ama dikkatim tur ve yanımdaki kadın arasında bölündü.

Valhalla'nın koridorlarında sayısız kez dolaşmıştım ama Vivian'la her etkileşimimiz sanki bir ilk gibiydi. Her gün onun hakkında yeni bir şey fark ettim.

- üst dudağının üzerindeki minik güzellik izi, rahatsız olduğunda kolyesini zinciri boyunca kaydırma şekli ve gerçekten eğlendiğinde gülümsemesindeki hafif çarpık eğim.

Çıldırııcıydı. yapmadım *istek* Onunla ilgili bu şeyleri fark etmek için, yine de istemedem onları ejderhaların mücevherleri istiflediği gibi istifledim.

"Gecenin son durağı." Bir çift büyük ahşap kapının önünde durdum.

Ses çıkarmadan açıldılar ama Vivian'ın keskin nefesi duyulabiliyordu.

Valhalla Kulübü'nün her bölümü, onu farklı kılan benzersiz bir unsura sahipti. Cape Town etrafını saran akvaryumuyla, Tokyo ise şehrin en yüksek binalarından birinin tepesinden üç yüz altmış derecelik manzarasıyla biliniyordu. New York'un helikopter pisti ve gizli yeraltı tünel sistemi vardı.

Ancak kütüphane, hemen hemen her şubenin kalbi ve ruhuydu. Anlaşmaların yapıldığı, sırların paylaşıldığı ve ittifakların kurulduğu veya bozulduğu yer burasıydı.

Bu gece ilk kez boştu.

"Vay." Biz içeri adımımızı atar atmaz Vivian'ın saygılı fısıltısı durgun havada yankılandı.

Kapıları arkamızdan kapattım ve bizi derin bir sessizlikle sarmaladım.

Binlerce kitap, yuvarlanan merdivenler ve ahşap tırabzanlarla tamamlanan deri kaplı bir orman gibi, katedralin tavanına doğru üç duvar boyunca uzanıyordu. Gerçeğinden büyük beş vitray pencere, çeşitli oturma alanlarının ve eski piriç ve zümrüt lambalarla aydınlatılan masaların üzerinde nöbet tutuyordu. Tavanın kendisine, ayırt edici ikiz Russo ejderhaları da dahil olmak üzere, kulübün kurucu ailelerinin ev armaları oyulmuştu.

"Burası inanılmaz." Vivian parmaklarını antika bir kürenin üzerinde gezdirdi.

Ağzıma küçük bir gülümseme dokundu.

Vivian, bu gecekinde benzer zenginlikler ve gösterişli galalarla dolu bir dünyada büyüdü. Onun konumundaki çoğu insan, güzel bir kütüphane kadar sıradan bir şey karşısında gözle görülür bir hayranlık ifade etmektense cam yemeyi tercih ederdi, ama o, ister Greta'nın ev yapımı yemeklerinden biri olsun, isterse bir küre olsun, bir şeyden ne kadar zevk

aldığını göstermekten asla korkmadı. on dokuzuncu yüzyıl.

Favorim olmaması gerekmesine rağmen onun hakkında en sevdiğim şeylerden biriydi.*herhangionun* hakkında bir şey

O hâlâ düşmanın kızıydı.

Ama o anda umursamakta zorlandım.

"İkinci katta koca bir astronomi bölümü var." Omzumu duvara yasladım ve bir elimi cebime sokarak Venedik'in yağlı boya tablosunu incelemesini izledim. "Tasadüfen, mitoloji bölümünün hemen yanında."

"Evet," diye mırıldandı, dikkati dağılmış gibiydi. "Kai bahsetti."

Göğsümde ani ve anlaşılmaz bir sıkıntı alevlendi. "Öyle mi? Başka ne hakkında konuştun?"

"Yine değil." Elini bronz bir Athena heykelciğinden indirdi ve yüzünü bana çevirdi, tüm hatlarına çileden bir şeyler karalanmıştı. "Normal şeylerden konuştuk. İş, hava durumu, haberler. Neden konuşmamıza bu kadar taktın?"

"Değilim*telefonu kapattı*"Söyledim. "Bu kadar komik olan ne söylediğini merak ediyorum. En son kontrol ettiğimde ne iş, ne hava durumu, ne de haberler pek komik değildi."

Vivian bir an beni inceledi ve ardından gözleri eğlencenin yumuşak parıltısıyla doldu. "Dante Russo, sen... kıskanç mısın?"

Göğüs kafesimden yumuşak bir hırıltı geçti. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey."

"Belki." Başını yana eğdi, saçları kuzguni ipekten bir bulut halinde omuzlarının üzerinde dalgalanıyordu. "Öyle olsaydın seni suçlamazdım. Kai ile aramda hiçbir şey yok ama o oldukça yakışıklı. Ve *şuaksan*. İngiliz aksanıyla ilgili bir şey var ki bunu benim için yapıyor. suçluyorum..."

Adımlarımı yavaş ve düzenli bir şekilde duvardan itip ona doğru yürüdüğümde Vivian duraksadı.

"Benim takıntım..."

Gözlerindeki alaycı parıltının yerini eşit ölçüde korku ve beklenti aldı. "Gurur ve Önyargı" ben daha gençken," diye bitirdi nefes nefese. Sırtı kitap raflarından birine çarptı.

Ondan bir kıl kadar uzakta durdum, o kadar yaklaştım ki elbisesinin boncukları takım elbisemin önünü sıyırdı.

"Beni mi kandırıyorsun, Canım?" Yumuşak sorgulamanın altında tehlikeli bir yön vardı.

Kai'nin isminin dilinden nefret ettim.

Onun yanında bu kadar kolay gülmesinden nefret ettim.

Ve bunlardan herhangi birini bu kadar umursadığım için nefret ettim.

Vivian'ın boğazı bir yutkunmayla dalgalandı. "Yalnızca bir gözlem yapıyorum."

Kütüphanenin sessiz sessizliği, artan gerilimin ağırlığı altında ezildi. Elektrik çıtırtıları gibi tısladı ve kıvılcımlar saçtı, omurgamdan aşağıya indi ve kanımı aydınlattı.

Dağınık bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırdım, elim boynunun yanından aşağı kaymadan ve arkasına kıvrılmadan önce nazik, neredeyse hassas bir hareketle.

"Unuttun." Parmaklarımı ensesine bastırıp bana bakmasını sağladım. "sen Benim nişanlı Kai'nin değil. Başkasının değil. Nasıl olduğu umrumda değil Yakışıklı onlar ya da ne tür bir aksanları var. Sen benimsin ve hiç kimse..." Başımı eğdim, her kelimedede dudaklarım onunkine değiyordu. "Benim olana dokunur."

Vivian'ın nefesi sığlaştı ama tekrar konuştuğunda sesinde bir ateş tonu geri döndü. "Ben Olumsuzsun. Nişanımız, senin de bana defalarca söylediğin gibi, sadece bir iş. Yoksa unutulmuş sen misin?"

"Hiçbir şeyi unutmadım." Parmak boğumlarımı elbisesinin eteğine değene kadar, santim santim çıplak uyluğuna kadar sıyırdım.

Vücudu gerilmişti, sıcaklığı kemiklerime işleyen vahşi bir ayartmaydı ve beni aramızda kalan son derece küçük mesafeyi kapatmaya itti. Ağzımı onunkine yapıştırmak ve mükemmel rujunu kimsenin kime ait olduğundan bir an bile şüphe duymayacak şekilde sürmek.

"Durmamı istiyorsan söylemen yeterli." Bacağımı dizlerinin arasına ittim ve onları birbirinden ayırdım.

Vivian ağzını açtı ve başparmağım onun yumuşak teninde küçük bir daire çizdiğinde ağzını kapattı. Yanaklarındaki kızarıklık boynuna ve göğsüne yayıldı.

"Söyle." Parmaklarımı tembel bir okşamayla uyluğunun iç kısmında gezdirdim. Sikim fermuarımı zorladı, dikkat çekmek için yalvardı ama umursamadım. "Yapamazsın, değil mi?" alay ettim

Dişleri alt dudağına battı. Şehvet ve meydan okuma, onun gözlerinde hakimiyet için savaşıyordu. "Sen bir pisliksin."

Parmaklarım sırlıslıkla ipeğe sürtündü.

Omuzlarımı kavradı, iç çamaşırını kenara kaydırıp baş parmağımı şişmiş klitorisini ovuşturduğumda tırnakları sırtıma saplandı.

Vücudu sarsıldı. Dişleri dudağına daha derinden saplarken küçük titremeler geçti içinden.

"Ben bir pisliğim, yine de elimin her yerine damlıyorsun." Parmağımı içine kaydırırken baş parmağımı klitorisinde tuttum. "Bu senin hakkında ne diyor?"

İçine ikinci bir parmağımı kaydardım ve onu doldurdum. Onu esnetmek. En hassas yerine vurana kadar okşayıp kıvırdım.

Titreme yerini tüm vücudunun titremesine bıraktı. Alnında boncuk boncuk terler vardı ama inatla sessiz kaldı.

"Bana cevap ver." Emir sesimi çelik gibi sertleştirdi.

Vivian başını salladı.

"Söylemeyeceksen ben söyleyeceğim." Yavaşça iki parmağımı da geri çektim, sonra tekrar içine soktum. "Benimsin diyor.İstediğin kadar inkar edebilirsin ama bu

doğrusu.”

"Benden hoşlanmıyorsun bile," diye soludu. “*Beğenmek*bununla hiçbir ilgisi yok.”

Nefes nefese bir inilti kopana kadar avucumun içiyle klitorisine bastırdım. Elime yaslandı ve beni daha derine zorladı.

"Bu kadar." Kadifemsi mırıltım aramızda süzüldü. "Kabul et tatlım. Elimin her yerine geldiğini hissetmeme izin ver.

"Siktir git."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Fikir bu."

Vivian iyi bir mücadele verdi ama direnci yavaş yavaş eridi ve ben hızımı artırırken omuzlarımı daha sıkı kavradı ve utanmadan elime sürttü. Küçük inlemeleri ve pantolonu, parmaklarımın amını becerirken çıkardığı kaygan seslere karıştı ve çok geçmeden parmaklarım onun sıvılarıyla ıslandı.

O kadar sert olmasına rağmen aletime dokunmadım, ağrıyordu. Vivian'ın uyarılması beni fazlasıyla büyülemişti - kızarmış yanaklar, aralanmış dudaklar, ağır kapaklı gözler.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi.

Ritim devam etti. İçeri ve dışarı, daha hızlı ve daha derin, ta ki sonunda keskin bir çığlıkla ayrılana kadar.

Parmaklarımı içinde tuttum ve baş parmağımı tekrar klitorisine bastırdım, titremesi yatışana kadar orgazm dalgalarından dışarı çıkmasına izin verdim.

Ancak o zaman, göğsü inip kalkarak kitaplığa yaslanırken elimi geri çektim.

"Hata yapma,*Canım*” Çenesini kavradım ve yukarı kaldırdım. Başparmağımla alt dudağını aşağı çekerek kendi uyarılmanın tadına varmasına izin verdim. "*Budur-dirişletme*. Ve ciddiye aldığım bir şey varsa, o da yatırımlarım."

BÖLÜM 14

Vivian

Üç gece üst üste Dante'yi rüyamda gördüm.
Rüyamda ne olduğunu hatırlamıyordum ama her sabah ellerinin
bacaklarım ve bacaklarım arasında hayalet dokunuşuyla
uyanıyordum.
midemde sıkı bir ihtiyaç yumağı.

Soğuk duşlar yalnızca geçici olarak yardımcı oldu ve Dante'nin
California'dayken yokluğu hem bir lütuf hem de bir lanetti.

Bir lütuf, çünkü kafamın içinden geçen şekilsiz seks rüyaları anılarıyla
onunla yüzleşmek zorunda değildim.

Bir lanet çünkü dikkatimi dağıtacak yeni etkileşimler olmadan tek
düşünebildiğim Valhalla'nın kütüphanesindeki gecemizdi.

Boynumda tutuşu. Utanmadan orgazm olmak için elini sürerken
parmakları beni dolduruyordu. Kollarında parçalanmamı izlerken
gözlerindeki arzu o kadar sıcak ve güçlüydü ki beni neredeyse yeniden
zirveye çıkaracaktı.

Havayla ilgisi olmayan bir ürperti bedenimi sardı.

Gün ağarmıştı ve çiseliyordu ve genellikle yağmuru yalnızca yatağında
sımsıkı ve sıcacıkken severken, bugün soğüğün tadını çıkardım.
Düşüncelerimi temizledi - zaten temizlenebilecekleri kadar.

Elimde şemsiye, kaldırımda biriken su birikintilerinin yanından
geçerken saatime baktım. Saat ikideki bir sonraki toplantımdan önce
Lohman & Sons'a göz atmak istediğim için öğle yemeğini rekor sürede

bitirmiştim.

Russo Group'un en büyük mücevher yan kuruluşuydu. Şimdiye kadar nişan yüzüğüm dışında çoğunlukla ailemin mücevherlerini takıyordum ama bir Russo ile evlendiğim için koleksiyonuma daha fazla ürün eklemek mantıklı geldi.

Yağmur ve alışveriş terapisi. Aklımı Dante'den uzaklaştıracak iki şey var.

Beni istenmeyen bir yola sürüklemeyen önce telefonumun çalması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

İş telefonumda bilinmeyen bir arayan. Alışılmadık ama duyulmamış değil.

"Bu Vivian." Profesyonel sesime kaydım ve Lohman & Sons girişinin önünde durdum. Tertemiz bakımlı beyaz bir kanişle zarif, yaşlı bir kadın geçti. İkisi de uyumlu kapitone Chanel ceketler giymişti.

Sadece Yukarı Doğu Yakası'nda.

"Vivian, canım, nasılsın?" Buffy'nin gırtlaktan gelen sesi telefonda sızdı. "Ben Buffy Darlington."

Kalbim tekledi. Torununun iki hafta önceki doğum gününden beri Buffy ile konuşmamıştım. Ödemeler yapıldı, sözleşmeler yerine getirildi. Darlington'lar olaydan memnun görünüyordu, ama o zaman neden Buffy beni rastgele bir Salı öğleden sonra arıyor olsun ki?

İkimiz de Manhattan sosyal sahnesinde aktiftik ama çok farklı çevrelerde koştuk. Birbirimizi sadece sohbet etmek için aramadık.

"Ben iyiyim teşekkür ederim. Nasılsın?"

"Müthiş. Hafta sonu Valhalla Club'ın galasında olduğunu duydum. Onu kaçırdığım için çok üzüldüm ama zavallı Balenciaga'nın mide sorunları vardı ve onu aceleyle veterinerine götürmek zorunda kaldık."

Balenciaga, Prada, Givenchy, Chanel ve Dior ile birlikte Buffy'nin beş ödüllü Maltalılarından biriydi. Her köpek, yalnızca tasarımcının kendi ismine karşılık gelen kıyafetlerini giydi. Onlar hakkında bir yayılım olmuştu.*Hayatın yolu*iki yıl önce.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim kibarca. "Umarım Balenciaga daha iyi hissediyordur."

"Teşekkür ederim. Şimdi çok daha iyi durumda." Buffy tekrar konuşmadan önce arka planda çinilerin takırtısını duydum. "Bütün gün değerli bebeklerim hakkında konuşabilsem de, itiraf etmeliyim ki, aramak için gizli bir nedenim var."

O kadarını tahmin etmiştim. Buffy gibi insanlar, onlar için bir şey yapmadığınız sürece sizinle durup dururken iletişime geçmezler.

"Bildiğiniz gibi, bu yıl Legacy Ball komitesinin başkanıyım. Ev sahibini veya hostesi seçmek ve onlara planlama sürecinde rehberlik etmek dahil olmak üzere tüm prodüksiyondan sorumluyum."

Topun bahsi geçince nabzım fırladı.

"Arabella Creightonöyleydihostes," dedi Buffy. Ancak ne yazık ki öngörülemeyen koşullar nedeniyle görevinden istifa etmek zorunda kaldı."

*Öngörülemeyen durumlar*yetersiz bir ifadeydi. Arabella'nın kocası, hafta sonu boyunca zimmete para geçirme ve kurumsal dolandırıcılıkla suçlanmıştı. FBI'ın onu Park Avenue konağındaki evinden pijamalarıyla çıkardığı fotoğraflar Cumartesi gününden beri tüm ön sayfalara yayılmıştı.

Üç gün.

Buffy ve komite hızlı çalıştı. İstedikleri en son şey, herhangi bir skandal kokusunun, nöbetlerinde topu lekelemesiydi.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, topun sadece altı ay uzakta olduğunu düşünürsek çılgına dönmüştük. Etkinlik planlama süreci şunları gerektirir:*yaygın*hazırlık ve Arabella'nın işi...artık savunulabilir olmadığı için yeniden sıfırdan başlamak zorundayız."

Tercüme: Onlar, onlar için kötü görüldüğü için Arabella'nın olaya hiçbir zaman bağlı olmadığını iddia edeceklerdi.

Bayanlar ve ben yeni bir hostes olarak olasılıkları tartıştık ve Tippy'nin partisinde harika bir iş çıkardığın için seni bir seçenek olarak sundum.

"Teşekkür ederim." Nabzım artık aşırı hızdaydı.

Umutlanmak istemedim ama Legacy Ball'a ev sahipliği yapmak oyunun kurallarını değiştirdi. Toplumsal onayın nihai damgasıydı.

"Geleneksel olarak Legacy Ball'a belirli bir soydan gelenler ev sahipliği yaptığı için, diğer üyelerden bazıları ilk başta direndi." *Diğer adıyla. iki veya daha fazla kuşak servet.* Gülümsemem soldu. "Sen yine devardır Dante Russo ile nişanlandı. Hem mevcut hem de gelecekteki üyeler olan Russo ailesine büyük saygı duyuyoruz ve uzun müzakerelerden sonra sizi Legacy Ball'un yeni sunucusu olmaya resmen davet etmek istiyoruz.

Bir tutam huzursuzluk midemi çekiştirdi ama onu bir kenara ittim. Topa sahip olmak, arkasındaki sebepler ne olursa olsun topa ev sahipliği yapmaktı.

"Kabul etmekten onur ve memnuniyet duyarım. Beni düşündüğün için teşekkürler." "Müthiş! Ayrıntıları bu öğleden sonra göndereceğim. Seninle tekrar çalışmayı dört gözle bekliyorum, Vivian. Oh, ve lütfen merhaba deyin

Dante benim için."

Buffy telefonu kapattı.

Şemsiyemi kapattım ve cildim beklentiyle titreyerek Lohman & Sons'a girdim. Dekor, yemek, eğlence... Balonun bütçesinin ne kadar büyük olduğu göz önüne alındığında pek çok olasılık vardı.

Saat ikide aramamı evde yapmayı planlamıştım ama ofise geri dönmeliyim...

Vivian mı?

Tezgâhın arkasından bana bakan tanıdık kahverengi gözlere şaşırdım.

"Luca mı? Sen nesin..." Dante'yle daha önceki bir sohbetimden bir parça zihnimin ön sıralarına geldiğinde sorum azaldı.

O şimdi ne yapıyor?

Satış elemanı.

Elbette. Luca'nın Russo Group'un bağlı mağazalarından birinde çalışıyor olması mantıklıydı, ancak onu uğradığım dükkkanda çalışırken görmek yine de şok ediciydi.

"ok çalışmak." Genel bir satış gülümsemesine dönüşmeden önce bir miktar kuruluk su yüzüne ıktı. "Size nasıl yardım edebilirim?"

Müstakbel kayınbiraderim tarafından bekletilmek garip geldi ama ona farklı davranarak durumu garipleştirmek istemedim.

"İki yeni parça arıyorum," dedim. "Bir açıklama parçası ve her gün giyebileceğim çok yönlü bir şey."

Sonraki kırk beş dakika boyunca Luca bana mağazanın en iyi ürünlerini gösterdi. Aslında mükemmel bir satış elemanıydı; ürünler hakkında bilgili ve ısrarcı olmadan ikna ediciydi.

"Bu bizim en yeni paralarımızdan biri." Vitrenden göz kamaştırıcı bir yakut ve elmas ejderha bileziği çıkardı. "Yaklaşık dört virgl beş karat ağırlığında kırk yuvarlak ve armut biçimli yakuttan ve yaklaşık dört karat ağırlığında otuz marki, yuvarlak ve armut biçimli elmastan oluşur. Exclusive koleksiyonumuzun bir parçası, yani sadece on tane var. Eldorra Kraliçesi Bridget safir versiyonun sahibi."

Nefesim kesildi. Tüm hayatım boyunca mücevherlerin etrafında büyüdüm ve göze çarpan bir parçayı gördüğümde tanıdım. Yakutlar, turuncu veya mor tonları olmayan saf, canlı bir kırmızıydı ve bileziğin genel işçiliği mükemmeldi.

"Onu alacağım."

Luca'nın gülümsemesi biraz olsun ısındı. "Harika."

Günlük bir parça olarak seçtiğim bileziğin ve zarif zümrüt küpelerin maliyeti iki yüz bin beş yüz dolardı.

Siyah Amex'imi teslim ettim.

Luca ödemeyi işlerken, Yakında akşam yemeğine gelmelisin, dedim. "Dante ve ben seni görmeyi çok isteriz."

Uzun bir duraksama ve ardından belirsiz bir "şükran Günü'nde görüşürüz."

Hayal kırıklığı içime işledi. Nişan partisinden beri Luca'yı ne görmüştüm ne de onunla konuşmuştum. Nedense benden hoşlanmadığı hissini üzerimden atamadım ve soğukkanlı yanıtı bunu doğruladı.

"Seni bir şekilde gücendirdim mi?" Toplantımdan önce yarım saatim vardı ve lafı dolandırmak için zamanım yoktu. "Benden pek hoşlanmadığın hissine kapılıyorum."

Luca satış fişini tezgahın karşısına kaydırды. İmzaladım ve cevap bekledim.

İş yeri bu konuşmayı yapmak için en iyi yer değildi ama müşterilerin geri kalanı gitmişti ve diğer personel duyamayacakları bir mesafedeydi. Bu, doğru bir cevap almak için sahip olduğum en iyi şanstı. Bire bir konuşmak zorunda kalmasaydık, yeni mücevherlerime bahse girerdim ki benden kaçınmak için elinden geleni yapacaktı.

"Senden hoşlanmıyorum," dedi sonunda. "Ama ben kardeşimi koruyorum. Her zaman ikimiz vardık, büyükbabamız hayattayken bile." Luca'nın sesi alçaldı. "Dante'yi tanıyorum. Asla evlilik istemedi. Sonra bir gün birdenbire nişanlandığını mı duyurdu? Onun gibi değil.

Sözlerinin altından tuhaf bir akım geçiyordu, sanki gerçekten söylemek istediği şeyi örtbas ediyormuş gibi.

Ne kadar çabuk cevap verdiğine şaşırmış olsam da mantıklıydı. Yönünü değiştirmesini beklerdim.

"Ve evet, anlaşmanın ticari yönünün farkındayım," dedi. "Ama senin ailen anlaşmadan bizimkinden çok daha fazlasını alıyor, değil mi?"

Isı boynumun arkasından aşağı süründü. Herkes Dante'nin "evlendiğini" biliyordu ama kimse bunu yüzüme söylemeye cesaret edemedi.

Kardeşi hariç.

Endişelerini anlıyorum, dedim sakince. Luca benden zam almaya çalışsaydı, bunu başaramazdı. "Dante ile olan ilişkini bozmak için burada değilim. O her zaman, her şeyden önce, senin kardeşin olacak. Ama yakında baldızın da olacağım ve umarım en azından bir yer bulabiliriz.

hem bizim hem de Dante'nin iyiliği için sivil bir yakınlık. İleride aile toplantılarında bolca görüşeceğiz,içermekŞükran günü ve iyi bir yemeği mahveden düşmanlıktan nefret ederim.

Luca bana baktı, şaşkınlığı somuttu. Uzun, yorucu bir andan sonra yüzü yumuşadı ve küçük ama biraz da samimi bir gülümsemeye dönüştü.

"Dante şanslıymış," diye mırıldandı. "Çok daha kötü olabilirdi."

Aldığım cevap karşısında kaşlarım çatıldı. Onu bu konuda sorgulayamadan, bir gürültü patlaması dikkatimi girişe çekti.

Kanım dondu.

Kapının yanında üç maskeli adam duruyordu, ikisinin elinde saldırı tüfeği ve birinin elinde bir çekiç ve bir spor çantası vardı. Bir güvenlik görevlisi yanlarında yerde baygın yatıyordu; diğeri elleri havada bir silahın namlusuna dönüktü.

"Herkes yere yatsın!" Suç ortağı en yakın vitrinin camını kırarken adamlardan biri silahını salladı. "Eğil!"

Luca ve diğer iki çalışan, yüzlerinin rengi solmuş halde itaat ettiler.

Vivian, diye tısladı Luca. "*Eğil*"

İstedim. Her içgüdü tehlike geçene kadar bir köşeye çekilip kıvrılmam için bana bağırıyordu ama kaslarım beynimin emirlerine itaat etmeyi reddediyordu.

Yıllarca New York'ta yaşadım ama hiç gasp veya saldırı yaşamadım. Bazen haberleri izler ve böyle bir durumda yakalanırsam nasıl tepki vereceğimi merak ederdim.

Şimdi biliyordum.

İyi değil.

Bir saniye, makbuzları imzalıyor ve Luca ile konuşuyordum. Bir sonraki adımda, maskeli adamların görüntüsü baskı yaptı.*Durak*lathayatımın kasetinde ve tek yapabildiğim, bağırarak talimat veren kişi beni hala ayakta görürken, uyuşmuş bir şekilde izlemektir.

Öfke gözlerini yaktı.

Bana doğru yürürken korku tüm vücudumu sardı, yine de ayaklarım yere kök salmıştı. Sürünen felçle ne kadar savaşırsam uğraşayım, hareket edemiyordum.

Her şey gerçeküstü hissettiriyordu. Mağaza, soyguncular,*Ben*.

Sanki vücudumdan dışarı fırlamış ve görünmez bir üçüncü taraf olarak sahnenin oynanışını izliyor gibiydim.

Maskeli adam yaklaştı.

Daha yakın.

Daha yakın.

Daha yakın.

Nabzım sağır edici seviyelere ulaştı ve çizmelerinin ağır, uğursuz gümbürtüsü dışında her şeyi bastırdı.

Şu anki durumumdan nasıl kaçacağıma odaklanmalıyım ama her adımında zaman geri dönüyordu.

Ailemle ilk kamp gezim. Columbia'daki mezuniyet sahnesinde yürümek. Dante'yle tanışmak.

Beni bugün kim ve nerede olduğum konusunda şekillendiren büyük ve küçük yaşam olayları.

Varsa, onlardan kaç tane daha kaldım? Basınç ciğerlerimdeki oksijeni sıkıştırdı.

Eğil. Ama yapamadım.

Güm. Güm. Güm.

O buradaydı.

Son gümbürtü nihayet savaşımı veya uçuşumu yüksek vitesle geçirdi.

Bedenim sarsıldı, ölümün karşısında bir yaşam soluğu kesildi ama artık çok geçti. Tabancanın soğuk metali çenemin altına bastırdı.

"İlk seferinde beni duymadın mı?" Adamın sıcak, ıslak nefesi yüzümde geziniyordu. Midem döndü. "Söyledim *yere yat*, orospu."

Kara gözleri kinle parlıyordu.

Bazı suçluların hepsi kabadayıydı. Sadece malları kapmak ve kimseyi öldürmeden gitmek istediler.

Ama karşımdaki adam? Birini soğukkanlılıkla öldürmekten çekinmezdi. Bunun için can atıyor gibi görünüyordu.

Kalbimin gümbürtüsü ateşli bir perdeye ulaştı.

Bir saatten daha kısa bir süre önce, Dante için ıstırap çekiyordum ve Legacy Ball'a ev sahipliği yapmaktan büyük mutluluk duyuyordum.

Şimdi...

Ertesi sabah baloya ya da düğünüme yetişememe ihtimalim vardı.

BÖLÜM 15

Dante ve Vivian

GÖRÜNÜMÜNDE

D "Bu önemli olsa iyi olur." Telefonu hoparlöre alıp ceketimi çıkardım. "Bu yaşadığım ilk lanet mola indiğimden beri."

San Francisco'ya yaptığım gezi, bir toplantılar, fotoğraf çekimleri ve gün ışığını görmek için ameliyat gerektirecek kadar başları kışlarında olan insanlarla uğraşmakla dolu bir kasırgaydı.

Son kırk sekiz saattir neredeyse hiç uyumamıştım ama sonunda iki saat içinde Franco Santeri ile anlaşmayı bitiriyorduk.

O zamana kadar duş almak, yemek yemek ve eğer şanslıysam beş dakikalığına biraz uyumak istiyordum.

"Bu. New York'taki Lohman & Sons amiral mağazasında bir soygun girişimi oldu." Kuzey Amerika'daki kurumsal güvenlik başkanım Giulio, doğrudan takibe başladı. Christian'ın adamlarından biriydi ama o kadar uzun süredir benim için çalışıyordu ki Christian yerine doğrudan bana cevap veriyordu. Failleri kaçmadan önce yakaladık. Şu anda bizim gözetimimiz altındalar."

Yaralanan oldu mu?

"Güvenlik görevlilerinden biri bayıldı ve beyin sarsıntısı geçirdi. Bunun dışında hayır efendim."

"İyi. Onunla her zaman yaptığımız gibi ilgilenin. Temiz yap."

İki yıldır bir Russo Group mülküne yönelik bir soygun teşebbüsü olmamıştı ama her gün aptallar doğuyordu.

Finans ve toplantı odası anlaşmaları söz konusu olduğunda kanunun sağ tarafında yer aldım. Ama benden çalmaya çalışan insanlara gelince? Onlardan örnek almaktan çekinmedim.

Parçalanmış kemikler ve kan. Evrensel olarak anlaşılan bir dildi.

Elbette, dedi Giulio. "Ama, ah, hepsi bu değil."

Saate baktım, bir e-posta olabilecek tahminler üzerine üç saatlik saçma sapan bir toplantıdan sonra sabrım tükeniyordu. "Konuya gel, Giulio."

Kısa bir sessizlik oldu ve "Nişanlınız soygun girişimi sırasında dükkândaydı" dedi.

Elim saatimin tokmağında kaldı. "Vivian dükkanda mıydı?"

"Evet efendim. Alışveriş yapıyordu ve yanlış zamanda yanlış yerdeydi."

Kulaklarımda kan kükredi ve midemde bir hastalık hissi oluştu. "O nasıl?"

Sarsıldı. Yere çok yavaş inerken hırsızlardan biri onu silah zoruyla tuttu ama adamlarımız yaralanmadan önce durumu etkisiz hale getirdi." Giulio öksürdü. "Kardeşin de oradaydı. Bugün vardiyadaydı ve gizlice destek çağıran oydu."

Kuyumcu gibi yüksek riskli konumlardaki tüm çalışanlarımız gizlenmiş panik düğmeleri olan özel saatler takıyordu. Bu Christian'ın fikriydi. Suçlular, bir masanın altında veya kasanın yanında panik düğmeleri bekliyorlardı; hem sağduyulu hem de erişimi daha kolay olan bir saatten beklemiyorlardı.

Ancak şu anda güvenlik protokolümüzün etkinliğini düşünmüyordum.

Soygunculardan biri onu silah zoruyla tuttu.

Karanlık görüş alanımı kapatıyordu. Bir saniye sonra geri döndüğünde, öfke odayı kıpkırmızı kapladı.

"Şimdi neredeler?" Sesim gergindi. Kontrollü Aklımda oynayan kanlı intikam görüntüleri ile tamamen çelişiyor.

"Hanım. Vivian çatı katında ve Bay Luca Greenwich Villa'daki evinde.

Çenem gıdıklandı. Konu ölüm kalım durumlarına geldiğinde ağabeyim teflon gibiydi. Bir keresinde Los Angeles'ta soyuldu, biraz kestirdi ve aynı geceyi Young Hollywood'un yarısıyla parti yaparak geçirdi.

Öte yandan Vivian...

Hastalıklı duygu yayıldı, sanki kaçış arıyormuş gibi içimi tırmalıyordu.

Giulio, "Raporun tamamı önümüzdeki bir saat içinde gelen kutunuza gelecek," dedi. "Şu anda benden istediğin başka bir şey var mı?"

"Vivian'ı silah zoruyla tutan mı? Onu benim için bırak.

Başka bir duraklama. "Elbette."

Telefonu kapattım, az önceki bitkinliğim ve açlığım sertleşerek huzursuz bir enerji topuna dönüştü.

Otelde bir boks ringi olmasını gerçekten çok isterdim. Beni boğan öfkeyi serbest bırakmasaydım patlayacaktım.

Zihnimde Vivian'ın yüzünün bir görüntüsü belirdi.

Soluk cilt. Korkuyla iri iri açılmış kara gözler. Giysilerini lekeleyen parlak kırmızı kan.

Destek zamanında gelmeseydi...

Midem ağırlı bir düğüme döndü.

Güvendeydi. Giulio bu konuda yalan söylemez. Ama onu kendim görene kadar...

Odanın içinde volta atıp elimle yüzümü ovdum. Geçen yılı Santeri anlaşmasını bir araya getirmekle geçirmiştım. Bunu beceremedim. Artı, öyleydim

nasılsa yarın sabah eve uçmak. Yarım gün fark etmez.

Vivian evdeydi. O idi*yi*.

Adımlarım devam etti. Saat, saatin çeyreğine doğru ilerliyordu.

Kahretsin.

Bir elimle ceketimi tutup diğer elimle asistanımı çevirirken kapıdan çıkarken dudaklarımdan bir dizi küfür uçtu.

"New York'ta acil bir durum var. Santeri ekibini ara ve otuz dakika içinde otelin konferans salonunda benimle buluşmalarını sağla. Onlara kalış sürelerinin geri kalanının Russo Group'ta olduğunu söyle ve özür olarak Franco'ya sınırlı sayıda Lohman & Sons saatini gönder. Gelecek yıla kadar çıkmayacak olan."

Santeri Şarapları'nın CEO'su, çocukların beyzbol kartları topladığı gibi kırk bin dolarlık saatler toplayan kötü şöhretli bir horofildi.

Helena bir ritmi kaçırmadı. "Oldu bil."

Franco'nun egosu Napa Vadisi'ndeki çiftliğinden daha büyüktü. Beklendiği gibi son dakika çağrısına kızmıştı ama özür hediyeleri onu çok fazla şikayet etmeden satın alma anlaşmasını imzalamasına yetecek kadar rahatlatı.

Piyasadaki en değerli şarap markalarından biri olan Santeri Wines, resmi olarak bir Russo Group yan kuruluşuydu.

Kutlamak yerine vedalaştım ve konferans odasından dışarıda bekleyen arabaya giden düz bir yolu kestim.

"Nereye, efendim?" diye sordu.

"SFO." San Francisco Hava Limanı. Bavulumu almadan gitmiştim ama Helena benim için bununla ilgilenirdi. "Hemen New York'a dönmem gerekiyor."

VIVIAN

Titremeyi durduramadım.

Banyodan çıktım, bornozuma, ısıtılmal  zemine ve son bir saattir ıslattığım sıcak banyoya rağmen cildim buz gibiydi.

Akşamın geç saatleriydi, Lohman & Sons soygun girişiminden saatler sonra, ama ben hâlâ çenemin altında bir silahla ve bana bakan şeytanla teşhir salonunun zemininde sıkışıp kalmıştım.

Yedek güvenlik gelip durumu etkisiz hale getirene kadar tüm olay on dakikadan az sürmüştü.

Kimse incinmedi, ama düşünmeden edemedim*ne olur*.

Ya destek bir dakika geç gelseydi?

Ya hırsız önce ateş edip sonra soru sorsaydı?

Ya  lseydim? Güzel giysilerle dolu bir dolap ve "doğru olanı" yaparak geçen bir  m rden başka ne göstermem gerekirdi ona?

Atacama  l 'n  yıldızlara bakmak ya da birden fazla aşık olmak için ziyaret etmeseydim  l rd m.

Her zaman yapacak zamanım olacağını düşündüğüm şeyler, çünkü daha yirmili yaşlarımın sonlarındaydım ve bu yaşta yenilmez olmam gerekiyordu.

 n kapının hafifçe çarpması beni düşüncelerimden kurtardı ama kalbim korkudan k t k t atmaya başladı.

Burada kim vardı? Dante yarına kadar evde olmayacaktı ve personel zaten içerideydi. Olmasalar bile kapıyı böyle arpmazlardı.

Ayak sesleri yükseldiğinde ve yatak odamın kapısı açılınca endişem arttı.

şifonyerimden bir vazo aldım, siyah saçı ve sert, affetmez yüzü fark edene kadar davetsiz misafire fırlatmaya hazırdım.

"Dante?" Vazoyu bırakırken kalbim yavaş yavaş yavaşladı. "Yarına kadar d nmemen gerekiyor. neler..."

C mlemi bitirmeye fırsat bulamadan iki uzun adımda odayı geçip kollarımı kavradı.

"Yaralandın mı?" diye sordu. Beni tepeden tırnağa süzdü, ifadesi gergindi.

Ne...*soygun*. Elbette. CEO'ydu. Biri ona olanları anlatmış olmalı.

"Ben iyiyim. Biraz sarsılmış ama iyi." Zorla gülümsedim. "Yarına kadar Kaliforniya'da olman gerekiyor. Erkenden evde ne yapıyorsun?"

"Amiral mağazalarımın biri olan Vivian'da bir soygun girişimi oldu." Çenesinde bir kas çalıştı. "Tabi ki hemen geri döndüm."

"Ama Santeri anlaşması..."

"Kapalı." Demir tutuşu kollarımda kaldı, güçlü ama nazikti.

"Ah." Söyleyecek başka bir şey düşünemedim.

O gün gerçeküstüydü, Dante'nin aniden ortaya çıkmasıyla daha da gerçeküstü hale gelmişti.

Ancak o zaman buruşuk gömleğini ve sanki parmaklarını üzerinde gezdiriyormuş gibi darmadağın saçlarını fark ettim.

Nedense görsel, gözlerimin yaşlarla bulanmasına neden oldu. Fazlasıyla insandın*normal*bugün gibi bir gün için

Dante'nin parmakları etrafımda sıkılaştı. "Dürüst ol, Vivian," dedi, bu sözler bir şekilde hem rahatlatıcı hem de emrediciydi. "İyi misin?"

Olumsuz*Yaralısın ama iyi misin?*İki farklı soru. İçimde bir baskı oluştu ama başımı salladım.

Gözleri karanlık bir fırtınaydı, yüzünde öfke ve panik çizgileri vardı. Cevabım üzerine, karışıma yumuşak ama görünür bir şüphcilik katıldı.

"Seni silah zoruyla tuttu," dedi sesini alçaltarak. gergin. İntikam vaat ediyor.

Kulak zarlarıma uygulanan basınç, beni çalkantılı bir okyanusun derinliklerine çeken görünmez bir güç.

Gülümsemem sallandı. "Evet. Değil..." Sıkışan ciğerlerimden derin bir nefes aldım.*ağlama*. "Haftamın en önemli olayı değil, itiraf etmeliyim."

Dante'nin bedeni gerginlikle titredi. Çenesini çizdi ve saldırmayı bekleyen bir engerek gibi derisinin altında kıvrıldı.

"Başka bir şey yaptı mı?"

Başımı salladım. Oksijen her saniye inceldi, her kelimeyi zorlaştırdı ama ben ilerlemeye devam ettim. "Güvenlik kimse zarar görmeden oraya ulaştı. İyiyim. Gerçekten mi." Son söz diğerlerinden daha yüksek perdedendi.

Çenesindeki kas tekrar tikledi. "Titriyorsun." Öyle miydin? Kontrol ettim. Evet bendim.

Minik titremeler bedenimi sardı. Dizlerim titredi; tüylerim diken diken oldu. Dante'nin tutuşunun sıcaklığı ve gücü olmasaydı, yere yığılabilirdim.

Kendimi özellikle yatırım yapmadığım bir filmde izliyormuşum gibi, bunları kayıtsız bir şekilde not ettim.

"Soğuk," dedim. Kasım ayında klimayı kimin açtığını bilmiyordum ama odam bir et dolabıydı.

Dante baş parmağıyla tenimi okşadı. Gözlerinde endişe birikti. "Isı yanıyor,*Canım*,dedi yavaşça.

Basınç boğazıma kadar genişledi.

"Öyleyse, kırılmış olmalı." Saçma sapan konuşmaya devam ettim, işe yaramaz kelimeler dizim beni bir arada tutan tek ipti. "Tamir ettirmelisin. Eminim yakında buraya birini bulabilirsin. sen..." Yanaklarımdan ıslak bir şey süzüldü. "Sen Dante Russo'sun. Yapabilirsin..." Düzgün nefes alamıyordum.*Hava. Havaya ihtiyacım var.*"Herşeyi yapabilirsin."

Sesim çatladı.

Bir çatlak. Tüm gereken buydu.

İp koptu ve ben yıkıldım, günün duygu ve travması beni alt ederken hıçkırıklar vücudumu harap etti.

Legacy Ball haberlerinin doruğu ve ardından soygun dehşeti.

O soğuk, sade odada mermer zeminlere çarpan ağır botların gümbürtüsü.

Tenime değen metal ve bugün ölürsem, hiç yaşamadan öleceğime dair sarsılmaz duygu. Vivian Lau olarak değil. olarak değil*Ben*.

Dante'nin kolları beni sardı. Konuşmuyordu ama kucaklaması o kadar güçlü ve güven vericiydi ki sahip olabileceğim tüm özgüvenimi sildi.

Çalkantılı sular tepelerinde kapanarak ışığı boğdu.

Vücudum  ığlıklarımın gücünden sallanana kadar beni ileri geri fırlattılar. Midem ağrıyordu, gözlerim ağrıyordu ve boğazım o kadar  iğd  ki nefes almak acıyordu.

Yine de Dante beni tuttu.

Yüzümü göğsüne bastırdım, o bir eliyle sırtımı ovuştururken omuzlarım inip kalkıyordu. İtalyanca bir şeyler mırıldandı ama ne dediğini anlayamadım.

Tek bildiğim, soygunun buz gibi sonrasında, beni sıcak tutan tek şeyin sesi ve kucaklaması olduğuydu.

BÖLÜM 16

Dante

--

Gömleğimde kan var, Brax.” Söz konusu kan lekesini saklamak için kollarımı sıvadım. "Bu üçüncü vuruş."

Bana dik dik baktı, yüzünde isyankar bir ifade vardı.

kan ve morluklar. Bir sandalyeye bağlıydı, kolları ve bacakları iple bağlıydı. Suç ortakları arasında bilinci yerinde olan tek kişi oydu.

Diğer ikisi koltuklarına yığıldı, başları öne düştü ve kanları sabit bir şekilde yere çarptı.*damla, damla, damla.*Uzuvlarından birkaçı doğal olmayan açılarla bükülmüştü.

"Çok fazla konuşuyorsun." Brax bir ağız dolusu koyu kırmızı sıvı tükürdü.

Brax Miller. Bir mil uzunluğunda sabıka kaydı, çelik topları ve ceviz büyüklüğünde bir beyni olan eski bir mahkûm.

Gülümsedim ve ona tekrar vurdum.

Başı geriye doğru savruldu ve havayı acı dolu bir inilti doldurdu.

Yaralı parmak boğumlarım sızlıyordu. Özel güvenlik karargahımda şaka yollu Gözaltı Hücresi olarak adlandırılan oda bakır, ter ve korkunun kalın, tiksindirici kokusu gibi kokuyordu.

Lohman & Sons'taki soygun girişiminin üzerinden iki gün geçmişti, bu şimdiye kadar birini tuttuğumuzdan daha uzun bir süreydi. Polis bağlantılarım faaliyetlerime göz yumdu çünkü onlara zaman ve insan gücü kazandırdım ve sınırı ne zaman çekeceğimi biliyordum. Ben asla birini

öldürmedim.

Henüz.

Ama şu an gerçekten baştan çıkmıştım.

"İlk saat, mağazalarımın birini soymaya çalışmakla geçti. İkincisi..."
Elimi uzattım. Giulio soğuk ve ağır bir şeyi avucuma koydu, yüzü ifadesizdi. "Karımı tehdit ettiğin için."

Yumruğum silahı kavradı.

Normalde bu tatsız işleri ekibime bırakırım. Hırsızlık, vandalizm, *saygısızlık*. Kabul edilemezdi ama kişisel değildi. Cezalandırılacak suçlardan ve mümkün olan en vahşi ve dolayısıyla etkili bir şekilde örnek teşkil etmekten başka bir şey değil. Benim kişisel ilgime ihtiyaç duymadılar.

Ama bu? Brax, Vivian'a ne yaptı?

Bu çok kişiseldi.

Önümdeki pislüğün ona silah doğrulttuğunu hayal ettiğimde, içimden yeni bir öfke tsunamisi geçti.

Henüz karım değildi ama benimdi.

Hiç kimse Benim olanı tehdit etti.

"Yani o senin karın." Brax öksürdü, cesareti çökmüştü ama sağlamdı. "Neden üzgün olduğunu anlıyorum. O güzel, gerçi o güzel tenini kana boyasa çok daha güzel olabilirdi.

Sırtışı alaycı ve kıpkırmızıydı, hatasını fark edemeyecek kadar aptaldı.

Dediğim gibi ceviz büyüklüğünde bir beyin.

Muştamı takıp yanına gittim ve acınası kafasını geriye doğru çektim.

"Fazla konuşan ben değilim."

Bir saniye sonra, bir ıstırap uluması havayı yırttı.

İçimdeki gazabı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı ve ulumalar tamamen duruncaya kadar durmadım.

Gözaltı Hücresindeki pisliği temizlemek için adamlarımdan ayrıldım.

Brax'i öldürmeye çok yaklaşmıştım ama piç zar zor hayatta kaldı. Yarın, o ve suç ortakları polise teslim olacaklardı. Ekibimde kalmaktan çok daha çekici bir alternatifti.

Eve döndüğümde daire çorba ve kızarmış tavuk gibi kokuyordu. Greta, soygundan beri Vivian için telaşlanıyordu, onun dünyasında bu, Vivian'ı öğle yemeği saatinde tüm Manhattan'ı doyurmaya yetecek kadar yiyeceklerle dolandırmak anlamına geliyordu.

Kan ve teri üzerimden atarken sıcak suyu zar zor fark ettim.

Vivian onun iyi olduğu konusunda ısrar etti, ancak çok az kişi kafasına silah dayamaktan bu kadar çabuk kurtulabildi. Greta'ya göre, şu anda şekerleme yapıyordu ve günün geç saatlerinde hiç bu kadar geç uyumamıştı. Ya da hiç, şimdi düşündüm de.

Suyu kapattım, düşüncelerim buğulanmış ayna kadar bulanıktı. Ben üzerime düşeni yaptım. Failleri cezalandırdım, bizzat ilgilendim. Brax ve güvenlik merkezinden eve dönerken Luca'yı kontrol ettim. Beklediğim kadar çabuk geri dönmüştü; adam hayatın içinden bir Teflon gemi gibi yelken açtı.

Ama yüzüne silah dayayan o değildi.

Kahretsin.

Alçak bir sıkıntıyla hırslayarak üzerimi havluyla yıkadım, üzerimi değiştirip mutfağa yöneldim ve Greta'yı değerli çorbasından bir kâseyle ayrılmaya ikna ettim.

Akşam yemeğini mahvedeceksin,
diye uyardı. "Benim için değil."

Farkına varmadan önce kaşlarını çattı ve onaylamaması düpedüz mutlu bir gülümsemeye dönüştü.

"Ah. O halde ihtiyacın kadar çorba iç! Burada." Bana bir tabak ekşi mayalı ekmek ve tereyağı itti. "Bunu da al."

"Akşam yemeğini bozmaya ne oldu?" Homurdandım ama kahrolası ekmeği aldım.

Kararımı ikinci kez tahmin ettiğimde Vivian'ın kapısına geldim. Onu uykusundan uyandırmalı mıyım? Greta bugün evden çalıştığını ve öğle yemeği yemediğini ama belki dinlenmeye ihtiyacı olduğunu söyledi. *Veya* oktan uyanmış ve elmaslarını ya da mücevher mirasçılarının boş zamanlarında ne yaptığını sayıyor olabilir.

Kapıyı mı alayım yoksa gidip geri mi geleyim?

Vivian benim adıma karar vermeden önce karar verme şansım olmadı.

Kapı ardına kadar açıldı ve beni görüncle panikle büyüyen uykulu kara gözleri ortaya çıktı.

ığlık atarak irkilmeme ve neredeyse çorbayı düşürmeme neden oldu.

"Kahretsin!" Kendimi tam zamanında yakaladım, ancak birkaç damla sıcak sıvı kasenin kenarından koluma sıçradı.

"*Dante*. Tanrı." Vivian avcunu onun kabaran göğsüne bastırdı. "Beni korkuttun."

Kapıyı almak üzereydim, diye yarı yalan söyledim.

Dikkati elimdeki yemeğe kaydı. Dağınık saçları ve yanağındaki yastık kırışıklığıyla, uykulu bir şekilde buruşuk görünüyordu. Makyajsız olmasına rağmen cildi kusursuzdu ve en hafif elma kokusu bile zihnimi bulandırıyor.

"Bana yemek mi getirdin?" Yüzü, sisi daha da kötüleştirecek şekilde yumuşadı.

"HAYIR. Evet, dedim, onu kontrol ettiğimi kabul edip etmemeye karar veremedim. Ona bunun Greta'nın fikri olduğunu söyleyebilirdim. Ona tavuk çorbasını kendi isteğimle getirmek, gerçek bir nişanlının yapacağı bir şey gibi tehlikeli derecede samimi görünüyordu.

Vivian bana garip bir bakış attı.

Tanrım, Russo, kendine gel.

Bir saat önce, 1.80 boyundaki bir suçluyu dövüyordum. Çorba ve ekmek konusunda tutarsızdım.

"Greta öğle yemeği yemediğini söyledi. Aç olabileceğini düşündüm." Mümkün olan en belirsiz cevaba gittim.

"Teşekkür ederim. Bu çok düşünceli, dedi Vivian, o yumuşak ifade hâlâ aklımda garip şeyler yaparken.

Kaseyi ve tabağı alırken parmakları benimkine değdi. Küçük bir elektrik akımı tenimde cızırdadı. Vücudum, fiziksel bir tepkiyi -şaşırmış bir sarsıntı, ellerimizin daha bilinçli bir şekilde birbirine değmesi- kontrol altına alma çabasıyla gerildi.

Vivian da aynı şeyi hissetmiş gibi duraksadı ve aceleyle devam etti, "Mükemmel zamanlama, çünkü ben bir şeyler atıştıracaktım. Legacy Ball komitesiyle görüşmem bitti ve öğle yemeği yemeyi unuttum. "

Bana daha önce bu yılki baloya ev sahipliği yapacağını söylemişti. Bu büyük bir olaydı ve göğsümde kıvılcımlar saçan bir gurur kıvılcımına engel olamadım.

"O zaman iyi gidiyor."

"Üç yüz sayfalık bir el kitabı olan her şeyin gidebileceği kadar iyi," diye şaka yaptı.

Sessizlik düştü.

Ona yemeğini verdiğim ve iyi çalıştığını doğruladığım için şimdi gitmeliydim ama göğsümdeki garip bir çekiş gitmemi engelledi.

Daha sonra söylediklerim için aklımdaki lanetli pusu suçladım. Arkadaşlık istersen, ben de bir şeyler atıştırmayı planlıyordum. Tam bir akşam yemeği için yeterince aç değil."

Vivian'ın yüzünde bir şaşkınlık belirdi, ardından bir parça zevk geldi.

"Elbette.

Doğu oturma odası beşte mi?" Kısa bir baş selamı verdim.

Şans eseri, döndüğümde Greta mutfakta değildi. Bir kase çorba daha aldım ve doğudaki oturma odasında Vivian'a katıldım.

Tavuk suyu, tek başına tam bir öğün oluşturacak kadar zengin ve doyurucuydu. Vivian tekrar konuşana kadar bir süre sessizce yemek yedik.

Luca nasıl? Sonra... biliyorsun."

"O iyi. Daha kötülerini atlattı." Yine de her ihtimale karşı onu tekrar kontrol etmeliyim. "Bir keresinde Bali'de bir maymun tarafından soyuldu. Telefonunu geri almaya çalışırken neredeyse ölüyordu."

Vivian bir kahkaha attı. "Affedersin?"

"Bu doğru." Hem ağabeyimin suça karşı duyduğu öfkeyi hem de onun gülümsemesini hatırlayınca ağzım kıvrıldı. "Açıkçası sağ çıktı, ama o tapınak maymunlarından bazıları acımasız."

"Yolculuğumuz için bunu aklımda tutacağım."

Şükran Günü için ailemi görmek üzere üç hafta sonra Bali'ye gidiyorduk. Zaten korkuyordum ama şimdilik bunu bir kenara ittim.

"Peki sen?" Tüm numaramı bıraktım ve bakışlarımı Vivian'a diktim. "Nasılsın?"

Sorumun ardından Vivian'ın neşesi kayboldu.

Hava değişti ve yoğunlaştı, az önceki kaygısızlığı bastırdı.

"Ben iyiyim," dedi sessizce. "Uyumakta biraz sorun yaşıyorum, şekerlemeler de bu yüzden, ama bu her şeyden çok şok edici. Ben incinmedim. Üstesinden geleceğim."

Belki de haklıydı. Şimdi ilk geceden çok daha sakindi ama midemde hala kıkırdayan bir endişe ipi çözülüyordu.

"Birisiyle konuşmak istersen, şirketin elinde insanlar var," dedim huysuzca. Sözleşmeli terapistlerimiz şehirdeki en iyi pratisyenlerden bazılarıydı. "Sadece bana haber ver."

"Teşekkür ederim." Gülümsemesi geri döndü, bu sefer daha yumuşaktı. "Geçen gece için ve bunun için." Aramızdaki yarı boş kaselere başını salladı.

"Rica ederim," dedim katı bir şekilde, burada olup bitenlerle nasıl başa çıkacağımdan emin olamayarak.

Beynimi bulandıran garip sis ya da ona baktığımda göğsümdeki sancı için hiçbir referans çerçevem yoktu.

Brax'teki gibi gazap değildi.

Francis'te olduğu gibi nefret değildi.

Vivian'la önceki etkileşimlerimi şekillendiren şehvet, hoşlanmama ya da diğer duygular değildi.

Ne olduğunu bilmiyordum ama beni çok rahatsız etti.

BÖLÜM 17

Dante ve Vivian

GÖRÜNÜMÜNDE

D Vivian, Lohman & Sons olayından sonra terapistlerimizden biriyle konuşmaya başladı. Seanslarını hiç tartışmadı, ama Bali'ye vardığımızda uykusu düzelmişti ve çoğunlukla normal esprili, alaycı haline dönmüştü.

Kendime rahatlamamın onunla hiçbir ilgisi olmadığını söyledim. *Şahsen* ve ailemle tanışmak için doğru kafa boşluğunda olduğuna sevindiğimi.

"Ailenin burada yaşadığından emin misin?" Vivian önümüzde duran villaya baktı.

Elle yontulmuş heykeller, ana renklerin cümbüşüyle çimleri noktalıyordu ve ön kapının yanında çok sayıda rüzgar çanı çınılıyordu. Devasa ayçiçekleri duvarlarda sarı ve yeşil boya sıçramasıyla filizlendi.

Lüks bir villa ile kreş arası bir şey gibi görünüyordu.

"Evet." Mekanın her yerinde Janis Russo yazıyordu. Ön kapı hızla açıldı ve bir yığın kıvrıkcık kahverengi saç ve yere kadar uzanan bir kaftan ortaya çıktı. "Kendini hazırla."

"*Canım!*" annem ağladı Ah, seni görmek çok güzel! Benim erkek bebeğim!" Bize doğru koştu ve beni bir paçuli bulutu içinde kucakladı. "Kilo mu verdin sen? Yeterince yiyor musun? Yeterince uyuyor musun? Yeterince seks yapmak mı?"

Vivian gülüşünü hafif bir öksürükle gizledi.

Annem geri çekilip beni eleştirel bir gözle incelerken yüzümü buruşturdum. "Merhaba anne."

"Durmak. Bana Janis demeni söylemiştim. Her zaman çok resmisin. Enzo'yu suçluyorum," dedi Vivian'a. "Büyükbabası gerçek anlamda kurallara bağlıydı. Yanlış çatalı kullandığı için birini bir akşam yemeği partisinden attığını biliyor musun? Konuk bir BM büyükelçisinin oğlu olduğu için bütün bir uluslararası olayı başlattı. Adil olmak gerekirse, bir BM büyükelçisinin oğlunun hangi çatalın salatalar için ve hangisinin ana yemek için kullanıldığını bilmesini beklersiniz. Bu doğru değil mi?

Vivian gözlerini kırptı, görünüşe göre enerji kasırgası karşısında sersemlemişti.

o.

"Şimdi sana bir bakmama izin ver." Annem beni serbest bıraktı ve yerleştirdi.

elleri Vivian'ın omuzlarında. "Ah, sen *Güzel*. O güzel değil mi, Dante? Söyle bana sevgilim, ne *Yapmak*cildin için mi kullanıyorsun Olumlu bir şekilde parlıyor. Argan Yağı? Salyangoz müsini? Mer..."

Vivian, gözlerimi annemin kafasına taktı. *Bana yardım et*, bakışları yalvardı.

Ağzım istemsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Annemin abartılı taşkınlığına rağmen haklıydı. Vivian *öyleydi* Güzel. On iki saatlik bir uçuştan sonra bile, fiziksel görünümüyle ilgisi olmayan bir şekilde parlıyordu.

Garip bir his göğsümden geçti. "Evet dedim.

"O."

Vivian'ın gözleri biraz genişlerken annem daha güçlü bir şekilde parladı.

Babamın sesi bahçede gürleyene kadar bir anlığına birbirimizin bakışlarını tuttuk.

"Dante!" Ön kapıdan içeri girdi, zayıftı ve keten bir gömlek ve şortla bronzlaşmıştı. "Seni görmek güzel oğlum." Bir elini sırtıma vurdu

Vivian'ı ayı kucağına almadan önce. “Ve sen, gelinim! inanamıyorum! Söylesene, Dante seni hiç tüplü dalışa götürdü mü?

"Oh hayır-"

“*HAYIR?*” Sesi daha gür çıktı. "Neden olmasın? Nişanlandığından beri ona seni dalışa götürmesini söylüyorum! Biliyor musun, biz Luca'ya sonradan..."

Ailem kendilerini ve beni daha fazla utandırmadan araya girdim. "Onu rahat bırak, Peder. Büyüleyici olarak"—*yara izi-* "hikayesi olarak Luca'nın anlayışı, tazelenmek istiyoruz. Uzun bir uçuş oldu."

"Elbette." Annem etrafımızda mücevherli bir sinek kuşu gibi kanat çırpıyordu. "Gel, Gel. Odanız sizin için hazır. Luca bu geceye kadar gelmeyecek, o yüzden şimdilik ikinci kat size ait."

Ailemi villaya kadar takip ederken Vivian, "Demek ailen bu," dedi. "Onlar... beklediğim gibi değiller."

Hippi görünüşlerinin seni aldatmasına izin verme, dedim. “Babam hala bir Russo ve annem bir zamanlar yönetim danışmanıydı. Onlardan kredi kartlarından vazgeçmelerini isteyin ve *Gerçekten* kabalaştır ve ne kadar yumuşak olduklarını gör.

Havadar, iki katlı villa, duvarları süsleyen doğal ahşaplar, krem tığ işleri ve parlak yerel sanat eserleri ile doluydu. Arka bahçede bir sonsuzluk havuzu ve açık hava yoga stüdyosu vardı ve dört yatak odası, ailemin kaldığı zemin kat ile üst kat arasında yarı yarıya bölünmüştü.

"Bu senin odan." Annem kapıyı büyük bir gürültüyle açtı. “Sadece senin için süsledik.”

Vivian'ın ağzı şokla aralanırken, kafatasımın dibinde bir migren filizlendi. “*Anne*”

"Ne?" dedi masumca. “Oğlum ve müstakbel gelinim Şükran Günü ziyaretine her gün gelmiyor! Konaklamanız için daha romantik bir atmosferden hoşlanacağınızı düşündüm.”

Migren endişe verici bir hızla boynuma ve gözlerimin arkasına yayıldı. annemin fikri *romantik* benim kabus fikrimdi.

Kırmızı gül yaprakları yeri kaplamıştı. Komodinin üzerinde iki kristal flütün yanında bir kova soğuk şampanya dururken, sayvanlı yatağın dibinde bir kutu çikolata, prezervatif ve kuğu şeklinde katlanmış havlular duruyordu. bir lanet *çift portre* Vivian ve ben, yatağın karşısındaki duvarda, üzerinde yazan ışıltılı bir pankartın altında asılı duruyorduk. *Nişanınız için tebrikler!*

Kahrolası bir balayı süitine benziyordu, sadece annem kurduğu için çok daha korkunçtu.

"Portreyi nasıl buldun?" talep ettim.

"İlham olarak nişan partinizden bir fotoğraf kullandım." Annemin gözlerinde gurur parladı. "Beğendiniz mi? Benim *değilen iyi* çalış, ama ben biraz yaratıcı bir rutin içindeyim.

Yolculuk bitmeden birini öldürecektim. Etrafında bir yol yoktu.

Annem, babam ya da erkek kardeşim de olsa bu olacaktı.

Çok güzel, dedi Vivian zarif bir gülümsemeyle. "Anı mükemmel yakalamışsın."

Annem kızarıırken burun kemerimi çimdikledim. Ah, çok tatlısın. *BEN biliyordu* Senden hoşlandım." Vivian'ın koluna hafifçe vurdu. "Her neyse, yerleşmeniz için ikinizi baş başa bırakıyorum. Daha fazla kondoma ihtiyacınız olursa bana haber verin." Kapıdan çıkmadan önce bize göz kırptı. Babam ne olduğuna dikkat edemeyecek kadar telefonuyla meşgul olduğu için onu takip etti.

Sessizlik çöktü, kalın ve ağır.

Annem gittikten sonra Vivian'ın gülümsemesi kayboldu.

Portreye, sonra birbirimize, sonra yatağa baktık.

Birden aklıma bunun ilk kez aynı odayı paylaşıyor olacağı geldi.

Paylaşmayata.

Altı gün beş gece onun yanında uyumak. Onu pijama dediği o gülünç derecede küçük kıyafetler içinde görmek ve banyo yaparken suyun akışını dinlemek.

Altı gün beş gece kahrolası işkence. Bir elimle yüzümü ovuşturdum.
Uzun bir hafta olacaktı.

VIVIAN

Dante'nin ebeveynleri, oğullarının tam tersiydi; hızlı gülümsemeleri ve biraz uygunsuz mizah anlayışları olan, özgür ruhlu, coşkulu ve sosyaldi.

Dante ve ben yerleştikten sonra, bizi en sevdikleri restoranda öğle yemeğine çıkarmakta ısrar ettiler ve orada bize daha fazla soru sordular.

"Her şeyi bilmek istiyorum. Nasıl tanıştınız, nasıl teklif etti." Janis çenesini ellerinin arasına aldı. Bohem giyimine ve tavrına rağmen, bir New England sosyetesinin parlaklığına sahipti - çıkık elmacık kemikleri, mükemmel bir cilt ve bakımı çok fazla zaman ve para gerektiren zengin, parlak saçlar. "Hiçbir ayrıntıyı atlamayın."

Ben cevap veremedim Dante, "Babasını tanıyorum," dedi. "Boston'daki ailesinin evinde bir akşam yemeğinde tanıştık ve iyi anlaştık. Çıktık ve birkaç ay sonra evlenme teklif ettim.

Teknik olarak doğru.

"Ah." Janis kaşlarını çatı, Dante'nin yeniden neşelenmeden önce flörtümüzü romantik olmayan özetlemesinden hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Ya teklif?"

Sırf nasıl tepki vereceğini görmek için yüzüğü başucumda bıraktığını söylemek istedim ama umutlarını kıracak cesaretim yoktu.

Oyunculuk becerilerimi fırçalama zamanı. Lisedeki Pygmalion yapımında Eliza Doolittle'ı boşuna oynamamıştım.

"Central Park'ta oldu," dedim yumuşak bir sesle. "Muhteşem bir sabahı ve ben sadece yürüyüşe çıkacağımızı sanıyordum..."

Ben çiçekler, gözyaşları ve kuğuların yer aldığı dramatik bir hikaye anlatırken Janis ve Gianni, ifadeleri mest olmuş bir şekilde dinlediler.

Dante daha az büyülenmiş görünüyordu. Ağzımdan çıkan her kelimeyle kaşları daha da çatıldı ve yepyeni nişan yüzüğümle kaçmaya çalışan kuğuyla güreşmesiyle ilgili kısma geldiğimde bana öyle karanlık bir bakış attı ki, yok olabilirdi. Güneş.

"Kuğu güreşi ha?" Gianni, çağrılmakta ısrar ederken güldü. "Dante,*beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyorsun*"

"*Ben de şaşırmaktan asla vazgeçmiyorum*, diye mırıldandı

Dante. bir gülümsemeyi bastırdım.

"Ne eşsiz bir teklif! Yüzüğü geri almak için neden zahmete girdiğini anlayabiliyorum. Çarpıcı." Janis elimi kaldırdı ve müstehcen büyüklükteki elması inceledi. O kadar ağırdı ki kolumu kaldırmak bir egzersiz olarak nitelendirildi. "Beklediğim halde Dante'nin her zaman iyi bir gözü vardı..."

Dante gerildi.

Janis boğazını temizledi ve elimi bıraktı. "Her neyse, dediğim gibi, çok güzel bir yüzük."

O ve Gianni birbirlerine baktıklarında göğsümde bir merak alevlendi.

Ne söylemek üzereydi?

"Nişan partisine gidemediğimiz için üzgünüz," diye ekledi Gianni, ani gerilimi yarıda keserek. "Orada olmayı çok isterdik, ancak halka açık bir etkinliğe katılmamış yerel bir sanatçının yer aldığı bir festival vardı.*On yılaynı* hafta sonu."

Janis, O çok yetenekli, dedi. "Biz sadece*yapamadı*Onu görme fırsatını kaçırmak."

Durakladım, can alıcı noktayı bekledim. Hiç gelmedi.

Korku içimde süründü.*O*oğullarının nişan partisini neden kaçırmışlardı? Bilmedikleri bir sanatçıyla tanışmak için mi?

Yanımda, Dante içkisini yudumluyordu, ifadesi granit gibiydi. Vahiy karşısında ne şaşırılmış ne de tedirgin olmuş görünüyordu.

Beklenmedik bir sancı göğsüme vurdu.

Ailesi, nişanını kaçırdıkları konusunda bu kadar bıkkın olması için kaç kez bencil arzularını onun yerine seçmişti? Gianni ve Janis'in onu büyükbabasına bıraktığı düşünülürse yakın olmadıklarını biliyordum ama yine de. En azından neden orada olmadıklarına dair makul bir bahane uydurabilirlerdi.

Tuzla terbiye edilmiş bir karidesi ağzıma götürdüm ama eskiden lezzetli olan deniz ürünlerinin tadı birdenbire karton gibi geldi.

Öğle yemeğinden sonra Gianni ve Janis, "öğle yemeği sonrası meditasyonlarını" bitirirken, bu her ne anlama geliyorsa, bizi restoranın arkasındaki sahilde "güzel bir gezintiye çıkmaya" teşvik ettiler.

Kıyı boyunca yürürken, "Ailen iyi görünüyor," diye cesaret ettim.

"İnsan olarak, belki. Anne baba olarak mı? Çok değil."

Açık sözlülüğüne şaşırarak ona yandan bir bakış attım.

Dante'nin keten gömleği ve pantolonu ona her zamankinden daha rahat bir hava veriyordu ama yanımda yürürken yüz hatları çarpıcı biçimde cesur, vücudu güçlü ve çenesi sertti. Yenilmez görünüyordu, ama insanlarla ilgili olan şey buydu.*Hiç kimseyenilmezdi* Hepsi, herkes gibi aynı acılara ve güvensizliklere karşı savunmasızdı.

Bazı insanlar bunu daha iyi sakladı.

Ailesinin nişan partisini kaçırmakla ilgili ne kadar düşüncesiz olduğunu hatırladığımda, göğsümde bir sancı daha dalgalandı.

"Seni ve Luca'yı büyükbaban büyüttü, değil mi?" Bunu biliyordum, ama konuyu kolaylaştırmak için daha iyi bir yol düşünemedim.

Dante kısa bir baş sallamayla karşılık verdi. Luca doğduktan kısa bir süre sonra ailem dünyayı dolaştı. Çok dolaştıkları için iki çocuğu yanlarında getiremedikleri için bizi dedemize emanet ettiler. Bunun en iyisi olduğunu söylediler."

"Sık sık gelirler miydi?"

Yılda en fazla bir kez. Noel'de ve doğum günlerimizde kartpostallar gönderdiler." Kuru, mesafeli bir tonda konuştu. Luca onunkini özel bir kutuda tuttu. Benimkini attım."

"Üzgünüm," dedim, boğazım düğümlenmişti. "Onları çok özlemiş olmalısın."

Dante o zamanlar bir çocuktü, ailesinin neden bir gün birdenbire gelip ertesi gün gittiğini anlayacak yaşıydı.

Benimki mükemmel değildi ama jet-setle dünyayı dolaşmak için beni bir akrabalarının evine bırakacaklarını hayal bile edemiyordum.

"Olma. Ailem haklıydı. En iyisi buydu." Sahilin kenarında durduk. Konukseverliklerine aldanma, Vivian. Beni her gördüklerinde benimle dalga geçiyorlar çünkü onlaryapmabeni sık sık görüyorlar ve bu onlara ebeveyn olarak işlerini yapıyormuş gibi hissettiriyor. Bizi yemeğe çıkarırlar, bize güzel şeyler alırlar ve hayatımızı sorarlar ama zor zamanlarda buralarda olmalarını söylerseniz, giderler."

"Kardeşinden n'aber? Onlarla ilişkisi nedir?"

Luca bir kazaydı. Bir varise ihtiyaçları olduğu için planlandım. Dedem istedi. Ama erkek kardeşim geldiğinde... iki çocuğa bakmak ailem için çok fazlaydı ve onlar da pes ettiler."

"Yani onun yerine büyükbaban devraldı."

"Heyecanlandı." Dante'nin kuru ses tonu geri geldi. "Babam iş cephesinde onu hayal kırıklığına uğrattı, ama beni genç yaştan itibaren mükemmel halefi haline getirdi."

Ve o vardı.

Dante, Fortune 500'deki en başarılı CEO'lardan biriydi. Devraldığından beri şirketin karını üçe katlamıştı, ama ne pahasına?

"Tahmin etmeme izin ver. Seni toplantı odasında oyun randevularına götürdü ve sana borsa hakkında çizgi film açıklamaları verdi mi? Omuzlarındaki gerilimi azaltmayı umarak alay ettim.

Empatik tarafım daha hafif bir konuya geçmek istedi; bencil kısım daha derine inmek istedi. Bu, Dante'nin geçmişi hakkında edindiğim en içgörüydü ve yanlış bir kelimenin onu tekrar kapatmasına neden olacağından endişelendim.

Gözlerinden hafif bir eğlence geçti.

"Kapalı. Büyükbabam işini yürüttüğü gibi evini de yönetiyordu. Herhangi bir konudaki ilk, son ve tek söz oydu. Oyun saatlerimizden Luca ve benim takip etmemize izin verilen hobilere kadar her şey bir dizi katı kuralla işledi. İlk fabrika turuma çıktığımda yedi, sözleşmeler ve müzakereler hakkında bilgi edinmeye başladığımda ise on yaşımdaydım."

Başka bir deyişle, çocukluğunu büyükbabasının hırsları yüzünden kaybetmişti. Kaburgalarımın arkasından derin bir ağrı yayıldı.

"Benim için üzülme," dedi Dante, yüz ifademi doğru bir şekilde değerlendirerek. "O ve bana öğrettikleri olmasaydı, Russo Grubu şu anki konumunda olmayacaktı."

"Hayatta para ve işten daha fazlası var," dedim usulca.

"Bizim dünyamızda değil." Hafif bir rüzgar esti ve saçlarını dalgalandırdı. "İnsanlar istedikleri kadar hayır kurumuna katılabilir, istedikleri kadar para bağışlayabilirler, ancak günün sonunda bu, işin özüdür. Tim ve Arabella Creighton'a bakın. Bir zamanlar Manhattan sosyetesinde süperstarlardı. Şimdi Tim mahkemeye karşı karşıya ve kimse Arabella'ya üç metrelik bir sılıkla dokunamayacak. Tüm sözde arkadaşları onu düşürdü.

Dante'nin ağzı büküldü. "Şu anda kıcımlı yalayanlardan herhangi birinin yarın şirket iflas ederse ortalıkta kalacağını sanıyorsan, fena halde yanıyorsun. Anladıkları tek dil para, güç ve kuvvettir. Ona sahip olanlar, onu korumak için her şeyi yaparlar. Olmayanlar onu elde etmek için hiçbir şey yapmazlar."

Bu senaryoların onun haklı olduğunu bilecek kadar çok kez oynandığına tanık olmama rağmen, "Hayatı yaşamak için berbat bir yol," dedim.

"Bazı şeyler daha iyi hale getirir."

Kalbim tekledi, sonra tekrar hızlandı.

Dante ve ben تنها bir sahil şeridinde durduk, restoranı görecektik kadar yakın ama sesleri ve kalabalığı bize dokunmayacak kadar uzakta.

Taşlı maskesini bir yarı yarıya ruhumu çektiiren bir yorgunluk izini ortaya çıkardı.

CEO Dante sertçe kaşlarını çatı ve sert komutlar verdi.

Bu Dante daha savunmasızdı. Daha insan. Onu daha önce de görmüştüm ama ilk defa bu kadar uzun süredir onun yanıdaydım.

Yağmurda geçen uzun bir günün ardından ılık bir banyoya dalmak gibiydi.

"Bali'deki ilk günümüzü böyle geçirmeyi planlamamıştım," dedi. "Aile tarihi derslerinin burada norm olmadığına söz veriyorum."

"Tarih dersinde yanlış olan bir şey yok.*Ancak...*" Daha eğlenceli bir ses tonuna geçtim. "Babanın sözünü ettiği dalış hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum. Daha önce hiç Bali'de bulunmadım. Yapacak başka ne var?"

Dante'nin omuzları gevşedi. Restorana doğru yürümeye başlarken, "Babamın yanında dalıştan bahsetme yoksa lafını açar," dedi. Neredeyse bir saattir gitmiştik; Ailesi bize ne olduğunu merak ediyor olmalı. Adil olmak gerekirse, ada dünyanın en iyi dalış noktalarından biridir. Ayrıca Ubud'da bazı güzel tapınaklar ve harika bir sanat ortamı var..."

O Bali'deki en önemli aktiviteleri sıralarken onu yarı yarıya dinledim. Sesi, sözlerine dikkatimi veremeyecek kadar dikkatimi dağıtmıştı - derin ve kadifemsi, içimde ağza alınmayacak şeyler yapan hafif bir İtalyan aksanıyla.

Valhalla'da Kai'nin İngiliz aksanını sevdiğim konusunda onunla alay etmişim ama onun aksanına doyamadım.

Sadece ses değil, derinlerde gizlenen zeka, sadakat, savunmasızlık ve mizah,*derin*onun huysuz yüzeyinin altında.

Dante Russo, yolun bir yerinde zengin, kibirli bir CEO karikatüründen gerçek bir insana dönüşmüştü. Bir *bensevdim*, çoğu kısım için.

Berbattı.

Valhalla'da ne olursa olsun ya da Dante kendisi hakkında ne kadar çok şey anlatırsa anlatsın, ilişkimizin olduğundan daha fazlası olduğunu düşünerek kendimi kandıramazdım. Bu, kırık bir kalbe giden kesin bir yoldu ve hayatımda zaten yeterince kırık şey vardı.

Dante başka bir çiftin geçmesine izin vermek için bana yaklaştı. Parmaklarımız birbirine değdi ve hain kalbim boğazıma atıldı.

*Bu sadece iş*Kendime hatırlattım.

Yeterince defalarca söyleseydim, belki inanırdım.

BÖLÜM 18

Vivian

O Sonraki üç gün boyunca, Dante ve ailesi beni Bali'de hızlandırılmış bir tura çıkardı. Nusa Penida'da tüplü dalış yaptık, Munduk'ta şelalelere yürüyüş yaptık ve Gianyar'da tapınakları ziyaret ettik. bu

Russos'un özel bir şoförü ve teknesi vardı, bu da adanın içinden geçmeyi kolaylaştırıyordu.

Şükran Günü gecesi geldiğinde bronzlaşıp altın rengine dönmüş ve New York'ta beni bekleyen yığınla işi unutmuştum. Dante bile daha az kaşlarını çattı.

Şirketinin terapistlerinden biriyle görüşme teklifini kabul ettiğim için memnundum. Soygunu muhtemelen zamanla terapi görmeden atlatabilecek olsam da, Dr. Cho ile konuşmak, kendi başıma başaramayacağım bir şekilde işlememe yardımcı oldu.

Seanslarımız Şükran Günü'nden sonra da devam edecekti ama şimdilik, yolculuğumun uykusuz geceler ve çeneme dayanan metal baskıyla gölgelenmemesi için yeterliydi.

"Luca, telefonu kapat," diye azarladı Janis yemek sırasında. "Masada mesaj yazmak kabalıktır."

"Üzgünüm." Yemek tabağına dokunmadan mesaj atmaya devam etti.

Luca Pazartesi gecesi gelmişti ve zamanının çoğunu mesajlaşarak, uyuyarak ve havuz başında uzanarak geçiriyordu. Tatilde olmak gibiydi

bir gençle, ancak otuzlu yaşlarındaydı ve ergenlik çağında değildi.

Janis dudaklarını büzdü, Gianni başını salladı ve masanın üzerinde gerginlik toplanırken sessizce patateslerimi yedim.

"Telefonunu bırak." Dante başını tabağından kaldırmadı, ama anne babası da dahil olmak üzere herkes onun sesindeki keskinliği görünce irkildi.

Uzun bir saniyenin ardından Luca doğruldu, telefonunu bir kenara koydu ve bıçağıyla çatalını aldı.

Böylece gerginlik dağıldı ve sohbet yeniden başladı.

Gianni beş yıl önce Endonezya'ya yaptığı son seyahatin nostaljisini yaşarken, Dante'ye "Şirket dünyasından sıkılırsan, bebek bakıcısı olmalısın," diye fısıldadım. "Bence harika olursun."

"Ben zaten bebek bakıcısıyım." Dante kelimeleri ağzının köşesinden kaydırды. Terfi olmadan geçen otuz bir yıl. Ben istifa etmeye hazırım."

Yeşil fasulyelerinden birinin üzerindeki iç malzemeye yüzünü buruşturdu ve rahatsız edici sebzeyi bir kenara itti.

Boğazımdan bir kahkaha yükseldi. Belki de yapmalısın. Bence suçlaman tamamen büyüdü.

"Gerçekten öyle misin?" Dante bana şüpheli bir bakış attı.

"Pekala..." Bakışlarımı ağzına yiyecek kürekle dolduran ve kardeşinin bakmadığını sanırken telefonuna gizlice göz atan Luca'ya çevirdim. Bir dereceye kadar. Ama sen onun kardeşisin, babası değil. Ona bakıcılık yapmak senin işin değil.

Dante'nin bakıcı rolünü üstlenmesi, anne babasının terk edilmesinin doğal bir sonucuydu ama bu, bir kişinin taşıyabileceği ağır bir yükü. Özellikle de ilgilenilen kişi, tüm ağır işleri kardeşinin yapmasına izin vermekten memnun görünen yetişkin bir adamken.

Dante'nin gözlerinden en ufak bir titreşim geçti. "Bu her zaman benim işim oldu. Ben yapmazsam kimse yapmayacak."

"O zaman kimse yapmaz. Birini, onlar için her şeyi düzeltmeden destekleyebilirsiniz. Kendi hatalarından ders almaları gerekiyor."

"Bu konu hakkında çok tutkulu görünüyorsun." Sözlerine bir miktar eğlence eşlik etti.

"Yanmanı istemiyorum. Ama çok uzun süre çok fazla şey üstlenirsen, alacaksın. Sesim yumuşadı. "Fiziksel olarak sağlıklı değilveyah zihinsel olarak."

Dante otuz altı yaşındaydı ve yüksek stresli bir ailede yüksek stresli bir işte çalışıyordu. Çok az kesinti süresi vardı veya hiç yoktu. Bunu devam ettirseydi...

Midem kasıldı.

Sadece nişanlım olduğu için değil, başına bir şey gelmesi düşüncesi beni gereğinden fazla rahatsız etti.

Gözlerindeki titreme geri döndü, daha sıcak ve parlaktı. İfadesi yumuşadı. "Afiyet olsun,*Canım*. Ailemin saçmalıklarının bunu mahvetmesine izin verme.

Kadifemsi bir çırpıntı kalbimi okşadı. "Merak etme. İyi yemeklerin tadını her koşulda çıkarabilirim."

Doğru değildi ama Dante'yi gülümsetmişti.

Yerimi değiştirdim ve bacaklarımız masanın altında sıyrıldı. Fısıltı gibi bir dokunuştı ama vücudum sanki elini eteğimin altından geçirip kalçamı okşamış gibi tepki verdi.

Dokunuşunun zihinsel görüntüsü sarhoş edici bir hızla kan dolaşıma girdiğinde masanın geri kalanındaki konuşma kesildi.

Benim fantezilerimi onun zihnine bağlayan görünmez bir iplik olmalı çünkü tam olarak ne hayal ettiğimi biliyormuş gibi gözlerinin kenarlarına siyah kan akıyordu.

Nabzım gümbür gümbür atıyordu.

"*Bu yüzden*" Luca'nın sesi acımasız bir verimlilikle ipi kopardı.

Başlarımız aynı anda ona doğru döndü ve gözlerindeki spekülatif parıltıyı fark ettiğimde nabzım tamamen farklı bir nedenle atmaya başladı.

Masa çok büyüktü ve sesimiz onun hakkında konuştuğumuzu duyamayacak kadar alçaktı ama belli ki bir şeylerin peşindeydi.

"Düğün planlaması nasıl gidiyor?" diye sordu.

"İyi," dedi Dante ben cevap veremedim. Yumuşaklık gitmiş, yerini her zamanki sert tonu almıştı.

"Duyduğuma sevindim." Genç Russo hindiden bir ısırik aldı, çiğnedi ve yuttuktan sonra, "Sen ve Vivian iyi geçiniyor gibisiniz" dedi.*Harika*"

Dante'nin çenesi sertleşti.

"İle ilgili*kur*sharika anlaşıyorlar," dedi Janis. "Aşıklar! Dürüst olmak gerekirse Luca, ne kadar da aptalca bir söz."

Yemeğimi tabağımın etrafına ittim, aniden huzursuzlandım.

"Haklısın. Üzgünüm, dedi Luca biraz fazla masumca. "Dante'nin âşık olacağı günü göreceğim hiç aklıma gelmezdi."

"Yeterli." Dante'nin sesi keskindi. "Bu benim aşk hayatımla ilgili bir yuvarlak masa toplantısı değil."

Luca'nın sırtışı genişledi ama kardeşinin uyarısına kulak verdi ve bundan sonra bir daha konuşmadı.

Akşam yemeğinden sonra Dante, Luca ve Gianni yemek odasını temizleyip çöpü dışarı çıkardı, Janis ve ben ise bulaşıkları yıkadık.

"Dante'nin senin yanında olma şeklini seviyorum," dedi. "O daha az..."

"Gergin mi?" Normalde, o kadar insanın annesine karşı asla bu kadar açık sözlü olmazdım ama şarap ve güneşli günler dilimi çözmüştü.

"Evet." Janis güldü. "İşlerin belirli bir şekilde yapılmasını seviyor ve standartlarına uymadıkları takdirde size söylemekten korkmuyor. Yürümeye başlayan çocukken, üzerine biraz patates püresi ekleyerek ona brokoli vermeyi denedik. Tabağı yere fırlattı. Üç yüz dolarlık Wedgwood. Buna inanabiliyor musun?" O, başını salladı.

Wedgwood porseleninde neden yürümeye başlayan çocuklara yemek servisi yaptığını sormadım. Bunun yerine, Dante'yle sahilde yaptığım sohbetten beri kafamı kurcalayan daha hassas bir konuya değindim.

"Ona ve Luca'ya veda etmek zor muydu?"

Hareketleri bir anlığına durdu. "Seninle bizim hakkımızda konuştuğunu görüyorum."

Kabadayılığım olası bir yüzleşme karşısında geri çekildi. "O kadar değil."

Günün sonunda Janis, Dante'nin annesiydi. Onu kızdırmak istemedim.

"Önemli değil tatlım. En büyük hayranım olmadığını biliyorum. Gerçeği söylemek gerekirse, ben harika bir anne değilim ve Gianni de harika bir baba değil," dedi gerçekçi bir şekilde. "Bu yüzden çocukları büyükbabalarının bakımına bıraktık. Onlara bizim veremediğimiz istikrarı ve disiplini verdi."

Daha yumuşak bir sesle devam etmeden önce durakladı, "Denedik. Gianni ve ben, Dante'ye hamile olduğumu öğrendikten sonra seyahat etmeyi bırakıp İtalya'ya yerleştik. Luca doğana kadar altı yıl orada kaldık." Kirli bir tabağı suyun altına koşturdu, ifadesi çok uzaktı.

Kulağa kötü geliyor ama o altı yıl, ev hayatı için biçilmiş kaftan olmadığımı fark etmemi sağladı. Tek bir yerde kalmaktan nefret ediyordum ve iş erkeklere geldiğinde hiçbir şeyi doğru yapamıyordum. Gianni de aynı şekilde hissetti, bu yüzden Dante'nin büyükbabasıyla bir anlaşmaya vardık. Onların yasal vasisi oldu ve onları New York'a taşıdı. Gianni ve ben çiftlik evimizi sattık ve... yani." Mutfağı işaret etti.

sessiz kaldım

Başkalarının ebeveynliğini yargılamak bana düşmezdi ama tek düşünebildiğim, Dante'nin ona bakmak çok zor olduğu için ailesinin ondan vazgeçmesini nasıl hissetmiş olabileceğiydi.

Sonra tekrar, belki de gerçekten en iyisi buydu. Birini yapmak istemediği bir şeyi yapmaya zorlamaktan iyi bir şey gelmedi.

Janis, "Bizim çok bencil olduğumuzu düşünüyor olmalısın," dedi. Belki öyleyizdir. İhtiyaç duydukları türden bir anne olmayı dilediğim birçok kez oldu ama değilim. Aksini iddia etmek, çocuklara yardım ettiğinden daha fazla zarar verirdi.

"Belki, ama artık ikisi de yetişkin," dedim dikkatle. "Sadece dönüm noktaları için olsa bile, ebeveynlerini daha sık görmek isteyeceklerini düşünüyorum."

doğum günleri gibi.”*Ve nişan partileri.*

Luca, belki. Dante...” Dilini şaklattı. "Onu Bali'ye götürmek için kolunu bükme zorunda kaldık. Sen olmasaydın, işle çok meşgul olmak gibi başka bir bahaneyle bizi başından savacaktı.”

şaşırmadım Dante bende onlarca yıldır kin besleyen biri izlenimi verdi.

"Artık sana sahip olduğun için mutluyum." Janis'in gülümsemesi geri döndü, eskisinden biraz daha hüzünlüydü. Bir ortak kullanabilirdi. Diğer insanlarla çok fazla ilgileniyor ve kendine yeterince bakmıyor.

Üç ay önce, birinin Dante'yi şefkatli olarak tanımlaması fikrine gülerdim. Huysuzdu, çabuk sinirlenirdi ve istediğini elde etmeye kararlıydı. Ama şimdi...

Aklıma sahildeki sohbetimiz, mutfakta atıştırma gecemiz ve zırhın altındaki adamın küçük anlarını gösteren binlerce küçük an geldi.

"Dürüst olacağım, ilk başta nişan konusunda şüpheliydim." Janis bana yeni temizlenmiş tabağı uzattı, sildim ve kurutma askısına yerleştirdim. "Dante'yi tanıdığım için, sırf iş amacıyla biriyle evlenmesini onun gözünden kaçırmazdım."

Göğsümde beton bir blok oluştu.

"Ailelerimiz benzer alanlarda çalışıyor," diye mırıldandım. "Yani bunun bir ticari unsuru var."

"Evet ama sana nasıl baktığını gördüm." Son kirli bulaşıkları suyun altına soktu. "İşle ilgili değil."

Yanıliyordu ama bu, nabzımın beklentiyle atmasını engellemedi. "Bana nasıl bakıyor?"

Janis gülümsedi. Sanki hiç uzağa bakmak istemiyormuş gibi.

BÖLÜM 19

Dante

--

Dante Russo'dan Şükran Günü telefonu." Christian'ın sesi telefonda yankılandı. "Onur duydum."

"Bir federalde bana ilk e-posta gönderen sendin.

tatil, Harper.”

Temizledikten sonra odama çekildim. Ailem ve Luca aşağıdaydı, ama gece geç saatlerde UNO ya da onlar her ne halt ediyorsa onu oynayacak havada değildim.

Ailem uygunsuz olmaya devam edecek ve erkek kardeşim beni Vivian konusunda rahatsız edecekti.

Hayır teşekkürler.

"Ah evet." Christian'ın sesi ciddileşti, bu iş moduna girdiğinin bir işaretiydi. "Bir kasada takma adla kayıtlı bir dizi başka fotoğraf bulduk. Toplam sayı şimdi beş.”

Francis paranoyak bir piçti.

Sence daha fazlası var mı? Ebeveyn banyosuna baktım. Kapalı kapının altından akan suyun sesi erotik beyaz bir gürültü gibi sızıyordu.

Vivian oradaydı. Islak.*Çıplak*.

Isı ve sıkıntı eşit ölçüde içime hücum etti.

Sırtımı kapıya döndüm ve Christian'ın cevabını bekledim.

"Her zaman daha fazlası olabilir," dedi. "Francis'in tam olarak kaç yedeği olduğuunu doğrulayana kadar oynayacağımız oyun bu."

Temel olarak, kardeşimin hayatıyla tavuk oynuyordum. Francis'in blöfünü görebilirdim ama...
Gergin bir elimle çenemi ovuşturdum.
Çok riskliydi.

"Bize durmamızı söyleyene kadar ekibim aramaya devam edecek." Christian durakladı. "İtiraf etmeliyim ki, Ekim'den beri giriş yapmamış olmana şaşırdım. Sorunun senin için daha aciliyet taşıdığını düşündüm."
"Meşguldum."

"Hmm." Ses bilmekle yankılanıyordu. "Ya da belki de müstakbel gelininize ısınıyorsunuz? Valhalla'nın New York galasında bir süre ortadan kaybolduğunuzu duydum.

Dişlerimi sıktım. Neden herkes benim ona karşı olan duygularıma bu kadar takıntılıydı? "Özel zamanımızda ne yaptığımız seni ilgilendirmez."

"Babasını aktif olarak izlediğimi düşünürsekseninrica etsem, bu kısmen benim işim." Arka planda buz şingırdadı. "Dikkatli ol Dante. Ya Vivian'a sahip olabilirsin ya da babasının kafasını tabağa koyabilirsin - mecazi olarak konuşursak tabii. İkisine de sahip olamazsın.

Duş akmayı bıraktı, ardından bir sessizlik ritmi ve banyo kapısının açılan gıcırtısı geldi.

"Pekala farkındayım. Bakmaya devam et." Vivian bir buhar bulutu ve hoş kokulu bir kokuyla dışarı çıkar çıkmaz telefonu kapattım.

Her kas gerildi.

Nesnel olarak, ipek şortu ve bluzunda uygunsuz hiçbir şey yoktu. Atıştırmalık gecemizde mutfakta giydiği kıyafetin aynısıydı, sadece pembe yerine siyahtı.

Veobjektif olarak yasaklanmalıdır. Açıkta kalan tüm bu cilt onun için iyi olamazdı. Tropikal Bali'de olduğumuzu boşverin; kıyafet, gerçekleşmeyi bekleyen bir hipotermi vakasıydı.

"Kiminle konuşuyordun?" Vivian saçını topuzundan kurtardı ve parmaklarını koyu renk buklelerin arasından geçirdi. Sırtından aşağı indiler, yumruğumu etraflarına dolamam ve göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını görmem için yalvardılar.

Çene kaslarım gerildi. "İş ortağı."

İkimiz de uyanırken odayı Vivian'la paylaşmak zorunda kalmamak için son üç gece geç saatlere kadar uyumamıştım. İçeri girdiğimde hep uyuyordu ve uyandığında hep ben gitmişim.

Bu gece böyle bir seçeneğimiz yoktu.

Görünüşe göre Vivian da ailemle iskambil oyunları oynayacak havada değildi, bu yüzden aynı odada sıkışıp kalmıştık. Uyanmak. Yarı giyinik.*Birlikte.*

Hayatımı sikeyim.

"Şükran gününde?" Vivian, işkencelerimden habersiz, vücut losyonunu kollarına sürdü.

Lanet oturma odasında kalmalıydım.

"Para dinlenmez." Ona sırtımı döndüm ve tişörtümü kafama geçirdim. Klima tam gaz çalışıyordu ama ben yanıyordum.

Gömleği yakındaki bir sandalyenin kolunun üzerine fırlattım ve onunla tekrar yüz yüze geldiğimde onun bana kocaman açılmış gözlerle baktığını gördüm.

"Ne yapıyorsun?"

"Yatağa hazırlanıyorum." Görünür dehşetine tek kaşımı kaldırdım. "Sıcak uyuyorum,*Canım*. Bir gecede yanarak ölmemi istemezsin, değil mi?"

Dramatik olma, diye mırıldandı, losyonunu şifonyere geri koyarken. Sen yetişkin bir adamsın. Bir gece kıyafetlerinle uyumak seni öldürmez."

Vivian'ın gözleri çıplak gövdeme ilişti ve yanakları kıpkırmızıydı.

Ağzımda bilmiş bir sırıtış oluştu, ama ışıkları kapatıp yatağa girdiğimizde, olduğu gibi kalmaya özen gösterdiğimizde bu sırıtış hızla soldu.

olabildiğince uzağa.

Yeterli değildi.

California kralı küçük bir seks partisine ev sahipliği yapacak kadar iriydi ama Vivian hâlâ çok yakındı. Kahretsin, kapısı kapalıyken küvette uyuyor olabilirim ve o *Hala* çok yakın ol

Kokusu ciğerlerime doldu, mantığımın ve muhakememin genellikle keskin kenarlarını bulanıklaştırdı ve varlığı açık bir alev gibi içimi yaktı. Nefeslerimizin mırıltıları ağır, hipnotik bir ritimle üst üste geliyordu.

Saat on bir buçuktu. Beşte makul bir şekilde uyanabilirim.

Altı buçuk saat. Bunu yapabiliirdim.

Vivian dönüp fırlatırken, çenemi sımsıkı tutarak tavana baktım. Yatağın her dalışı bana onun olduğunu hatırlattı *Orası*.

Yarı çıplak, dokunulacak kadar yakın ve sabah yağmurundan sonraki elma bahçesi gibi kokuyor.

yapmadım bile *beğenmek* elmalar.

"Kes şunu," diye çıkıştım. "Bütün gece böyle dolaşmakta ısrar edersen ikimiz de uyuyamayız."

Elimde değil. Beynim..." Derin bir nefes verdi. "Uyuyamıyorum."

"Denemek." O ne kadar erken uyursa, o kadar çabuk rahatlayabiliirdim.

Göreceli olarak.

"Ne harika bir tavsiye," dedi. "Bunu düşünmediğime inanamıyorum. Yerel gazetede bir Sevgili Dante köşesi başlatmalısın."

"Akıllı bir ağızla mı doğdun, yoksa ailen ilk milyonlarından sonra senin için mi satın aldı?"

Vivian alaycı bir nefes verdi. "Ailem izin verseydi, başka bir şey söylemezdim. *Evet elbette, Ve Anladım.*"

Bir pişmanlık sancısı, sinirimi yumuşattı.

"Çoğu ebeveyn itaatkâr çocuklar ister." *Hiç çocuk istemeyen benimki hariç.*

"Hmm."

Vivian'ın benim aile dinamikleri hakkında benim onunkinden daha çok şey bilmesi beni şaşırttı ki bu, ilişkimizde daha açık olanın kendisi olduğu düşünülduğünde ironikti. Hem dedikodu fabrikaları fazla mesai yaptığı için hem de onlarla olan ilişkim kimseyi ilgilendirmedığı için ailemle nadiren tartışırdım, ama Vivian'da gönülsüz itirafları ve uzun süredir gömülü olan sırları benden çekip çıkaran bir şeyler vardı.

"Ailen onlarla Şükran Günü'nü kutlamadığımız için üzgün mü?" Diye sordum.

"HAYIR. Tatilde büyük değiliz.

Elbette. Bunu biliyordum.

Daha fazla sessizlik.

Ay ışığı perdelerden sızıyor ve çarşaflarımıza sıvı gümüşü sıçratıyordu. Klima köşede vızıldadı, uzaktan gümbürdeyen gök gürültüsüne sessiz bir yol arkadaşı oldu. Yaklaşmakta olan bir yağmur fırtınası hissi pencerelerden içeri sızdı ve havayı ıslattı.

İnsanları uykulu açıklamalara ve derin uykulara sokan türden bir geceydi.

Benim için tam tersi bir etki yarattı. Enerji derimin altında canlı bir tel gibi vızıldıyor, tüm duyularımı yükseltiyor ve beni gerginleştiriyordu.

"Babanın işi büyüdükten sonra ailen ne kadar değişti?"

Nişan çekimimizden sonra konuya değinmiştik ama o, görücü usulü evlilik beklentilerinin ötesine geçmemişti.

İkimiz de uyuyamadığımıza göre, Vivian'dan biraz bilgi almaya çalışabilirim. Artı, konuşma zihnimi diğer, daha saf olmayan düşüncelerden uzaklaştırdı.

"Çok," dedi. "Bir gün Agnes ve ben devlet okullarına gidiyorduk ve okulda öğle yemeği yiyorduk. Sonra, gurme şefler ve şoförlü limuzinlerle gelen öğrencilerle süslü bir özel akademideydik. Her şey

kıyafetlerimiz, evimiz, arkadaşlarımız değişti. Bizim*aille*. İlk başta sevdim çünkü hangi çocuk*olmaz*giyinmeyi ve yeni oyuncaklara sahip olmayı seviyor musunuz? Ancak..."

Derin bir nefes aldı. "Yaşlandıkça, paranın bizi ne kadar değiştirdiğini o kadar çok anladım. Sadece maddi olarak değil, daha iyi bir kelime olmadığı için manevi olarak. Yeni paraydık ama ailem Boston'ın eski para elitleri kadar iyi olduğumuzu kanıtlamak için çaresizdi. Bir fark var, biliyorsun."

Biliyordum. Hiyerarşiler bile vardı—*özellikle*- zengin ve güçlülerin dünyasında.

Vivian, "Onaylanma arzusu onları, özellikle de babamı tüketti," dedi. "Tam dönüm noktasını tam olarak belirleyemiyorum ama bir sabah uyandım ve ben küçük bir kızken beni omuzlarında taşıyan ve kumsalda kumdan kaleler yapmama yardım eden komik, ilgili adam gitmişti. Onun yerine, sosyal merdivenin zirvesine ulaşmak için her şeyi yapacak biri vardı."

Keşke bilseydi.

"şikayet etmiyorum," diye devam etti. "Elimizdeki parayla büyüdüğüm için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Ama bazen..." Daha hüznünlü bir nefes daha. "Lau Jewels, Boston'da bir yan sokakta küçük bir dükkanda kalsaydı daha mutlu olur muyduk merak ediyorum."

İsa. Tanıdık olmayan bir ağrı göğsüme yerleşti.

O ve Francis aynı kanı paylaştılar. Nasıl bu kadar farklı olabilirler?

"Saçmaladığım için özür dilerim." Utanmış gibiydi. "Ailem hakkında seni rahatsız etmek istemedim."

"Özür dilemene gerek yok." Sözleri hüznünlüydü ama sesi o kadar tatlıydı ki onu sonsuza kadar dinleyebilirdim. "Bu, koyun saymaktan iyidir."

Gülüşü yumuşak bir melodi gibi geceye yayıldı. "Seni uyuttuğumu mu söylüyorsun?"

Bacaklarımız birbirine değdi ve bu kısa temasta kaslarım gerildi.

Ne kadar yaklaştığımızı fark etmemiştim.

Daha iyi yargılamama rağmen, onun da aynısını yaptığını bulmak için başımı çevirdim. Bakışlarımız buluştu ve nefeslerimizin ritmi daha pürüzlü bir şeye dönüştü.

"Bana güven," dedim sessizce. "Bana yaptığın onca şey arasında beni uyutmak onlardan biri değil."

Ay ışığı Vivian'ın yüzünün kıvrımlarını öptü, elmacık kemiklerinin çukurlarını ve dudaklarının şehvetli dolgunluğunu vurguladı. Gözleri, geceleyin parıldayan değerli taşlar gibi karanlık ve parlak parlıyordu.

Sözlerimin derinliklerinde şaşkınlık ve kasıklarımın ısıtılmasına neden olan dumanlı bir arzu parıltısı parladı.

Valhalla'nın kütüphanesindeki buluşmamızdan beri ona dokunmamıştım ama o anda tek istediğim o gözlerin yeniden zevkle karardığını görmektir. Vücudunun yumuşaklığını benimkine bastırdığını hissetmek ve bana doruğa ulaştığında nefes kesici küçük çığlıklarını duymak.

Kanım kulaklarımda zonkluyordu.

Havalandırma deliklerinden gelen esinti daha sıcak, hava daha kalın hale geldi.

Akşam yemeğinden gelen elektrik geri geldi ve anı uzun, kusursuz bir gerilim dizisine dönüştürdü.

"Uyumalıyız," diye soludu Vivian. Sesinde hafif bir titreme vardı. "Çok geç."

"Kabul."

Askıya alınmış bir an için ikimiz de kıpırdamadık.

Sonra uzaktan başka bir gök gürültüsü gümbürtüsü düştü ve gerilim, bir varil benzinde yanan bir kibritin gücüyle patladı.

Ağzım onunkine çarptı ve kolları boynuma dolandı ve beni ona doğru çekti. Onun üstüne yuvarlanıp kalçalarını bacaklarımda arasına sıkıştırdığımda ağzımda alçak bir inilti titredi.

Ham arzu devrildi ve Vivian dışındaki her şeyin düşüncelerini yok etti. Francis yok. Luca yok. Şantaj yok. Sadece o.

Dilimi dudaklarının dikişine bastırdım, tadına baktım, içeri girmeyi talep ettim. Ayrıldılar ve onun baş döndürücü, sarhoş edici tadı dilimi kapladı.

Boynunun arkasını avuçladım ve öpücüğü derinleştirebilmek için başını eğdim.

Elleri saçlarıma battı; avucum üst kısmının altından ve karnının üzerinden geçti.

Boğuluyormuş gibi öpüştük ve karşımızdaki kişi tek oksijen kaynağımızdı. Vahşi. Çılgınca. Çaresiz.

Ve yine de yeterli değildi.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Dahası.

"Dante." Göğsünü avuçladığımda yumuşak ağlaması neredeyse beni mahvetti.

"Adımı haykırmaya devam et tatlım." Ağzımla vücudunun her santimini haritalandırmaya can atarak boynundan ve göğsünden aşağı doğru öptüm. Ağzımı giyinik, siperli bir meme ucunun çevresine kapattım ve diğerini başparmağımla işaret parmağım arasında sıkıştırarak adımın bir kez daha inlemesine neden oldum.

Onay göğsümde gürledi. "Bu iyi bir kız."

Karnından kalçalarına kadar indim, içimden geçen ihtiyaca rağmen yolculuğum durgundu.

Şortunu ve iç çamaşırını aşağı çekmeden önce Vivian'ın uyarılma kokusunu aldım, ama amının görüntüsü çok ıslak, hazır ve lanetmükemmel, bana saf eroin gibi vurdu.

"Lütfen." İç uyluğunun yumuşak derisini kısırdığımda tutuşu saçlarımı boğarken nefes nefese kaldı.

Aletimin nabzı o kadar sert atıyordu ki ağrıyordu ama ona dokunmadım, önümdeki ışıltılı ayartmaya odaklandım.

"Lütfen ne?"

Yanıt olarak sadece bir sızlanma aldım.

"Lütfen bu sevimli küçük amcığınızı yiyecek?" Alay ettim, sesim yumuşak ama kelimeler kabaydı. "Gelmene izin vermem için bana yalvarana kadar

dil seni beceriyor mu?

Çok akıllı bir ağzın var,*Canım*. Kullan.”

“*Evet*” Söz yarı yalvarma yarı talepti. “Ağzına ihtiyacım var.
Dante,*Lütfen*”

Bu sefer, adımın inleyen sesi, o şekilde,*yaptı*
beni çöz.

Bacaklarını daha da ayırdım ve aç bir adam gibi içeri daldım. Şişmiş klitorisine odaklandım, zevk çılgınlıkları acının eşiğine gelene kadar yalayıp emiyordum.

Vivian kıvrandı ve eğildi, bir dakika durup sonraki dakika devam etmem için bana yalvardı. Yüzümün her yerine damlıyordu ve ben yeterince alamıyordum.

Onun zevkine, dilimi içine soktuğumda çıkardığı sese ve sonunda tüm vücudu titreyerek geldiğinde sırtının yataktan kalkışına bağımlıydım.

Dilim hassaslaşmış klitorisine tekrar değdirmeden ve onu yavaş, rahat bir şekilde yalamadan önce titremesinin geçmesini bekledim.

"İlahi tadın var," diye mırıldandım.

"Artık yok," diye yalvardı. "Yapamam...*Aman Tanrım*" İki parmağımı ilk boğumuna kadar içine soktuğumda itirazı başka bir inlemeyle bölündü. Ağzımı klitorisinde tuttum ve parmaklarımı dışarı çekip tekrar içeri itmeden önce yavaşça ikinci parmak eklemine kadar çalıştım.

İçeri ve dışarı, daha hızlı ve daha hızlı, o yüzümü ıslatana ve keskin çılgınlıkları odayı yeniden doldurana kadar ağzım hala klitorisini keşfediyordu.

Kendimi dizlerimin üzerine iterken aletim nabzımla aynı anda zonkluyordu.

Vivian bana baktı, yanakları kızarmıştı ve orgazmının ardından göğsü inip kalkıyordu. Hafif bir ter tenini buğulandırdı ve yüzü o kadar güven ve doygun bir zevkle doluydu ki midem bulandı.

Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı.

Aynen öyle, soğuk bir gerçeklik damlası şehvet sisimi deldi.

Birdenbire kim olduğumuz ve ne yaptığım bana çarptı.
Normal nişanlı bir çift değildik. O dūřmanın kızıydı ve
benzorakıbilmele bile bu nişana.

Onu arzulamam bir yana, onu sevmemem gerekiyordu.

Vivian kollarını boynuma dolayıp kalçalarını benimkine bastırdı, mesaj
açıktı.

Siktir et beni

İstedim. Vücutum bunun için çığlık attı, aletim bunun için ağrıdı.
Yumuşaklığına gömülmek ve bizi gece boyunca alıp götürmesine izin
vermek çok kolay olurdu.

Ama bunu yaparsam, geri dönüş olmayacaktı. Onun için değil, benim
için değil. Kararsızlık savaşırken ellerimi şilte üzerinde yumruk yaptım.

*Ya Vivian'a sahip olabilirsiniz ya da babasının kafasını bir tabağa
koyabilirsiniz - mecazi olarak konuşursak, elbette. ikisine birden sahip
olamazsın*

Buzlu su damarlarımda kalan ısıyı söndürdü.

Yatakta duymak istediğim tüm sesler arasında, Christian son beşteydi
ama piçin haklı bir yanı vardı.

Vivian'ın ailesiyle mükemmel bir ilişkisi yoktu ama yine de onları
önemsiyordu. Yakında bir gün nişanımızla ilgili gerçeği ve babasının
aldatmacasını öğrenecek ve yıkılacaktı.

Karışıma seks eklemek sadece işleri daha da karmaşık hale
getirir. "Dante?" Tereddüdüm üzerine sesinde bir
Çekingenlik belirdi. *Allah kahretsin.*

Kollarını boynumdan çözdüm ve yüzündeki incinmişliği ve kafa
karışıklığını görmezden gelmeye çalışarak doğruldu.

"Biraz dinlen," dedim kabaca. "Uzun bir gün oldu."

Cevap beklemeden yataktan kalkıp banyoya girdim ve kapıyı kilitledim.
Duşu olabildiğince soğuk tuttum ve buzlu suyun içime bir duygu salmasına
izin verdim.

Kendimden nefret etmek göğsümde somut bir
blok oluşturdu. *necehennemyapıyordum?*

Vivian'ı öpmek. Gardımı indiriyorum. neredeyse sahip olmak*seks*Tanrı aşkına, onunla ailemin villasında.

Babasıyla ilgilenip nişan maskaralığımızı bitirene kadar ondan uzak durmaya niyetliydim.

Şimdi buradaydım, gece yarısı soğuk bir duş alıyordum, böylece planlarımı daha önce olduğundan daha fazla mahvetmemiştim.

Hayatımı kontrolümü bilemekle geçirmiştim. Enzo Russo bunun önemini çocukluğumdan beri içime işlemişti. Arada sırada kendimi kaybettiğimde bile, daha büyük hedefi asla gözden kaçırmadım.

Ama aynı zamanda Vivian gibi biriyle hiç tanışmamıştım.

Hayatımdaki tüm insanlar arasında, kontrolümü kaybetmeme neden olabilecek tek kişi oydu.

BÖLÜM 20

Dante

Kai'nin yumruğu başımı öyle bir kuvvetle geriye savurdu ki dişlerim gıcırdadı. Bakırın tadı ağzımı doldurdu ve sonunda görüşüm netleştğinde kaşlarını çatması, tıpkı bir fotoğraf makinesindeki bir fotoğraf gibi netleşti.

gelişmekte olan tepsi

"Bu kolay bir kaçıştı. Bugün kafan nerede? "Tek vuruştun. Kendini beğenmiş olma.

"Üç." Aparkatım onu çenesinin altından yakaladığında homurdandı. "Ve bu sorumu yanıtlamıyor."

Ağzımdan çıkan bir sonraki kelimeleri saldırısının arta kalan etkisine bağladım.

"Şükran Günü'nde Vivian'ı öptüm." *İsteyerek*.kendi isteğimle

Bundan daha fazlasını yapmıştık ama eminim Kai ile seks hayatımız hakkında konuşmuyorduk.

Nişan fotoğrafı çekimi öpücüğü zorlama olmuştu. Bali... kahretsin, Bali'nin bir akıl saçmalığından başka ne olduğunu bilmiyordum.

Ben duştan çıktıktan sonra Vivian uyuyordu ya da uyuyor numarası yapıyordu ve o haftadan beri neler olduğunu tartışmaktan kaçınmıştık. Muhtemelen onu herhangi bir nedenle reddettiğimi düşündü ve ben onu düzeltemeyecek kadar rahatsız olmuşum.

Kai bana garip bir bakış attı. "Nişanlıyı öptün. Ne olmuş?"

*Kahretsin.*Öpücük beni o kadar mahvetmişti ki onun ailesinden nefret ettiğimi bilmediğini unutmuştum.

Ona göre nişanımız bir işti ama görücü usulü evliliklerin çoğu hala düğünden önce fiziksel yakınlaşmayı içeriyordu. Seks değilse, o zaman en azından bir öpücük kadar basit bir şey.

"Bu sefer farklıydı."

yapmamalıydım. Ailem hakkında açılan öpücük, hepsi.
Yine de yine de yaptım.

Bir şekilde, bir şekilde, Vivian Lau derimin altına girmişti ve bu süreçte kendimden bir parça kaybetmeden onu nasıl çıkaracağımı bilmiyordum.

Kai'nin gözlerinden bilmiş bir parıltı geçti. "İşle zevki karıştırmak. Bu zamanla ilgili."

"Bak Kim Konuşuyor." Kai'nin eğlence anlayışı, akademik metinleri Latince'ye çevirmektir.

"Ne söyleyebilirim? Kelimelerin şirketini insanlara tercih ederim. Tabii sen hariç."

"Elbette." O kadar saçmalıkla doluydu ki.

O güldü. "Neşelen Russo. Nişanlını sevmek dünyadaki en kötü şey değil.

Belki onun dünyasında değil. Ama benimkindeydi.

Vivian'dan kaçma çabalarım eve döndüğümde dağıldı ve hemen fuayede onunla karşılaştım.

"Aman Tanrım. Ne oldu?" Dehşete kapılmış ifadesi, zaten bildiğim şeyi doğruladı; berbat görünüyordum.

Ve eğer bitmeyen şüphelerim varsa, ön kapının karşısında asılı duran ayna onları paramparça etti.

Çürük çene. Kararan göz Kaşımnda bir kesik.

Neyse ki önümüzdeki iki hafta içinde yönetim kurulu toplantısı yapmadım.

"Kai." Montumu çıkarıp pirinç ağaca astım. Ses tonum kayıtsızdı, ama onun endişesi kaburgalarımın arkasında rahatsız edici bir sıcaklık ortaya çıkardı.

Vivian'ın kaşları çatıldı. "Kai sana vurdu mu? Tipine benzemiyor. O genellikle çok sakın ve... hoştur."

Bunun gibi, sıcaklık sıkıntıya dönüştü.

"Sana söyledim, görüldüğü kadar iyi biri değil," dedim kesik bir sesle. "Ama açıklığa kavuşturmak için, bazen boks yaparak stres atıyoruz. Bugün benim... dikkatim dağıldığı için daha fazla isabet aldı.

seni düşünüyorum

"Eğlenmek için boks yapıyorsun." Vivian kollarındaki çiçek vazosunu mermer sehpanın üzerine koydu. "Bu çok mantıklı."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Öfkeli olduğun anlamına geliyor." Kaşlarımı çattığımdan habersiz, dalları düzeltti. "Boksen yardımcı olduğuna eminim ama öfke yönetimi derslerini hiç düşündün mü?" Sesinin altında alaycı bir ton vardı.

"Öfke yönetimi derslerine ihtiyacım yok," diye homurdandım. Birincisi, Kai'nin ringde üstünlüğü ele almasının nedeni oydu. Şimdi bana hakaret mi ediyordu? "Kontrol tamamen bende..." Gülüşü üzerine sustum. Gerçekleşme doğdu. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Çok kolay." Bana tekrar baktığında Vivian'ın gülümsemesi soldu. Gözleri yüzümde gezindi, gözümün üstündeki iğrenç kesikte oyalandı. "Çürüklerine buz uygulamalı ve kesiği temizlemelisin, yoksa enfeksiyon kapar."

"İyi olacağım." Ringdeki ilk ya da en kötü yaralanmalarım değildi.

"Buz ve dezenfektan," dedi kararlı bir şekilde. "Şimdi."

"Ya da ne?" Onu şımartmamalıydım ama bana patronluk taslamaya çalıştığında o kadar sevimliydi ki karşı koyamadım.

Gözleri kısıldı. "Ya da bu evdeki her şamdanı düzensiz aralıklarla yerleştirip yiyeceklerinizin her birine değdiğinden emin olurum. Bekar. Yemek. Greta bana yardım edecek. Beni senden daha çok seviyor."

Sevimli olduğu konusunda söylediklerimi geri aldım. O çok kötüydü. "Benimle misafir banyosunda buluş. Buz alıyorum."

İnsanların bana ne yapacağımı söylemesine pek sıcak bakmıyordum ama banyoya yönelirken gönülsüz bir hayranlık göğsümde kıvrıldı.

Tezgaha yaslanıp saatime baktım. Gözden geçirmem gereken bir yığın evrak işi vardı ve Tanrı biliyordu ki ona karşı olan sinir bozucu hislerimi çözene kadar Vivian'dan uzak durmalıyım. Yine de buradaydım, lanet olası bir buz torbası bekliyordum.

Yaralarım bile acımadı. Fazla.

Kapı açıldı ve Vivian elinde iki küçük buz torbasıyla içeri girdi.

"Sana iyi olduğumu söyledim," diye homurdandım ama nazik parmaklarını çeneme değdirdiğinde göğsümde bir zevk kıvılcımı yandı.

"Dante, tenin mor."

"Mor siyah." Keskin bakışları karşısında dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Hassaslık önemlidir,*Canım*"

"Çenenin diğer tarafında buna uygun bir yara mı açmaya çalışıyorsun?" diye sordu imalı bir şekilde, paketlerden birini yüzüme bastırarak. "Eğer öyleyse, bu konuda yardımcı olabilirim."

"Beni tedavi ederken bedensel zarar vermekle tehdit etmen hiç de eğlenceli değil. Hatta bazıları bunun ikiyeüzü olduğunu söyleyebilir."

"Spordan hoşlanmıyorum ve mükemmel bir çoklu görev uzmanıyım."

"Yine de iki spor yıldızı Asher Donovan ve Rafael Pessoa hayalinizdeki koca listesinde."

Eskiden her ikisinin de hayranıyım. Artık değil.

"Her şeyden önce *sensahip olmak* bu listenin gitmesine izin vermek için. İkincisi - bunu gözünün üzerinde tut" - Vivian ikinci buz torbasını elime iterken o da

Nemli bir bez” - buradaki asıl meseleden sapmayın, bu sizin yardım istemeyi tamamen reddetmenizdir.

“Birkaç yaralanmayı kaldırabilirim. Daha kötülerini yaşadım. Yine de bezi yarama hafifçe bastırıldığında direnmedim.

“Ne demek istediğini sormak ister miyim?*daha kötüsü?*”

“İlk kez on dört yaşındayken burnumu kırdım. Pisliğin teki Luca'ya zorbalık yapıyordu, ben de ona vurdum. Bana geri vurdu. Acil servise gitmek zorunda kalacak kadar çirkinleşti.

Vivian yüzünü buruşturdu. "Diğer çocuk kaç yaşındaydı?"

"On altı." Fletcher Alcott gerçek bir iş parçası olmuştu.

"Aon *altı* yaşındadokuz yaşındaki bir çocuğu mu seçiyordu?

"Korkaklar her zaman karşılık veremeyen insanları seçer."

"Acı gerçek." Ecza dolabından bir bandaj çıkardı. "Burnunu ilk kırdığın zaman olduğunu söylemiştin. İkinci seferde ne oldu?"

Ağzım bir sırıtişla kıvrıldı. "Üniversitede sarhoş oldum ve kaldırırma düştüm."

Vivian'ın kahkahası, sıcak bir yaz gününde serin bir esinti gibi içimi yalayıp geçti. "Seni tipik bir sarhoş üniversite öğrencisi olarak hayal edemiyorum."

"Suçlayıcı kanıtları silmek için elimden gelenin en iyisini yaptım ama anılar orada."

"Eminim yapmışsındır." Yara bandını kesiğin üzerine yerleştirdi ve memnun bir ifadeyle geri çekildi. "Orada. Çok daha iyi."

"Bir şeyi unutuyorsun." çeneme dokundum.

En başta burada olmak istemezken bunu neden uzattığımı bilmiyordum ama en son ne zaman birinin benim için telaşlandığını hatırlamıyordum. Bu... güzel hissettirdi. Rahatsız edici bir şekilde.

Vivian'ın kaşları kırıştı. "Ne?"

"Öpücüğüm."

Pembe yanaklarının üzerinden geçti. "Şimdi benimle dalga geçen sensin."

"Böyle ciddi bir konuda asla dalga geçmem," dedim ciddiyetle. "Yaralarımın her biri için bir öpücük. Bu kadar. Ölmek üzere olan bir adamın son arzusunu reddeder misin?"

Parıldayan bakışlarında bir hiddet dokunuşu vardı. Dramatik olma. Sen olduğunu söyleyen sendin, alıntı yap-alıntı yapma,*iyi*. Ama bu konuda bu kadar bebek olmakta ısrar ettiğin için..." Tekrar yaklaştı. Dudaklarını önce alnıma, sonra çeneme değdirdiğinde nabzım boğazımda atıyordu. "Daha iyi?"

"Fazla."

"Sen uslanmazsın." Sesinin altından kahkahalar yükseldi.

"Birinin beni aradığı en kötü şey değil."

"İnanıyorum."

Başını bir parça çevirdi ve gözlerimiz tutuldu.

Banyo, insanoğlunun bildiği en seksi kokulardan ikisi olan limonlu temizleyici ve merhem gibi kokuyordu. Bu, kanımda kıvılcımlar saçan ateşi ya da onun tadına dair hatıranın zihnimi doldurmasını engellemedi.

"Bali hakkında." Nefesi tenimi okşadı, sıcak ve çekingendi.

Kasıklarım sıkıştı. "Evet?"

"Bunu yaptığında bir şeyleri durdurmakta haklıydın. Bizim... yaptığımız şey bir hataydı."

Hayal kırıklığı gibi şüpheli bir şey göğsümden kıvrılarak geçti.

"Evleneceğimizi biliyorum, bu yüzden mecbur kalacağız... eninde sonunda." Vivian ayrıntıları atladı. "Ama çok erken. Şükran Günü'nde çok fazla şarap içtim ve kendimi ana kaptırdım. Bu bir..." Ellerimi kalçalarına koyduğumda duraksadı. "Bir hata. Sağ?"

Derisi, kaşmir tabakasının arasından avucumu dağladı.

Ağzımda sert bir gülümseme gezindi. "Sağ."

Onu kenara çekip çıkışa yönelmeden önce dokunuşum bir süre oyalandı.

Bali'de durmalıydım ve durmadan önce olanlar bir hataydı.
İkimiz de haklıydık.

Ama bu sevmem gerektiği anlamına gelmiyordu.

BÖLÜM 21

Vivian

AŞükran Günü'nden sonra yıl göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Nişanlı bir kadın olarak ilk tatil sezonumun özel veya unutulmaz olduğunu söylemek isterdim ama her şeyden daha stresliydi. Kara Cuma ve Yılbaşı Gecesi arasındaki haftalar iş, sosyal yükümlülükler ve yaklaşan düğünüm hakkında bitmeyen sorularla doluydu. Dante ve ben Noel için ailemin evinde bir gece kaldık ve korktuğum kadar tuhaftı.

"Annem onun için biraz daha telaşlanırsa, insanlar şöyle düşünecek: Onunla evlenen," diye fısıldadı kız kardeşim Agnes, annemiz Dante'ye bir içki daha ısmarlarken.

Annesini sadece birbirimize çağırdık, yüzüne asla.

"Babanın pazarlık yaptığını hayal edin Odüzenleme," diye fısıldadım. Kıkırdamalara boğulduk.

Noel Arifesi yemeğimizden sonra oturma odasındaydık - annem ve Dante şöminenin yanında; kanepede kız kardeşim ve ben ve barın yanındaki diğer kanepede babam ve Agnes'in kocası Gunnar.

Agnes'i artık Eldorra'da yaşadığı için pek görmüyordum ama ne zaman birlikte olsak, yeniden gençliğe dönüyorduk.

"Kızlar, neyin komik olduğunu paylaşmak ister misiniz?" diye sordu babamız Gunnar'la yaptığı konuşmadan başını kaldırarak anlamlı bir şekilde.

Uzun boylu, sarışın ve mavi gözlü Gunnar, görünüş açısından ablamın zıt kutuplarıydı, ancak benzer bir mizah anlayışı ve rahat tavırları paylaşıyorlardı. Kız kardeşim ve ben ayılırken, yüzündeki ifade eğlenerek izledi.

"Hiçbir şey komik değil," dedik bir ağızdan.

Babam bıkkın bir ifadeyle başını salladı. "Vivian, ceketini giy," dedi. "O dondurucu. Hasta olacaksın.

"Öyle değilOsoğuk," diye itiraz ettim. "Şömine yanyor." Ama yine de ceketini giydim.

Evliliğin yanı sıra, ailem bana sürekli yeterince kat kat giyinmek ve yeterince çorba içmek konusunda yaygara koparırdı. Zenginlik öncesi günlerimizden geriye kalan birkaç şeyden biriydi.

Dante'ye baktığımda, onu kısılmış gözlerle bizi izlerken buldum. Tek kaşımı kaldırdım, o da başını hafifçe salladı.

Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama tepkisine ilişkin merakım, Noel sabahının kasırgasında (Gunnar, Agnes'e kır malikanesi için başka bir midilli aldığını açıkladığında) ve haftalara damgasını vuran Legacy Ball ve düğün planlamasında eriyip gitti.*sonrasında*Yeni yıl.

Farkına bile varmadan, Ocak ortasıydı ve kaygım tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşmıştı.

T-eksi topa dört ay kaldı.

Düğüne T-eksi yedi ay kaldı. Tanrı yardımcım olsun.

Bir kaplıcaya ihtiyacın var, dedi Isabella. "Hiçbir şey vücudu çölde derin doku masajları ve yoga ile dolu bir hafta sonu kadar eski haline getiremez."

"Yogadan nefret ediyorsun ve bir keresinde çok 'sıkıcı ve woo woo' olduğu için inzivadan erken ayrıldın."

"İçinBen. Senin için değil." Isabella ofis koltuğumda yüzüstü yatıyordu, not defterine bir şeyler karalarken ayakları havadaydı. Ara sıra, a.k.a. her iki dakikada bir, gazozunu yudumlamak veya bir parça bitter çikolata kemirmek için dururdu. Öğle yemeği idi ama o kadar aç olmadığını

söyledi ve ben

paket yemek siparişı verme şansı olmamıştı. "Dante'yi yanına almalısın. Çiftlerin kaçamağı olacak.

Legacy Ball oturma tablosundan yukarı baktım. "Aşk hayatım hakkında istenmeyen tavsiyeler vermek yerine bir sonraki büyük gerilim filmini yazman gerekmiyor muydu?"

Bazen, Isabella benim ofisimi ofis olarak kullanırdı çünkü dairesindeki sessizlik "çok gürültülü"ydü, ben çalışırken dikkatimi dağıtmadığı sürece bu benim için sorun değildi.

"Gerçek hayattan ilham alıyorum. Belki de çok yanlış giden görücü usulü bir evlilik hakkında yazabilirim. Karısı, seksi kapıcısıyla garip bir ilişki yaşadktan sonra kocasını öldürüyor... "Ama kabul etmelisin ki seks ve cinayet el ele gider."

"Yalnızca sana." Dominic ve Alessandra Davenport'un isimlerinin olduğu yapışkanlı notları Kai ile birlikte masaya taşıdım.*Çok daha iyi.* Son kurulumda Dominic en büyük rakibinin yanında oturuyordu. "Eski sevgilin için endişelenmeli miyim?"

"Sadece beni kızdıranlar." "Hepsi bu kadar."

"Bu mu?" Isabella masumiyetin resmiydi. "Hata."

Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti. Flört geçmişi, yarış arabası sürücülerini, fotoğrafçıları, modelleri ve gerçekten muhteşem bir muhakeme hatasıyla, Shakespeare dövmesi olan hevesli bir şairi ve ondan dizeler atma tutkusunu kapsayan bir dizi kırmızı bayraktı.*Romeo ve Juliet*seks sırasında

Geçen yıl, onunla tanıştığımdan beri erkeklerden en uzun ayrılığı olmuştu. O hak ediyordu.

Erkeklerle uğraşmak yorucuydu.

Örnek olay: Dante ile olan ilişkim. Nerede durduğumuzu anlamaya çalışmak, okyanusun ortasındaki bir sunta levha üzerinde yerimi bulmaya çalışmak gibiydi.

Isabella ve ben yeniden sessizliğe gömüldük ama aklım sürekli olarak belli bir siyah saçlı İtalyan'a gidiyordu.

Öpüşmüştük ve Dante bana bir tane değil bir tane vermişti. *iki* akıllara durgunluk veren orgazmlar, sadece hemen ardından kapanmak için.

Hiçbir şey, sadece beni sarhoş ve kuru bırakması için ondan seks istemenin aşağılanması yenemez. En azından bir hata olarak bütün geceyi başarılı bir şekilde (umdum) oynamıştım.

İçimdeki çalkantıyı bir kapı sesi bozdu. "Girin."

Shannon elinde abartılı bir kırmızı gül buketi ile içeri girdi. İnce bir kristal vazoya yerleştirilmiş en az iki düzine çiçek olmalıydı ve kokuları odayı anında tiksindirici bir tatlılıkla kapladı.

Isabella doğrulup oturdu, gözleri sulu bir sosyete sırrına rastlamış bir Altıncı Sayfa muhabiri gibi parlıyordu.

Shannon bilmiş bir gülümsemeyle, "Bunlar senin için geldi," dedi. "Onları nereye koymamı istersin?"

Kalbim boğazımda atıyordu. "Masam iyi. Teşekkür ederim."

"Aman Tanrım." Kapı kapanır kapanmaz Isabella masama geldi. "Bu güller yüzlerce dolara mal olmuş olmalı. Durum ne?"

Hiçbir fikrim yok, diye itiraf ettim. Sürpriz ve zevk göğsümde hakimiyet için savaştı.

Dante daha önce bana hiç çiçek göndermemişti. İlişkimiz, Bali'den beri medeni birlikte yaşama ve ara sıra paylaşılan gece geç saatlerde atıştırmaya dönüştü, ancak yine de hiçbir şekilde "normal" bir çift değildik.

Şimdi bana neden gül göndereceğini hayal edemiyordum. Bir tatil, yıl dönümü ya da herhangi birinin doğum günü değildi.

"*sadece çünkü* Çiçekler. En iyi tür." Isabella parmaklarını kadifemsi bir taç yaprağın üzerinde gezdirdi. "Dante Russo'nun bu kadar romantik olduğunu kim bilebilirdi?"

Zevk sürprizi geride bıraktı.

Ön tarafında ismimin yazılı olduğu küçük bir kart bulana kadar abartılı çiçekleri aradım. Ters çevirdim ve midem bulandı.

"Dante'den değil."

"O zaman kim...*ah*. Ona notu gösterdiğimde Isabella'nın gözleri büyüdü.
Vivian,

Gecikmiş yeni yılınız kutlu olsun. Gece yarısı seni düşündüm ama şimdiye kadar sana bunu göndermeye cesaret edemedim. Umarım iyisindir. Sevgiler, Heath.

Not: Fikrini değiştirirsen buradayım.

Midemde bir hayal kırıklığı, huzursuzluk ve kafa karışıklığı kokteyli oluştu. için kaydet*Mutlu Noeller*Metin, bit pazarından beri Heath ile konuşmamıştım. Bana çiçek göndermesi, Dante'nin çiçek göndermesinden bile daha anlamsızdı.

"*Aşk, Heath.*" Isabella burnunu kırıstırdı. "Önce New York'a gelir *vetesadüfensana* rastlıyor, şimdi bu. Adamın ilerlemesi gerekiyor. Senelerdir ayrısın ve sen..."

"Heath kim?" Siyah kadife ses bakışlarımı girişe çevirdi.

Kömür kıyafeti. Geniş omuzlar. Sesi kadar karanlık bir ifade.

Nabzım aşırı hızlandı.

Dante, elinde kahverengi kese kağıdı, gözleri yumuşak güllerin üzerinde volkanik cam parçaları gibi parlayarak kapı eşiğinde duruyordu.

Vücudu, fırtına öncesi sessizlik gibi tehlikeli bir şekilde hareketsiz kaldı.

"Şey..." Masadan atlayıp yerden çantasını alan Isabella'ya panikle baktım.

Eh, bu eğlenceliydi ama gitmeliyim, diye cıvıldadı aşırı parlak bir sesle. Onu zamanında beslemezsem Monty huysuzlaşır.

Hain, bakışlarım çılgılık attı.

Üzgünüm, dedi. İyi şanlar.

Bir daha asla ofisimde çalışmasına izin vermeyecektim.

Dante'nin koluna garip bir şekilde hafifçe vurarak yanından geçti ve bana doğru yürüyüp kese kağdını buketin yanına koymasını midem bulanarak izledim.

Notu çevirdi ve tek kelime etmeden okudu, çenesi her geçen saniye ritimle tik tak ediyordu.

"Bu bir Yeni Yıl hediyesi," dedim sessizlik dayanılamayacak kadar bunaltıcı hale geldiğinde. "Annemin bize aldığı şampanya bardakları gibi."
tik. tik. tik.

Dante'yi aldatmadım ya da bilerek Heath'i kendim aramadım. Kendimi suçlu hissedecek hiçbir şeyim yoktu.

Yine de sinirlerim kasırgadaki rüzgar çanları gibi sarsılıyordu.

"Bunlar şampanya kadehi değil,*Canım*" Dante notu hastalıklı bir leş gibi düşürdü. "Annenden de değiller, bu da beni soruma geri getiriyor. Heath kim?"

Cesaret için yumuşak bir nefes aldım. "Benim eski erkek arkadaşım." Dante'nin gözleri parladı. "Eski erkek arkadaşın."

"Evet." Yalan söylemek istemiyordum ve Dante muhtemelen Heath'in kim olduğunu parmağını şıklatarak öğrenebilirdi zaten.

"Eski erkek arkadaşın neden sana gller ve aşk notları gönderiyor?" Kadifemsi ton değişmedi ama tehlikenin gizli akıntısı yüzeye yaklaştıkça dalgalanıyordu.

"Bu bir aşk notu değil."

"Bana yle görünüyor ki." Dante dişlerini biraz daha sıkarsa, toza dnşeceklerdi. "Fikrini değiştirmekle ne demek istiyor?"

"Ona birkaç ay önce nişanımızdan bahsetmiştim." Gerçeği söylüyor olsaydım, tüm gerçeği de söyleyebilirdim. New York'a geldi ve ilişkimize bir şans daha vermeye açık olacağını ima etti. reddettim. O ayrıldı. Son."

Dante'nin gözleri artık neredeyse siyahtı. “Açıkçası son değil, bu göz önüne alındığında *sevimli* Sana buket gönderdi.”

"Sadece çiçekler." Neden üzgün olduğunu anlamıştım ama bunu olduğundan daha büyük bir şeye dönüştürüyordu. "Zararsızlar."

"Siktiğimin biri sana çiçek gönderiyor ve sen bana bunun zararsız olduğunu mu söylemek istiyorsun?" Kartı tekrar eline aldı. “*Gece yarısı seni düşündüm. Umarım iyisindir. sevgiler*” Alay, ezbere ağır bastı. "Gece yarısı seni düşünürken ne yaptığını bilmek için dahi olmaya gerek yok."

Hayal kırıklığı, yersiz suçluluğumun yerini aldı. “Başkalarının ne yaptığını veya ne söylediğini kontrol edemiyorum. Ona tekrar bir araya gelmekle ilgilenmediğimi söyledim ve ısrar ederse ona tekrar söyleyeceğim. Benden ne yapmamı istersiniz? Ona karşı bir yasaklama emri çıkartın mı?”

"İşte bu harika bir fikir." "O
birsaçma fikir."

"Onu hala seviyor musun?"

Soru o kadar sol alandan geldi ki, bulabildiğim tek kelimeyi hışırdatana kadar ona bakmakla yetindim. "Ne?"

"Sen hala *Aşko*?" Tıklayan çene intikamla geri döndü. "Yıllar önce ayrıldık."

"Bu soruma cevap vermiyor."

Dante'nin ağır bakışları altında kıpırdandım.

Heath'i hâlâ seviyor muydum? Onu önemsiyordum ve sahip olduğumuz kolay ilişkiyi özlemiştim. Ayrılığımız beni mahvetmişti.

Ama çıktığımız zaman olduğum kişi değildim ve zaman, kalp kırıklığımı bir zamanlar olduğu gibi uzak bir yankıya dönüştürmüştü.

Heath'i düşündüğümde sevilmenin rahatlığını düşündüm. mutlaka düşünmedim.

Ama eğer yapmazsam *sahip olmak* Dante ile evlenmek ve annemle babamı kırmadan Heath'e geri dönebilmek, bunu yapar mıydım?

Başım kararsızlıkla zonkluyordu.

"Önemli değil," dedim sonunda. Seninle nişanlıyım ve Heath ile tekrar bir araya gelmeyeceğim.

Cevabım sadece Dante'nin gözlerindeki ateşi körükledi. "Nişanlığımın düğünden önce, düğün sırasında veya sonrasında başka bir erkeğin peşinden koşmasına izin vermeyeceğim."

"Neden fark eder?" Hayal kırıklığım kelimelerin akışına dönüştü. "Pazar erişiminizi ve iş anlaşmanızı her iki şekilde de elde edeceksiniz. Bu normal bir ilişkiymiş gibi davranmayı bırak. Öyle değil. Öpüşmüş ve... ve daha yakınlaşmış olabiliriz, ama biz *Olumsuz* bir aşk maçı Bunu bana defalarca söyledin. Bana sahipsin. Ama nasıl hissettiğimi veya kimi düşündüğümü dikte edemezsin. Yani *Olumsuz* anlaşmanın bir parçası."

Söylediğimin ardından sessizlik hüküm sürdü, o kadar yoğun ki, tadı boğazımın gerisinde hissettim.

Dante ve ben birbirimize baktık, hava aramızda yıpranmış bir elektrik teli gibi çıtırdadı.

Bir yanlış hareket, beni diri diri yakar.

Kendimi bir patlamaya, bağırmaya ya da üstü kapalı bir tehdide hazırladım.

Bunun yerine, saatler gibi gelen saniyelerin ardından tek kelime etmeden arkasını döndü ve yürüdü.

Kapı arkasından kapandı ve aniden bitkin düşmüş bir halde masama yığıldım. Ellerimi gözlerime bastırdım, boğazım düğümlenmişti.

Her ilerleme kaydettiğimizde, iki adım geri attık.

Bir dakika, Dante'nin bana karşı hisler besliyor olabileceğini düşündüm. Sonra, soğukta istenmeyen bir üvey çocuk gibi beni dışladı.

Geico'nun eski reklamlarındaki mağara adamı ondan daha iyi iletişim kuruyordu.

Zaten burada ne işi vardı? Dante'nin ofisi benimkinden birkaç blok ötedeydi ama daha önce beni işte hiç ziyaret etmemişti.

Gözlerim geride bıraktığı kese kağıdına takıldı.

Bir an tereddüt ettikten sonra açtım ve midem garip bir şekilde bulandı.

Torbanın dibinde, kağıda sarılı çatal bıçak takımı ve bir sürü sos arasına yerleştirilmiş, en sevdiğim suşi restoranından iki paket servis kutusu vardı.

BÖLÜM 22

Vivian

--

dikkat, *Yavru kedi*, yoksa parmağını keseceksin.” Greta onaylamayarak kıkırdadı. "Kimse akşam yemeğinde insan parçaları istemez."

"Üzgünüm," diye mırıldandım. Dağınık düşüncelerimi dizginlemeye ve eldeki göreve yeniden odaklanmaya çalıştım.

Annem beni şimdi eski bir kaşmir süveter ve kot pantolonun içinde sarımsak doğrarken görseydi, kalp krizi geçirirdi. Laus mutfakta "zorluk çekmedi" veya geçen sezonun kıyafetlerini giymedi, ama ben yemek pişirmenin akıl almaz rahatlığının tadını çıkardım.

Isabella ve Sloane'u akşam yemeğine davet etmiştim ve kızların yemek pişirme gecesinin resmi bir toplantıdan daha eğlenceli olacağına karar vermiştik.

Biz haklıydık.

Mutfak rustik bir Toskana restoranının arkası gibi kokuyordu. Ocakta köpüren domates sosu, otlar ve baharatlarla dolu kaseler tezgahlara dizilmişti ve taze limonların ısıtılı ekşiliği, ağız sulandıran aromalara ekstra bir canlılık katıyordu.

Mutfağın diğer ucunda, Isabella yeşil fasulyeleri ayıklarken, Sloane bize özel martinilerini hazırladı. Bizi gözetimsiz bırakmayı reddeden Greta, odanın içinde çırpınarak bir düzine farklı şeyi kontrol etti ve yemeği düzgün bir şekilde hazırlamadığımızda bizi azarladı.

Gerçek bir ev gibi rahat ve normal hissettirdi. Öyleyse neden kendimi bu kadar dengesiz hissettim?

Belki de sen ve Dante hala dışarıda olduğunuz içindir., kafamın içindeki bir ses alay etti.

Zorunlu sosyal etkinliklere katıldık, Per Se'de Sevgililer Günü'nü kutladık ve Lincoln Center'da bir Yeni Ay Yılı gösterisine katıldık ama evdeki ilişkimiz Dante'nin ofis ziyaretinden bu yana soğuk ve mesafeliydi.

Şaşırmamalıyım. Dante, işler yolunda gitmediğinde geri çekilirdi ve çiçeklere aşırı tepki göstermesi beni onu arayamayacak kadar sinirlendirmişti.

İşte buradaydık, bir çıkmaza geri dönmüştük.

Sarımsağı gereğinden fazla kuvvetle doğradım.

"Burada." Sloane yanımda belirdi ve tezgahın üzerine bir elmalı martini koydu. "Bıçaklarla işin bittiğinde. İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Hafifçe gülümsedim. "Teşekkürler."

Sloane'un platin rengi saçları imza topuzunda topuz yapılmıştı ama ceketini çıkarmış ve elinden telefonunu çıkarmıştı. Kendi dünyasında, İbiza'da bir barda çıplak ayakla dans ediyor olabilirdi.

"Müstakbel kocan nerede?" diye sordu. "Hala çiçekler hakkında somurtuyor musun?"

Dante ile benim gerçek bir aşk evliliğine dönüşeceğimizi kanıtlamaya kararlıydı ve her fırsatta onu gündeme getirdi. Sloane'un aşk hakkındaki görüşü, New York metro fareleri ile çoraplı sandalet giyen insanlar arasında bir yerde gidip geldiği için, Sloane'la kimin haklı olacağını görmek için iddiaya girdiğinden şüpheleniyordum.

"Somurtmuyor," dedim, Greta'nın keskin bakışlı varlığının farkında olarak. "O meşgul."

o yapardı *olmuştur* üç haftadır meşgul. Dante'nin mükemmel olduğu bir şey varsa, o da sert konuşmalardan kaçınmaktı.

Isabella, Greta ve Sloane hep bir ağızdan, "Somurtuyor," dediler.

"Güven bana. Dante'yi bezle beslediği için ben büyüttüm." Greta sosu kontrol etti. "Asla daha inatçı, dik başlı bir adamla tanışmayacaksın."

İnanmıyorum.

"Ama..." Tencereyi tahta bir kaşıkla karıştırdı. "Göstermese de kocaman bir kalbi var. O... kelimelerle arası iyi değil. Huzur içinde yatsın dedesi iyi bir iş adamıydı ama iyi bir iletişimci değildi. Bu özellikleri çocuklara da aktardı."

Boğazımda bir yumru oluştu. İşte tam da bu yüzden Dante'den henüz vazgeçmemiştim. Berbat bir iletişimciydi ve sıcak ve soğuk tavrı bende saçımı yolmak istememe neden oldu ama tüm bunların altında beklemeye değer biri vardı.

"Mutfağa senin için bir televizyon yerleştirdi diye mi onunla konuşuyorsun?" Hafifçe sordum.

Greta'nın gözleri parladı. "Birisi size rüşvet teklif ettiğinde, onu almamak kabalıktır."

Kahkaha mutfakta süzüldü, ancak Dante ve Kai kapıda belirdiğinde kahkahalar hızla öldü.

Doğrudum, nabzım boğazımda atıyordu. Sloane içkisini yudumlarken Isabella yeşil fasulyelerini kesmeyi bıraktı, soğuk bakışları yeni gelenleri sanki onlarmış gibi inceliyordu.oev.

"Dante, akşam yemeği için evde olacağını bilmiyordum." Greta ellerini bulaşık bezine sildi. "Yemek neredeyse hazır. Masaya iki tabak daha ekleyeceğim."

"Gerek yok. Sadece bazı belgeleri almak için uğradık. Bu akşam Valhalla'da yemek yiyeceğiz." Dante'nin dikkati Greta'dan ayrılmadı. "Ben de yarın iş için DC'ye uçuyorum. Bir haftalığına yokum."

"Anlıyorum." Greta bana baktı. Tekrar sarımsağıma odaklandım.

Dante'nin duyurusu açıkça benim yararımıydı, ama bana doğrudan bir yetişkin gibi hitap edecek kadar olgun olmasaydı, onu kabul etmemin verdiği tatmini ona yaşatmazdım.

Onun yanında, Kai'nin bakışları benim üzerimde ve Sloane'da girişe en yakın tabureye tünemiş olan Isabella'da gezindi. Deri eteği, sallantılı küpeleri ve stiletto botları, takım elbisesinin, gözlüklerinin ve göğüs cebine sıkıştırdığı ipek mendilinin tam tersiydi.

Yanındaki kaseden bir çeri domates alıp ağzına atmadan önce onun incelemesine tek kaşını kaldırdı. Bakışlarını ondan ayırmadı, normalde masum olan bu hareketi neredeyse cinsel kılıyordu.

Kai, gösterisini postanede sırada bekleyen birinin mülayim ifadesiyle izledi.

Yanındaki Dante, sessiz ve kıpırdamadan kapı eşiğinde kaldı.

Saat yarım saate doğru ilerliyordu. Ocakta soslar fokurdadı ve tısladı ve bıçağım kesme tahtasına sabit bir ritimle çarptı.

Gerginlik neredeyse Greta'nın imzası olan fettuccine kadar yoğundu.

Greta boğazını temizledi. "Peki, D.C.'ye güvenli uçuşlar. Bir iki hatıra getirin, hmm? Evdeki insanların bunu takdir edeceğinden eminim."

Bana doğru bir bakış daha kaydırdı.

Pürüzsüz, Greta.

Dante sertçe, "Bunu aklımda tutacağım," dedi. "Akşam

yemeğinin tadını çıkarın." Bana hiç bakmadan gitti.

"Hanımlar." Kai onu takip etmeden önce başını

eğdi. Çıkışları bizi rehin tutan gerilimi kırdı.

Bıçağımı düşürdüm ve Greta eti fırından çıkarırken alçak sesle bir şeyler mırıldandı.

"Biraz suya ihtiyacım var." Isabella taburesinden kaydı ve yanakları pembe bir halde buzdolabına yöneldi.

Duygu karmaşamı çözmeye çalışarak kesme tahtasına baktım.

Şimdiye kadar Dante'nin iş gezilerine alışmış olmalıydım ama yaklaşan seyahat haberi olması gerekenden daha fazla acıttı. Konuşmasak bile, onun varlığı apartmanda sıcak bir güvenceydi.

Evde olmadığı zamanlar her zaman biraz daha soğuktu.

BÖLÜM 23

Dante ve Vivian

GÖRÜNÜMÜNDE

D D.C.'yi ziyaret etmem gerekmiyordu. İşimi orada sanal olarak yürütebilirdim, ama ben Evdeki gergin atmosferden kopuşu memnuniyetle karşıladı. Ayrıca, Francis'in durumuna ek olarak yeni bir projeyle görevlendirdiğim Christian'ı kontrol etme fırsatını da yakaladım.

Karşımdaki koltuğa uzandı, gözleri soğuktu. Şehir merkezindeki çatı katının kütüphanesindeydik ve son bir saati Valhalla, iş ve güvenlik hakkında konuşarak geçirmiştik. Ama ifadesine bakılırsa, az önce lobide olanlar yüzünden hâlâ kızgındı.

Sadece komşularından birinin elini öpmüştüm - özellikle ilgi duyduğu biri.

Christian Harper'ın bir kadın için ıstırap çektiğini her gün görmüyordum ve ona bulaşmadan bunu akışına bırakırsam lanetlenirdim.

Üstesinden gelirdi. Çıkıyorlardı bile.

Heath Arnett. Bu yılın sonunda halka açılacak bir bulut depolama girişiminin CEO'su," dedi şimdi. Tek kaşını kaldırdı. "Bulut depolamayı ne zamandan beri önemsiyorsun?"

Heath'in adının anılması, Christian'ın basit bir el öpücüğüne verdiği tepkiye duyduğum eğlenceyi yok etti.

Gece yarısı seni düşündüm. Sevgiler, Heath.

Karanlık ve istenmeyen bir şey göğsümden kıvrılarak geçti.

Aptalı oynama. İçeceğimin geri kalanını geri attım ve kristal bardağı yakındaki bir sehpanın üzerine koydum. “İyi bir şey buldun mu?”

Christian'dan Heath'in geçmişini araştırmasını istemiştım. Heath'in tam adını ve adamın işi, ailesi ve hobileriyle ilgili her şeyi bulması hiç zamanını almamıştı.

Standart orta sınıf Amerikan yetiştirilmesi. Heath'in Vivian ile tanıştığı Columbia'da lisans eğitimi. Bir yazılım geliştiricisi olarak yükselen bir kariyer, şu anda çete lideri olan bir girişim kurmadan önce.

Ama bu parlak, üst düzey şeylerdi. Kör göbeği istedim.

Christian gülümsedi. Birinin dolabından iskeletleri sökmek kadar onu canlandıran çok az şey vardı. "Şirketinin büyümesine yol açan şüpheli faaliyetlere karışmış olma ihtimali var. Suçlu değil ama sorgulanabilir. Yeterince halka arz performansını ciddi şekilde etkileyebilir.

"İyi. Halka açılmadan önce bununla ilgilenin."

Boş viskimin yanındaki suya uzandım ama kanımdaki yanığı dindirmedi.

"Elbette." Christian kehribar rengi gözlerinde eğlenceli bir parıltıyla beni izledi. "Bir önceki soruma hiç cevap vermedin. Bu Heath'i neden bu kadar önemsiyorsun? Muhtemelen Vivian'ın eski erkek arkadaşı olduğu için olamaz. Ailesi, Rus seviyesinde bir paradan gelmediği için ondan ayrılmasını sağlayana kadar delicesine aşık olduğu adam. Christian içkisini bardağında döndürdü. "Yılbaşından sonra ona gül gönderdiğini duydum. Güzel olanlar."

Yanık şiddetlendi.

"Vivian'ın nişanlım olduğunu biliyor ve yine de ona çiçek gönderdi. Bu saygısızlık."

Christian'a Bali'deki Valhalla Kulübü'nden ya da Vivian'la ilişkimdeki herhangi bir değişiklikten bahsetmemiştim. Ona bu bilgiyi vermek, yıkıma meyilli bir yürümeye başlayan çocuğa dinamit vermek gibi olurdu.

Ne yazık ki, iş diğer insanların zayıflıklarına geldiğinde piç ürkütücü derecede hassas bir radara sahipti.

Vivian benim zayıflığım olduğundan değil.

"Hmm." Christian'ın ağzında bilmiş bir gülümseme oynadı. "Bir sebep bu. Daha çok inanmaya meyilli olduğum bir başka neden de, müstakbel eşinize karşı hisler geliştirmeye başlamanızdır.

"Viskiyi bırak, Harper. Kararını bulandırıyor," dedim soğuk bir sesle. "Vivian başlangıçta tahmin ettiğimden daha katlanılabilir biri ama hiçbir şey değişmedi. onunla evlenmeye hiç niyetim yokveyakendimi Laus'a bağlıyorum."

Nedense duygunun tadı altı ay öncesine göre daha az tatlıydı. Söylediklerimde ciddi olmama rağmen, sözcüklerin kenarları sanki bir aldatmacayla lekelenmiş gibiydi.

Vivian'dan etkilendim. Kendimle ilgili bu kadarını kabul etmiştim. Ondan hoşlandım bile ama babasının şantajını yalanlayacak kadar değil.

Zaten önemli değildi. Babasının imparatorluğunu bir kez yıktığımda, benimle hiçbir şey yapmak istemezdi. Ailesine fazla sadıktı. İşin maliyeti böyleydi.

Boynumun arkası kaşınıyordu.

Kollarımı sıvadım, keşke burası bu kadar sıcak olmasaydı. Christian'ın ısıtıcısı tam gaz olmalı.

"Öyle diyorsan," diye kıkırdadı. "Merak etme yaklaştık. Yakında tüm aileden kurtulacaksın ve evini tekrar kendine alabilirsin.

Garip bir ağrı göğsümü kavradı.

"Dört gözle bekliyorum," dedim kısaca. Kendime bir bardak daha Glenlivet doldurdum ama bir yudum alamadan gelen bir arama kesildi.

Edward.

Acil bir durum olmadıkça asla aramadı. Vivian'a bir şey mi oldu?
Damarlarımdan buzlar aktı.

Hemen izin alıp salona girdim.

"Nedir?" diye sordum, Christian işitme mesafesinden çıkınca. Vivian iyi mi?

"Hanım. Vivian iyi," diye beni temin etti Edward. "Ancak, bir..." Hafifçe öksürdü. "Geliştirme farkında olman gerektiğini düşündüm. Bir ziyaretçisi var."

Sabırsızlıkla bitirmesini bekledim. Vivian her zaman ziyaretçi kabul ederdi. Hiçbiri bir telefon aramasını garanti etmedi, tabii ki...

"Anladığım kadarıyla eski bir metresmiş. Adının Heath olduğuna inanıyorum."

Sonuçların anlaşılması biraz zaman aldı. Bir kez anlaşıldıklarında, öfke yavaş yavaş sürünen bir zehir gibi derimin altına kayd.

neKahretsinHeath benim evimde ne yapıyordu? Kahrolası Kaliforniya'da olması gerekiyordu.

Christian'ı öldürecektim. Heath'in New York'ta olduğunu biliyor olmalıydı ve bu konuda hiçbir şey söylememişti.

Normalde seni böyle bir meseleyle rahatsız etmezdim ama Bayan Vivian'ı görmek konusunda oldukça ısrarcıydı. Onu içeri almayı kabul etti, ama..." Başka bir hassas öksürük. "Verdiğibeklenmedikgeldiğinde sizi uyarmak istedim."

Kulaklarımda çınlayan kan, Edward'ın sesini bozdu.

DC'deydim.

Vivian eski sevgilisiyle New York'taydı. İki saniyede kararımı verdim.

Onlara göz kulak ol ve ben eve gelene kadar gitmesine izin verme, diye emrettim. "Bu gece geri uçuyorum."

Şehirler arası seksen dakikalık bir ticari uçuşt. Jetim ellide yetişebilir.

"Evet efendim."

Telefonu kapattım ve kütüphaneye tekrar girdim. Bir yanımda, kasıtlı olarak benden bilgi sakladığı için Christian'ı boğmak istiyordu ama elimde daha acil bir sorun vardı.

"New York'a geri dönmek zorundayım." Koltuğun arkasından ceketimi aldım. "Halletmem gereken... kişisel bir mesele var."

Christian telefonundan başını kaldırıp cebine attı. "Bunu duyduğuma üzıldüm," dedi yumuşak bir sesle. "Seni dışarı çıkaracağım."

Fuayeye giderken tenimin altında öfke iğneleri ve başka bir şey titredi.
Korku.

Ne halattan korkuyordum? Heath, Vivian ile ikinci bir şans istedi; ona fiziksel olarak zarar vermezdi. Durumu yönetmesi için Edward'a güvendim; ondan bir arama ve ev güvenlik ekibim Heath'in Rockies'in doğusuna adımını hiç atmamış olmasını dileyecekti.

Ama ya Vivian'ı görmek? İlişkimiz, ofis tartışmamızdan bu yana en sıcak değildi. Ben yokken Heath'i arayabilirdi. Heath şu anda ona bir şans daha vermesi için onu ikna ediyor olabilirdi.

Maçımızın baştan sona mahkum olduğu düşünülürse, önemli olmamalı. Ama bilinmeyen bir nedenle oldu.

Christian ve ben ön kapıya ulaştık.

"Bu kişisel mesele..." dedi ben salona çıkarken. "Vivian'ın eski erkek arkadaşının senin evine gelmesi olmaz, değil mi?"

Sürpriz adımlarımı durdurdu, ardından soğuk bir öfke patlaması geldi. Döndüm, bakışlarım Christian'a çevrildi. "ne oluyor *Kahretsini* yaptın mı, Harper?"

Ben sadece nişanlıyla eski bir arkadaşının yeniden bir araya gelmesine yardımcı oldum, dedi gelişigüzel bir şekilde. Benimle sevişmekten bu kadar zevk aldığın için, iyiliğine karşılık vereyim dedim. Ah, ya Dante?" Gülümsemesinde mizahtan eser yoktu. "Tekrar Stella'ya dokunursan artık *sahip olmak* nişanlısı."

Kapı suratıma çarptı.

Kırmızı, duvarları ve zemini kıpkırmızı ile kaplayana kadar görüş alanımı noktaladı. *OPezevenk*.

Normal şartlar altında, tehdidinin peşini bırakmazdım ama saçmalıklarına ayıracak vaktim yoktu.

Christian'la sonra ilgilenirdim.

Jetime ulaşmam on dakika, New York'a inmem elli dakika ve daireme varmam otuz dakika sürdü.

Öfkemin tamamen kaynaması için bolca zaman var.

Heath durumunu Christian'a devretmek yerine kendim halletmeliydim. İşinde iyiydi ama emrindeki her türlü bilgiyi silah haline getirdi.

Sonra kahrolası Heath vardı. Edward'dan acil bir haber almamıştım ama onun neredeyse iki saat boyunca Vivian'a bu kadar yakın olması düşüncesi dişlerimi sızlattı.

Daireme vardığımda, Edward beni kapıda karşıladı, yüzü dikkatle ifadesizdi. "İyi akşamlar bayım."

"Neredeler?"

Kısa cevabım karşısında gözünü kırpmadı. "Oturma odası."

Son kelime ağzından tamamen çıkmadan gitmişim.

Heath ve Vivian bunca zamandır ne yapıyor olabilirdi? Ne hakkında konuşuyorlardı? Ona o gülleri gönderdiğinden beri iletişim halindeler miydi?

Oturma odasının kapısında durdum. Gözlerim hemen şöminenin yanındaki duvara yaslanmış olan Vivian'ı buldu. Heath onun üzerinde yükseliyordu, vücudu onu kısmen görüş alanından kapatıyordu.

Midemde alçak bir ateş tutuştu.

Onlara doğru yürüdüm, kalın halıda adımlarım sessizdi, her adımda kaslarım geriliyordu.

"Sana mesaj atmadım dedim." Yaklaştığımda Vivian'ın yumuşak öfkesi kulaklarıma ulaştı. Geldiğimi ikisi de fark etmemişti. "ne olduğunu bilmiyorum"

oldu, ama mesaj benden değil.

"Bana yalan söylemek zorunda değilsin." Heath'in sesi minik, can sıkıcı eşek arıları gibi tenimi iğneledi. Boğazından aşağı uzanıp dilini çıkarmak istedim. "Dante ile evlenmek istemiyorsun. Bunu ikimiz de biliyoruz. Sadece ailen yüzünden onunla birliktesin. Bak, sadece... halka arzımı bekle, tamam mı? Düğünü ertele."

"Bunu yapamam." Bıkkınlık, yorgunluğa dönüştü. "Seni nemsiyorum Heath. Her zaman yapacağım. Sen benim ilk aşkımdın. Ama ben... bunu Dante'ye veya aileme yapamam.

"yle miydi?" İğneleme sesi sertleşti.

"Sağlık..."

"Ben hala seni seviyorum. Bunu biliyorsun. Seni her zaman sevdim. Annen baban olmasaydı..." Başını eğdi. "Kahretsin Viv. Biz olmamız gerekiyordu."

"Biliyorum." Sesinin kalınlığı içimi burktu. "Ama değil." "Onu seviyor musun?"

Vivian'ın uzun duraksamasında iim daha da burkuldu.

"Yapamazsın," dedi Heath. "Yapsaydın, tereddüt etmezdin."

"O kadar basit değil."

Yeterince duydum.

"Bir dahaki sefere bir adamın nişanlısını almaya kalktığında," dedim, içimden geçen öfkeye rağmen sesim son derece sakindi. "Bunu onun evinde yapacak kadar aptal olma."

Heath hızla döndü.

Gözlerinde şaşkınlık parladı ama tepki vermeye fırsat bulamadan kolumu geri çektim ve yumruğumu yüzüne indirdim.

VIVIAN

Mide bulandırıcı bir çıtırtı havayı yırttı, ardından acılı bir uluma geldi. Heath'in burnundan kan fışkırdı ve bakır kokusu etrafımı sardı, tenimin altına sızdı ve beni hareketsiz kıldı.

Dante ağzından tükürükler saçan Heath'i yakasından tutup duvara yapıştırırken dehşet içinde sadece izleyebildim.

Öfke, Dante'nin yüzüne sert çizgiler çizerek çenesini sertleştirdi ve ateşin ışığında elmacık kemiklerini gergin çizgilere dönüştürdü. Gözleri yavaş yavaş yanan bir öfkeyle kaynadı, geldiğini bile anlamadan gizlice yaklaşıp sizi yok eden türdendi.

Her zaman göz korkutucu olmuştu ama o anda hayattan daha büyük görünüyordu, sanki şeytanın kendisi intikamını almak için cehennemden ayrılmıştı.

"Vivian'la birbirinizi ne kadar süredir tanıdığınız veya ne kadar zaman önce çıktığınız umurumda değil." Dante'nin yumuşak hırıltısı, omurgamdan aşağı buzların kaymasına neden oldu. "Ona dokunma. Onunla konuşmuyorsun. Onu düşünmüyorsun bile. Eğer yaparsan, kendi annen seni tanımayana kadar vücudundaki her lanet kemiği kırarım. Anlamak?"

Heath'in çenesinden gömleğine kırmızı boncuklar damlıyordu.

"Aklını kaçırmışsın," diye tükürdü. Kabadayılığına rağmen, gözbebekleri çeyreklik büyüklüğündeydi. İçinden neredeyse kan kokusu kadar güçlü bir korku sızıyordu. "Seni darptan dava edeceğim."

Dante'nin gülümsemesi, sakinliği içinde ürkütücüydü. "Deneyebilirsin."

Heath'in gömleğini daha sıkı kavradı, parmak boğumları yumruğunun gücünden çoktan morarmıştı.

Hava taze, yaklaşan şiddetle keskinleşti, sonunda beni donmuş sersemliğimden çekip çıkardı.

"*Durmak*" Dante bir yumruk daha atmak için kolunu geri çekerken sesimi doğru buldum. "Bırak onu."

Hareket etmedi.

"*Şimdi*"

Öksürerek ve burnunu tutarak yere yığılan Heath'i serbest bırakmadan önce ağır bir darbe geçti. Daha önceki çatlağa bakılırsa kırılması gerekiyordu ama son iki saattir onunla uğraştıktan sonra sempati uyandırmakta zorlandım.

"Burası okul bahçesi değil," dedim. "İkiniz de yetişkin insanlarsınız.*Davranmak* beğen."

Günüm yeterince boktan geçmişti. İlk olarak, biri yepyeni, her tarafıma kahve döktü.*beyaz*Sabah latte koşum sırasında teorik elbise. Ardından, Legacy Ball'un orijinal mekanında bir borunun patladığını öğrendim. Mekanı su basmıştı ve tamiri aylar alacaktı, bu da tüm gala hazırlıklarını bulup 1) çok kısa sürede müsait olacak 2) bütçeme uygun ve 3) yeni bir mekana taşımak için üç ayım olduğu anlamına geliyordu. son derece zeki, son derece yargılayıcı beş yüz konuğu ağırlamak için gerekli alan ve ihtişam.

Eve rahatlamayı umarak geldim, ancak Heath'in kapıda belirip ona gönderdiğim varsayılan bir mesajla barışmak istediğimi söylemesi için geldim.

Şimdi nişanım ve eski erkek arkadaşım birbirlerinin boğazına sarılmışlardı ve her yerden kanlar damlıyordu.

Söylemeye gerek yok, sempati rezervlerim tüm zamanların en düşük seviyesindeydi.

"Heath, gidip burnunu kontrol ettirmelisin." O ve Dante'nin aynı odada kaldığı her saniye, daha fazla bela için yeni bir fırsattı.

Onunla hastaneye giderdim ama Dante'nin şu anki ruh hali göz önüne alındığında, onunla ayrılmayı teklif etmenin faydasından çok canı yanacaktı.

Heath bana baktı, gözleri işkence gördü. "Canlı..."

Dante'nin göğsünden bir uyarı gürlemesi yükseldi.

Git, dedim. "Lütfen."

Sanki başka bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama Dante'nin öldürücü bakışı onun başka bir söz söylemeden odadan çıkıp gitmesine

neden oldu.

Hayatımdaki diğer çileden çıkararak, migrene neden olan adama dönmeden önce ön kapının çarptığını duyana kadar bekledim.

"Nediryantlışseninle? Ortalıkta dolaşıp insanları yumruklayamazsın!

Muhtemelen burnunu kırdın!"

"Ne istersem yapabilirim," dedi Dante, vicdansızlığın resmi. "Bunu hak etti."

Şakaklarımın arkasında bir baş ağrısı toplandı.

"Hayır senyapamamak.Flaş haber, paraya sahip olmak sizi sonuçlardan kurtarmaz. İşleri yapmanın şiddet içermeyen uygun bir yolu vardır. o varsa şanslısındegilsaldırıdan dava aç."

"Benşanslı?" Dante homurdandı. "oNeyse ki evime gelip nişanımızı bozmaya çalıştığı için burnundan fazlasını kırmadım.

"Haklı olduğunu söylemiyorum. Durumla başa çıkmanın, kendinizi bir saldırı suçlamasına açmaktan daha iyi bir yolu olduğunu söylüyorum!"

Dante'nin böyle bir suçlamayı hiçbir şey yokmuş gibi atlatacak kadar avukatı ve parası vardı ama mesele bu değildi. İşin prensibi buydu.

"Sana dokunuyordu." Dante'nin gözleri gece yarısına kadar karardı.

"yaptın mı

isteksana dokunması için mi?"

Oh Tanrı aşkına.

"Bunu yapamazsın," dedim dişlerimi sıkarak. "Beni bir süredir görmezden gelirken, araya girip kıskanç bir nişanlı gibi davranamazsın.haftalar. Çiçeklerden sonra seninle Heath hakkında konuşmaya çalıştım. Reddettin ve DC'ye kaçtın.

Dudakları inceldi. "Seni görmezden gelmedim ve yapmadımkaçmakDC'ye."

"Bana soğuk davrandın, göz temasından ve sözlü temastan kaçındın ve mağara adamı homurtularıyla ya da en fazla üçüncü bir taraf aracılığıyla iletişim kurdun. Bu, görmezden gelmenin ders kitaplarındaki tanımıdır."

Dante granit gibi yüzüyle bana baktı.

Hayal kırıklığı göğsümde kabardı ve boğazıma yükseldi.

"Açıyorsun, sonra kapatıyorsun. Beni öpüyorsun, sonra gidiyorsun. Aylardır bu ileri geri dansı yapıyoruz ve ben *hasta* onun." Çenemi kaldırdım, kalbim bir sinir saldırısı altında titriyordu. "Sadece bir kez ve herkes için bilmek istiyorum. Bu hala sadece bir iş mi, yoksa daha fazlası mı?"

Dante'nin çenesinde bir kas gerildi. "Önemli değil. Her iki şekilde de evleniyoruz.

"BTyapmak konu. Artık seninle bu oyunu oynamayacağım." Hayal kırıklığım öfkeye dönüştü ve sözlerim bıçaklara dönüştü. "Eğer bu bir işse, ona göre davranacağız. Bir varis üreteceğiz, toplum içinde kameralara gülümseyeceğiz ve özel hayatlarımızı ayrı ayrı yaşayacağız. Bu kadar."

Sececeğim hayat bu değildi, ama şimdi geri adım atamayacak kadar derindeydim. En azından o zaman nerede olduğumuzu bilir ve beklentilerimi buna göre ayarlardım.

Artık her bir yakınlık kırıntısını derinlemesine analiz etmek, orada olmayan bir şeyi aramak yok. Artık Dante'nin değişeceği ve görücü usulü evliliği aşka dönüşen şanslılardan biri olacağım ümidine takılmak yok.

"Hayatlarımızı baş başa ayrı mı yaşıyoruz?" Dante'nin sesi tehlikeli bir desibeyle düştü. "Bu ne demek oluyor?"

"Tam olarak kulağa nasıl geliyorsa o anlama geliyor. İstedığımızı ihtiyatlı bir şekilde yaparız ve bu bizim... kamusal imajımızı etkilemediği sürece diğerini bu konuda sorgulamayız.

Sözlerim, gözlerinde biriken fırtına karşısında bocaladı. "Bir ilişkiden mi bahsediyorsun, Vivian?"

Göğsümde ve omuzlarımda tüylerim diken diken oldu.

"*HAYIR* ve mesele bu değil. Sorumu cevapla. Bu bir iş mi, yoksa daha fazlası mı?"

Sessiz kaldı.

Heath yapmaya çalıştığı şeyde haksızdı ama sen üzgünsün çünkü... neden? Tehdit mi edildin? Bölgesel mi? Tırnaklarım avuçlarıma battı. "Ben

oyuncak değil, Dante. Sadece başka biri beni istediğinde beni bir kenara atıp geri alamazsın.

Senin bir oyuncak olduęunu dūřünmüyorum, dedi.

"Öyleyse neden umursuyorsun? Duygularımızı bunun dışında tutmamı söyleyen senken neden Heath'i yumrukladın?

Daha fazla sessizlik. Boynunun kordonları derisine karşı gözle görülür şekilde gerilmişti.

Gerginlik o kadar yoğunlu ki tadı boğazımdaydı ama onu bu kadar kolay paçadan kurtarmak istemediğim için kendimi ileri ittim.

"Sadece bir anlaşma yüzünden birlikteyiz.*Sen* babamla yapıldı Eski sevgilim hayatımda tekrar ortaya çıkarsa sana ne? Düğünün iki şekilde de ilerleyeceğini biliyorsun," dedim. "Nişanı bozacağımdan mı korkuyorsun? Heath'le kaçıp seni arkadaşlarının önünde aptal gibi mi bırakayım?*Neden umurunda?*"

"Bilmiyorum!" Cevabının gücü beni şaşkına çevirerek sessizliğe gömdü. Dante'nin granit maskesi çatlayarak altındaki azabı ortaya çıkardı.

"Neden umursadığımı bilmiyorum. sadece biliyorum ben*Yapmak*, Ve bundan nefret ediyorum." Sesini kendinden nefret kaplamıştı.

"Senin başka birine dokunman ya da başka birinin sana dokunması fikrinden nefret ediyorum. Diğer insanların seni benim güldüremeyeceğim bir şekilde güldürmesinden nefret ediyorum. Senin yanındayken hissettiklerimden nefret ediyorum, kontrolü kaybettiğimde bana kontrolü kaybettirebilecek tek kişi senmişsin gibi.*yapma. Kaybetmek. Kontrol.*"

Sırtım duvara yaslanana ve vücudunun sıcaklığı benimkini sarana kadar her kelime, her adım onu daha da yakınlaştırdı.

"Ama ben yaparım.Sesi alçaldı, pürüzlü bir hal aldı. "Seninle."

Kanım kulaklarımda gümbürdüyordu, sualtına düşene ve bir duygu denizinde boğulana kadar sözlerini boğdum.

şok, umut, korku, sevinç, belirsizlik... Hepsi birbirinden ayırt edilemez hale gelene kadar birbirine karıştı.

"*Bilmiyorum*yeterince iyi değil," diye fısıldadım.

Bir zamanlar, olurdu. Ama o işareti uzun zaman önce geçmiştik.

Dante'nin çenesi kasıldı. Bu kadar yakından, karanlık bir denizdeki ılık zerrelere gibi gözlerinde altın rengi ipuçlarını görebiliyordum.

Heath seni hala sevdiğini söyledi. Seninle birlikte olmak için anne babana ve bana karşı gelecek kadar. Ama iki yıl önce ayrıldın ve o senin nişanlı olduğunu öğrenene kadar bu konuda hiçbir şey yapmadı. Karanlık, ılık bastırdı. "Gerçeği mi öğrenmek istiyorsun, Vivian? Seni sevdiğini iddia ettiği kadar sevseydim, hiçbir şey beni seni tutmaktan alıkoyamazdı.

O ana kadar, basit bir cümlemin dünyamı bir arada tutan ipleri çözmesinin ne kadar kolay olduğunu fark etmemiştim.

Seni sevdiğini iddia ettiği kadar sevseydim, hiçbir şey beni seni tutmaktan alıkoyamazdı.

"Eğer Nefes aldım, boğazım dayanılmaz derecede gergindi. "Varsayım."

Altın tamamen kayboldu ve arkasında gece yarısı havuzları bıraktı.

Alaycı bir gülümseme. "Evet, *Canım*" Sıcaklık dudaklarımı okşadı.

"Varsayım."

Kalp atışlarım yavaşladı.

Zaman kısa, ıstırap verici bir an için askıya alındı, sadece nefeslerimizin birbirine karışmasına yetecek kadar uzun.

Sonra bir inilti büyüü bozdu, ardından alçak bir küfür geldi.

Dante beni kendine çekmeden ve ağzını benimkine çarpmadan önce aldığım tek uyarı buydu.

BÖLÜM 24

Vivian

Ionu uzaklaştırmalı.

Sorunlarımızın özünü henüz çözmemiştik ve öpüşmek -ya da daha fazlası- işleri daha da karmaşık hale getirmekten başka işe yaramazdı. *Onu itmeliyim.*

Ama yapmadım.

Bunun yerine, parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve duyularıma yapılan ustaca saldırıya yenik düştüm.

Boynumun arkasındaki sıkı tutuş. Dudaklarının uzman baskısı.

Dante'nin vücudunun benimkine göre şekillenmesi gibi, tüm sert kasları ve ısıısı.

Ağzı benimkilerin üzerinde hareket etti, sıcak ve talepkârdı. Onun zengin, cesur tadı ağzımı işgal ederken zevk duyularımı buğulandırdı.

Bali'deki öpüşmemiz tutkulu ama fevriydi. Bu? Bu zordu. *ilkel.Bağımlılık yapan.*

O günün erken saatlerindeki endişelerim bir hiç oldu ve içgüdüsel olarak daha fazla temas, daha fazla sıcaklık arayarak bedenimi onunkine doğru büküm. *Daha.*

Yıllar boyunca birçok erkeği öptüm ama hiçbiri beni böyle öpmemişti. Sanki savunmamı aşmaya kararlı bir fatih gibiydiler.

Sanki çölde kapana kısılmışlar ve ben onların kurtuluş için son umuduymuşum gibi.

Dante bacaklarımı beline doladığında ve öpücüğümüzü bozmadan beni odadan çıkardığında, yumuşak bir nefes kaçtı.

Koridorlar labirentinde bize yol gösterirken, yaldızlı çerçeveli tabloların ve altın duvar apliklerinin bulanık bakışları çevresel görüş alanımdan geçti.

Odasına vardığımızda kapıyı tekmeleyerek kapattı ve beni yere bıraktı, nefesi benimki kadar kesik kesikti.

Başka koşullar altında, onun özel mabedinde ilk kez tadına varabilirdim, ama ağzı tekrar ağzıma gelmeden önce pahalı meşe ve odun kömürünün yalnızca en ufak bir izlenimini yakaladım.

Elbisemin fermuarını açarken ceketini omuzlarından aşağı ittim. Giysilerimizi çıkarırken hareketlerimiz çılgınca, neredeyse çaresizdi.

Onun gömleği. Sütyenim. Onun pantolonu.

Çekişmelerle düştüler, geride sadece ısı ve çıplak deri bıraktılar.

Dante prezervatif takabilsin diye ayrıldık ve karşımdaki manzara karşısında ağzım kurudu. Onu Bali'de gömleksiz görmüştüm ama bu bir şekilde farklıydı. Vücudu o kadar mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti ki, Michelangelo'nun imzasını yontulmuş karın kaslarından birinde bulmayı yarı yarıya bekliyordum.

Geniş omuzlar. Kaslı göğüs. Bronz ten ve aşağı doğru sivrilen hafif siyah saç tozu...

Aman Tanrım.

Aleti dışarı fırlamıştı, kocaman ve sertti ve içimde onun olduğu düşüncesi bile midemde spiral şeklinde dönen iki endişe ve beklenti ürpertisine yol açtı.

Uyumasının hiçbir yolu yoktu. İmkansızdı.

Sonunda bakışlarımı onunkilere çevirdiğimde, gözleri çoktan bana odaklanmıştı, karanlık ve birikmiş sıcaklıkla için için için için için için yanıyordu.

Beni döndürdüğünde omurgamdan aşağı erimiş bir alev damladı ve ereksiyonu sırtımın alt kısmına saplandı.

Karşımdaki duvarda asılı duran boy aynası, parlak gözlerimi ve kızarmış yanaklarımı yansıtıyordu, Dante göğüslerimi avuçladı, nazıkçe sıktı ve meme uçlarımı sertleşene kadar parmaklarının arasında yuvarladı.

Şehvet, beklenti ve midemde bir miktar utanç birikti. Tembel güveniyle neredeyse kibirli dokunuşuyla vücudumu keşfetmesini izlemek, bir şekilde gerçek seksten daha samimiydi.

"Sana dokunmasına izin vermemeliydin.*Canım*" Dante'nin yumuşak sesi, hassas tepe noktalarını sertçe sıkıştırmadan bir saniye önce tenimi ürpertti.

İçgüdüsel olarak acı ve zevk sarsıntısıyla sarsıldım.

"Yapmadım..." Elini bacaklarımın arasına daldırdığında cevabım derin bir iç çekişe dönüştü.

"Nedenini bilmek istiyor musun?" Sanki ben cevap vermeye çalışmamışım gibi devam etti.

Dişlerim alt dudağıma saplandı. Başparmağını klitorisime bastırırken kalçalarımı sallayarak başımı salladım.

"Çünkü *sen bana ait*" Dişleri boynumu sıyırdı. "Sen giy *Benim* yüzük. sen geldin *Benim* yüz ve el. Yaşıyorsun *Benim* her zaman kafanı yor, istemesem bile..." Avucunu kalçama kaydırды ve burada parmakları tenimde oyuklar açtı. "Ve Tanrım, beni bu kadar çılgına çevirdiğin için seni cezalandırmak istiyorum. Her. Bekar. Gün."

Bana çarpıp boğazımdan bir çığlık koparmadan önce son cümlesini tam olarak kaydetme şansım olmadı.

O kadar ıslanmıştım ki fazla direnmeden kaydı ama bu his o kadar ani ve yoğun ki, hiç düşünmeden sımsıkı sarıldım.

Tıslayarak bir nefes verdi ama vücudum onun boyuna alışana ve rahatsızlıktan sızlanmalarım geçene kadar kıpırdamadı. Ancak o zaman dışarı çıkıp tekrar içeri girdi.

Önce yavaşça, sonra dizlerimin bükülmesine neden olan bir ritim belirleyene kadar daha hızlı ve daha derin.

Bana o kadar derinden vururken, var olduğunu bilmediğim noktalara vururken tüm düşünceler aklımdan kayboldu.

Gözlerim titreyerek kapandı, ancak bir el boynuma dolandığında tekrar açıldı.

"Gözlerini aç," diye homurdandı Dante. "Seni becerirken aynaya bak."

Yaptım. Beni karşılayan manzara neredeyse beni uçurumdan aşağı atmaya yetti. Göğüslerim her itişte inip kalkıyordu ve o benden zevkin her zerresini çekerken gözlerim şehvetle ve dökülmeyen yaşlarla cam gibi parlıyordu. Yarı açık ağzımdan sonsuz bir inilti ve sızlanma akışı döküldü.

Olmak için yetiştirildiğim iyi, saygın kız gibi görünmüyordum.

Ahlaksız ve muhtaç görünüyordum ve kavranamayacak kadar büyülenmişim. Bakışlarım aynadaki Dante'ye kilitlendi.

"Bunu beğendin?" alay etti. "Sen benim aletimin her yerini berbat ederken, benim amını mahvetmemi mi izliyorsun?"

Ciğerlerim boğulma sesinden başka bir şeyle yanıt vermeme yetecek kadar oksijen alamıyordu.

Lanet çok yoğundu ve tek istediğim onun devam etmesiydi. İleride beliren uçurumun üzerinden düşene kadar beni daha da ileriye itmek için.

"Seni böyle gören tek kişi benim." Sesi sertleşti. "Sen" - itme - "söz" - itme - "*Benim*"—itme - "karısı."

Lanetin gücü her kelimeyle artıyordu, ta ki son hamlesi beni ileri atana kadar. Tutmasaydı, yere yığılırdım.

"Ben... henüz karın değilim," dedim kalbimin gümbürtüsünü bastırarak.

Dante'nin eli boğazımı sıktı. "Belki değil," dedi karanlık bir sesle. "Ama *sen vardır* bana ait. Hâlâ iş için mi diye sormuştun..." Aleti yavaşça dışarı çıkardı, her santimini hissetmeme izin verdi, sonra tekrar içeri çarptı. Vücudumdan elektrik duyumları geçti, vücudumu canlı bir tele dönüştürdü. "Bu iş gibi mi geliyor?"

Hayır, olmadı.
Umut gibiydi.
Arzu gibiydi.
Yıkım ve kurtuluş bir arada gibiydi.

Dante'nin hızı yavaşladı ama her hamledeki güç şiddetli kaldı. Yine de sonraki sözleri, nefesimden geriye kalanları da kesen bir savunmasızlık gölgesi içeriyordu.

"Bana ne yaptığını bilmiyorsun." Sesindeki hamlık gözlerindeki arzuyla uyuşuyordu - karanlık, anlaşılmaz ve o kadar içtendi ki bunu iliklerimde hissettim.

O sesle söylenen o bakış ve o sözler sonunda beni çileden çıkardı.

Keskin bir çığlıkla geldim, vücudum onun etrafında titriyordu. Kısa bir süre sonra onu takip etti, ikimiz de tükenene ve nefes nefese kalana kadar aleti içimde nabız gibi atıyordu.

Birbirimize tutunduk, yükseklerimizden aşağı inerken nefeslerimiz yavaş yavaş uyum içinde akşam oldu.

"Bize bak,*Canım*" Dante'nin yumuşak emri tenime değdi. Yaptım.

Yansımalarımız bize baktı, sersemlemiş ve terden kayganlaşmıştı. Kolları arkamdan bana dolandı ve bakışlarımız aynada birleşirken yanağını benimkine bastırdı.

Hem acı hem de dolgunluk olan bir şey kalbimi çekiştirdi.

Sahip olduğumuz şey, en azından yüzeyde, yumuşak, duygusal bir seks değildi. Ancak kaba ellerin ve pis sözlerin altında, bir duygu fırtınası esti ve tüm ilişkimizi alt üst etti.

Altı aylık bastırılmış hüsrân, şehvet, öfke ve aradaki her şey bir gecede ortaya çıktı.

Sonrasını sabaha kadar bilmeyecektim.

Ama hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

25. BÖLÜM

Vivian

T Sabahın ilk ışıklarıyla yerde yumuşak gölgeler oluştu. Havada sessizlik ağır basıyordu ve ben yataktan inerken her hareketim çok gürültülü geliyordu.

Yediyi beş geçiyordu, yıllar önce Agnes'in düğünü için Eldorra'ya şafak vakti uçuşumdan bu yana bir hafta sonu uyandığım en erken saatti ama Dante uyanmadan gitmem gerekiyordu.

Ayaklarım halıyı sıyırdı.

"Nereye gidiyorsun?" Dante'nin kaba, uykulu sesi sırtıma dokundu.

Kalbim dört nala koşarken ayak parmaklarım pelüş üçlü katın içinde kıvrılırken dondum kaldım.

Sakin ol. Havalı kal.

Sesi bir sürü X dereceli anıyı ateşlese bile.

Seni becerirken aynaya bak.

Bunu beğendin? Sen benim sikimi mahvederken benim amını mahvetmemi mi izliyorsun?

Yanaklarımdan sıcaklık yükseldi ama döndüğümde tarafsız bir ifade vermeye çalıştım.

Dante karyola başlığına yaslandı, beline karakalem ipek çarşaf buruşmuştu. Çıplak, yontulmuş, üzerinde uzanan zeytin kabuğunun pürüzsüz bir genişliği

omuzlarının düzlemleri ve ince bir bele doğru inceliyor. Çarşafın altındaki V kesimi, dün gece kaldığımız yerden devam etmemiz için bir davetiye gibiydi.

Bakışlarımı sadece benimkini bekleyen gözlerini bulmak için zorladım. Arkasına yaslanırken dudaklarında bilmiş bir sırıtış belirdi, gelişigüzel bir kibir ve saf bir erkeksi tatmin sızıyordu.

Kendini beğenmiş piç.

Yine de midemde kelebeklerin uçuşmasını engellemedi.

"Çalışacağım," dedim nefes nefese, sorusunu hatırlayarak. "Eski Top krizi. Acil.

"Cumartesi."

"Krizler bir çalışma haftası programına göre işlemez." Dikkatlice üstümün eteğini çekiştirdim.

Dante'nin eski kolej tişörtlerinden birini giydim ve skandalla uyluğun ortası arasında bir yere düştü.

Gözleri aşağı kaydı ve karardı.

Sıcaklık yüzümden midemin güneyinde bir yere yayıldı.

"Belki değil, ama sabahın yedisinde yatağımdan gizlice çıkmanın nedeni bu değil.*Canım*" Sesindeki uykunun bir kısmı buharlaşıp geride saten ve duman bıraktı.

"HAYIR?" Sesim yağlanması gereken bir kapı menteşesi gibi gıcırdıyordu.

"HAYIR." Bakışları tekrar benimkilerle buluştu. Meydan okuma, derinliklerinde parıldadı.

Şimdi koşan kim?

Söylenmemiş sözler iliklerime kadar işledi. "Konuşmak istedin," dedi. "Hadi Konuşalım."

Boğazımda düğümlenen sinirleri yuttum.*Tamam o zaman.*

Konuşmamızın biraz farklı olduğunu hayal etmiştim. Onun gibi kokarak ve onun tişörtünü giyerek onun dokunuşunun hatırası tenime kazınırken

yatağının kenarında oturmazdım ve tabii ki en iyi kıyafetimi giyerdim.

Ama haklıydı. Konuşmamız gerekiyordu ve kaçınılmaz olanı geciktirmenin bir anlamı yoktu.

Önce odadaki file hitap ettim.

"Heath dün gece geldi çünkü ona tekrar bir araya gelmek istediğimi söyledi."

Heath'den söz edildiğinde Dante'nin yüzünden bir gölge geçti ama sözünü kesmedi.

"Yapmadım. Şey..." İfademı değiştirdim. "Bana telefonunu gösterdi ve oradadır-dirbenden gelmiş gibi görünen bir mesaj ama ben asla göndermedim. Belki bir şakaydı ya da hack. Bilmiyorum ama önemli değil. Onun... teklifine cevabım son konuşmamızdan bu yana değişmedi. Bunu kabul etmeyi reddetti ve siz gelene kadar saatlerce ileri geri gittik.

Dante eve gelmeden çok önce Heath'i kovmalıydım. Ancak, ailemin ilişkimizi öğrendiklerinde ona nasıl davrandığına dair suçluluk duygumu hiçbir zaman tam olarak aşamadım.

Vivian bir Lau'dur. Kimsenin adını duymadığı bir şirkete sahip sözde girişimci değil, harika biriyle evlenmek istiyor. Onun için yeterince iyi değilsin ve asla olmayacaksınız.

İki yıl sonra, babamın sert sözlerinin hatırası beni hâlâ ürkütüyordu.

"Artık ona karşı hislerin kalmadığı için mi yoksa anlaşılmamıza uymak zorunda hissettiğin için mi hayır dedin?" Dante'nin yüzü okunmuyordu.

"Önemli mi? Her iki şekilde de evleniyoruz. Dün geceki sözlerini ona geri fırlattım.

Ağzı gerildi. "Olmasaydı sormazdım."

"Yine de bunun hâlâ iş olup olmadığıyla ilgili soruma yanıt vermedin."

Dante dolaylı olarak bunun dün gece olmadığını kabul etmişti ama birinin seks sırasında söylediği her şeye şüpheyle yaklaşıyordum.

Dudakları alaycı bir nefesle aralandı. "Bana daha kaç kez söyleteceksin?"

"Sadece bir kez," dedim yavaşça.

Bana karanlık, kapüşonlu gözlerle baktı.

Saat sağır edici bir hassasiyetle tıkırdadı ve yumuşak pamuklu tişörtüm aniden çok ağır geldi.

"İşletmeSeni görmek için aceleyle geri dönmek yerine California'da kalıp bir yıldır üzerinde çalıştığım bir anlaşmayı kutlamak olurdu," dedi sonunda alçak ve çakıl yüklü bir sesle. "İşletmepilotumu eve son dakika uçuşu için uyandırmak yerine DC yolculuğumu tamamlamış olacaktım. CEO olarak geçirdiğim onca yıl boyunca, bir iş gezisini yalnızca iki kez yarıda kestim, Vivian ve bu iki olay da senin yüzünden oldu. Dudaklarında alaycı bir kıvrılma. "Yani hayır, bu artık sadece bir iş değil."

Kelebekler tekrar uçmaya başladılar, o kadar yükseğe çıktılar ki kanatlarının kadifemsi uçları kalbimi okşadı.

Aklıma gelen tek kelimeye karar vermeden önce uygun bir yanıt bulmaya çalıştım.

"Ah."

Bakışlarında ironik bir eğlence gölgelendi. "Evet,*ah* dedi kuru bir sesle. "Senin sıran,*Canım*. Heath'e neden hayır dedin?"

Ses tonu tembeldi ama beni avına kilitlenmiş bir avcı gibi, kasları gerginlikle kıvrılmış gibi izlerken tembel değildi.

"Çünkü artık ona karşı romantik hislerim yok," dedim yumuşak bir sesle. "Ve başka biri için onlara sahip olabileceğim için."

Dün gecenin yarattığı duygusal şok geçtiğine göre, Heath'le yaptığım konuşmanın çok ihtiyaç duyduğumuz bir netliği sağladığını fark ettim.

Bir zamanlar onu sevmiştim ve aramızdaki şeylerin bu şekilde bitmesinden dolayı kendimi suçlu hissediyordum. Ama iki yıl olmuştu. Çıktığımızda olduğum kişi değildim ve konuştuğumuzda şaşkınlık, üzüntü ve biraz sıkıntı dışında hiçbir şey hissetmemiştim.

Bunca zaman Heath'i özlediğimi düşünmüştüm ama *fikironun*. Bir partnerim olmasını özledim. Sevilmeyi ve olmayı özledim *çinde* Aşk.

Ne yazık ki, artık o şeyleri onunla bulamadım.

Sabah güneş ışığı perdelerin arasından süzülüp Dante'nin yüzünü yaldızlayarak alnının ve elmacık kemiklerinin altına yumuşak gölgeler düşürdü. O kadar hareketsizdi ki, istirahat halindeki altın bir heykele benziyordu, ama hava kuru bir çıra gibi parlıyordu.

"Bu senin için sadece bir iş değil." Midemde yükselen sinirleri bastırdım. "Ve bu benim için sadece bir görev değil."

Hava yoğunlaştı, anlamla ağırlaştı. Aşağıdaki düzinelerce katta hafif bir araba kornası duyuldu ama bakışlarımızı kaçırmadık.

"İyi." Sert ses tenimi ürkütücü bir yakınlıkla okşadı. Nabzım kulaklarımda zonkluyordu.

Bundan sonra ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemeyerek, yapışkan bir elimle kalçamı sıvazladım.

öpüşüyor muyuz? Sohbeta devam edilsin mi? Yollarımız ayrı mı? En güvenli seçeneğe takıldım.

"Pekala, bu konuşmayı yaptığımıza sevindim. Gerçekten bir iş krizim var, bu yüzden odama geri döneceğim—"

"Bu senin odan."

Dante'ye şüpheyle baktım. Belki de kafein eksikliği hafızasını etkilemişti.

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama aslında burası son beş aydır uyuduğum yer değil," dedim sabırla. "Benim odam koridorun diğer ucunda. Ben taşındığımda onu ayırt etmek için büyük bir gösteri yaptın. Hatırladın mı?"

"Evet, ama bence o gün koyduğumuz sınırlar artık geçerli değil." Dante kara kaşlarını çatı. "Kabul etmiyor musun?"

Nabzım aşırı hızlandı. "Ne öneriyorsun?"

“Yeni sınırlar belirlediğimizi. Artık ayrı yatak odaları yok, sabahları gizlice dışarı çıkmak yok...” Yüz ifadesi karardı. "Ve Heath'le bir daha iletişim kurmak yok."

Normalde, Dante'nin kiminle konuşacağımı kontrol etme girişimine sinirlenirdim ama dün geceki bozgundan sonra onun nereden geldiğini anladım. Bizi ayırmaya kararlı bir eski sevgilisi olsaydı onunla da konuşmasını istemezdim.

"Ne ayıp," dedim. "Onu akşam yemeğine davet etmeyi planlamıştım."

Dante eğlenmişe benzemiyordu.

"Şakaydı." Hiç

bir şey.

iç çektim "Bu anlamda, eğer yeni sınırlar belirliyorsak, benim de birkaç sınırim var. Bir..." Parmaklarımla işaretledim. "Artık varsayılan ifaden olarak kaşlarını çatmak yok. Yüzün bu şekilde donmaya yakın ve hayatımın geri kalanında Grinch ile uyanmamayı tercih ederim.

"Grinch'ten çok daha iyi görünüyorum," diye homurdandı. "Ve eğer insanlar beni kızdırmayı bıraksaydı, bu kadar kaşlarımı çatmazdım."

"Sorun diğer insanlar değil. Noel'de bir köpek parkının yanından geçtiğimiz ve o sevimli dış yapraklar gördüğümüz zamanı hatırlıyor musun? Onlara o kadar sert baktın ki ulumaya başladılar."

"Bakmıyordum *onlara* dedi sabırsızca. "Kıyafetlerine baktım. Kim köpeklerini ren geyiği gibi giydirir? Bu saçmalık."

Noel'di. En azından elf gibi giyinmemişlerdi." Dante'nin kaşları daha da çatıldı. *Bunun üzerinde daha sonra çalışacağız.*

"Her neyse." Köpek modası hakkında çok derin bir tartışmaya girmeden önce devam ettim. "Sınırlara geri dön. Gerçekten acil bir durum olmadıkça, kırk sekiz saatten daha kısa bir süre önce bildirimde bulunarak haftalarca ortadan kaybolmak artık yok. Artık üzgün olduğunuzda ve işler istediğiniz gibi gitmediğinde kendinizi kapatmak yok. Ve..." Dişlerim alt dudağımı çekiştirdi. "Her hafta en az bir randevuya söz vermeliyiz."

Çoğu kişi çıktı önce onların nişanı, ama biz her şeyi geriye doğru yapıyorduk.

Geç olması hiç olmamasından iyidir, diye düşündüm.

"Eğer benimle daha fazla zaman geçirmek istiyorsan, *Canım*, sadece söylemen yeterli." Dante'nin ağır aksak sesi kadifemsi bir kadansa geri döndü.

Yanaklarım ısındı. "Konu o değil." Zaten bütün mesele bu değil. "Birkaç ay içinde evleniyoruz ve tek bir gerçek randevuya çıkmadık."

"Randevularda bulunduk. Valhalla galasına gittik."

"Bu sosyal bir zorunluluktur."

"Bali'ye gittik."

"Bu bir aile yükümlülüğüydü."

Sustu.

"Benim şartlarım bunlar. Kabul ediyor musun?"

Cevabı iki saniyeden az bir süre sonra geldi. "Evet."

"Harika." Hazır anlaşmasına şaşkınlığımı sakladım. "Şey..." Tanrım, bu garipti. Barış neden savaştan çok daha zordu? "Yatak odasının lojistiğini daha sonra halledebiliriz. Şimdilik, kara listeye alınmadan önce işle ilgili sorunumu çözmem gerekiyor."

Manhattan'da bir son dakika mekanı bulmaya çalışmak, Hudson Nehri'nin dibinde bir küpe bulmaya çalışmak gibiydi. İmkansız.

Ama Legacy Ball'u ve kariyerimi kurtarmak istiyorsam, imkansızı hızlı bir şekilde mümkün kılmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

"Ofiste olmanızı gerektiren bir şey mi?" "Hayır..."

dedim ihtiyatla. "Tam olarak değil."

Pazartesi günü arayabilmek için çoğunlukla alternatifler üzerine beyin fırtınası yapmam gerekiyordu.

"Mükemmel. Kahvaltıda düzeltin." Dante'nin ağzında bir gülümseme belirdi. "İlk randevumuza gidiyoruz."

BÖLÜM 26

Dante

Itepkilerimi her zaman kontrol etmişim, en azından alenen. Büyükbabam çocukluğumdan beri içimdeki her türlü dürtüsel duygu gösterisini kovardı.

Enzo Russo'nun sözleriyle, duygu zayıflıktı ve acımasız kurumsal dünyada zayıflığa yer yoktu.

Ama Vivian.*Kahretsin.*

Dün onu kaybedebileceğimi düşündüğüm bir an olmuştu. Beklenti, beş yaşımdan beri, ailemin onları bir daha asla göremeyeceğimi düşünerek uzaklaşmasını izlediğimden beri yaşamadığım bir korku seviyesinin kilidini açmıştı. Beni ürkütücü derecede sert suratlı büyükbabamla ve doldurulamayacak kadar büyük bir malikaneyle baş başa bırakarak havada kaybolacaklarını.

Haklıydım.

Sonunda bir şekilde Vivian'ı da kaybedecektim ama o gün geldiğinde bununla başa çıkacaktım.

Garip bir gerginlik göğsümü kavradı.

Gerçek ortaya çıktıktan sonra işlerin nasıl gideceğini bilmiyordum ama dün gecedен sonra -onun ne kadar tatlı olduğunu tattıktan ve birbirimize ne kadar uygun olduğumuzu hissettikten sonra- henüz onu bırakmaya hazır olmadığımı biliyordum.

"Düşündüğüm şey bu mu?" Vivian'ın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Başımızın üzerindeki retro restoran tabelasına baktı, ifadesi hem merak uyandırdı hem de şaşırttı.

"Moondust Lokantası." Karakersiz melankolimi üzerimden attım ve kapıyı açık tuttum. "New York'taki en iyi milkshakelerin evine ve on iki yaşındaki halimin şehirdeki en sevdiği yere hoş geldiniz."

Lokantayı yıllardır ziyaret etmemiştim, ama iyice yıpranmış iç mekana adım attığım an, ergenlik öncesi günlerime geri döndüm. Çatlamış linolyum karolar, turuncu deri koltuklar, köşedeki eski müzik kutusu... mekan bir zaman kapsülünde korunmuş gibiydi.

Hostes bizi boş bir kabine doğru yönlendirirken, içimi bir nostalji sancısı vurdu. "*En iyiyüce* bir unvan," diye dalga geçti Vivian. "Beklentilerimi belirliyorsun gök yüksek."

"Karşılaşılacaklar." Lokanta, yapmak için hiçbir nedeni olmayan tarifini değiştirmedikçe. "Güven bana."

"Kabul ediyorum, ilk buluşmamızdan beklediğim bu değildi." Vivian'ın dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Rahat bir şey. Düşük anahtar. Hoş bir şekilde şaşırdım.

"Hmm." Menüü her şeyden çok alışkanlıktan çevirdim. Ne sipariş edeceğimi zaten biliyordum. "O zaman daha sonra ayırttığım özel helikopter turundan bahsetmeme gerek yok mu?"

Tek kaşımı kaldırdığımda gülüşü soldu.

Dante. Sen yapmadın.

Bir Russo ile nişanlısın. Biz işleri böyle yaparız. Lokanta..." Duraksadım, doğru duyguyu aradım. "Anılar şeridinde bir yürüyüş. Bu kadar."

Bugün Dominic'le tenis oynayacaktım ama Vivian o sabah ayrılmaya çalıştığında tek istediğim onun kalmasıydı. Aklıma gelen ilk şey lokantada bir randevuydu.

Helikopter fikri daha sonra geldi ve bunun kurulması için yalnızca bir arama yeterliydi.

"Beğendim. Büyüleyici. Vivian bana muzip bir şekilde gülümsedi.

"Lütfen bana gençken müzik kutusundan yararlandığını söyle. İsterim

on iki yaşımda bir milkshake içerken ve dans ederken çekilmiş bir fotoğrafin için can atıyorsun." "Üzgünüm tatlım ama bu olmayacak. Ben bir müzik kutusu değılim nazik bir adam. Ergenlik öncesiyken bile.

"Şaşırmadım ama bir kızın biraz daha hayal kurmasına izin verebilirdin," dedi içini çekerek.

Sunucumuz geldi. Vivian ilek, fıstık ezmesi ve çikolata arasında gidip gelirken, ben güvenilir siyah beyaz shake'ime takılıp kaldım.

Menüyü incelerken alınıdaki küçük çizgiden tuhaf bir şekilde büyülenmiş olarak arkama yaslandım.

Dün DC'deydim, Christian'la görüşmüş ve Francis Lau'yu nasıl alt edeceğimi tartışmıştım. Şimdi, sanki ilk randevumuzdaki banliyö gençleriymişiz gibi kızını krep ve milkshake yemeye götürüyordum.

Hayatın berbat bir mizah anlayışı vardı.

Vivian sonunda ileğe karar verdi ve tekrar konuşmadan önce sunucumuzun gitmesini bekledim.

"Daha önce bahsettiğın iş krizi nedir?"

Bu sefer Vivian'ın i çekişi daha ağırdı. "Legacy Ball'un orijinal mekanı sular altında kaldı." Bana olanları kısaca özetledi, konuştukça omuzları daha da gerginleşiyordu.

Boktan bir durumdu. Bu büyüklükteki ve kalibredeki mekanlar, yıllar olmasa da aylar öncesinden rezerve edildi. Bu geç tarihte bir tane bulmak, çölde bir göl bulmaya çalışmak gibiydi.

"Müzeleri denedin mi?" Diye sordum. Met ve Whitney gibi yerler düzenli olarak yardım amaçlı galalara ve balolara ev sahipliğı yaptı.

"Evet. Takvimleri dolu."

"Bir arama yapabilirim. Yer açın."

"HAYIR." Vivian başını salladı. "Müzeyi iptal ettirerek kimseyi bulduğum yere koymak istemiyorum."

Tipik Vivian. Etkilensem mi, kızsam mı emin olamadım. "New York Halk Kütüphanesi mi?" Önerdim.

"Ayrıca rezerve edildi."

Görünüşe göre, tüm olağan şüpheli oteller de dışarıdaydı.

Başparmağımı alt dudağıma bastırarak düşündüm. "Onu Valhalla'da ağırlayabilirsin."

Vivian'ın kaşları havaya kalktı. "Dış olaylara izin vermiyorlar."

"Hayır, ama Miras Balosu son derece prestijli. Hepsi olmasa da çoğu üye orada olacak. Onlara sorsam düşünürlerdi."

Yönetim komitesi bu konuda sinir krizi geçirirdi ama onları ikna edebilirdim.

Belki.

"Senden bunu yapmanı isteyemem," dedi ihtiyatla. Kulübün bir üyesi değildi ama bizim dünyamızda yaşıyordu. Bunun gibi şeyler için ödemenin para olarak değil, iyilik şeklinde yapıldığını biliyordu.

Ve bazen iyilikler, paranın satın alabileceği her şeyden daha pahalıya mal olur.

"Çok önemli değil." Yönetim komitesini ve bana attıkları her şeyi halledebilirdim.

"Bu birbüyükkanlaşmak."

"Vivian," dedim. "Ben hallederim."

Komite, tüm kararları onaylamak için oybirliği istedi. Ben bir evettim. Kai muhtemelen evet derdi. Geriye ikna edilmesi gereken altı kişi daha kaldı.

İşim benim için biçilmiş kaftandı, ama her zaman iyi bir mücadeleyi takdir etmişimdir.

Vivian dişlerini alt dudağına sürttü. "Tamam ama ben yine de alternatifler arıyorum. Valhalla son çare olacak."

"Bunu söylediğini kulüpten başka kimsenin duymasına izin verme, yoksa gerçekteniradekara listeye alınmak Ben bile seni doksan dokuz yaralı egodan kurtaramayacağım."

"Kayıt edilmiş." Gülüşü solmadan önce göğsümün derinliklerinde bir yere yerleşti. "Teşekkür ederim," dedi yüzü yumuşayarak. "Yardım teklif ettiğin için."

Boğazımı temizledim, yüzüm garip bir şekilde sıcaktı. "Rica ederim."

Sunucumuz siparişlerimizle geri döndü ve Vivian ilk yudumunu alırken kaslarım gergin bir şekilde izledim.

"Vay." Gözlerinde şaşkınlık alevlendi. "Haklıydın. Bu harika."

Rahatladım. "Ben her zaman haklıyım."

Sarsıntım onun duygularına uyuyordu. Çocukluk anılarımı yaşayamayacağından endişelenmişim ama her yönüyle hatırladığım kadar iyiydi.

Sohbetimiz kısa sürede iş ve yemekten eklektik bir konu karışımına -müzik, filmler, seyahat- kaydı ve ardından rahat bir sessizliğe dönüştü. Vivian'la sık sık birbirimizi boğazladığımıza inanmak zordu. Ailesine olan yoğun nefretimi bir kenara bırakırsam, onunla birlikte olmak nefes almak gibi

Kolay. Zahmetsiz. Gerekli.

Vivian, içkilerimizi bitirip gitmeye hazırlandıktan sonra, Benim için meselenin para olmadığını biliyorsun, dedi.

Kaşlarımı sorarcasına kaldırdım.

"Bu. Bizim nişanımız." Aramızda işaret etti. Ailem hakkında ne düşündüğünü biliyorum ve tamamen haksız da değilsin. Para ve statü onlar için çok şey ifade ediyor. Benim bir Russo ile evlenmem... eh, onların gözünde bu en büyük başarı. Ama ben ailem değilim."

Yüzüğünü parmağına doladı. Beni yanlış anlama. Güzel kıyafetleri ve gösterişli tatilleri herkes kadar ben de severim ama bir milyarderle evlenmek hiçbir zaman hayattaki nihai hedefim olmadı. senden hoşlanıyorum çünküSen, paran yüzünden değil. Bazen beni kızdırsan bile, diye ekledi alayla.

Ailesinden bahsedince damarlarımdaki sıcaklık bir anda söndü, ama onun kabulüyle yeniden alevlendi.

senden hoşlanıyorum çünküSen, paran yüzünden değil.

Bir yumruk göğsümü

sıktı. "Biliyorum," dedim

sessizce.

En inanılmaz kısım buydu. Ona gerçekten inandım.

Bir zamanlar, o bir Lau'ydu.

Artık o Vivian'dı. Ayrı, farklı ve istediğimi sandığım her şeyi bana sorgulatabilen.

Kendini koruma, onu kol mesafesinde tutmamı söyledi. Kaçınılmaz bir çarpışmaya doğru gidiyorduk ve babası hakkındaki gerçek ortaya çıktığında yeni sınırlarımızın bir anlamı olmayacaktı.

Ama mesafe koymayı denemiştim ve tüm yaptığı onu daha çok istememe neden olmuştu. Gülüşü, gülümsemesi, benimle dalga geçtiğinde gözlerindeki ışıltı ve onu sinirlendirdiğimde verdiği cevaplardaki ateş. Yapmamam gerektiğini bildiğim halde hepsini istedim.

Aklım ve kalbim birbirine karşı iç savaş veriyordu ve hayatımda ilk kez kalbim galip geliyordu.

Önümüzdeki hafta Vivian ve ben yeni dinamiğimize alıştık. Odama taşındı, ben her akşam akşam yemeğİ için eve getirdim ve yüzücülerin bir fırtınadan sonra yapacağı gibi, eşit ölçüde umut ve dikkatle suları test ettik.

Geçiş beklediğim kadar zor olmadı. Yıllardır düzgün bir şekilde flört etmeye ne zamanım ne de eğilimim olmuştu ama Vivian'la birlikte olmak, uzun bir yolculuktan sonra eve dönmek kadar kolay ve doğaldı.

Yapmam gereken bir pit stop daha vardı.

Arabama yaslandım ve Heath'in omzunda bir spor çantası ve burnunu saran beyaz bir gazlı bezle Yukarı Batı Yakası'ndaki kiralık evinden çıkışını izledim. Yıpranmak için daha kötü görünüyordu, ama eğer istediğimi yapsaydım, basit bir kırık burundan daha fazla acı çekerdi.

Dante ile evlenmek istemiyorsun. Bunu ikimiz de biliyoruz. Sadece ailen yüzünden onunla birlikteisin.

Öfke damarlarımda kaynadı. Hareket etmedim ama Heath bakışlarımın sıcaklığını hissetmiş olmalı.

Başını kaldırdı ve beni görünce adımları kesildi.

Gerçek bir gülümsemeden çok dişlerimi göstermeme rağmen, göğsümü kaplayan öfkeyi geçiştirmek için gülümsedim. Ne söylediği ya da Vivian'ı nasıl köşeye sıkıştırdığı üzerinde çok fazla durursam, harika bir Cuma öğleden sonrasını cinayetle mahvederdim.

"Burnun nasıl? Şifa, umarım." Selamım, kınından çıkarılmış, soğuk ve kesecek kadar keskin bir bıçak gibi olabilir.

Heath bana ters ters baktı ama birkaç metre uzakta duracak kadar sağduyuluydu. Ekibime göre, iş toplantıları için şehirdeymiş ve o gece Kaliforniya'ya uçacaktı.

Hâlâ saldırın için dava açabilirim, dedi, vücut dili sözleri kadar cesur değildi.

Spor çantasının askısını çevreleyen parmak boğumları beyazdı ve ayakları, sanki kaçmaya hazırlanıyormuş gibi sürekli hareket ediyordu.

"Evet yapabilirsin." Arabayı ittim. Park etmek bir orospu olduğu için şehirde nadiren araba kullanırdım, ama bugünün toplantısını benimle önümde tutmak istedim. "Ama yapmayacaksın."

Yavaş ve yavaş adımlarla ona doğru yürüdüğümde Heath kaskatı kesildi. Çeyrek büyüklüğündeki gözbebeklerinin gözlerini kararttığını görecektim kadar yakınımda durdum. "Nedenini bilmek istiyor musun?" diye sordum.

Boğazı bir yutkunmayla çalıştı.

"Çünkü sen akıllı bir adamsın, Heath. Benim çatı katımda yaptığın aptalcaydı ama şirketini bugünkü konumuna getirecek kadar aklın vardı. Büyük halka arzdan önce başına bir şey gelmesini istemezsin, değil mi?"

Heath'in parmakları daha da sıkılaştı. "Beni tehdit mi ediyorsun?"

"HAYIR. sana tavsiyede bulunuyorum." Aldatıcı bir şekilde dostça elimi omzuna vurdum. "tehditkaruzak durman için seni uyarıyor olurdun

Hayatına değer veriyorsan Vivian'dan. Sesim yumuşak kaldı. Kötü. "Geçen hafta söyledim, yine söyleyeceğim. oBenimnişanlı Bir daha yanına adım atarsan, onun yönüne doğru nefes alırsan..."

Omzunu sıktığımda yüzüne acı saplandı.

"Seni, evini ve tüm şirketini yerle bir edeceğim. Anlamak?"

Kış soğuğuna rağmen sağ çizgisi boyunca boncuk boncuk ter birikmişti. Sokak sessizdi ve güçlkle nefesini yoğunlaştıran korku ve iğerlemeyi neredeyse duyabiliyordum.

"Evet," diye homurdandı.

"İyi." Onu serbest bıraktım ve geri çekildim. "Bak, seni tehdit ediyor olsaydım, bunu söyledim. Ama o noktaya gelmeyeceğiz, değil mi? Çünkü Kaliforniya'da kalacaksın, güzel halka arzını yapacaksın ve zeki bir adamın yapacağı gibi Vivian'ın numarasını kaybedeceksin.

Çenesi kasıldı.

"şimdi..." Saatime baktım. "Daha çok kalıp sohbet ederdim ama nişanlımla randevum var. Akşam yemeği ve gün batımı yelkeni. Onun favorisi."

Kaldırımında dumanlar tüten, suskun bir Heath bırakarak yürüdüm.

Christian'ı aramadan önce Beşinci Cadde'ye varana kadar bekledim. Heath karmaşasının sorumlusu oydu ve artık ortalığı temizlemesinin zamanı gelmişti.

Halka arzımı bekle, tamam mı? Düğünü erteleyin.

Kaynayan öfkem tam bir kaynama noktasına ulaştı. Eski sevgilisini hastaneye yatırarak yeni ilişkimizi mahvetmek istemediğim için daha önce Vivian'ın iyiliği için bu konuyu gizli tutmuştum ama Heath'in sadece burnu kırık bir halde çekip gitmesine izin verirsem, ben Dante Russo değildim. .

Christian telefonu açtığında, "Bahsettiğimiz halka arz," dedim. Selam vermekle uğraşmadım. "Öldür onu."

BÖLÜM 27

Vivian

Dante'yi okumak, geleceğimin bana ait olmadığını anladığımda gömdüğüm bir parçamı yeniden keşfetmek gibiydi. Aşkın ve güllerin hayalini kuran, açılmaktan korkmayan kısım birine aşık olursam diye biri ve "uygun olmayan bir eşleşme" olduğu ortaya çıktı.

Apartmandaki olaydan beri haber almadığım Heath'le çıktığımda bile içimde yaklaşan bir kıyamet duygusu vardı. Annemle babamın onu onaylamayacağını biliyordum ve bu bilgi bizi görünmez bir üçüncü tekerlek gibi takip etmişti.

Ama Dante ile yapabilirdim *Eğlence*onun şirketi endişelenmeden. O sadece aile onaylı bir eşleşme değildi, aynı zamanda kaşlarını çatma ve küstahlığı geride bıraktığımda aslında çok sevimliydi.

"Ver banabiripucu. Söz veriyorum kimseye söylemeyeceğim." Onu en iyi yavru köpek bakışlarımla kandırdım.

Bir ay sonra nihayet yeni ilişki dinamiğimize alışmıştım. Tembel sabahlar, patlayıcı geceler ve aradaki tüm sessiz, güzel sıradan anlar. Dante'yi bir düğün pastası tadımına katılmaya bile ikna etmiştim (fırıncıyı düğün için İtalya'ya uçuracaktık), ancak katkısı en iyi ihtimalle sorgulanabilirdi. Bütün pastaları severdi, hatta

Kimsenin damak tadına dokunmaya hakkı olmayan "deneysel" hindistancevizi bezesi.

İlk kez, gerçek bir nişanlı çiftin parçası olmanın nasıl bir his olduğunu anladım ve hepsi bir araya toplanmış garip, güzel ve ürkütücüydü.

Dante'nin ağzı bir sırıtışla kıvrıldı. konusunda ilerleme kaydediyorduk.*daha az kaş çatma, daha çok gülümseme*ön. Çok değil, ama biraz.

Bu noktada, alabildiğimi aldım.

Sürpriz olmasaydı, bu ikna edici bir argüman olurdu.*Sen,Canım,"çizdi.*

"Bana söylemen için bir neden daha. Onun*Benim*sürpriz. Ne zaman ve nasıl ortaya çıkacağı konusunda söz hakkım yok mu?"

"HAYIR."

Uzun süredir acı çeken bir iç çektim. "Siz kırılması zor bir cevizsiniz, Mr. Russo."

Kahkaha göğsünde gümbürdüyordu. "Oraya vardığımızda bana teşekkür edeceksin. Bu anlatılması değil gösterilmesi gereken bir sürpriz."

Bizim için planladığı gizemli bir randevuya giderken limuzindeydik. İzlediğimiz rotaya bakılırsa Yukarı Manhattan'da kalıyorduk. Ayrıca bana güzel ama rahat bir şeyler giymemi söylemişti, bu yüzden çok süslü olamazdı.

Özel bir müze sergisi miydi? Herkesin çılgına çevirdiği o ateşli yeni yer altı restoranında akşam yemeği mi?

"Şimdi söylersen, o nefret ettiğin çiçekleri misafir banyolarına koymayı bırakırım," dedim.

"HAYIR."

"Yorganı sallamayı bırakacağım." "HAYIR."

"Seninle futbol maçı izleyeceğim. Hatta bundan hoşlanıyormuş gibi yapacağım." "Cazip," dedi kuru bir sesle. "Ama hayır."

gözlerimi kısıtım.

Bu noktada sürprizle ilgili değildi. Sadece Dante'yi çıldırtabilir miyim diye görmek istedim. Çileden çıkaracak kadar iradeliydi.

Bizi sürücü koltuğundan ayıran kapalı, ses yalıtımlı bölmeye baktım. Şoförümüz Thomas önündeki yola odaklanmıştı. Trafik kaplumbağa hızıyla akıyordu; bu hızla gidersek, hedefimize 2050 yılında ulaşmış oluruz.

"Seni fikrini değiştirmeye ikna etmemin bir yolu var mı?" Dante'nin gözleri aşağı kaydığında daha yakına eğildim ve gülümsememi geri aldım.

Yeni Lilah Amiri elbisemin boyu mütevazıydı ama V yakası bol miktarda dekolte gösteriyordu.

"Şüpheliyim." Elimi göğsüne koyduğumda ve ağzının kenarına yumuşak bir öpücük kondurduğumda sesinde bir miktar ihtiyat vardı.

"Emin misin?" Elim karnından kasıklarına doğru ilerledi.

Dokunuşum altında kasları gergindi ve sertleşen ereksiyonunu sıyırdığımda boğazı esniyordu.

Sinirlerim ve beklentim midemde dalgalanıyordu.

Geçen ay boyunca neredeyse her gün sevişmiştik ama daha önce hiç yarı-aleni olarak başlamamıştım. Havasındaysa, Isabella ve hatta Sloane'un yapacağı bir şeydi. Çok daha özeldim ama Thomas'ın aynaya bakıp bizi görme olasılığı midemde garip, beklenmedik bir heyecan uyandırdı.

Artı, gerçekten sürprizin ne olduğunu bilmek istiyordum. "Vivian..." Dante'nin sesi uyarı yüklüydü. görmezden geldim.

"Bence hatalısın." Fermuarını indirirken çenesinden ve boynundan öptüm. "Sanırım..." Metalin yumuşak sesi bacaklarımın arasına düştü ve titreşti. "Seni ikna etmenin bir yolu var."

Geri çekildim ve banktan dizlerimin üzerine kaydım. Ereksiyonunu serbest bıraktığımda mideme sıcak bir ağırlık çöktü. Çok büyük ve zordu ve

zaten damlayan pre-cum ve dilimi kafamın etrafında döndürdüğümde arka koltuğu sert bir inilti doldurdu.

Aletin tabanını iki elimle kavradım ve gözlerimin sulandığı noktaya gelene kadar uzunluğunu yavaşça boğazımdan aşağı kaydırdım.

Dante'ye ilk kez oral seks yapmıyordum ama onun ne kadar iri olduğuna asla tam olarak alışamayacaktım. Ne kadar kalın ve uzun.

Onu elimden geldiğince uzağa götürmüştüm ve ağzımla yumruklarımın tepesi arasında hâlâ beş santimlik bir mesafe vardı.

Dilimi başının etrafında döndürmeden önce onun tuzlu tatlılığını tadarak inledim. Önce yumuşak, sonra sıırıslık olana kadar yalayarak, emerek ve sallayarak bir ritme kapıldıkça daha güvenli bir şekilde.

Zaten bu kadar açık olmamalıydım. Göğüs uçlarım bu kadar sert, cildim bu kadar hassas olmamalı. Pantolonunun paçasına dokunan her hafif sıyrık, yeni bir elektrik şoku göndermemelidir.

Ama öyleydin ve onlar da öyleydi ve o kadar çok his içinde boğuluyordum ki nerede olduğumuzu veya buraya nasıl geldiğimizi hatırlayamadım.

Sadece gitmek istemediğimi biliyordum.

Araba bir tümseğin üzerinden geçerken Dante'nin elleri saçlarıma battı ve istemeden onu boğazımdan daha derine itti. Fazladan inçlere uyum sağlamak için mücadele ederken boğulma seslerim ve öksürüğüm arabayı doldururken tükürdüm ama geri çekilmedim.

"*Kahretsin, Bebek.*" İnlemesi midemde aşağı kıvrıldı. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Yukarı baktım, gözlerim onu bu kadar derine çektiğim için yaşlarla bulanıktı, ama yüzüne keskin, şehvetli çizgiler çizen zevki gördüğümde içimi gurur kapladı.

Gözleri kapalıydı, boğazının güçlü, bronz sütununu ortaya çıkarmak için başı geriye doğru eğildi. Göğsü sığ nefeslerle inip kalkıyordu ve dilimi her alt tarafında gezdirdiğimde kasları esniyordu.

horoz. Parmakları saçlarımı acı ve zevkin birleştiği noktaya kadar boğdu.

Dante gibi birinin benim merhametime kalmış olmasında çok baş döndürücü bir şeyler vardı. Ya onu uçurumun kenarına getirebilir ya da sonsuza kadar orada tutabilirdim. Zevki tamamen benim ellerimdeydi ve bilgi, ağır bir ısrarla bacaklarımın arasında zonkluyordu.

Adımlarımı hızlandırdım, ellerimi ağızımla birleştirdim ve tam geleceğini düşünürken tek eliyle saçlarımı yumrukladı ve başımı geriye doğru çekti.

Beni kucağına alıp ağızını benimkine bastırduğunda itiraz seslerim kesildi. Uyarılması, yalnızca ince bir ipek tabakasıyla ayrılan çekirdeğime baskı yaptı ve ben de daha fazla sürtünme için çaresizce içgüdüsel olarak ona yaslandım.

Başka bir sert inilti omurgam boyunca titreşti.

"Sen benim ölümüm olacaksın." Dante'nin sakalları tenimi sıyrırken ağız boynumdan aşağı bir ateş hattı çizdi.

Dişlerini elbisemin askısına doladı ve ıslanmış tangamı yana itebilmek için kalçamı kaldırırken onu nazikçe aşağı çekti.

O içime girmeden ve beni tek bir itişle kabzama kadar doldurmadan önce nefesimi tutmaktan fazlasını yapacak zamanım olmadı.

Alışmak için sadece birkaç saniyem vardı, sonra kalçalarımı kavradı ve beni tekrar sert bir şekilde kendi aletine çarptı, bu sırada içime doğru ilerledi. Ayak parmaklarım kıvrılana ve içimde oluşan basınç kırılma noktasına yaklaşıp kadar tekrar tekrar, daha sert ve daha hızlı.

Ona sarıldım, başım geriye atıldı, bedenim onun ritmine ayak uydururken hissettiğim bir yığın histen başka bir şey değildi. Yukarı ve aşağı zıpladım, her aşağı vuruşta klitorisimi ona sürttüm.

"Aynen öyle," diye homurdandı Dante. Dişlerini meme uçlarımda gezdirdi, nefesi tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Sikimi iyi bir şekilde sür

kız."

Çakıllı doruğun etrafında ağzını kapatıp emdiğinde, utanç verici derecede yüksek bir inilti boğazımdan yukarı tırmandı. Kalçalarımın aşağı, bacağının üzerinden koltuğa ıslaklık fışkırdı.

"Ortalığı karıştırıyorsun, tatlım." Dikkatini diğer meme ucuma verdi ve dişleriyle çekiştirdi. "Sana temizleteyim mi, hmm? Ben seni arkadan becerirken koltuktan kendi dölünü yaladın mı?

Kirli ve ahlaksızdı ama sözleri içimde derin bir şeyi tetikledi.

Orgazmım bir saniye sonra ani bir gaddarlıkla içime çarptı, sırtımın kavislenmesine ve ağzımın sessiz bir çığlıkla açılmasına neden oldu.

Dante'nin kıkırdadığını tenimde hissettiğimde, artçı sarsıntılarının etkisiyle hala titriyordum. Burada seninle ilk tanıştığımda çok ciddi ve terbiyeli olduğunu düşünmüştüm.

Düzgün tepki veremeyecek veya beni farklı bir konuma getirdiğini fark edemeyecek kadar sersemlemiştim.

Bir dakika, kucağındaydım. Sonra, ellerim ve dizlerim yeri kaplayan kaba siyah halıya bastırarak dört ayak üzerindeydim.

Dante'nin bizi nasıl hareket ettirdiğinden emin değildim, bu yüzden koltuğumuza döndüm ve o arkamdaydı ama pek umurumda değildi.

Sonraki sözleriyle sırtımdan aşağı bir zevk ürpertisi indi.

"Bacaklarını benim için aç. Bu kadar." İtaat ettiğimde Dante'nin onayı üzerimde gürlledi. "Bakalım o güzel küçük kedi ne kadar ıslak."

Serbest kalmamın zirvesinden yeni çıkıyordum, ama horozunun ucu girişimi dürttüğünde beklenti yeniden oluştu.

Başka bir hamle yapmayınca, onu geri ittim ve ihtiyaçla sızlandım.

Sakince, "Önce pisliğini topla, Vivian," dedi.

İtiraz etmek niyetiyle ağzımı açtım. Bunun yerine dilim kendiliğinden deri koltuğa dokundu. Uyarılmamın keskinliği tat tomurcuklarımı doldurdu.

İğrenmeliydim ama içim ihtiyaçla nabız gibi atıyordu. Klitorisim o kadar şiş ve hassastı ki en ufak bir esinti beni tekrar harekete geçirebilirmiş gibi hissettim.

"İyi bir kız."

Dante'nin övgüsü, saçımı kavrayıp tekrar içime sokmadan önce, sıcak bir afrodizyak gibi üzerimden geçti.

Aklım boşaldı. Taze terler döktüm, o bana yumruk atarken parmaklarım bankta geziniyordu. Nefesimi her tuttuğumda, başka bir itme onu tekrar ciğerlerimden çıkardı. Bu his tenimi gerdi ve dünya bir ciyaklamalar, inlemeler ve etlerin ete tokatlarından oluşan bir senfoniye dönüşene kadar başımı döndürdü.

dakika. Saat. günler.

Dante uzanıp klitorisimi çimdikleyene kadar zaman giderek daha fazla kopuklaştı.

Ani zevk patlaması beni şimdiki zamana geri çekti ve yoğunluktan sırtımı eğdirdi.

Ortaya çıkan çılgılığımın yalnızca yarısı, bir el ağzımı kapatmadan önce başardı.

"Şşt," diye mırıldandı Dante. "İnsanların bu şekilde becerilmeyi ne kadar sevdiğini duymasını istemezsin, değil mi? Bir arabanın arka koltuğunda dört ayak üzerinde, sikişiyormuşsun gibi sikimin her santimini alıyorsun*yapılmış*onun için." Diğer eliyle klitorisime uzun, tembel bir vuruş daha yaptı. "Bir sosyete varisine pek yakışmıyor."

Sözlerinin edepsizliği ve içimdeki aletin acımasızca çarpmasıyla tezat oluşturan sesindeki yumuşaklık, beni çileden çıkardı.

Gecenin ikinci orgasmı üzerime çöktü, o kadar güçlü ve her şeyi tüketiyordu ki, kurtuluş çılgılığım da dahil olmak üzere diğer tüm sesleri bastırdı.

Sadece sessizlikti ve vücudumu aydınlatan sıcak, elektrikli bir zevkti, o kadar tamamen ayrıldım ki, nasıl tekrar bir araya geleceğimi bilmiyordum.

Gözlerimin arkasında yıldızlar patladı. Dante gelirken inlediğini belli belirsiz duydum ama başka bir şeye odaklanamayacak kadar yükseğe gidiyordum.

Tam bittiğini sandığım anda, başka bir dalga beni tekrar tekrar suyun altına çekti, ta ki belimin altındaki Dante'nin kolu ve benimkinin üzerinde olan bedeninin ağırlığıyla bir arada tutulan gevşek, titreyen bir karmaşa haline gelene kadar.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltti ve yavaş yavaş zirvemden aşağı doğru sürüklenirken omzumu öptü.

Dante beni bir mendille temizleyip elbisemi aşağı çekerken nefesimi düzenlemeye çalışarak öne doğru eğildim.

Konuşmuyordu ama hareketlerindeki şefkat kelimelerin anlatabileceğinden fazlasını söylüyordu.

Nefesim düzene girdiğinde beni tekrar koltuğa oturttu ve çantamı verdi.

"Buradaydı." Sesi, biraz pürüzlü olsa da, her zamanki kadifesi gibi yumuşadı.

"Ne?" Doruk sonrası sisimin arasından sözlerine anlam vermeye çalıştım.

Ağızına bir gülümseme takıldı. Ne zaman olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde kıyafetlerini çoktan düzeltmişti. Dağınık saçları ve elmacık kemiklerinin rengi dışında, son yarım saati beni becermek yerine hava durumu hakkında sohbet ederek geçirmiş gibi görünüyordu.

Buradayız, diye tekrarladı. Başparmağıyla alt dudağımı hafifçe ovuşturdu. "Rujunu düzeltmek isteyebilirsin,*Canım*. Yeni düzülmüş gibi görünsen de güzelsin, seni böyle gören her erkeği öldürmek zorunda kalarak akşamımızı mahvetmekten nefret ederim.

Yanaklarım, arabanın camındaki yansımamı yakaladığımda ve dışarıdaki belirgin beyaz binayı gördüğümde iki kat daha fazla kızardı.

Valhalla'daydık, bu da güvenlikten geçtiğimiz anlamına geliyordu...

Sıcaklık yüzümden boynuma ve göğsüme yayıldı.

Saçım darmadağınktı, rimelim ve rujum bulaşmıştı ve Dante'nin dişlerinden kalan küçük kırmızı izler ve kirli sakal cildimi karalamıştı. Bana bakan herkes tam olarak neyin peşinde olduğumu bilirdi.

Ama tüm utancıma rağmen, olanlardan pişmanlık duyacak durumda değildim.

Bu hayatımın en iyi seksiydi. Eller aşağı.

"Merak etme." Dante endişemi doğru bir şekilde değerlendirdi. Camlar filmli ve Thomas yetkili konuklar listesinde. Önden bizi göremediler."

Thomas.*Aman Tanrım*. Ya dikiz aynasına baksaydı ve... "Bölme de renkli," diye ekledi Dante.

"Sağ." Elimden geldiğince kendimi sabitlerken bakışlarını kaçırdım. Neyse ki yanımda her zaman mini bir makyaj seti taşırdım ama cildimdeki izler için yapabileceğim pek bir şey yoktu, ben de Dante'nin ceketini ödünç almaya karar verdim.

Thomas kapıyı bizim için açtığında kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bize nazik bir iyi akşamlar diledi, yüzü özenli bir ifadeyle.

Tenim yeniden alev aldı.

Bizi görmemiş veya duymamış olabilirdi ama ne yaptığımızı kesinlikle biliyordu.

Dante ve ben Valhalla'nın girişine doğru yürürken, "Tek kelime etme," diye uyardım.

"Yapmayacağım." Sesinin altından kahkahalar gizlendi. "Ama bu seni daha iyi hissettirecekse, Thomas'ın arka koltukta gördüğü ilk aksiyon değil."

Ona yandan bir bakış attım. "Limuzin seksini alışkanlık haline getir, olur mu?"

Eğlence, ağzının köşelerine çekildi. “William Haverton için çalışıyordu. Adam altmışlı yaşlarında ama şişman bir cüzdanı ve üniversiteli bir öğrencinin libidosu var. Hesabı sen yap.” Kulübün fuayesinden geçtik. “Sizi temin ederim, limuzin seksi alışkanlığım yok.”

"Ah." Boğazımı temizledim. "Anlıyorum."

Gülümsemesi dolu, karanlık ve şeytani bir şekilde çiçek açmıştı. "Kıskanç?" "Hiçbir şekilde."

Başımı dik tuttum ve onun bilmiş kıkırdamasını duymazdan geldim.

Ancak asansöre vardığımızda, ona varmadan önceki sürpriz tarihi sormayı tamamen unuttuğumu fark ettim.

Valhalla'nın en üst iki katı sonbahar galası sırasında kapalı olduğundan, Dante bana son ziyaretimde kaçırdığımız spa, kapalı bowling salonu ve ender eski oyunların dizili olduğu bir atari salonu gibi yerleri hızlıca gezdirdi.

Büyük gizemli randevunun ne olduğunu öğrenmek için bu kadar sabırsız olmasaydım bundan daha çok keyif alabilirdim.

"Arabada sürprizi göremediğin için hâlâ kızgın mısın?" diye sordu Dante, dördüncü kattaki çift kanatlı kapının önünde dururken.

"HAYIR." *Evet.*

En azından ikimiz de orgazm olduk, dedi yavaşça. "Bir kazan-kazan durumuydu."

Yüzüm sıcakken koluna vurduğumda gözlerinin kenarları bir kahkahayla kırıştı ama çocuksu gülümsemesi o kadar sevimliydi ki sinirimi kontrol edemedim.

"Dediğim gibi, anlatılandan çok görülen bir şey." Başını kapalı odaya doğru eğdi. “Bu, kulübün çok amaçlı alanı.

Üyeler bunu rezerve edebilir ve istedikleri herhangi bir şeye dönüştürebilirler. Özel bir konser salonu, eski bir porselen bebek sergisi oldu...”

Kaşlarım havaya kalktı.

“Üyelerden biri koleksiyoner. Sorma. Kapıları açtı. "Umarım bu bekleyişimizi telafi eder."

Aman Tanrım.

Keskin bir nefes aldım.

Çok amaçlı alan deyince aklıma yazı tahtaları ve endüstriyel gri halı gelmişti. Teorik olarak, Valhalla'nın bu kadar genel bir şeye ev sahipliği yapmayacağını biliyordum ama hiçbir şey beni karşımdaki manzaraya hazırlamazdı.

Odayı bir planetaryuma çevirmişti.

Hayır, bir planetaryum değil. Sanal bir galaksi.

Parlak yıldızlar, yükselen duvarlara ve tavana sıçradı ve ayaklarımızın altında döndüler. Andromeda, Perseus ve nefesimi kesen belirgin bir kum saati şekli de dahil olmak üzere takımyıldızlar “gökyüzünde” benek benekti.

Orion. Benim favorim.

Dante, "New York'ta yıldızları göremezsiniz," dedi. "Ben de sana yıldızları getirdim."

Boğazımda bir duygu yumağı oluştu. "Nasıldın..."

Bakışlarımı Orion'a kadar takip etti. Önde ve ortada parıldadı, diğerlerinden daha parlak bir şekilde parladı.

"Kız kardeşinle bir telefon görüşmesi yaptım. Bana senin favorin olduğunu söyledi. Beni odaya yönlendirdi. "Görünüşe göre, gençken Orion hakkında çeneni kapatmıyorsun. Onun sözleri."

Agnesistemekşunu söyle.

Dante'nin yüzü alışılmadık bir belirsizlik imasıyla yumuşadı. "Hoşuna gitti mi?"

Parmaklarımı onunkine kenetledim, göğsüm tarif edilemeyecek kadar gergindi. "Mükemmel."

Geçen ay yarım düzineden fazla randevuya çıkmıştık. Milkshake'lerimizin ardından helikopter turu ve Bermuda'ya bir gece kaçamağı gibi lüksten, Chelsea Market'te bir gezinti ve Comedy Cellar'da bir gösteri gibi gündelik şeylere kadar uzanıyorlardı.

Ama hiçbiri bana bu geceki kadar sert vurmamıştı.

Dante'nin beni kolayca gökevine götürebilecekken bunu ayarlama ve kız kardeşime danışma zahmetine katlanmış olması... kimsenin ulaşamayacağını sandığım bir yanıma dokunmuştu.

Omuzları gevşedi ve bir yığın battaniyenin, minderin ve bir akşam yemeğinin bizi beklediği odanın ortasına doğru yürürken sessizce cevap olarak elimi sıktı.

Dante kendine özgü bir şarap şişesini alırken ben uçuk mavi bir minder üzerine çöktüm. Oldu...

"Domaine de la Romanée Conti," diye onayladı. Dante ünlü kırmızının mantarını açtı ve iki bardağa doldurdu. "Kulübün şarap garsonunun izniyle."

Yüksek kalitesi ve sınırlı üretimi ile tanınan Domaine de la Romanée Conti veya DRC, dünyanın en pahalı şaraplarından biriydi. Ortalama bir şişenin maliyeti yirmi altı bin doları buluyor.

"Büyük silahları getiriyorum," diye dalga geçtim. "Dante Russo, beni etkilemeye mi çalışıyorsun?"

"Bağlı olmak." Bana bir bardak verdi ve küçük bir yudum almamı izledi. "Çalışıyormu?"

Dut meyvelerinin, menekşelerin ve tarçının zengin tatları, ince bir minerallik ve karmaşık bir dünyevilikle karışarak dilime hücum etti.

Dokusal. Güçlü. Zarif.

İnsanların bir şişe için büyük paraları ödemeye istekli olmalarına şaşmamalı. Şimdiye kadar tattığım en iyi şaraptı.

"Evet," dedim, bir yudumdan ve daha yeni başlamış bir geceden çoktan sarhoş olmuştum. "Oldukça iyi."

"Öyleyse evet, öyleyim." Ben saniyeler içinde geri giderken gözleri eğlenceyle dans etti. "Kırmızı oluyorsun,*Canım*"

Kırmızı şaraba aşırı derecede duyarlıyım, bu yüzden genellikle beyazlar ve güller arasında sıkışıp kaldım. Bunlar bile bir ya da iki bardaktan sonra yüzümün kıpkırmızı parlamasına neden oldu ama Demokratik Kongo Cumhuriyeti boşa harcanmayacak kadar mükemmeldi.

"Benim suçum yok," dedim utanarak. "Taninler."

"O çok sevimli." Başparmağını kızarmış yanağıma dokundurdu. Sıcaklık midemde aşağı kıvrıldı.

Huysuz, kara kara düşünen Dante son birkaç aydır üzerimde büyümüştü. Ama tatlı, oyuncu Dante? O benim kalbim için kriptonitti.

Akşam yemeğinden sonra üzerimize bir battaniye çektim ve randevunun zirvesinden yarı uykulu yarı uğultulu bir şekilde başımı Dante'nin omzuna yasladım. Bir kolunu belime doladı, ağırlığı sırtımda güçlü ve rahatlatıcıydı.

Yıldızlar, gece yarısı kadifesinin üzerindeki elmaslar gibi üstümüzde parıltıydı. Bunlar projeksiyondur, ama o kadar gerçek görünüyorlardı ki neredeyse vahşi doğada bir yerde, gökyüzünü seyrediyor ve sessizliği dinliyor olduğumuza inanacaktım.

"Ben küçükken ailelerimiz bizi kampa götürürdü." Sözcüklerin nereden geldiğini bilmiyordum ama o an için doğru hissettirdiler. "Babam araba kullanırdı, annem çok fazla atıştırmalık alırdı ve kız kardeşim ve ben yollarda elimizden geldiğince çok sayıda eyaletin plakasını tespit etmeye çalışırdık."

Böceklerden nefret ederdim ve dışarıyı çok seven biri değildim ama bu gezileri bir aile olarak yaptığımız için sevmiştim. O zamandan beri, yazları St. Tropez'e ve Noelleri St. Barth's'a yükselttik, ancak ilk aile tatillerimizin basitliğini özlemiştim.

"Geceleri, uyumamız gerekirken, Agnes'le ben çadırımızdan gizlice çıkar ve yıldızları sayardık," diye devam ettim. "Onları hayal ederdik

göksel bir alemde yaşayan ve hepsi için arka plan hikayeleri uyduran insanlardı.

"İlginç olan var mı?"

Gülümsedim. Tonlarca. Biri krallığın hükümdarını devirmek için plan yapıyordu. Bir diğeri, korkunç kocasının en güvendiği muhafızıyla ilişki yaşıyordu. Kayan yıldızlar sürgün edilmiş ve yeryüzüne atılmış insanlardı."

Dante'nin kahkahası bedenimde titreşti. "Kulağa pembe dizi gibi geliyor."

Biz çocuktuk. Aktif hayal gücümüz vardı, tamam mı? Bacağını benimkiyle dürttüm. "Bana çevrendeki şeyler hakkında hiç hikâye uydurmadığını söyleme."

Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama benim hayal gücüm seninki kadar iyi değil. Dalgın bir başparmağını kalçama sürttü. "Ailem hiç kampa gitmedi. Büyükbabam tam anlamıyla tatil yeri ya da özel mülk tipi bir insandı. Luca ve benim kültürümüzle bağlantımızı kaybetmemizi istemediği için bizi her yaz Greta ile birlikte İtalya'ya gönderirdi. Ülkenin her yerinde evlerimiz vardı. Roma, Toskana, Milano... her yıl farklı bir yeri ziyaret ettik."

"İtalya'da en sevdiğin yer neresi?"

"Villa Serafina." Ailesinin Como Gölü'ndeki mülkü. "Göl, bahçeler... on iki yaşındaki ben bunun büyüğü olduğunu düşündüm."

"Düğün nerede olacak," diye mırıldandım. "Görmek için sabırsızlanıyorum"

BT."

Önümüzdeki ay orada kalmamız planlanmıştı. tören. Sadece resimler görmüştüm ama ekrandan bile nefes kesiciydi.

"Evet." Dante'nin sesine tuhaf bir ton girdi. "Düğün nerede yapılacak."

"Mükemmel olacak. Annem başka türlü kabul etmezdi, dedim kuru bir sesle. Çiçeklerle ilgili bitmek bilmeyen telefon konuşmalarıyla beni çıldırtıyordu.

sofra takımı ve mikro yönetmemesi gereken binlerce başka ayrıntı, ama daha azını beklemiyordum. Büyük bir düğüne çıkmak için onun son fırsattıydım. "En azından babam çin desenleri konusunda da peşimi bırakmıyor. İsteddiği tarihe ulaştı. Tek umursadığı bu.

"8 Ağustos. Tahmin etmeme izin ver. İlk milyonunu kazandığı tarih."

Güldüm. "Yakın ama tam değil. En sevdiği sayı sekiz."

Dante'nin başparmağı tenimi okşamaya devam etmeden önce duraksadı. "Sekiz numara mı? Gerçekten mi?"

"Evet." esnedim Hiçbir şey beni şarap ve seks kadar uyuklu yapmazdı ve bu gece ikisinin de en iyisine sahiptim. "Çin kültüründe şanslı bir sayı çünkü zenginlikle ilişkilendiriliyor. Ailem ev ararken, özellikle adreslerinde sekiz olan yerleri aradılar. Babam böyle şeyler konusunda çok batıl inançlıdır."

"Asla tahmin edemezdim." Dante'nin ses tonu, babamdan bahsederken her zamanki gibi soğuktu.

başımı kaldırdım Yüzünden dalgın bir ifade geçti ama benim baktığımı görünce bu ifade kayboldu.

"Ailemi pek sevmiyorsun." Bunu tanışma yemeğimizde fark etmiştim ama o zamandan beri giderek daha belirgin hale geldi.

Ne zaman ailemden bahsetsem, Dante'nin suratı asılıyor ve zihinsel olarak geri çekildiğini hissedebiliyordum.

Noel için Boston'a gittiğimizde, zamanının çoğunu bakışlarla ve tek kelimelik cevaplarla iletişim kurarak geçirdi. Hayatımın en garip dört günüydü.

"Pek çok insanı sevmiyorum," dedi kaçamak bir şekilde. Ama dürüst olursak, Francis ve ben asla en iyi arkadaş olmayacağız. Farklı... hayata bakış açılarımız var."

Cevap veremedi yüzümü avuçladı ve dudaklarıma dokundu.

onun.

"Artık aile hakkında konuşmak yok," dedi. "Gece için kendimize yerimiz var ve yapmayı tercih edeceğim birkaç şey daha düşünebilirim..."

O öpücüğü derinleştirdiğinde tüm direncim erimişti. Dudaklarım aralandı ve iç çekişim onu içeri davet etti. Dilini benimkine kaydırды, tadı şarap, sıcaklık ve günah gibiydi.

Dante haklıydı. Güzel bir geceydi ve bunu aileden bahsederek karartmak için hiçbir sebep yoktu.

Süregelen bir huzursuzluk hissi ensemdе karıncalandı ama onu bir kenara ittim.

Peki ya Dante ve babam her konuda aynı fikirde değilde? Babalar ve damatları arasında bir miktar düşmanlık bekleniyordu. Bir sonraki tatil toplantısında birbirlerini yumruklayacaklar gibi değildi.

Artı, ailem farklı bir şehirde yaşıyordu. Zaten onları pek göremeyecektik.

Endişelenecek bir şeyim yoktu.

28. BÖLÜM

Dante

Vivian ve ben, ailesi bir kasırga gibi kasabaya esmeden önce, kendi başımıza mutlu bir hafta daha geçirdik. Ani, beklenmedik ve arkalarında bir yıkım yolu çizen.

Bir dakika, Vivian'la bir senfoni randevusu planlıyordum. Sonra, Le Charles'ta Francis ve Cecelia Lau'nun karşısında oturuyor, Francis'in yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi silmeme dürtüsüyle mücadele ediyordum.

Valhalla'da onunla ilgili konuşmamız onu cehennemden fırlamış bir iblis gibi çağırmıştı.

"Bu işi yapabildiğimize sevindim." Peçetesini açıp kucağına koydu. "Umarım planlarını fazla bozmayız."

"Hiç de bile." Vivian elini masanın altındaki elimin üzerine koydu ve nazikçe yumruğumu çözdü. "Sizi gördüğümüz için çok heyecanlıyız." sessiz kaldım

Ailesi o sabah habersiz gelmiş ve kaldıkları süre boyunca bizimle akşam yemeği talep etmişti. Burada sadece iki gece kaldıklarını ve yarın arkadaşlarıyla bir Broadway gösterisine biletlerinin olduğunu düşünürsek, tek seçenek bu geceydi.

"Seni Noel'den beri görmedik, o yüzden bir kontrol edelim dedik. Bakalım düğün planlaması nasıl gidiyor." Cecelia incileriyle oynadı.

"Geçen gün çiçeklerle ilgili soruma hiç cevap vermedin. Zambaklarla devam edelim mi?"

Vivian koltuğunda kıpırdandı. Her zamanki elbisesi, topuklu ayakkabıları ve kırmızı rujunun yerine ilk görüşmemizdekine benzer bir tüvit takım giymişti. Kolyesi annesinininkinin aynıydı ve düştüğüm - takdir etmeye başladığım ışıltılı canlılık, acı verici bir kibarlığa dönüşmüştü.

değildi; sadece Francis ve Cecelia odadayken ortaya çıkan, onun bir Stepford klon versiyonuydu ve bundan nefret ediyordum.

"Evet," dedi. "Zambaklar iyi."

"Harika." Cecelia'nın gözleri parladı. "Şimdi pastaya gelince..."

Neyse ki, sunucumuz o anda ortaya çıktı ve buzlanma ya da ne hakkında konuşmak istediği hakkında bir konuşmaya başlamadan önce sözünü kesti.

Francis, "Başlangıçta Altın İmparatorluk havyarı ve kaz ciğeri üzerinde ton balıklı tartar ve ana yemek için kuzu pırzolaımız olacak," dedi ve hem kendisi hem de karısı için sipariş verdi. Menüyü ona bakmadan küçümseyerek sunucuya verdi.

Vivian, "Ben tagliatelle alayım, lütfen," dedi.

Francis'in kaşları çatıldı. Burası bir İtalyan restoranı değil, Vivian. Kuzularıyla tanınırlar. Onun yerine neden onu almıyorsun?"

Kuzuyu sevmediği için, seni pislik.

Arka dişlerimi sıktım. Francis bana şantaj yapmasa bile onu hor görürdüm.

Nasıl olur da kızının o özel ete karşı nefretini bilmeden yirmi sekiz yıl geçirebilmişti? Ya da belki de umursamadı. Francis, "Le Charles rezervasyonu için bekleme listesi dört aydır," dedi. söz konusu. "Vali bile şehirdeyken masa bulmakta zorlanıyor. Burada en iyilerinden başka bir şey için bir yemeği heba etmek çok saçma."

"Ben..." Vivian duraksadı. "Haklısın. Siparişimi kuzu olarak değiştirebilir miyim, lütfen?" Sunucuya özür dileyen bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim."

"Elbette." Sunucunun kibar ifadesi değişmedi. Gösterdiği tüm tepki için hava durumunu tartışıyor olabiliriz. "Ya sizin için, Bay Russo?"

Menm kasıtlı bir hassasiyetle kapattım ve sipariş verirken gözlerimi Vivian'ın babasından ayırmadım. "Tagliatelle istiyorum."

Francis'in dudakları inceldi.

Evde olsaydık, onu doğrudan arardım ama restoranın tam ortasında oturuyorduk. Ona olay çıkarma zevkini yaşatmayacaktım.

"Kardeşin nasıl?" diye sordu. "şu anda Lohman & Sons'ta bir satış işinde çalıştığını duydum. Görünüşe göre... maaş derecesinin altında.

"O gayet iyi," dedim soğukkanlılıkla. "İster perakende ister kurumsal rolde olsun, katkı katkıdır."

"Hmm." şarabını dudaklarına götürdü. "Aynı fikirde olmadığımız konusunda anlaşmamız gerekecek."

Konudaki zararsız gibi görünen değişiklik beni yanıltmadı. Francis bana neyin tehlikede olduğunu hatırlatmaya çalışıyordu.

Kasabaya bir gösteri için geldiğini söyledi ama bu ani ziyaret dengemi bozmak için tasarlanmış bir g oyunuydu.

Düğüne sadece birkaç ay kalmıştık. O birçok şeydi ama aptal değildi. şantaj delillerini yok etmek için perde arkasında çalıştığını biliyor olmalı.

Çok uzun süre sessiz kalmıştım ve o haklı olarak gerginleşiyordu.

Vivian'la Valhalla randevum bir aydınlanmayı tetiklemişti. Tarihler ve sayılar konusunda batıl inançları olduğunu söyledi ve geçen hafta Christian'a yaptırdığım araştırma onun iddiasını destekledi.

Ev adresi, iş adresi, plakası... hepsi sekiz rakamı etrafında toplanmıştı. Kardeşimin hayatı üzerine bahse girerim onda şantaj fotoğraflarının sekiz kopyası vardı.

Christian zaten kalan üç setin izini sürüyordu. Onları bulduğunda Francis Lau için oyun bitmişti.

O gece ilk kez gülümsedim.

Yemeğin geri kalanı olaysız geçti. Sohbeti Vivian ve annesi yürüttü, ancak Cecelia onu "yanlış" makyaj gölgesi kullandığı için azarladığında ya da babası ana yemeğini yaptığı gibi tatlı seçimini de denemesinde ısrar ederek onun tatlı seçimini bozduğunda bokumu kaybetmemek için tüm irademi kullanmam gerekti. cheesecake yerine restoranın çikolatalı tartı.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum - ailesinin zorba tavrı mı yoksa Vivian'ın buna katlanma isteği mi? Onunla onlar gibi konuşmama asla izin vermezdi.

Eve döndüğümüzde, "Ne söylemek istiyorsan söyle," dedi. Küpelerini çıkardı ve şifonyerin üzerindeki altın tabağa bıraktı. "Eve giden tüm araba yolculuğu boyunca sessizce gaza bastın."

Ceketimi çıkardım ve bir sandalyenin arkasına fırlattım. "Buhar değil. Sadece son yirmi dört saat içinde kuzuya karşı ömür boyu süren küçümsemenin üstesinden nasıl geldiğini merak ediyorum.

Vivian içini çekti. "Tek öğün. Çok önemli değil. "

Mesele yemek değil, Vivian. Şiddet damarlarımda kaynadı. "Ailenin sana çocukmuşsun gibi davranmasıyla ilgili. Bu, onların yanındayken nasıl kendinizin bir karton parçasına dönüştüğünüzle ilgili." Kıyafetini işaret ettim. "Bu sen değilsin. Kuzudan nefret ediyorsun. Sen tüvit ve inci insanı değilsin. Normal bir günde o kıyafetle ölü yakalanmazsın."

"Şey, buOlumsuznormal bir gün." Sesinde bir kırgınlık seziliyordu. Bu gece gergin olan tek kişi ben değildim. "Anne ve babamın son anda ortaya çıkmasından hoşlandığımı mı sanıyorsun? Ya da benbeğenmeksöylediğim ve giydiğim her şey için eleştirilmek? Belki burada olmasalardı böyle giymeyi tercih etmezdim, belki babam ısrar etmeseydi kuzu ismarlamazdım ama bazen huzuru korumak için taviz vermek gerekir. İki gündür buradalar. Onunönemli bir şey değil"

"Bu sefer iki gün oldu, peki ya gelecekte?" diye sordum, sesim sertti. "Hayatınızın geri kalanında her tatil, her ziyaret. Seni olduğun gibi kabul etmesi gereken iki insan varken, olmadığın biri gibi davranmanın yorucu olmadığını söyle bana."

Vivian gergindi. "İnsanlar bunu her gün yapıyor. İşe gidip bir taraflarını gösteriyorlar. Arkadaşlarla dışarı çıkarlar ve başka bir taraf gösterirler. Onun*normal*."

"Evet, ama onlar senin meslektaşların ya da lanet olası arkadaşların değiller. Onlar senin ailen ve sana bok gibi davranıyorlar!" Hayal kırıklığım bir bağırıma döndü.

"Onlar benim*beveynler*!" Vivian'ın sesi benimkiyle eşleşecek şekilde yükseldi. "Mükemmel değiller ama benim çıkarlarıma yürekten sahipler. Bana ve kız kardeşime büyürken asla sahip olmadıkları türden bir hayat vermek için çok şey feda ettiler. Biz zengin olmadan önce bile, sınıf arkadaşlarımızla aynı kıyafetleri ve okul gezilerini karşılayabileceğimizden emin olmak için var gücüyle çalıştılar, böylece dışarıda kalmayalım. Yani bazı şeylerden vazgeçmem gerekirse*geçiciler* mutlu etmek için yapacağım."

"Geçici olarak, öyle mi? Bu yüzden mi baban, sosyal merdivende bir basamak yükselmen karşılığında ikinizi de sattı?"

Vivian'ın yüzü bembeyaz oldu ve pişmanlık, sert ve hızlı bir şekilde içime çarptı.

Kahretsin.

"Canlı-"

"HAYIR." Elini kaldırdı. "Söylemek istediğin tam olarak buydu, o yüzden geri alma."

Çenem sıkıştı. "Seni bir pazarlık kozu olarak görmüyorum ama dürüstçe bana annenle babanın da aynı şekilde hissettiğini söyleyebilir misin? Seni kötü hissettirmeye çalışmıyorum,*Aşkım*,ama onların saçmalıklarına katlanmak zorunda değilsin. Sen bir yetişkinsin. Güzelsin, başarılısın, zekisin ve her ikisinin de olabileceğinden üç kat daha iyisin. Kendi paran ve kariyerin var. Onlara ihtiyacın yok."

"Onlara ihtiyaç duymakla ilgili değil. Hakkında*aile*" Hayal kırıklığı Vivian'ın yüzüne çizgiler çizdi. "Biz işleri farklı yaparız, tamam mı? Büyüklerimize saygı önemlidir. Söylediklerini beğenmediğimiz için karşılık vermiyoruz."

"Evet, şey, bazen yaşlılar saçmalıyor ve onları bu konuda uyarman gerekiyor." Konuyu biraz daha açıyordum ama Vivian'ın ailesinin yanında kendi kabuğuna dönüşmesinden nefret etmiştim. Gözlerimin önünde güzel, canlı bir gülün solmasını izlemek gibiydi.

"*Senyapabilir*, "diye ateş etti. "Rus imparatorluğunun varisi olarak büyüdün. Evet, bunun sadece eğlence ve oyun olmadığını biliyorum ama yine de büyükbabanın ilgi odağıydın. Bir parça sevgi kazanmak için mükemmel olmam gerekiyordu. Notlarım, imajım,*her şey*"

"İşte benim amacım bu! yapmamalı*sin sahip olma*anne babanın sevgisini kazanmak için mükemmel olmak!"

"Bu*Benim*nokta! Evet!"

Birbirimize baktık, göğüslerimiz inip kalkıyordu, bedenlerimiz birbirine yakındı ama zihinlerimiz arasında ışık yılı vardı.

Önce Vivian göz temasını kesti. "Uzun bir gece oldu ve ben yorgunum," dedi. "Ama en azından nereden geldiğimi görmeye çalışsaydın keşke. Dünya görüşünüz evrensel değil. Bir ortak istiyorum, Dante, kendi ailemle ilişkimi halletme biçimime katılmadığı için beni azarlayacak birini değil.

Pişmanlık öfkemin kenarını köreltti. "Sevgilim..."

"Banyo yapacağım ve sonra biraz çalışacağım. Beni bekleme.

Banyo kapısı bir sesle kapandı.*tıklama*konun arkasında.

O gece çıkmaya başladığımızdan beri ilk kez diğer iyi geceler öpücüğü vermeden yattık.

BÖLÜM 29

Vivian

--

tebrikler! İlk kavganızı gerçek bir çift olarak yaptınız. Buna kadeh kaldıralım. Isabella mimozasını havaya kaldırdı, gülümsemesi tamamen içtendi.

Benim ve Sloane'un bardakları masanın üzerinde kaldı.

"Bu kutlanacak bir şey değil Isa," dedim alayla.

"Tabiki öyle. Tam bir çift deneyimi istediniz. Buna, özellikle aile yüzünden çıkan kavgalar da dahildir." Kadeh kaldırmasına katılma konusundaki isteksizliğimizden vazgeçmeden içkisini bitirdi. "Dürüst olmak gerekirse, çiftler *yapmak* kavga beni korkutuyor Kırılmaya bir tabak kadar yakınlar. Bildiğiniz bir sonraki şey, başlıklı bir Netflix belgesel dizisinin konusu olacaklar. *Aşk ve Cinayet: Yan Kapıdaki Çift.*"

Dayanamayıp güldüm. "Dinliyorsun *çok* fazla gerçek suç." Isabella, Sloane ve ben şehrin yeni ve gözde bir yerinde brunch yiyorduk. Bowery. Dante'yle kavgamın üzerinden iki gün geçmişti ve ben hâlâ bunun için yanıp tutuşuyordum.

Yanlış olduğu için değil, haklı olduğu için. Hiçbir şey gerçeğin keskin tadı kadar acıtmadı.

"Bu bir araştırma," dedi Isabella. "Bu nedenle, bu iş. Fazla mesai yaptığım için beni suçlayamazsın, değil mi? Sloane'a bak. Dünyanın en iyi yumurtaları Benedict'in önünde el değmeden oturmasına rağmen o telefonda."

“El değmemiş değil. İki lokma yedim.” Sloane yazdıklarını bitirdi ve başını kaldırdı. "Müşterilerinizden biri sosyal medyada kendileriyle ilgili bir tirad yayınladığında yemeğinizin tadını çıkarmaya çalışıyorsunuz.çokünlü eski karısı ve çevrimiçi tartışmalara girmek için..." Tekrar telefonunu kontrol etti. "Kullanıcı 59806, arabasını uçurumdan önce kimin sürmesi gerektiği hakkında."

"İnternet için kulağa uysal geliyor," dedi Isabella. "Benşaka yapmak. bir nevi. Bakın, şu anda bu konuda, zaten yaptığınızı varsaydığım, müşterinizin sosyal medya erişimini ortadan kaldırmak dışında yapabileceğiniz pek bir şey yok. İnsanlar her gün, bütün gün aptalca davranacaklar. Yemeğinizin tadını çıkarın ve onlarla sonra ilgilenin. İki saatlik dijital detoks sizi öldürmez." Sloane'un tabağını kendisine yaklaştırdı. "Ayrıca, daha sonra yapacağın tüm ateş solumaları için enerjiye ihtiyacın var."

Sloane dudaklarını büzdü. Sanırım haklısın.

“Ben her zaman haklıyım. Şimdi..." Isabella dikkatini tekrar bana çevirdi. “Bu dövüş. Bence sıcak makyaj seksi yapmadan önce bir gün daha devam etmesine izin vermelisin. Üç gün, tüm bu gerginliğin artması için yeterli bir süre ve
—”

“Bir”

"Üzgünüm! Şu anda bir seks hayatım yok, tamam mı? Senin sayende dolaylı olarak yaşıyorum." İçini çekti. "Ve tartışma anlaşmayı bozmuyor, değil mi? O biraz..."

Sağ.

Sessizlik masayı kapladı.

Yarısı yenmiş tabağıma baktım, iki mimozanın sıcaklığına rağmen tenim buz gibiydi.

Beni yanlış anlama. Ben nasıl hissettiğini biliyorum." Isabella'nın sesi yumuşadı. "Ama bence bu, düzeltilmesi zaman alacak kültürel farklılıklardan biri. Dante seni önemsiyor, yoksa bu kadar üzülmezdi. O sadece... düşüncelerini nazik bir şekilde ifade etmekte pek iyi değil.

"Biliyorum." İç çekişim günlerce süren ıstırabı taşıyordu. "Ben o

andayken ve o çok... yaniinatçı.”

Dante'nin dünyasında sözü kanundu. O her zaman haklıydı ve insanlar ona uyum sağlamak ya da onu yatıştırmak için geriye doğru eğildiler.

Ama olay buydu. Artık sadece onun dünyası değildi; en azından ev hayatımıza gelince o bizimdi. Görücü usulü evlilik ya da değil, bir koca için kaydolmuştum, bir patron için değil.

sadece emin değildimObunu biliyordu.

"O Dante Russo," dedi Sloane, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Esneklik onun ikinci adı. Şahsen, bence onu terletmelisin. Akli başına gelene kadar onu dışlayın."

"Harika. Bu yüzden gelecek yüzyılın başına kadar bekleyeceğiz," dedi Isabella. "Yaşa, ne yapSenyapmak istiyorum?"

"BEN-"

Vivian. Ne hoş bir süpriz." Pürüzsüz, kremsi bir ses konuşmamızı böldü.

Pürüzsüz gümüş bir bob ve kendisinden otuz yaş küçük birinin tenine sahip zarif, yaşlı bir kadın masamızın yanında durduğunda doğruldum.

"Buffy, seni görmek güzel," dedim şaşkınlığımı gizleyerek. O ve arkadaşları, şehir dışındaki balonlarının dışına nadiren adım attılar.

"Nasılsın?"

İsimden bahsettiğimde Isabella'nın sessiz konuşmasını anlamlı bir şekilde görmezden geldim.

Buffy.

"İyiym canım. Sorduğun için teşekkürler." Altmış beş yaşındaki grande dame, krem rengi ipek bluzu, özel dikim gri pantolonu ve Mikimoto inci damla küpeleriyle her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. "Normalde ta Bowery'ye kadar gelmem..." Ses tonu, evinden arabayla yirmi beş dakika sürmesinin Fifth Avenue'dan Brooklyn'e giden yol kadar çetin olduğunu ima ediyordu. "Ama brunch'ın burada olduğunu duydum.*ilahi*"

"Şehirdeki en iyi istakoz yumurtası Benedict." Boş bir sandalyeyi işaret ettim. "Bize katılmak ister misin?"

Kalmasını ikimiz de istemiyorduk ama bunu istemek kibarlıktı.

"Ah, ne tatlı bir teklif, ama hayır, teşekkürler," dedi Buffy. "Bunny ve ben köşedeki masayı ayırdık. Biz konuşurken bana ters ters bakıyor - sadece toplum içinde tek başına oturmaktan nefret ediyor..." Hermès çantasının tepesinden aynı derecede bakımlı oyuncak kanişini çıkaran bakımlı sarışın bir kadına azarlayıcı bir bakış attı. Restorana köpekler giremezdi ama Buffy ve arkadaşları gibi insanlar farklı kurallarla çalışırdı. "Ancak, Legacy Ball mekanı için Valhalla'yı güvence altına aldığınız için uğrayıp sizi bizzat kutlamak istedim. Oldukça vızıltı yarattı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Başka alternatifler bulmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım ama hiçbirisi işe yaramadı, bu yüzden istemeye istemeye Dante'nin Valhalla Kulübü önerisini kabul ettim. Toplantıya üye olmayanların girmesine izin vermedikleri için yönetim komitesine sunduğu sunumu bir araya getirmekte ısrar etmişim.

Onay süreci neredeyse bir ay sürdü, ancak son onayı iki hafta önce aldım.

Bir yanım böyle özel bir mekana indiğim için heyecanlanırken, diğer yanım bunun Dante'ye neye mal olacağı konusunda endişeliydi. Parasal olarak değil, kaldırıp ve karşılıklılık açısından.

"Dante'nin senin için iyi şeyler söylediğine eminim." Buffy gülümsedi. "Bir Russo ile evlenmek işe yarar, değil mi?"

Gülümsemem sertleşti. Kazı incelikliydi ama oradaydı.

Madem balo konusuna geldik, eğlence ile ilgili bir önerim var" dedi. "Corelli'nin sesini kaybetmesi ve artık performans gösteremeyecek olması çok yazık."

Ünlü opera sanatçısı, sesi düzelirken ara verdi.

Sorun, mekanı su basması kadar şiddetli değildi, ancak her gün artan yığında bir başka sorun daha vardı.

Murphy'nin olay planlama Yasası - her zaman bir şeyler ters gitti ve olay ne kadar önemliyse, o kadar *Dahayanlı*ş gitti.

"Merak etme. Bir alternatifini zaten onayladım," dedim. "Katılacak seyirciyi göz önünde bulundurarak normal ücretinin yarısına performans göstermeyi kabul eden harika bir caz şarkıcısı var."

Buffy, "Ne kadar güzel," dedi. "Ancak, onun yerine Veronica Foster'ı tutmamız gerektiğini düşünüyordum."

"Veronica Foster... şeker varisi mi?"

Buffy yumuşak bir sesle, "Müzik dünyasına geçiş yaptı," dedi. "Baloda performans sergileme fırsatını takdir edeceğinden eminim. Ben de öyle."

Keskin ifadesi kafamı karıştırdı.

Aniden Veronica'nın adının tanıdık gelmesinin diğer nedenini hatırladım. Buffy'nin vaftiz kızıydı.

"Onunla tanışmaktan ve kaseti varsa incelemekten mutluyum." Midemdeki düğümlere rağmen sesimi ölçülü tuttum. "Ancak, kadroda bir yer garanti edemem. Bildiğiniz gibi, program çok sıkı ve caz şarkıcısı için yer ayırtmayı çoktan kabul ettim."

Buffy'nin gözleri mavi buz gibi soğudu. İptal etmek zorunda kalırsan anlayacağından eminim, dedi, gülümsemesi sağlam ama daha keskindi. Daha ölümcül. "Bu önemli bir olay, Vivian. Üzerinde çok şey var."

İtibarınız ve toplumdaki yeriniz dahil.

Dile getirilmeyen tehdit masanın üzerinde bir giyotin gibi asılıydı.

Karşımdaki Isabella ve Sloane, sahneyi sırasıyla kocaman açılmış gözlerle ve buz gibi bir öfkeyle izlediler. Sloane'un bazı seçkin lakapları sakladığını görebiliyordum ama neyse ki müdahale etmedi.

Buna ihtiyacı yoktu.

Ailemin ziyareti, Dante ile tartışmam ve topla yaşadığım baş ağrıları arasında ipimin sonuna gelmiştim.

"Evet, var," dedim Buffy'ye yanıt olarak. Kibar ses tonumun altında buz tabakası vardı. "İşte bu yüzden oyuncular dahil her detayın kusursuz olması gerekiyor. Legacy Ball komitesinin başkanı olarak eminim ki

sahne mükemmellikten daha azının ideal olmayacağını anlayan. Veronica'nın mesleğine olan bağlılığına inancım tam, bu yüzden seçmeler sorun olmamalı. Kabul etmez misin?

Kalp atışım kulaklarımda çınlarken restorandan gelen sesler beyaz gürültüye dönüştü.

Diğer insanların önünde Buffy'ye hakaret ederek büyük bir risk alıyordum ama insanların beni istediklerini yapmam için manipüle etmeye çalışmasından bıkmıştım.

Balodan sonra beni kara listeye alabilirdi ama o zamana kadar, *Benim* davetiyelerde isim ve *Benim* hatta profesyonel itibar. Yeterince gizlenmemiş adam kayırmacılık adına yıllarca uğrunda çalıştığım şeyi birinin mahvetmesine izin verirsem lanetlenirim.

Buffy bana baktı.

Gerçekte, sessizlik bir dakikadan az sürdü, ancak her saniye, ilk şoku daha anlaşılmaz bir şeye dönüşene kadar bir çağ boyunca uzadı.

"Evet," dedi sonunda. Sanırım haklısın. Sesi de gözleri kadar soğuktu, ama bilmesem, içinde en ufak bir saygı belirtisi olduğunu söyledim. "Yemeğinizin geri kalanının tadını çıkarın."

Gitmek için döndü ama gitmeden önce bana son bir kez baktı. Ya Vivian? Bunun olmasını bekliyorum *en iyi* Etkinlik tarihindeki Legacy Ball."

Buffy, bir Chanel No. 5 bulutu ve buz gibi bir krallık içinde yola çıktı.

Çıkışı ciğerlerimdeki birikmiş havayı çekti. Yere yığıldım, artık hiddetten ve üzerimden geçemeyeceğini kanıtlama ihtiyacından dolayı dik durmuyordum.

"Buffy Darlington'ı azarlamak." Sloane'un yeşil gözleri nadir görülen bir hayranlıkla parladı. "Etkileyici."

"Ona azarlamadım," diye karşı çıktım. "Alternatif bir bakış açısı sundum."

"Onu azarladın," dedi Isabella. "Bir an kalp krizi geçirip senin yumurtalarına düşeceğini düşündüm. Buffy ve Benedict, yeni brunch ikilisi."

Şakasının sevimsizliği karşısında şaşkına dönmüş halde bir an birbirimize baktık, sonra kahkahalara boğulduk.

Belki alkoldendi ya da belki hepimiz aşırı çalışmaktan ve uykusuzluktan çılgına dönmüştük ama bir kez başladıktan sonra duramıyorduk. Gözlerimden yaşlar fışkırdı ve Isabella'nın omuzları o kadar sert sarsıldı ki masa sarsıldı. Sloane bile gülüyordu.

"B isimlerinden bahsetmişken," dedi Isabella, neşemiz nihayet yönetilebilir bir düzeye indikten sonra. "Yanlış mı duydum yoksa arkadaşıyla mı burada olduğunu söyledi?*tavşan*?"

"Bunny Van Houten," diye onayladım gülümseyerek. "Hollandalı denizcilik patronu Dirk Van Houten'in karısı."

Korku, Isabella'nın yüzünde kalan neşeyi sildi.

"Bu isimleri kim buluyor?" diye sordu. "Ne kadar zenginsen, adın da o kadar çirkin olacak diye bir kural var mı?"

"Onlar değilOkötü."

"Buffy ve Bunny, Viv! Buffy ve Tavşan!" Isabella başını salladı. "Güç bir kez elime geçtiğinde, B ve U harfleriyle başlayan tüm isimleri yasaklayacağım. Tanrı korusun, gruplarına bir Bubby eklemelerini."

Elimde değil. Kısa süre sonra Isabella ve Sloane'un bana katılmasıyla tekrar kahkahalara boğuldum.

Tanrım, buna ihtiyacım vardı. Buffy olayına rağmen, yiyecek, içecek ve arkadaşlarımla eğlenceli, aptalca bir sabah. Bazen, bizi devam ettiren hayattaki basit şeylerdi.

Ayrılmadan önce bir saat daha oyalandık. Zamanın çoğunu benim sorunlarımı dinleyerek geçirdikleri ve hesabı ödediğim sırada telefonum titrediği için yemeği kapatmakta ısrar ettim.

Yeni mesajı okuduğumda kalbim yerinden çıktı ama restorandan çıkarken yüz ifademi sabit tuttum.

Sloane, "Haftaya yeni bir romantik komedi çıkıyor," dedi. "İzleyelim."

Isabella ona şüpheyle baktı. "Bu sefer filmi gerçekten izleyecek misin yoksa tüm film boyunca şikayet mi edeceksin?"

Sloane güneş gözlüğünü taktı. "Şikayet etmiyorum. Filmin gerçek dünyadaki uygulamasının gerçek zamanlı eleştirisini yapıyorum."

"Bu bir romantik komedi," dedim. "Onlar değil sözde gerçekçi olmak."

Bazı insanlar kitap okuyarak veya masaj yaptırarak gevşemeyi severdi. Sloane, romantik komediler izlemeyi ve film hakkında sevmediği her şeyi ayrıntılarıyla anlatan uzun tezler yazmayı severdi.

Yine de onları izlemeye devam etti.

"Ayrılma konusunda anlaşıcağız," dedi. Gelecek perşembe işten sonra. İşe yarıyor mu?"

Yıllarca romantik komedi iç çıkarmadan sağ çıktık. Bir gece daha hayatta kalacaktık.

Film tarihini onaylayıp yollarımızı ayırdıktan sonra, Dördüncü Cadde'den Washington Square Park'a doğru yol aldım.

Nabzım, kemerin yanında duran tanıdık, uzun boylu, karanlık bir figürü görünce hızlanana kadar her adımda daha yüksek sesle gümbürdüyordu.

Park, sokak müzisyenleri, fotoğrafçılar ve NYU eşofmanları giymiş öğrencilerle doluydu ama Dante, solgun bir fonda bir cesaret kırbacı gibi göze çarpıyordu. Düz beyaz bir tişört ve kot pantolonun içinde bile varlığı yoldan geçenlerin pek de ince olmayan bakışlarını üzerine çekecek kadar güçlüydü.

Gözlerimiz sokağın karşısında birleşti. Elektrik omurgamdan aşağı çığırıldı ve son araba geçtikten sonra yürümeye başlamam fazladan bir vuruş aldı.

Ondan iki adım ötede durdum. Müziğin, kahkahaların ve araba kornalarının sesleri, sanki dışarıdan herhangi bir müdahaleyi önleyen bir güç alanı içindeymiş gibi, uzaklaştı.

Merhaba, dedim, garip bir şekilde nefesim kesilmişti.

"MERHABA." Ellerini ceplerine soktu, sert yüz hatlarına ve geniş, kaslı yapısına kıyasla bu hareketi sevecen bir şekilde çocuksuydu. Kahvaltı nasıldı?

"İyi." Bir tutam saçımı kulağımın arkasına ittim. "Günün nasıldı?" O sabah ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Teniste Dominic'i yendim. Çok sinirlendi." Dante'nin dudaklarında çarpık bir gülümseme oluştu. "İyi günler."

Boğazımdan bir kahkaha yükseldi.

Sadece iki gün olmuştu ama ben*kaçırıld*ı. Kuru mizahı, gülümsemesi, hatta kaşlarını çatması.

Onun bütünü kadar her bir parçasını özlememi sağlayabilecek tek kişi oydu; iyi, kötü, *Vesiradan*.

Gözleri ve ağzı ayıldı. Özür dilemek istedim, dedi. "Cuma gecesi için. Haklıydın. Eve gittiğimizde seni pusuya düşürmek yerine... nereden geldiğini anlamak için daha çok çalışmalıyım.

Sesinde ilk kez özür dileyen birinin sertliği vardı ama içtenliği, besleyebileceğim her türlü kinimi eritti.

"Sen de haklıydın," diye itiraf ettim. "Bunu yüksek sesle itiraf etmekten hoşlanmıyorum ama ben*ben*ailemin etrafında farklı. Keşke olmasaydım ama..." Derin bir nefes verdim. "Değiştirmek için çok geç olabilecek bazı şeyler var."

yirmi sekiz yaşındaydım. Ailem ellili yaşlarının sonunda veya altmışlı yaşlarının başındaydı. Alışkanlıklarımız ve dinamiklerimiz hangi noktada onları değiştirmeye çalışmak bir beton sütunu bükmeye benzeyecek kadar kökleşmişti?

"Değişim için asla geç değildir." Dante'nin gözleri daha da yumuşadı. Olduğu gibi mükemmelsin, Vivian. Ailen bunu göremiyorsa, bu onların kaybıdır."

Sözleri kalbimi tuttu ve sıkıştırdı.

Gözlerimin arkasında tanıdık bir karıncalanma belirdi ve tekrar konuşmadan önce gözlerimi kırıştıtarak uzaklaştırmak zorunda kaldım.

"Belki bir sonraki akşam yemeğimizde tüvit yerine ipek bir takım elbise giyerim," diye yarı şaka yaptım. "İşleri biraz renklendir."

"İpek sana daha çok yakışıyor zaten. Bir dahaki sefere sürpriz bir ziyaret için geldiklerinde onlara korkunç, oldukça bulaşıcı bir hastalığa yakalandığımızı da söyleyebiliriz.

mide böceği ve onlar gidene kadar kendimizi dairemize kilitliyoruz.”

"Hmm, beğendim." Başımı eğdim. "Ama bütün gün dairede kilitli kalarak ne yapardık?"

Bana pis bir sırıtış gönderdi. "Birkaç şey düşünebilirim."

Isı tenimi kapladı ve çiçek açan bir gülümsemeyle savaştım. "Eminim yapabilirsin. Yani," dedim konuyu değiştirerek. "Günün geri kalanı için bir planın var mı?"

"Evet." Elini benimkine kaydırđı, hareket nefes almak kadar rahat ve doğaldı. "Seninle geçiriyorum."

Midemdeki kelebekler gibi gülümsemem de serbest kaldı. Aynen böyle, yine iyiydik.

Uzun bir uzlaşma değildi ama olması da gerekmiyordu. Devam etmek her zaman büyük jestler veya ağır konuşmalar içermiyordu. Bazen en anlamlı anlar küçük anlardı; burada yumuşatıcı bir bakış, şurada basit ama içten bir özür.

"Mükemmel," dedim. Parktan çıkarken elimi tuttum. "Çünkü Whitney'de kontrol etmek için can attığım yeni bir sergi var..."

30. BÖLÜM

Vivian

— —

Üzgünüm, gitmemizi istiyorsun *Neresi?* "Kafamı sushimden kaldırdım ve Dante'ye inanmayan bir bakış attım.

"Paris." Kayıtsız bir rahatlığın resmi olarak arkasına yaslandı.

Ceketimi çıkardım, kravatımı gevşettim ve sanki her şeyi bırakıp Avrupa'ya uçmamı önermemiş gibi sakın bir ifadeyle.

Kısa süren kavgamızdan beş, barışmamızdan üç gün sonra çarşambaydı.

Ofisimde öğle yemeği yiyorduk ve mükemmel bir şekilde hoş sohbet ediyorduk ki o birdenbire Paris bombasını patlattı.

"Bugün, Cannes Film Festivali öncesinde yan kuruluş CEO'larımızdan bazılarıyla orada buluşmam gerektiğini öğrendim," dedi. "Başkan Yardımcımın yapması gerekiyordu ama karısı erken doğuma girdi. Cumartesi ayrılıyorum ve bir hafta orada kalıyorum."

Normalde, ona katılma şansına hemen atlardım. Paris en sevdiğim şehirlerden biriydi ve başka bir ziyaret için çok gecikmişim, ancak Legacy Ball'a sadece haftalar kalmışken Fransa'yı dolaşmak için her şeyi bırakamazdım.

"Yapamam," dedim isteksizce. "Top hazırlığı için burada olmam gerekiyor."

Dante kaşlarını kaldırdı. "Her şeyin hazır olduğunu sanıyordum."

Teknik olarak haklıydı. Mekan emniyete alındı, yemek servisleri yola çıktı ve oturma çizelgeleri ile eğlence son halini aldı -Veronica Foster'ın şaşırtıcı derecede yetenekli olduğu ortaya çıktı ve gecenin sonunda onu kısa bir performans için sıkıştırmıştım - ama şansım yaver gitti. Fransız topraklarına ayak bastığım anda bir şeyler ters gidebilirdi.

"Evet ama yine de. Bu, kariyerimin en büyük olayı. Son dakikada uçamam. Takımımın bana ihtiyacı var."

"Ekibin kaleyi beş gün boyunca elinde tutacak kadar yetkin görünüyor." Dante masamdaki kağıt destesine hafifçe vurdu. "Her şeyi bitirmek için geri döndüğümüzde hâlâ bir haftadan fazla zamanın olacak ve bu arada işini yapmak için fiziksel olarak New York'ta olmana gerek yok. Sabahları da meşgul olacağım, bu yüzden gündüz çalışıyoruz ve geceleri Paris'i keşfediyoruz. Kazan-kazan."

"Peki ya saat farkı?" Tartıştım. "Paris'te akşam olduğunda ekibim hâlâ çalışıyor olacak."

"Öyleyse toplantılarınızı öğleden sonraya planlayın. Burada sabah olacak, dedi Dante her zamanki gibi pratik bir tavırla. "Baharda Paris,*Canım*. Güzel çiçekler, taze kruvasanlar, Seine boyunca yürüyüşler..."

"Bilmiyorum..." Yaptığı resim ile bir şeylerin ters gideceği paranoyam arasında gidip geldim.

"Ritz'de bir süit ayırttım bile." Dante günün ikinci bombasını atmadan önce durakladı. "Ve balo için Yves Dubois teşhir salonundan bir elbise seçebilirsiniz."

Nefesim ciğerlerimde durdu. "Bu aldatmaca."

Yves Dubois, dünyanın en iyi modacılarından biriydi. Her biri benzersiz ve zarif bir şekilde el yapımı olan yılda yalnızca sekiz elbise üretti. Ayrıca yarattıklarından birini kimin giymesine izin verdiği konusunda herkesin bildiği gibi seçiciydi; Söylentiye göre, bir keresinde kendi tasarımını Oscar'a taşımak isteyen dünyaca ünlü bir film yıldızını geri çevirmişti.

"Bu bir teşvik." Dante sırttı. "Eğer gerçekten gelemiyorsan veya gelmek istemiyorsan, gelmek zorunda değilsin. Ama son birkaç aydır çok sıkı çalışıyorsun. Biraz molayı hak ettin."

"Döndürmenin güzel bir yolu. Ayrılık kaygısı taşımadığından emin misin?" dalga geçtim

"Alışkın değildim." Gözleri, soğuk bir kış gecesinde titreyen yalnız bir alev gibi benimkileri tuttu. "Ama olabileceğimi düşünmeye başlıyorum."

Sıcaklık midemi doldurdu ve cildimin yüzeyine hücum etti.

Yapmamalıyım, ama belki de hayatımı şu şekilde yaşamaktan bıktım:*meliS*.

Son kararımı bir saniyede verdim.

"Öyleyse sanırım Paris'e gidiyorum."

Sonraki iki gün boyunca takımımı elimden geldiğince hazırladım. Onlara bana ulaşabilecekleri altı farklı numara verdim ve acil durum protokolünü o kadar çok inceledim ki, Shannon beni boğmadan önce uçağa kendisi götürür sandım.

Yine de, arabaya atlayıp otelimize gidene ve pencerenin dışından vızıldayan şehri seyredene kadar yolculuk konusunda endişeliydim.

New York gibi, Paris de sev ya da nefret et tipi bir şehirdi. İkisini de sevdim. Yemek, moda, kültür... buna benzer hiçbir şey yoktu ve bir zamanlar ben gerçekten*inde*Paris, her şeyin büyüünde kaybolmak kolaydı.

İlk üç günümüz, yerleşmek ve benim durumumda, yeni çalışma programıma uyum sağlamaktan ibaretti. Sakin sabah saatlerini idari görevleri devre dışı bırakarak geçirdim ve öğleden sonra ekibim ve New York merkezli satıcılar çevrimiçiiken toplantılara katıldım. Pencerenin dışındaki şehrin çekiciliğinin dikkatimi dağıtacağını düşünmüştüm ama şaşırtıcı derecede üretkendim.

Bununla birlikte, Rue Saint-Honoré'ye hızlı bir alışveriş gezisine ve tabii ki Legacy Balosu için bir elbise seçmek ve dikmek için iki saat harcadığım Yves Dubois'nın showroom'unu ziyaret etmeye karşı koyamadım.

"O değil." Parmaklarımı nefes kesici bir allık ve gümüş boncuklu bir parça üzerinde gezdirdiğimde Yves dudaklarını büzdü. "Pembe senin için fazla yumuşak sevgilim. Daha cesur, daha cüretkar bir şeye ihtiyacın var. Bir açıklama yapacak bir şey. Parmaklarını şıklatmadan önce başını eğdi, gözleri kısıldı. "Frederic, bana Phoenix elbisesini getir."

Asistanı hızla odadan çıktı ve dakikalar sonra söz konusu parçayla birlikte geri döndü.

Sesli bir nefes aldım.

"En son eserim," dedi Yves gösterişli bir şekilde. "Elde dikmek için sekiz yüz saat, elbisenin tüm yüzeyine altın iplik patlamaları işlendi. Naçizane görüşüme göre bugüne kadarki en iyi eserim.

Yves hakkında hiçbir şey mütevazî değildi ama haklıydı. Bugüne kadarki en iyi eseri idi.

Gözlerimi ondan ayıramadım.

"Normalde yüz elli bin dolar," dedi. "Ama müstakbel Bayan Russo'nun Miras Balosunda giymesi için mi? Yüz otuz bin. Eşit."

Akıl almaz bir şeydi. "Onu alacağım."

O gece Dante, yerde alışveriş torbaları, masalar ve yatağın yarısıyla dolu bir otel süitine döndü.

Yves elbisemi doğrudan New York'a gönderecekti, bu yüzden dönüş uçuşumuzda onu mahvetmekten endişelenmeme gerek yoktu, ama bir süre gitmiş olabilirim. *biraz alışverişte aşırıya kaçmak*

"Alımlarınız için ayrı bir oda mı ayırtmalıydım?" Dante yatağın üzerindeki Dior şapka kutularına baktı.

"Yapmalıydın ama bunun için çok geç." Yeni Bulgari pırlanta kolyemi birinden bir şey almadan önce otelin kasasına kilitledim.

daha küçük çantalar. Ben de sana bir şey aldım.

Ona küçük kara kutuyu verdim ve o kutuyu açarken kalbim güm güm güm güm atarak bekledim.

Kapağı açtığında kaşları havaya kalktı.

"Dondurmalı kol düğmeleri," dedim neşeyle. "Rue de la Paix'de kişiye özel parçalar yapan bir kuyumcu tanıyorum. Oniks soya sosudur. Yakut kirazdır, vişneyle birlikte yemeseniz de bence kırmızı tasarımı birbirine bağlıyor."

Yarı şaka yarı samimi bir hediye idi. Dante'nin düzinelerce lüks kol düğmesi vardı ama ben ona daha kişisel bir şey vermek istedim.

"Onları seviyor musun?" Diye sordum.

"Ben onları seviyorum." Mevcut kol düğmelerini çıkarıp yenileriyle değiştirdi. "Teşekkür ederim,*Canım*."

Bir eliyle yüzümü avuçlayıp beni öpmeden önce sesinin sıcaklığı tenimi okşadı.

O gece yemeğe hiç çıkamadık.

Ancak diğer gecelerimiz, canımızın çektiği aktivitelerle doluydu. Shakespeare and Company'nin kitap sıralı büyüleyici köşelerinde dolaştık, saatler sonra Louvre'u keşfettik ve bir sanat evi sinemasında siyah beyaz Fransız bağımsız filmleri izliyormuş gibi yaparken, gençler gibi arkada gizlice seviştik.

Paris'i birçok kez ziyaret etmiştim ama onu Dante ile keşfetmek, onu ilk kez görmek gibiydi. Fırınlardan yayılan kokular, ayaklarımın altındaki parke taşlarının dokusu, şehrin her yerinde açan çiçeklerin gökkuşağı - sanki biri şehrin üzerine peri tozu serpmiş gibi her şey daha parlak, daha canlıydı.

Son gecemizde, Dante beni Eyfel Kulesi'nde özel bir akşam yemeğine götürdü. Anıtın üç restoranı vardı; bizimki ikinci kattaydı ve ufuk çizgisinin muhteşem manzarasını sunuyordu. Tüm alanı rezerve etmişti, bu yüzden

sadece bizdik, yedi servisli menü ve gecenin tüm ışıltılı görkemiyle ayaklarımızın dibine serilen şehir.

"Tamam, yapamayacağın bir yemek nedir?*durmak* herkesin sevdiğini?" İnce bir dilim levrek yuttum ve "Önce ben gideyim. Zeytin. Onları sevmem. İnsanlığın yüz karasıdırılar."

"Şaşırdığımı söylemek istiyorum ama sen turşuyu cips ve pudingle yiyenle aynı kişisin, yani..." Dante şarabını dudaklarına götürdü. "Yeterince söylendi."

gözlerimi kısıtım. "İki hafta önce hırsızlıktan vazgeçemediği için turşu stoğumuzu temizleyen ben değilim.*Ben* matıştırmalık."

Dramatik olma. Greta ertesi gün daha fazla turşu aldı." Kaşlarımı çattığımda güldü. "Sorunuza cevap verecek olursam, patlamış mısıra dayanamıyorum. Dokusu tuhaf ve yanmamışken bile berbat kokuyor."

"Cidden? Peki film izlerken ne yiyorsunuz?"

"Hiç bir şey. Filmler yemek yemek için değil, izlemek içindir."

ona baktım. "Bazen senin bir uzaylı olduğuna ve gerçek bir insan olmadığına ikna oluyorum."

Bir kahkaha daha sardı beni. "Hepimizin tuhaflikları var,*Canım*. En azından duşta Mariah Carey'i söylemiyorum.

Yanaklarım ısındı. "Ben bunu yaptım*bir kere*.Şarkıyı bir reklamda duydum ve aklıma takıldı, tamam mı?

"Kötü bir tuhaflik olduğunu söylemiyorum." Ağzının kenarı kıvrıldı. "Anahtarsız olsa bile sevimliydi."

"Ben ... idim*Olumsuz*Off-key," diye mırıldandım ama gülümsemesi karşısında öfkem sadece birkaç saniye sürdü.

"Cannes'a hazırlık nasıl gidiyor?" Sunucumuzun üçüncü kurs için boş tabaklarımızı ne zaman değiştirdiğini sordum. "Her şeyi zamanında yaptın mı?"

"Evet, çok şükür. Partiden sonra hangi şampanyayı servis etmemiz gerektiğini tartışmak için başka bir toplantıda oturmak zorunda kalsaydım, cinayetten tutuklanırdım," diye homurdandı.

"Eminim bir çıkış yolu bulurdun. Sen bir Russun," diye dalga geçtim.

"Evet, ama evrak işleri baş belası olurdu." "Kağıt işlerini seviyorsun. Bütün gün yaptığın şey bu.

"Bu olanların ortasında bana korkunç bir şekilde hakaret etmemişsin gibi davranacağım.sözdedün gece Paris'te romantik olmak için. Sesi yaralı geliyordu ama gözlerinde haylazlık parlıyordu.

"Bir Russo olarak doğmamış olsaydın ne olurdun hiç düşündün mü?" diye sormadan önce güldüm.

Hayatı daha ilk günden belirlenmişti. Ama kendi yolunu seçebilseydi nerede olurdu?

"Bir veya iki kere." Dante umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Cevabını asla bilmiyorum. İş, zamanımın çoğunu alıyor ve hobilerimden -boks, tenis, seyahat- hoşlansam da onları kariyer olarak eğlendirmezdim.

Kaşlarımı çattım, cevabına garip bir şekilde üzüldüm.

"Ben bir iş adamıyım, Vivian," dedi. Ben böyle olmak için doğdum. Bazı yönleri her zaman eğlenceli olmasa da işimden zevk alıyorum. Kendimi mecbur hissettiğim için hayatımın tutkusunu bir köşe ofiste çalışmak için bir kenara attığımı düşünmeyin.

Sanırım haklıydı. Atılgan, cesur, canı istediğinde çekici ama tahrik edildiğinde saldırgan olan Dante, toplantı odasını yönetmek için doğmuştu. Onu CEO'dan başka bir rolde hayal edemiyordum.

"Peki sen?" O sordu. "Etkinlik planlaması değilse, ne yapıyor olurdun?"

"Bir astronom olacağımı söylemek istiyorum ama dürüst olmak gerekirse, matematikte ve fende berbatım," diye itiraf ettim. "Bilmiyorum. sanırım ben de senin gibiyim Yaptığım şeyi yapmaktan mutluyum. Etkinlik planlaması stresli olabilir ama eğlenceli ve yaratıcıdır... ve bir fikri alıp onu hayata geçirmekten daha tatmin edici bir şey yoktur."

Dudaklarına bir gülümseme dokundu. "Yani ikimiz de bulunduğumuz yerde mutluyuz." Sözlerinin kadife ağırlığı kalbimi yerinden oynattı.

"Evet dedim. "Sanırım öyleyiz."

Hava anlamlı bir şekilde kalın ve nemli bir hal aldı. Tereddüt ettim, sonra yavaşça ekledim, "Paris'e geldiğime sevindim."

Dante'nin gözleri tenimde yanan bir kibrit gibiydi, parlak ve yakacak kadar sıcaktı. "Ben de."

Birbirimize baktık, yemeğimizi unuttuk. Bir düzine söylenmemiş kelimenin ağırlığı aramızda oturuyor ve sessizliğe yayılmakla tehdit ediyordu.

Onlar bunu yapamadan, sert bir zil sesi bakışlarımızı ayırdı ve telefonuna çevirdi.

İtalyanca alçak bir küfür savurdu. "Üzgünüm. Bunu almalıyım, dedi. "İş acil durumu."

"Sorun değil," diye onu rahatlattım. "Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Sandalyesini geriye itti ve çıkışa doğru giderken aramayı cevapladı.

Kursumu bitirdim ama dikkatim o kadar dağılmıştı ki kerevitin tadına zar zor baktım.

Paris'e geldiğim için

mutluyum. Ben de.

Dante'nin yokluğunda bile, nabzım sanki olimpik atletizmde altın için yarışıyor gibi hızlı atıyordu.

Dediğim gibi, birçok kez Paris'e gitmiştim.

Ama bu, Aşk Şehri'ne ilk kez gerçekten aşık olmamdı.

31. BÖLÜM

Dante

==

hepsini buldum.”

sakinleştim. "Emin misin?"

Neredeyse Christian'ın aramasının sesli mesaja geçmesine izin verecektim. Vivian'la Paris'teki son gecemin tadını çıkarmak istiyordum ama merakım beni yenmişti. Büyük bir güncellemesi olmadığı sürece aramaz. haklıydım

"Evet. Sekiz lokasyonun hepsinde gözümüz var,” dedi Christian. "Sadece kelimeyi söyle ve Laus'tan sonsuza kadar kurtulacaksın."

Elim telefonuma sıkıca sarıldı. Rahatlamanın içeri girmesini bekledim. Neşe, zafer, lanethaklı çıkarmaArtık aylardır hayalini kurduğum gibi Francis'i devirebileceğime göre.

Hiçbir şey gelmedi.

Bunun yerine, Christian'ın sözleri midemdeki tüm havayı çekmiş gibi midem boşaldı.

Kapı aralığında Vivian'a baktım. Restoranın girişinin dışında durdum, ne dediğimi duyamayacak kadar uzakta ama şehre bakarken yumuşak, memnun gülümsemesini görebilecek kadar yakınımda.

Göğsüme bir yanık yayıldı. Çok mutlu görünüyordu. Son dakika yolculuğuna ve yaklaşan Legacy Balosuna rağmen, Paris'te öyle bir canlanmıştı ki, bende sonsuza kadar burada kalmak istememe neden olmuştu.

Şantaj yok, Francis yok, sosyete saçmalıkları yok.

Sadece biz. Çünkü bu büyük olasılıkla birlikte son yolculuğumuzdu.

"Dante?" diye sordu Christian.

Gözlerimi Vivian'dan ayırdım. "Seni duydum." Bir migrenin başlangıcı şakaklarımın arkasından sürünerek geçti. Peki ya iş tarafı?

"Ayrıca gitmeye hazır."

"İyi." Duygu gergin boğazımı sıyırıp geçti. "Ya diğer projemiz? Başlangıçla mı?"

oyalıyordum. Francis'in tüm yedeklerini bulduğumuzu doğruladığı anda Christian'a izin vermeliydim ama bir şey kelimelerin dilime ulaşmasını engelledi.

"Heath'in şirketi bir sorunla karşılaştı." Christian'ın içini memnuniyet doldurdu. "Yazılım son zamanlarda sorunlarla boğuşuyor. Çalışanlar gergin. Yatırımcılar korkuyor. IPO suda ölü görünüyor. Çok talihsiz bir durum."

"Çok."

Christian'la benim planladığımız şeyin onu sonsuza dek uzaklaştıracağını düşündüğümüzde, ikiyüzlülüğün farkındaydım ama umurumda bile değildi. Konu ona geldiğinde asla mantıklı olmamıştım. O benim hayatım boyunca tek bencillik kıvılcımdı.

"Dürüst olmak gerekirse, o kadar kolaydı ki neredeyse sıkıcıydı." Christian esnedi. "Artık bu söz konusu olmadığına göre, Francis konusunda ne yapmamı istiyorsun?"

cevap vermedim Nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Hattın üzerindeki duraklamasının ağırlığını duydum. "Sekiz aydır bunun için çalıştığınızı size hatırlatmama izin verin," dedi. "Adam sana şantaj yaptı ve kardeşinin hayatını tehdit etti."

"Çok iyi farkındayım," diye çıkıştım.

Elimi saçlarımın arasından geçirip kafamı sıkıştıran baskıyı düşünmeye çalıştım.

Devam etmemden sonraki varsayımsal olaylar dizisi, hızlı ileri sarılmış bir film gibi zihnimin gözünün önünde oynadı.

Christian kanıtları yok eder ve Lau Jewels'ı torpile eder. Vivian, ailesinin geçim kaynaklarının alevler içinde kaldığı haberini duyar. Ona şantajla ilgili gerçeği söylüyorum. O gider...

Basınç göğsüme yayıldı.

Kahretsin. Eyfel Kulesi'nin ortasında Christian'la görüşme yaparken kalp krizi geçirseydim, bunun sonunu asla duymazdım.

"Sizin kararınız, Russo." Sesi sabırsızlaştı. "Bir sonraki hamlemiz ne?"

Söylemedi ama sesindeki uyarıyı duydum. Neden tereddüt ettiğimi tam olarak biliyordu ve bundan pek de etkilenmemişti.

gözlerimi kapattım Migrenim artan bir vahşilikle zonkluyordu.

ben ailem değilim

Adam sana şantaj yaptı ve kardeşinin hayatını tehdit etti.

Sözü söyle ve sonsuza dek Laus'tan kurtulacaksın.

Şantajdan kurtulmam gerekiyordu. Vivian'a karşı hislerim ne olursa olsun, söz konusu olan kardeşimin hayatıydı ve o fotoğrafların sızdırılması riskini alamam. Romano, Luca'nın sevgili yeğeni şöyle dursun ailesindeki herhangi bir kadına dokunduğunu öğrenirse onun derisini diri diri yüzerdi.

Şantajı yok ettiysem, Francis'ten intikam almamı hiçbir şey engelleyemezdi. Geçmişin geçmişte kalmasına izin verebilirdim ama o bunu hak etmiyordu.

"Kardeşini bir daha gördüğünde ona daha dikkatli olmasını söylemelisin." Francis'in yüzünde tuzığa düşmüş bir avla yeni karşılaşan bir yılanın gülümsemesi vardı. *"Bu fotoğrafların Romano'nun eline geçmesinden nefret ederim."*

Masamdaki dosyaya dokunmadım. Yeterince gördüm. Her siktiğimin resmini incelememe gerek yoktu.

"Her neyse, eminim meşgulsündür, o yüzden daha fazla vaktini almayacağım." Francis ayağa kalktı ve elini kravatının üzerinden düzeltti. "Söylediklerimi bir düşün. Kızımın bir evlilik, özellikle ailenizin uzun ömürlü olması için oldukça faydalı olacaktır. Gülümsemesi genişledi ve keskin ön dişlerini ortaya çıkardı. "Kabul etmez misin?"

Anı, o toplantıdaki her duyguyu didik didik etti ve midemin derinliklerine boşalttı.

Şok. İnançsızlık. lanetöfkelenmekhem kardeşime hem de davetsizce gelme cesaretini gösteren piç kurusunaBenimofis ve bana şantaj.

Hayır, Francis Lau benden herhangi bir merhameti hak etmedi.

Yemek odasına sırtımı döndüm. Kararımı verirken soğuk bir kesinlik göğsüme yerleşti.

"İndir onu."

Telefonu kapattıktan sonra yemeğe döndüm ve normal davranmak için elimden geleni yaptım. Vivian restoranda bir şey söylemedi ama otelimize döndüğümüzde bana endişeli bir bakış attı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Aradığınızdan beri sessizsiniz."

"Herşey yolunda." Ceketimi çıkardım ve bakışlarını kaçırdım. "Akşam yemeğimizi böldüğü için sinirlendim."

"Yine de güzel bir akşam yemeği idi." İcini çekti ve rüya gibi bir gülümsemeyle yatağa oturdu. "Hayatım boyunca o tatlıyı hayal edeceğim."

"Tatlı ve ben değil mi? gücendim."

Vivian gözlerini devirdi. "Her şey senin etrafında dönmüyor, Dante."

"Olması gerekiyor." Kalbim burkulurken bile burnunun buruşmasına gülümsedim.

Görünüşte, şakalaşmamız her zamanki gibi eğlenceliydi. Ama bu neşesizliğin altında, birlikte geçirdiğimiz anları sayarken sadece benim duyabildiğim bir saat tıklar tıklar tıkırdıyordu.

Ona gerçeği söylemeliyim. Şimdi değilse, o zaman New York'a indiğimizde. Er ya da geç öğrenecekti ve bunu benden duymasını istiyordum.

Ama ona şantajı anlatma ve babasıyla ilgili sahip olduğu son idealist fikirleri yerle bir etme, Christian'a yapmasına izin verdiğim şeyi itiraf etme düşüncesi... göğsümü bir bıçak gibi parçaladı.

Bunlar birlikte son anlarımızdı ve ben onları kendime saklayacak kadar bencildim.

Vivian onu sırt üstü yatırıp üzerine oturduğumda nefes nefese bir kahkaha attı, hareketlerim yeterince nazikti, daha sarsıcı bir şey yerine yumuşak bir gümbürtüyle yere indi.

Başını kaldırıp bana baktı, az önceki sahte rahatsızlığı kalbimi sızlatan bir gülümsemeye dönüştü.

"Dün gece Fransa'da." Başımı eğdim, böylece dudaklarım her kelimede onunkileri sıyırdı. "Nasıl harcamamız gerektiğini merak ediyorum..."

"Aslında uzun bir banyo yapmayı, kitap okumayı, belki de beni Jason'a benzettiğini söylediğin o yüz maskesini takmayı planlamıştım. *13'üncü Cuma^{inci}*..." diye düşündü Vivian, gözleri kahkaha ve birikmiş hararetle parlıyordu. "Ama belki senin daha iyi bir fikrin vardır."

"Olabilir." Elbisesinin fermuarını yavaşça açarken dudağına yumuşak bir öpücük kondurdum. İpeksi kumaş gevşedi ve geri kalan giysilerini çıkarabilmek için onu nazikçe kaldırdım.

Normalde bu kadar yavaş gitmek için çok sabırsız olurdum ama bu gece dokunuşumun her virajda ve düşüşte oylanmasına izin verdim. Ağzım ve ellerimle vücudunun haritasını çıkardım, sütyeninin içinden göğüslerini okşadım ve hayal kırıklığıyla sızlanana kadar iç çamaşırını santim santim santim santim dişlerimle çekerek çıkardım.

“Dante,*Lütfen*” diye nefes aldı, ona henüz zar zor dokunmama rağmen cildi zevkten kızardı.

İnlemem teninde titreşti. Bu geceyi olabildiğince uzatmak istiyordum ama ona hiçbir şeyi reddedemezdim. Bana o gözlerle bakıp o sesle yalvarırken değil.

İç çamaşırını bir kenara fırlattım ve önümde mükemmel bir manzara gördüm. "Siktir bebeğim, benim için çok ıslaksın."

Dişlerimi klitorisine nazıkçe sürttüğümde tekrar inledi. Bir, iki kez, ben hassas tomurcuğu ağzıma çekip emmeden önce bu hisse ısınmasına izin verdim.

Onu gecenin ilk orgazmına götürürken, Vivian'ın artan çığlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyordu. Onu sonsuza kadar dinleyebilirdim - yumuşak inlemeler, küçük iç çekmeler ve sızlanmalar ve dilime geldiğinde adımı söyleyiş şekli. Duyduğum en tatlı, en kirli senfoniydi.

İçine girdiğimde hâlâ yüksekte iniyordu.

Ne kadar sıkı ve ıslak olduğuna dair boğazımdan bir inilti daha yükseldi. Vücudu, okyanusun kıyıyı kucaklaması gibi benimkilere uydu - doğal olarak, zahmetsizce, mükemmel bir şekilde.

Kıpırdamadan durdum, boynuna doğru öptüm ve hareket etmeye başlamadan önce ağzını bir öpücükle yakaladım.

Yavaş, şehvetli bir ritimle ona girip çıkarken, Vivian'ın zevk iç çekişleri bedenimde titredi.

Kendini bu kadar mükemmel hissettiğinde telaşsız bir hızı sürdürmek tüm irademi aldı ama ben her saniyenin tadını çıkarmak istedim.

Ancak sonunda kontrolüm bozuldu ve adımlarımı hızlandırdım. Bana doğru yaylanıp beni daha da derinlere götürdüğünde bir laneti ısırdım.

"Daha hızlı," diye yalvardı, sesi arzuyla nefes nefeseydi. "*Lütfen.*"

Dişlerimi gıcırdattım, kaslarım serbest kalmamı engellemeinin yarattığı gerginlikle gerilmişti. Alnımdan boncuk boncuk terler akıyordu.

"*üzerimde sahip olduğun gücü bilseydin*" dedim sesim pürüzlü çıkmıştı.

Kalçasını kavramadan ve ona istediğini vermeden önce bir saniye duraksadım, tırnakları sırtımda oluklar açana kadar onu daha sert ve daha hızlı siktim.

Vivian'ın gözleri yarı kapalıydı, yanakları zevkten kızarmıştı ve inilti üstüne inilti dökülürken dudakları yarı aralanmıştı.

O kadar güzel görünüyordu ki neredeyse gerçek olduğuna inanamıyordum.

Bakışlarım yüzünde oyalandı, onu tekrar öpmeden önce her ayrıntıyı hafızama kazımaya çalıştım. Etrafıma kenetlenirken onun serbest kalma çılgınlığını yuttum.

Bir dakika daha dayandım, sonunda kontrolüm bozuldu ve kendi orgazmım sıcak, kör edici bir hızla tüm bedenimi sardı.

Şey, diye soludu Vivian, ben onun yanında yan yattıktan sonra. "Bu kesinlikle banyodan daha eğlenceliydi."

Suçluluk duygusu bilincime geri dönüp göğsümde bir delik açarken bile kıkırdadım. "Egom onay için sana teşekkür ediyor."

"Bir şey olmadığını söyle." Esnedi ve bana daha çok sokuldu, bir kolunu ve bacağına vücuduma sardı. "Dün gece mükemmeldi," diye mırıldandı. "Yapmalıyız..." Bir esneme daha. "Paris'e daha sık gelin. Bir dahaki sefere..." Üçüncü bir esneme. "Hadi gidelim..."

Uykulu sesi sessizliğe dönüştü. Nefesleri derin ve eşit bir ritme dönüşürken dudaklarımı başının üstüne bastırdım.

Uyumaya çalıştım ama göğsümdeki şiddetli ağrı beni huzursuz etti.

Onun yerine tavana baktım, nefesini saydım ve her şey alt üst olana kadar kaç tane daha kaldığımızı merak ettim.

Kanıtları yok etmesi Christian'ın bir gününü alacaktı. Francis'in yedekleme sitelerini ne kadar yakından izlediğine bağlı olarak ne olduğunu anlaması için bir veya iki. Ve işin yayından kaldırılmasının etkilerinin fark edilebilir olması için birkaç tane daha.

Gerçekçi olmak gerekirse, New York'a indiğimizde Vivian'a gerçeği söyleyebilirdim. Şüphesiz bunu yapmaya çalışacak olan babasındansa benden duymasını tercih ederim.

Olayları onu kurban gibi gösterecek şekilde çarpıtın.

Ancak...*Kahretsin*.Onun üzerine böyle bir bomba bırakamazdım. Aynı zamanda, her şey yolundaymış gibi davranamaz ve onun zaten sahip olduğundan daha fazla içeri girmesine izin veremezdim. Molamızın kaçınılmaz olduğu zamanlarda değil.

Diğer insanlar bana yakınlaşmak için yıllarını harcadılar. Vivian'ın denemek zorunda bile değildi. Birlikte geçirdiğimiz her dakika, o bilsin ya da bilmesin, savunmamda bir başka yongaydı.

Eğer babasını paçayı kurtarırsam belki elimizdekileri kurtarabilirim. Onun bir bok parçası olduğunu görse bile ailesine onları mahvettiğim için beni affetmeyecek kadar sadıktı. Ve eğer *oöyleydi*, bir mucize eseri, babasını devirmemde sorun yok, ilişkimiz sonrasında hayatta kalabilir mi? Her yıl Şükran Günü'nde Laus'un karşısına oturup kibarlık yapmayacağından eminim ve zaten beni hoş karşılayacaklarından şüpheliyim.

Onu tutamazdım ve gitmesine izin veremezdim. Henüz değil.

Gözlerimi kapattım, bu pislikten kurtulmanın en iyi yolunu bulmaya çalıştım.

Mantık bana bu gece onunla olan anlarımı çoktan çaldığımı ve daha derine düşmeden önce kendimden uzaklaşmam gerektiğini söyledi. Duygu bana mantığı sikmemi ve ona aklını kıkına sokmasını söyledi.

Kafam ya da kalbim. İçlerinden biri kazanacaktı. Hangisi olduğunu bilmiyordum.

32. BÖLÜM

Vivian

Paris'ten mutlu bir zirvede ayrıldı.
I Lezzetli yemek. Güzel kıyafetler. Harika seks. Orada bulunduğum süre boyunca çalışmıştım ama bazılarından çok bir tatil gibi gelmişti. gerçek tatillerimden

Artı, Legacy Ball planlaması şuydu: *Sonunda* sorunsuz ilerliyor, düğün hazırlıkları yolunda gidiyordu ve Dante ile ilişkim şimdiye kadarki en iyisiydi.

Hayat güzeldi.

Sinemadan çıkarken Sloane, "Korkunçtu," dedi. "Uçak sahnesinde ne vardı? *Ve Aşk itirafı*. Biri beni Venüs gezegeniyle karşılaştırırsa kusarım, özellikle de beni sadece üç hafta tanıdıktan sonra. Bir insan nasıl olur da üç haftada aşık olabilir?"

Isabella ve ben eğlenerek bakıştık. Paris gezim nedeniyle film gecemizi ertelemek zorunda kalmıştık ama sonunda Sloane'un peşimize düştüğü romantik komediyi izlemiştik.

Beklendiği gibi, bundan nefret ediyordu.

"Kurguda zaman farklı işler," dedim. "Bu filmleri izlemeyi her an bırakabileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Onları izlemekten nefret ediyorum, Vivian.

Bu tedavi edici. "Mmhmm."

Tekrar Isabella ile göz göze geldim ve Sloane gülümsememizi göremesin diye ikimiz de arkamızı döndük.

"Her neyse, eve gidip Balığı üzerimde ölmeden önce beslemeliyim." Sloane'a göre bu iş, metro tünellerini diş fırçasıyla temizlemekle eşdeğerti. "Ölü bir hayvanla uğraşmak zorunda kalmadan tabağında yeterince şey var."

Dairesinin önceki kiracısının geride bıraktığı japon balığını tutmuştu ama hayatındaki varlığı "geçici" olduğu için ona uygun bir isim vermeyi reddetti.

Bir yıldan fazla olmuştu.

Isabella ve ben bundan bahsetmemek gerektiğini biliyorduk, bu yüzden ona iyi geceler diledik ve yollarımızı ayırdık.

Eve dönerken Dante'nin en sevdiği Tayland restoranına uğradım. Greta İtalya'da yıllık iznindeydi, bu yüzden önümüzdeki birkaç hafta yiyecek açısından kendi başımızaydık.

"Dante evde mi?" Çatı katına döndüğümde Edward'a sordum. "Evet hanımefendi. Ofisinde."

"Harika. Teşekkür ederim." Eve ilk taşındığımda Edward'ın bana isimle hitap etmesini sağlamaya çalıştım ama iki ay sonra pes ettim.

Dante'nin ofisinin kapısını çaldım ve içeri girmeden önce "Gir" demesini bekledim.

Masasının arkasına oturdu, monitöründeki bir şeye bakarken kaşlarını çatı. Hâlâ ofis takımını giydiği için eve yeni gelmiş olmalıydı.

"Hey." Yemeği masaya koydum ve yanağından öptüm. "Mesai saatlerinden sonra. Rahatlanan gerekiyordu."

"Asya'da mesai saatleri dışında değil." Masasından geriye doğru itti ve şakağını ovuşturdu. Masanın üzerindeki paket servis çantasına baktı. "Bu ne?"

"Akşam yemeği." Çeşitli plastik kapları, peçeteleri ve mutfak eşyalarını aldım. "Doğu 78'deki o çok sevdiğin Tayland yerinden."^{inci}. emin değildim

Havandaydın, ben de köri pufları, fesleğenli tavada kızartma aldım. *Ve...*" Son kabı gösterişli bir şekilde açtım. "İmzalı ördek salatası."

Dante o ördek salatasına bayılırdı. Bir keresinde, yazı işleri müdürüyle yaptığı bir aramayı geri çevirdi. *Hayatın yolusadece* sıcakken yiyebilsin diye.

Ona baktı, ifadesi anlaşılmazdı.

"Teşekkür ederim ama aç değilim." Bilgisayarına döndü. "Bunu gerçekten bir saat içinde halletmem gerekiyor. Çıkarken kapıyı kapatabilir misin?"

Sert ses tonu karşısında gülümsemem eridi.

İki gün önce New York'a döndüğümüzden beri biraz mesafeli davranıyordu ama bu gece ilk defa bu kadar bariz bir şekilde kayıtsızdı.

"Tamam aşkım." Sesimi iyimser tutmaya çalıştım. "Ama yine de yemelisin. Daha sonra acıkırsın diye bunu buraya bırakacağım." Durdum, sonra ekledim, "İşler nasıl gidiyor? Genel olarak, demek istiyorum.

Çeşitli tedarik zinciri sorunları ve Russo Group'un sponsoru olduğu yaklaşan Cannes Film Festivali nedeniyle çok stres altındaydı. Biraz çabuk sinirlendiği için onu suçlayamazdım.

"İyi." Ekrandan gözünü ayırmadı.

Gerginlik, kasılmış omuzlarını kaplıyor ve yüz hatlarını gölgeliyordu. Paris'teki alaycı, şakacı Dante'den tamamen farklı birine benziyordu.

"Eğer bir sorun varsa benimle konuşabilirsin," dedim yumuşak bir sesle. "Doğru olduğunu biliyorsun?"

Dante'nin gırtlığı sert bir yutkunmayla çalıştı.

Sessizlik herhangi bir kırılma belirtisi göstermeden uzayınca, akşam yemeğinden kendi payıma düşeni aldım ve yemek odasında tek başıma yedim.

Yemek lezzetli kokuyordu ama yuttuğum zaman tadı karton gibiydi.

Dante'nin kara kara kara kara düşünmesi sonraki hafta düzelmedi.

Belki de işti. Belki de başka bir şeydi. Her ne ise, onu saçımı yolmak istememe neden olan soğuk, kapalı versiyonuna dönüştürdü.

Paris'ten önce ve sonra tavrındaki değişiklik o kadar sarsıcıydı ki, bir zaman portalına girmiş ve nişanımızın ilk günlerinde mahsur kalmış gibi hissettim.

Öğle yemeği için beni ziyaret etmedi, akşam yemeği sırasında her zaman "meşguldü" ve ben uyuduktan çok sonraya kadar yatağa gelmedi. Uyandığımda çoktan gitmişti. Seks yaptığımızdan neredeyse daha az konuştuk ki bu asla olmadı.

Anlamaya çalıştım çünkü herkesin karanlık dönemleri oldu ama ertesi Perşembe geldiğinde sabrım kırmızı bölgeye gelmişti.

O akşam işten eve döndüğümde Dante'yi mutfakta Greta ile birlikte bulduğumda bardağı taşıran son damla geldi. Napoli'deki ya da İtalyanca'daki adıyla Napoli'deki ailesini ziyaretinden yeni dönmüştü. Ancak, yine işinin başındaydı - mermer ada ve tezgâhlar çeşitli otların, sosların, balıkların ve etlerin ağırlığı altında inliyordu.

Koku beni fuayeden çağırdı ama odaya girdiğimde hem o hem de Dante sustu.

Greta, "İyi akşamlar, Bayan Lau," dedi. Yalnızken bana Vivian derdi ama diğer insanların yanında ben hep Bayan Lau'yum.

"İyi akşamlar." Ziyafete uygun hazırlığı taradım. "Benim bilmediğim bir parti mi veriyoruz? Bu iki kişi için çok fazla yiyecek gibi görünüyor.

"Öyle," dedi kısa bir sessizliğin ardından. Kaşlarını çattı ve kendini yiyeceklerle meşgul etmeden önce taş suratlı Dante'ye bir göz attı.

Kalbim hızlandı. "AreParti mi veriyoruz?"

"Elbette hayır," dedi Dante, Greta sessiz kalınca. Bana rahatlama fırsatı vermeden ekledi, "Christian ve kız arkadaşı

bu akşam yemeğe geliyor Birkaç günlüğüne kasabadalar.” “*Bu akşam?*”

Saate baktım. "Akşam yemeği üç saatten az kaldı!" "Bu yüzden eve erken geldim."

Nefes almak. Bağırma. Domates kasesini kafasına atmayın.

"Misafir beklediğimizi mi söyleyecektin yoksa bunun bir sürpriz mi olması gerekiyordu?" Parmaklarım çantamın askısını boğdu. "Yoksa yemeğe davetli değil miyim?"

Greta daha hızlı doğradı, gözleri sıkıca sarımsağa sabitlendi. "Gülünç olma," dedi Dante.

Saçma?*Saçma?*

Sabırım ikiye bölündü.

Sempatik olmak için elimden geleni yapmışım ama bana aynı evi paylaşmak zorunda olduğu bir yabancı gibi davranmasından bıkmışım. Paris'in büyüünden ve son birkaç ayda kaydettiğimiz ilerlemeden sonra, ilişkimiz birdenbire geçen yılın yazındaki haline geriledi.

O zaman anlaşılırdı.

Şimdi, paylaştığımız onca şeyden sonra mı? Kabul edilemezdi.

"Hangi kısım saçma?" talep ettim. “Nişanlımdan misafirimiz geldiğinde bana haber verme nezaketini gösterdiğim kısım**bizimev?** Ya da bir hafta içinde o kadar uzaklaştığımız kısım ki, beni şaşırtmazsın.*yaptı*beni dışla? Bilmek isterim, çünkü burada mantıksız olan ben değilim!"

Greta kocaman açılmış gözlerle bana bakarken bıçağı kesme tahtasının üzerinde havada asılı duruyordu.

Taşındığımdan beri onun yanında ilk kez sesimi yükseltmişim ve şimdiye kadar sadece dördüncü kez sesimi yükseltmişim. İlki, kız kardeşimin lisede en sevdiğim imzalı kitaplardan birini "ödünç alıp" kaybetmesiydi. İkincisi, ailemin beni Heath'ten ayrılmaya zorlamasıydı ve üçüncüsü, Dante'nin Heath'i apartman dairesinde bulduğu geceydi.

Dante'nin derisi elmacık kemiklerinin üzerinde gergindi.

Gerginlik o kadar boğucuydu ki kendi başına bir can aldı, ciğerlerime tırmandı ve tenime battı. Klimalı oda, öğle vakti çölün ortasındaymışız gibi parlıyordu.

Greta, "Yakında bir market teslimatı beklediğimi hatırladım," dedi. "Nerede olduklarına bir bakayım."

Bıçağını düşürdü ve altın için yarışan bir Olimposludan daha hızlı fırladı.

Normalde olay çıkarmaktan utanırdım ama umursamayacak kadar heyecanlıydım.

Dante, "Bu bir akşam yemeği," diye homurdandı. Christian düne kadar bana şehirde olacağını söylememişti. Hiç yoktan büyük bir şey yapıyorsun.

"O halde dün geleceğini bana söyleyebilirdin!" Burnumdan daha fazla oksijen geçirmeden önce sesim tekrar yükseldi. "Konu yemek değil, Dante. Bu senin hakkındaretnormal bir insan gibi iletişim kurmak için. Bunu geçtiğimizi sanıyordum." Duygu boğazımı tıkadı. "Bunu yapmayacağımıza söz vermiştik. Yabancılar gibi davran. İşler zorlaştığında kapatın. Ortak olmamız gerekiyordu.

Dante elini yüzünü ovuşturdu. Düştüğünde, gözlerindeki çatışmayı bir an için gördüm - savaştaki pişmanlık ve suçluluk, hüsrana ve ciğerlerimde nefesimi donduran başka bir şey.

"Bilmemenin daha iyi olduğu bazı şeyler var,*Canım*" Başlangıçta küçümsediğim ve sevmeye başladığım sevgi, erimeden önce cildime zar zor dokundu. Şiddetli bir fırtınadaki dalgaların çalkalanması gibi yumuşak ama sert.

Yüzü tekrar kapanmadan önce hüzünlü notalar fazladan bir vuruş için oyalandı.

"Akşam yemeğinde görüşürüz."

Beni midemde bir çukurla ve ilişkimizin bir şekilde temelden değiştiğine dair sarsılmaz bir hisle bırakarak çekip gitti.

33. BÖLÜM

Vivian

DAnte ve ben akşam yemeği sırasında zar zor konuştuk. Bununla birlikte, bakmadığı zaman balığını sebzelerinin içine ittim ve mutlak dehşet dolu bakışından memnun kaldım. yemeğinin değdiğini gördü.

Davranışına küçük bir misilleme eyleminin yanı sıra, dikkatimi Christian ve kız arkadaşı Stella'ya odakladım. Christian her zamanki gibi çok çekiciydi ama ondaki bir şey beni huzursuz etti. Bana mkemmел bir şekilde dikilmiş koyun postu giymiş bir kurdu hatırlattı.

Stella ise biraz utangaç olsa da sıcak ve arkadaş canlısıydı. Akşam yemeğinin çoğunu seyahat, astroloji ve tesadüfen bir Russo Group markası olan moda markası Delamonte ile yeni elçiliğini tartışarak geçirdik.

Son dakika akşam yemeği misafirlerinin gittiği kadarıyla, çok daha kötü olabilir. Tatlıdan sonra Stella'yı çatı katına gezdirirken Dante ve Christian iş hakkında konuştu. Dante ile aramda saatlerce süren gerginlikten sonra nefesimi tutmak için bir bahaneydi ama Stella'nın arkadaşlığından gerçekten keyif aldım.

Başını galerideki resimlerden birine doğru eğdiğinde, "Sorma," dedim. İğrenç parça, herkesin arasında acıyan bir başparmak gibi göze çarpıyordu.

Picassolar ve Rembrandtlar. "Dante'nin bunu neden aldığını bilmiyorum. Genellikle daha seçici bir zevki vardır.

Yemek odasına geri dönerken Stella, "Çok para ediyor olmalı," dedi.

"Görünüşe göre. Kanıt fiyatı her zaman kalitenin göstergesi değildir," dedim kuru bir sesle.

Ayak seslerimiz mermer zeminde yankılandı ama ofis kapısından içeri süzülen Dante'nin tanıdık sesini duyduğumda adımlarım yavaşladı. Yemek odasından taşındıklarını fark etmemiştim.

"...Magda'yı sonsuza kadar tutamam," dedi. "Vivian ve Heath'le yaptığın gösteriden sonra onu çöpe atmadığıma sevinmelisin."

Benim ve Heath'in adlarının beklenmedik şekilde geçmesi boğazımı kuruttu.

Ne gösterisi? Burnunu kontrol ettiğim (egosundan daha az berelenmiş) ve ona artık iletişim kurmamamız gerektiğini söylediğim garip bir telefon görüşmesi dışında, Heath eve geldiğinden beri onunla konuşmamıştım.

Ayrıca Christian'ın ikimizden biriyle neden ilgileneceğini de hayal edemiyordum. Heath'i nereden tanıyordu? Siber dünyada büyüktü ve Heath bir teknoloji girişimine sahipti, ancak bu bağlantı en iyi ihtimalle zayıf görünüyordu.

Christian, "Bu lanet olası bir tablo, vahşi bir hayvan değil," dedi. "Vivian'a gelince, aylar geçti ve iyi gitti. Bırak gitsin. Hala sinirliysen beni yemeğe çağırmamalıydın."

"Mutlu şeyler *olıy* *çalıştı* Vivian'la." Dante'nin ses tonu bir volkanın içini buz tutabilirdi. Boğazımdaki ani çölü ıslatmaya çalışarak yutkundum. İşe yaramadı. "Eğer-"

Artık öksürüğümü kontrol edemiyordum. Ses benden dışarı döküldü ve cümlesini kısa kesti.

İki saniye sonra kapı açıldı ve iki şaşırmış ve hiç de memnun olmayan yüz ortaya çıktı.

Beni gördüğünde Dante'nin elmacık kemiklerinde hafif bir kırmızılık belirdi. "Görüyorum ki turu erken bitirmişsin."

"Üzgünüm." Stella utanmış görünerek konuştu. "Yemek odasına gidiyorduk ve duyduk..." Sustu, yaptığımız açıkça bu olmasına rağmen kulak misafiri olduğumuzu kabul etmek istemiyordu.

Hemen müdahale edip onu kurtarmalıyım ama Christian ve Stella akşam yemeği için bize teşekkür edip hemen izinlerini alırken tek yapabildiğim zorla gülümsemek oldu.

"Hangi Heath gösterisinden bahsediyordu?" Ayrılmalarının ardından gelen sessizlikte sesimi buldum.

Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Dante'nin kesik sesi yanaklarının koyulaşan kırmızılığına uymuyordu. "Her zamanki gibi tam bir pislikti."

"Benden ve eski erkek arkadaşımın ismen bahsettiğini düşünürsek, sanırım *Yapmak* bunun için endişelenmen gerek." kollarımı kavuşturdum "Sormaktan vazgeçmeyeceğim, o yüzden bana şimdi söyleyen iyi olur."

Daha fazla sessizlik.

Heath'e mesajı gönderen Christian'dı, dedi sonunda. "Sözde senden gelen."

Midem boşaldı ve buz gibi bir şok hızla boşluğu doldurdu. "Neden bunu yapsın ki?"

"Sana söyledim. Çünkü o bir pislik." Kısa bir duraklama, ardından isteksizce, "Onu kışkırtmış olabilirim ama o kolayca kışkırtıyor."

"Bu yüzden eve erken geldin," diye fark ettim.

CEO olarak geçirdiğim onca yıl boyunca, bir iş gezisini yalnızca iki kez yarıda kestim Vivian ve bunların ikisi de senin yüzündendi.

O sırada söylediklerinin ayrıntılarını gözden kaçırmıştım çünkü diğer her şey dikkatimi dağıtmıştı ama sözleri birdenbire mantıklı geldi.

"Bana neden daha önce söylemedin?" Akşam yemeğinde çok yediğime pişman oldum. Midem bulanmaya başlamıştı. "Mesajı nasıl aldığını bilmediğimi söylediğimde bile hiçbir şey söylemedin."

"Önemsizdi."

"Buna sen karar veremedin!" Ciğerlerime derin bir nefes verdim. "Christian'a ne yaptığını bilmiyorum ama ben *yapma* Hangi oyunda oynuyorsanız oynayın piyon olarak kullanılmanıza minnettarım."

Ailemle yeterince piyon gibi hissettim. Ben de Dante ile böyle hissetmek istemedim ya da hissetmeye ihtiyacım yoktu.

Dante, "Bu bir oyun değil," diye homurdandı. Christian sinirlendi ve aptalca bir şey yaptı. Neyi başardığını söylesem? Zaten olan bir şey için üzülürdün.

"Aslında sorunun ne olduğunu bilmiyorsun, *dır-dır* sorun." Döndüm, artık tartışamayacak kadar yorgundum. "Bir yetişkin gibi konuşmaya hazır olduğunda beni bul."

İlişkiler bir alışverişi ve şu anda vermekten yorulmuştum.

Ertesi sabah Central Park'ta kafamı toparlamak için erkenden uyandım. Kırk beş dakikalık amaçsızca dolaştıktan sonra, dün geceki öfke közleri midemde hâlâ titriyordu, bu yüzden ne zaman içimi dökmem gerekse hep yaptığım şeyi yaptım: kız kardeşimi aradım.

O da bizim ebeveynlerimizle büyümüştü ve tüm görücü usulü evlilik sürecinden geçmişti. Biri beni anladiysa, o anladı.

"Hiç Gunnar'ı öldürmek istedin mi?" Dante ile nişanlandığımdan beri kaç kez cinayeti düşündüğüm ürkütücüydü. Belki de evli ya da neredeyse evli olmanın bir tuhaflığıydı.

Agnes güldü. "Çoğu durumda, genellikle geç kaldığımız halde çoraplarını almayı veya yön sormayı reddettiğinde. Ama kan için midem yok, bu yüzden o güvende. Şimdilik."

bir kahkaha patlattım. "Keşke benim sorunlarım yerdeki çorap kadar basit olsaydı."

Ah ah. Sen ve Dante kavga mı ettiniz?

"Evet ve hayır." Paris'ten sonra tuhaf tavır değişikliğinden başlayıp dün geceki metinle ilgili ifşayla bitene kadar olanları kısaca özetledim.

Şimdiye kadar ne kadar konuşmadan gittiğimizi fark etmemiştim. Agnes ve ben her hafta birbirimizi arardık ama artık programlarımız ve onun Avrupa'da yaşaması nedeniyle bu daha zordu.

"Vay canına," dedi Agnes ben bitirdikten sonra. "...ilginç bir kaç hafta geçirdin."

"Bana anlat." Deri Chloé ayakkabımın burnunu yerdeki bir çatlak boyunca düz bir şekilde gezdirdim. Annem ayakkabımı sürttüğüm için bana bağırırdı ama burada olmadığı için ne söyleyeceği umurumda değildi.

"Geriye gidiyoruz gibi hissediyorum," dedim. "Çok iyi gidiyorduk. Açıyordu, iletişim kuruyordu... ve şimdi başa dönüyoruz. O sessiz ve içine kapanık ve ben *hüsrana uğramış*. Bunu hayatımın geri kalanında yapamam, Aggie. Ben... Aman Tanrım. Netflix belgeselindeki çift olacağız," diye fark ettim dehşet içinde. "*Aşk ve Cinayet: Yan Kapıdaki Çift*"

"Ne?"

"Boş ver."

"Tamam, işte düşündüğüm şey. sen *Olumsuz* başa dön," dedi. "İlk nişanlandığın zamanı hatırlıyor musun? Birbirinize dayanamadınız. Son zamanlarda birkaç adım geri atmış olsanız bile, o zamandan bu yana çok yol kat ettiniz."

iç çektim "Her zaman haklı olmandan nefret ediyorum."

"İşte bu yüzden ben ablayım," diye alay etti. Bak, Gunnar ve ben de tanıştığımızda birbirimizin büyük hayranı değildik. Geldiğimde nişan sırasında bir nokta vardı. *Bu* her şeyi iptal etmeye yakın.

Ayağım kıpırdanmayı bıraktı. "Gerçekten mi? Ama siz ikiniz çok aşıksınız."

“Şu anda öyleyiz ama bizi ilk görüşte vuran bir aşk değildi. Veya ikinci veya üçüncü. Bunun için çalışmamız gerekiyordu,” dedi Agnes. "Ay Yeni Yılı için annemi ve babamı ziyarete gitmemizden iki gün önce - annemin yapışkan pirinç toplarının yeterince yapışkan olmadığı konusunda çıldırdığını hatırlıyor musun? - bir yürüyüş sırasında kaybolduk ve çok eğlendik.*büyük*kavga. Yüzüğümü dağın yamacına atmaya ve Gunnar'ı peşinden itmeye hazırdım. Ama ilişkimiz gibi hayatta kaldık.”

Arka planda bir köpek havladı ve Agnes devam etmeden önce onun susmasını bekledi, "Hiç kimse mükemmel değildir. Bazen ortaklarımız bizi çıldırtan şeyler yapar. Gunnar'ın katlanamadığı alışkanlıklarım olduğunu biliyorum. Ancak bunu başaran ve başaramayan çiftler arasındaki fark bir, anlaşmayı bozanların ne olduğunu anlamak ve iki, sorunlardan kurtulmaya istekli olmak.*değil*sözünde durmayan."

"Bir ilişki danışmanı olmalısın," dedim. "Yeteneğin mücevher pazarlamasında boşa gidiyor."

O güldü. "Aklımda tutacağım. Sadece babama söyleme, yoksa yapacak *Sen*Pazarlama Direktörü rolünü üstlenin.”

Beklenti karşısında burnumu
kırıştırdım.

"Düğünü gerçekten iptal eder miydin?" Agnes her zaman ikimizin "daha iyi" kızı olmuştu. Daha uzlaşmacı, daha az alaycı. Ara sıra ince bir kazıya karşı koyamadım, ama o evde her zaman kibardı. “Annem ve babam yapardı...”

"Muhtemelen beni reddetti," diye bitirdi. "Biliyorum. Ama onları ne kadar mutlu etmek istesem de, hayatımın geri kalanında sevmediğim birine kendimi bağlayamazdım. Artık büyüdüğüm için fark ettiğim şeylerden biri de bu, Vivi. Hayatını başkalarını memnun etmeye çalışarak yaşayamazsın. Nazik ve saygılı olabilirsin ve taviz verebilirsin, ama iş ona geldiğinde? Bu senin hayatın. Onu boşa harcama.”

Duygu boğazımda düğümlendi.

Üzgün ya da üzgün değildim ama Agnes'in sözleri bende bir yere çarptı ve gözlerimden yaşlar geldi.

"Ama senin için her şey yolunda gitti," dedim.

Kız kardeşim ve kocası Gunnar, rustik evlilik mutluluğunun somut örneği idi. Parlamento işlemleri için Athenberg'de olmadığı zamanlarda, yerel çiftçi pazarında alışveriş yaparak ve birlikte yemek pişirerek vakit geçirdiler. Eldorra'daki kırsal malikaneleri, iki at, üç köpek ve rastgele bir koyunla tamamlanmış bir peri masalından fırlamış gibi görünüyordu.

Annemiz, hayvanların her yerde tüy dökmesinden nefret ettiği için her ziyaretinde orada kalmayı reddetti. Bence bu sadece Agnes'i daha fazla evcil hayvan edinmeye teşvik etti.

"Evet. Çok şanslıyım." Agnes'in sesi yumuşadı. "Dediğim gibi, zaman ve çaba gerektirdi, ama biz anladık. Bence sen ve Dante de yapabilirsiniz. Artık Doğu Yakası sosyete çevrelerinde yerleşik olmayabilirim ama onun itibarının gayet iyi farkındayım. Sana karşı derin hisleri olmasaydı, sana olduğu gibi açılmazdı. Soru şu ki, ona karşı aynı hislere sahip misin?"

Gölün karşısında, uzakta parıltıyan binalara baktım. Central Park'taki en sevdiğim yerlerden biri olan Gapstow Köprüsü'nün en ucunda durdum. Kalabalık yavaş yavaş gelmeye başlıyordu ama arka planda kuşların cıvıltılarını hâlâ duyabiliyordum.

Dante oradaydı. Yemek yemek, duş almak ve üzerimde yaratmaması gereken normal günlük şeyler yapmak. Ama ona ne kadar kızgın ve içine kapanık olsam da, onun var olduğunu bilmek beni biraz daha az yalnız hissettiriyordu.

"Evet," dedim sessizce. "Evet."

"Ben de o kadarını düşündüm." Agnes'in sesindeki gülümsemeyi duydum. "Hala nefes almaya ihtiyacın var mı yoksa daha iyi hissediyor musun?"

"Şimdilik iyiyim. Beni hapisten uzak tuttuğun için teşekkürler," dedim gülerek.

"Ablalar ne işe yarar?" Köpeğin tekrar havladığını duydum, ardından Gunnar'ın kısık mırıltısı geldi. "Gitmek zorundayım. Bu akşam Queen Bridget'in Bahar Balosu için Athenberg'e uçuyoruz ve ben bavullarımı toplamayı bitirmedim. Ama ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı? Ve fırsatın olduğunda, babamı kontrol et.

Kafamın içinde tehlike çanları çaldı. "Neden neyin var? O hasta mı?" İki hafta önce, ben Paris'e gitmeden önce konuştuğumuzda sesi iyiydi.

"Hayır, öyle bir şey yok," diye beni temin etti Agnes. "Birkaç gün önce onu aradığımda sesi kesildi. Muhtemelen fazla düşünüyorum ama çok uzakta yaşıyorum... onu kontrol edersen kendimi daha iyi hissederim.

"Yapacağım. Topun keyfini çıkarın."

Telefonu kapattıktan sonra bir saat daha parkta kaldım. Bazı açılardan, kız kardeşimle yaptığım konuşma, Dante ile olan ilişkim konusunda çok ihtiyaç duyduğumuz netliği sağladı. havalandırmayaptıkendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu ve Dante'nin tavrı her ne kadar sinir bozucu olsa da anlaşmayı bozmuyordu. Henüz.

Ama benim gerçek anlaşma bozanlarım nelerdi? Aldatmak ve şiddet tartışmaya açık değildi. Peki ya yalan söylemek? Farklı değerler? Güven ve iletişim eksikliği? Küçük bir şey hakkında küçük beyaz bir yalan gibi ödün verebileceğim şey ile yapamayacağım şey arasındaki çizgiyi nerede çizdim?

Bu tür şeyler için kesin bir rehber kitap olmasını diledim. Bunun için iyi para öderdim.

Parkta daha uzun süre kalacaktım ama daha önceki mavi gökyüzü aniden karardı. Rüzgar hızlandı ve fırtına bulutları tepelerinde toplanarak yağmuru tehdit etti.

Hızla çıkışa doğru akan diğer insanlara katıldım, ancak daha yolun çeyreğine kadar gelebildim ki yağmur şiddetli ve ani bir şekilde yağdı, sanki gökten kovalarla suyu bir balkonun kenarından aşağı döküyormuş gibi.

Sağır edici gök gürültüsünün eşlik ettiği sivri uçlu şimşekler gökyüzünü kesti.

Bir su birikintisine adım attığımda ve neredeyse kaydığımda bir lanet kaçtı. Giysilerime su yapıştı ve beyaz gömleğimin şu anda ne kadar şeffaf olması gerektiğini düşünmemeye çalıştım.

Dakikalar önce çok güzel bir gün olmuştu ama bu, bir New York baharının öngörülemezliğiydi.

Bir saniye, mavi gökyüzü ve güneş ışığıydı. Sonra, sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi fırtına koptu.

34. BÖLÜM

Vivian ve Dante

V^{*IVAN*} Pazartesi günü Moondust Diner'dan paket yemek alıp öğle yemeği için Dante'nin ofisine getirdim. Bir burger ve onun onun için favori siyah beyaz shake; Benim için tavuklu sandviç ve çilekli shake.

İlk randevumuza bir gerileme ve benim açımdan bir zeytin dalı oldu. Şubeyi genişletmesi gereken Dante'ydi ama o her kapandığında ben de kapanırsam hiçbir yere varamazdık. Pasif-agresif bir sessizlik içinde kaynayan çiftlerden biri olmamızı istemedim.

Artı, Dante'nin bu kadar tuhaf davranmasının iyi bir nedeni olmalıydı ve ben bunun ne olduğunu bulmaya kararlıydım.

"İyi günler, Bayan Lau." Russo Group'un yönetici katının resepsiyonisti Stacey, beni parlak bir gülümsemeyle karşıladı.

Merhaba Stacey. Dante'ye öğle yemeği getirdim." Kağıt torbaları kaldırdım. "Ofisinde mi?"

İş yerine ilk kez habersiz geliyordum. Öğle yemeğini çoktan yemiş olabilirdi ama onu tanıdığı için yememişti. Birlikte yemek yemezsek, muhtemelen öğleden sonra yemeklerini tamamen atlayacaktı.

"Evet, ama o bir toplantıda," dedi kısa bir tereddütten sonra. "Ne zaman çıkacağından emin değilim."

"Tamam. Onu misafir salonunda bekleyebilirim."

Beklerken telefonumdan e-postaları kolayca yanıtlayabilir ve düğün satıcılarını kontrol edebilirim. Miras Balosu şimdilik en büyük önceliğimdi ama bittiğinde düğün hazırlıklarını ikiye katlamam gerekiyordu.

"Emin misin?" Stacey'nin sesi şüpheli geliyordu.

Beklemekle bir sorunum olmadığı konusunda ona güvence verdiğimde yumuşadı.

Yer öğle yemeği için boşalmıştı ve ofiste ilerlerken ayakkabılarım yumuşak bir şekilde beyaz mermerin üzerine düştü.

Russo Group'un şirket genel merkezi, Eski Dünya zarafetiyle harmanlanmış şık bir modernite çalışmasıydı. Siyah lake ve cam, gösterişli altın vurguları ve yaldızlı çerçeveli tabloları yansıtıyordu; çeşitli nötr tonlarda boyanmış heykelsi taşların yanında yemyeşil çiçekler açmıştı.

Misafir salonu zeminin uzak ucundaydı ama daha yolun yarısına gelebilmişim ki tanıdık bir ses duydum.*yapmadı*Dante'ye aittir.

Adımlarım Dante'nin ofisinin birkaç metre dışında kırıldı. Renkli camlar içeriyi görmemi engelledi ama içerideki gergin konuşma kapıdan içeri sızdı.

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok." Babamın sert tınısı omurgamdan aşağı kaydı ve arkasında buzdan izler bıraktı.

Eğer kadın geri kalanı bu kadar sessiz olmasaydı, onu duyamazdım. Durduğu gibi, sözleri zayıf ama netti.

Kalbim hızlandı. Agnes'in önerdiği gibi onu daha sonra kontrol etmeyi planlamıştım ama onun olacağını asla tahmin edemezdim.*Burada*. Şu anda, Dante'nin ofisinde, herhangi bir uyarı ya da haber vermeden.

Babam iş haftasında nadiren New York'u ziyaret ederdi ve inmeden önce ya da indikten hemen sonra bana haber vermeden asla uğramazdı.

Rastgele bir Pazartesi öğleden sonra burada ne işi vardı?

Dante, "Ne yaptığımı tam olarak biliyorum," dedi. Düşük. Karanlık. *Ölümcül*. "En son davetsiz geldiğinizde, üstünlük sizdeydi. Bana ulaşmak için kardeşimi kullandın. Ben sadece teraziyi eşitledim.

Onun kardeşi. *Luca*.

midem bulandı. Babam ne yapmıştı?

Hayır, yapmadın. Hepsini bulamadın." Kendinden emin konuşmasına rağmen, babamın sesi sonlara doğru alçaldı. Gençken aldığım gergin bir tikti.

"Yapmasaydım, burada olmazdın," dedi Dante, sesi hem eğlenmiş hem de kayıtsız çıkmıştı. "Yedeklerinden biriyle Romano'ya koşardın. Yine de zamanını aldın *Meşguliş* günü New York'a uçup beni görmek için. çılgılık atmıyorgalip gelmekartık Francis. Acınası bir çılgılık atıyor." Küçük bir hışırtı. "Kendini daha fazla utandırmak yerine Boston'a dönmeni ve şirketinle ilgilenmeni öneririm. Biraz yardıma ihtiyacı olabileceğini duydum.

Bunu kalbimin hızlı atışlarıyla noktalanın uzun bir sessizlik izledi.

"Sahte raporlardan siz sorumlusunuz." Farkına varma, öfke ve bir parça panik, babamın suçlamasının altında yuvarlandı ve onu dikiş yerlerinden ayırmakla tehdit etti.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Dante'nin ses tonu kayıtsızlığını koruyordu. "Ama ciddi görünüyor. Basına yansımadan önce gidip meseleyi halletmek için daha fazla nedeniniz var. Kan kokusu aldıklarında ne kadar... gaddar olabildiklerini biliyorsun.

"Basını sikeyim!" Babamın sesi bir haykırışa dönüştü. "ne oluyor

Kahretsin şirketime mi yaptın, Russo?"

"Hak etmediği hiçbir şey. Varsayımsal olarak konuşursak, elbette."

Kese kağıtları avucumun içinde buruştu. Kulaklarımda uğuldayan kan, konuşmalarını duymayı çok daha zorlaştırıyordu ama kendimi zorlamaya ve dinlemeye zorladım.

Ne hakkında konuştuklarını öğrenmem gerekiyordu.

Midemdeki korkunç sezgiyi doğrulamak zorundaydım... beni mahvetmiş olsa bile.

Vivian bunun için seni asla affetmeyecek. Babamın hırlaması yaralı bir kaplanınki gibiydi. Agnes ve ben çocukken saklambaç oynarken en sevdiği Ming vazosunu kırdığımızda bile onun hiç bu kadar kızgın olduğunu duymamıştım.

Kısa, yüklü bir duraklama.

Onun ne düşündüğünü umursadığımı mı sanıyorsun? Dante'nin sesi o kadar soğuktu ki kanımı dondurdu. "Beni sana hatırlatabilir miyim?*zorakibu* nişana? Onu asla isteyerek nişanlım olarak seçmedim.

Bana bunun için şantaj yaptın Francis ve şimdi kozun gitti. bu yüzden girme*Benimsiktiğimin* ofisi ve kendini kurtarmak için kızını kullanmaya çalış. İşe yaramayacak. "Eğer umursamıyorsan, neden hala nişanı bozmadın?" babam alay etti. "Dediğin gibi, buna mecbur bırakıldın. İlk şey fotoğraflardan kurtulduktan sonra yapmalıydın, kurtulmaktıo."

Dante'nin yanıtını göğsümdeki acı dolu çıtırtı bastırdı. Kalbimin kuzeyinde bir yerde bir yanık tutuştu ve gözlerimin arkasına yayıldı, o kadar yoğun ki arkasında külden başka bir şey bırakmayacağından korktum.

ben ... idimzorakibu nişana... Onu

asla isteyerek seçmedim...

Bunun için bana şantaj yaptın...

Sözcükler, bozuk bir döngüye takılmış bir kabus gibi kafamın içinde yankılanıyordu. Birdenbire her şey anlam kazandı.

Dante neden babamın işine, parasına ihtiyacı yokken benimle evlenmeyi kabul etti?*veyabağlantılar*.

Nişanımızın başında neden bana karşı bu kadar soğuk davranmıştı.

Luca neden benden hoşlanmamıştı ve neden sezgilerim Dante'nin nişan için sunduğu mantığı hep sorgulamıştı. Pazara erişim bahanesinin dayanıksızlığını gözden kaçırmıştım çünkü o zamanlar tek makul bahane buydu, ama şimdi...

Kahvaltıda yediğim omlet boğazımda düğümlendi. Görünmez örümceklerden oluşan bir ordu kollarımın ve göğsümün üzerinde gezinirken cildim kızardı, sonra soğudu.

Beni kulak misafiri olurken yakalamadan gitmeliydim ama nefes alamıyordum. Düşünemedim. Dünyam etrafımda parçalanırken orada durmaktan başka bir şey yapamadım.

*Onu asla isteyerek
seçmedim. Bunun için
bana şantaj yaptın.*

Yanık sivilaştı ve görüşümü bulanıklaştırdı. Astronomi randevusu, Paris gezisi ve aradaki tüm küçük anlar.

Bunca zaman numara mı yapmıştı? Kötü bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışmak yerine—

Koridordan gelen bir kahkaha patlaması beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Başım birdenbire kalktı ve iki takım elbiseli adamın, ancak milyarlarca dolarlık bir şirketin C-suite'inde oturan birinin sahip olabileceği türden havalı bir tavırla bana doğru yürüdüğünü gördüm.

Onların gelişi beni rehin tutan hareketsizlik büyüsünü bozdu.

Önce sağdaki beni fark etti, ama yüzü tanıyarak aydınlandığında, çoktan yanından hızla geçiyordum, başım eğildi ve bakışlarım ilerideki zemine sabitlendi.

Sadece çıkışa git. Çıkışa gidin ve aşağı inin. Tüm yapman gereken bu.

Beş adım daha.

Dört.

Üç.

İki.

Bir.

Nefes nefese kalmış bir yüzücü gibi lobiye fırladım.

BEN itti the yiyecekde BİR paniğe
kapılmış Stacey Ve Asansörün düğmesine basmadan önce bir iş
acil durumu hakkında bir şeyler mırıldandım.

Neyse ki, saniyeler içinde geldi.

İçeri girdim, araba yere doğru düştü ve sonunda,
Sonundagözyaşlarım düşsün.

DANTE

"Eğer umursamıyorsan, neden hala nişanı bozmadın?" Francis'in gözleri meydan okurcasına parladı. "Dediğin gibi, buna mecbur bırakıldın. Fotoğraflardan kurtulduktan sonra yapman gereken ilk şey ondan kurtulmaktı."

Kırmızı görüş alanıma girdi. *dediondan kurtulmak* çok kolay, sanki kızı yerine bir mobilyadan bahsediyormuş gibi.

Francis gibi bir pisliğin Vivian'la nasıl aynı genleri paylaştığını asla anlayamadım.

O da şimdi bok gibi görünüyordu. Soluk ten. Koyu halkalar. Yüzünde yorgunluk izleri. Christian'ın şirketinin içişlerine karışması ona zarar vermişti.

Vivian'dan bahsetmek göğsüme bir bıçak gibi gelmeseydi, onun çektiği acıdan daha çok zevk alırdım.

Onu bir hafta dışlamak yeterince acı vericiydi. Onun adını pis babasının ağzından duymak, bunun ilişkimiz için ne anlama geldiğini bilmek...

Çenemi sıktım ve yüz ifademi tarafsız kalmaya zorladım.

"Konuşmamız bitti." Francis'in sorusunu geçiştirdim ve kasten saatime baktım. "Öğle yemeğimi çoktan boşa harcadın. Gidin, yoksa güvenliğin size eşlik etmesini sağlayacağım."

“Bu raporlar,*saçmalık*” Francis'in parmak boğumları, kol dayama yerlerini tutuşunun gücünden fırladı. “Şirketimi kurmak için onlarca yıl çalıştım. Lau Jewels'ı kurduğumda hâlâ bir cenindin ve senin gibi gümüş kaşıkla beslenen, kayırmacı bir çocuğun bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim.

"Gümüş kaşıkla beslenen, adam kayırmacı çocuğun kızınızla evlendiğini söylediğiniz için hepiniz çok mutluydunuz," dedim ipeksi bir sesle. “o noktaya*Sensı*çtı ve ona şantaj yaptı. Tehdit edilmekten hoşlanmam, Francis. Ve her zaman üç katını geri öderim. Şimdi..." Masa telefonuma dokundum. "Muhafızlarımı çağırmam gerekiyor mu, yoksa kendi kendine çıkıp gidebilir misin?"

Francis öfkeyle titredi ama beni daha fazla sınayacak kadar aptal değildi. Yarım saat önce ateş ve kabadayılıkla baskın yapmıştı. Şimdi, gerçekte olduğu kadar zavallı ve güçsüz görünüyordu.

Sandalyesini geri itti ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Kapı arkasından çarptı ve duvardaki tablolar tıngırdadı.

*O herif.*Hiçbiri düşmediği için şanslıydı.

Kapı çalmadan önce sessizliğin tadını zar zor çıkarabildim.

Tanrı aşkına, bir adamın gerçek bir sessizlik ve çalışma zamanı için ne yapması gerekiyordu?

"Girin."

Kapı açıldı ve gergin görünen bir Stacey ortaya çıktı. "Böldüğüm için üzgünüm, Bay Russo," dedi. "Ama nişanlın sana öğle yemeği bıraktı. Hala sıcakken sana ulaştırmak istedim."

Sıcaklık anında on derece düştü.

İçimde bir korku vızıltısı dolaştı ve damarlarıma işledi. "Nişanlım? Ne zaman buradaydı?

"Belki on dakika önce? Seni misafir salonunda bekleyeceğini söyledi ama aceleyle çıkıp bunu masama düşürdü. Stacey iki yemek paketini havaya kaldırdı. Moondust Diner'ın ayırt edici siyah ve gümüş logosuyla damgalanmışlardı.

Vızıltı tenimi delen binlerce buzlu iğneye dönüştü. Vivian merhaba demeden gitmezdi, eğer...

Kahretsin. Kahretsin, siktir et,*Kahretsin!*

O kadar ani bir şekilde ayağa kalktım ki dizimi masamın alt tarafına çarptım.

Kulaklarımdaki kan akışıyla acımı bile kaydetmedim.

"Neredesin..." Ceketimi masa sandalyemin arkasından çekip çıkardığım ve yanından geçip koridora girdiğimde Stacey duraksadı.

"Helena bugün döndüğünde geri kalan yüz yüze görüşmelerimi iptal etsin." Kelimeleri gergin boğazımdan çıkmaya zorladım. "Günün geri kalanında evden çalışıyorum."

Cevap verdiğinde çıkışın yarısına gelmiştim.

Peki ya yemeğin? arkamdan seslendi. Sanki öğle yemeğini kaçırmam onu kovmak için bir sebepmiş gibi, Stacey'nin sesi paniklenmiş gibiydi.

"Sakla." Lanet olası Beşinci Cadde'nin ortasında onu yemesi, güvercinlere beslemesi ya da performans sanatı için kullanması umurumda bile değildi.

Bitmek bilmeyen on dakika sonra -o lanet olası asansör morfin almış bir salyangoz hızında hareket ediyordu- benim yapış yapış ve kalp atışlarım ani, tarif edilemez bir panikle çarparak binadan çıktım.

Nasıl olduğunu bilmiyordum ama Vivian'ın ofisi yerine evinde olduğundan kesinlikle emindim.

Dairem sadece beş blok ötedeydi. Yürümek, araba kullanmaktan daha hızlıydı, ancak daha güvenli olması şart değildi. Mideme sızan korkuyla dikkatim o kadar dağılmıştı ki neredeyse iki kez biçiliyordum, bir kez ağzı bozuk bir bisikletli kurye ve bir kez de virajı çok hızlı dönen bir taksi.

Çatı katımın serin, klimalı fuayesine girdiğimde, ağzımın tadı madeni paralar gibiydi ve benim ince bir ter tabakasıyla buğulandı.

Vivian'ın beni babasıyla konuşurken duymuş olabileceği gerçeğine bu kadar şaşırmamalıydım. Söylediğim her şey gerçektir ve er ya da geç öğrenecekti. Kahretsin, Paris'ten beri kendimi bu an için hazırlıyordum.

Ancak teori ile gerçeklik arasında bir fark vardı. Ve gerçek şu ki, odamızın kapısında durup yatağımızın üzerinde açık valizini gördüğümde, iki dakika içinde mideme bir yumruk yemiş ve sıcak kömürlerin üzerinde sürüklenmiş gibi hissettim.

Vivian bir kucak dolusu kıyafetle dolaptan çıktı. Beni görünce adımları durdu ve tekrar hareket etmeden önce aramızda acı verici, nefes kesici bir sessizlik oluştu.

Ben izlerken kıyafetlerini yatağın üzerine fırlattı, kalbim çürüyecek kadar hızlı atıyordu.

"Bana haber vermeden mi gidecektin?" Pürüzlülük sorumu sınırladı.

"Sana bir iyilik yapıyorum." Vivian bana bakmıyordu ama kıyafetlerini katlayıp toplarken elleri titriyordu. "Seni zor bir sohbetten kurtarıyorum. Seni duydum, Dante. Beni burada istemiyorsun. Sen *Asla* beni burada istedi Ben de gidiyorum.

İşte oradaydı. Bu konuda eğerler, veler veya amalar yok. Gerçeği öğrenmişti ve onunla başa çıkma yolu buydu.

Ellerim yumruk yaptı.

O haklı. *Oöyleydi* bana bir iyilik yapıyorsun Hiçbir soru sorulmadan giderse, benim açımdan çok az çaba sarf ederek veya hiç çaba göstermeden Laus ile olan son bağımı koparırdı. Ellerimi ailesinden temizleyebilir ve yoluma devam edebilirdim.

Ve henüz...

"Bu kadar? Sekiz ay sonra, babanın ne yaptığını öğrendikten sonra..."
Ve ne yaptım... "Tek söyleyeceğin bu mu?"

Vivian sonunda başını kaldırdı. Gözlerinin çevresi kırmızıydı ama kahverengi derinliklerde ateş parlıyordu.

"Ne dememi istiyorsun?" diye sordu. "Babamın senin hakkında ne bulduğunu sormamı ister misin? Son iki ayın bir anlamı olup olmadığını mı yoksa benden kurtulana kadar baktan bir durumdan en iyi şekilde yararlanmaya mı çalıştığını sormak için? sana nasıl olduğunu söylememi ister misin

yıkıcıbabanın... olduğunu öğrenmek..." Sesi kırıldı. Arkasını döndü, ama yanağından aşağı süzülen gözyaşını görmeden önce değil.

Göğsüm hızla giden bir kamyonun altında buz gibi ezildi.

"Nişanlının sadece seninle olduğunu öğrenmek nasıl bir duygu biliyor musun?*zorakı*bunun içine? Benden gizlice nefret ederken aslında yakınlaştığımızı mı düşünüyorsun? Seni suçladığımdan değil." Acı bir kahkaha attı. "Senin yerinde olsam ben de kendimden nefret ederdim."

Boğazımdaki yumruyu yutmak için her zerre çabam gerekti.

"Senden nefret etmiyorum." dedim kısık bir sesle.

Senden asla nefret etmedim.

Vivian ne yaparsa yapsın ya da kiminle akraba olursa olsun ondan asla nefret edemezdin. nefret ettiğim tek şeydikendim.

"Babanda... kardeşimin suçlayıcı fotoğrafları vardı." Neden açıklama yaptığımı bilmiyordum. Umurunda olmadığını açıkça belirtmişti ama ben yine de konuşmaya devam ettim, o toparladıkça kelimeler ağızımdan daha çabuk dökülüyordu. "Yanlış ellere geçerlerse ölürdü."

Ona yedeklerden, babasının ultimatomundan ve şantaj konusunda onu karanlıkta tutmam konusundaki ısrarından bahsettim. Ona Paris aramasından ve hatta delillerin sekiz kopyası olduğunu nasıl anladığımdan bahsettim.

Bitirdiğimde cildi başladığımdan iki ton daha solgundu. "Ya babamın şirketi?"

Uzayı uzun bir sessizlik kapladı.

Atladığım tek kısım buydu. Önemli bir kısım, ama sonunda söylediğimde kalbimi sıkıştıran bir kısım,

"Yapmam gerekeni yaptım. Kimse bir Russo'yu tehdit edemez."

Cevabımı değerlendirirken bakışlarım Vivian'a takıldı. Hava, derimde ısıran binlerce küçük arıyla çıtırdadı.

Örtülü itirafıma nasıl tepki verirdi? Sinirle? Şok?

Hayal kırıklığı?

Şu anda babasına karşı hisleri ne olursa olsun, ailesinin şirketini kurcalamamdan rahatsız olacağını düşünemezdim.

Ama beni şaşırtan şey, Vivian'ın yüz hatlarının gerginleşmesinin ötesinde herhangi bir görünür duyguyu ele vermemesiydi.

"Babamın yaptıkları için üzgünüm," dedi. "Ama bunu bana neden şimdi söylüyorsun? Şimdiye kadar beni karanlıkta tutmakta iyiydin.

Ellerim tekrar yumruk oldu. "Havayı boşaltmak istedim," dedim sertçe. "Önce..." *Ayrıldın.* "Yolları ayırdık"

Umursamıyorsan, o zaman neden nişanı henüz bozmadın?

Francis'in sorusu beni rahatsız etti. Geçen hafta boyunca ona her an söyleyebilirdim ama oyalamıştım. bahaneler uydurdu Kendi kendime, gerçekte gitmesine izin vermeye henüz hazır olmadığım halde, geri çekilerek onu tatilimize hazırladığımı söyledim.

Ama zaman dolmuştu. Vivian yerine intikamı seçtim ve sonuçları bunlar oldu.

Artık oyalanmak yok.

"Bunun ortasında kaldığın için üzgünüm. Asla hatalı değildin. Ama ailemi korumak zorundaydım ve bu..." Sözcükler, ben onları zorla dışarı atmadan önce boğazıma bıçak gibi saplandı. "Bu sadece bir iş."

Bozuk paraların tadı geri geldi, ama tüm içgüdülerim bana odanın öbür ucuna gitmem, onu tutmam, onu öpmem ve asla bırakmamam için bağırduğında bile yüz ifademi sabit tuttum.

Duyguların çok uzun süre hüküm sürmesine izin verirdim. Mantığın yeniden hükmetme zamanı gelmişti.

Ailesine yaptıklarım için beni affetse bile babasıyla birbirimizden nefret ederken ilerleyemedik. Ve onunla kalırsam, babası yine de kazanırdı. Vivian'ın sahip olamayacağım bir zayıflık olduğunu bilirdi ve bunu, durumu elinden geldiğince kullanmak için kullanırdı.

Ayrılmak ikimizin de iyiliği için daha iyiydi. Ne kadar acıttığı önemli değil.

Vivian bana baktı. Bir deklanşör kapanmadan önce gözlerinde bir duygu galerisi titreşti.

"Doğru," dedi yavaşça. Bavulunu kapattı ve yataktan kaldırdı. Önümde durdu, nişan yüzüğünü parmağından çıkardı ve elime yerleştirdi. "Sadece iş."

Arkamda hafif bir elma kokusu ve göğsümde korkunç bir ağrı bırakarak yanımdan hızla geçti.

Yumruğumu yüzüğün çevresine kapattım. Avucumun üzerinde soğuk ve cansızdı.

Boğazım sert bir yutkunmayla çalıştı.

Vivian tüm eşyalarını toplamamıştı. Giysilerinin çoğu hâlâ dolapta asılıydı. Parfüm şişeleri şifonyerin üzerindeydi, yanlarında da en sevdiği çiçeklerden oluşan bir vazo.

Yine de oda hiç bu kadar boş hissetmemişti.

35. BÖLÜM

Vivian ve Dante

V^{*IVAN*} Dante'nin evinden ayrıldıktan sonra babamı aramak ya da bir otele yerleşmek yerine, arkadaşım ile Central Park'ta dolaştım. Penn İstasyonu'nda trenden yeni inmiş bir turist gibi bavul.

Bahar havasının kafamı dağıtacağını ummuştum ama bana Dante ile olan nişan fotoğraf çekimimizi hatırlattı.

Yay Köprüsü. Bethesda Terası. Hatta çekimden sonra kahvaltı yaptığımız bank.

BEN yapmam gerekeni yaptım Kimse bir Russo'yu tehdit edemez. Ailemi korumak zorundaydım... bu sadece bir iş.

Duyguların -herhangi bir duygunun- devreye girmesini bekledim, ancak fotoğraf çekim noktalarımızdan birinin yanından geçerken kısa bir çimdik dışında, yalnızca uyuşmuş hissettim. Babamın şirketinin olası bir şekilde çökmesi konusunda öfke ya da endişe bile uyandıramadım.

Çok fazla şey olmuştu ve beynim düzgün çalışmayı reddediyordu.

Başının üzerinde yuvarlanan kaostan etkilenmeden, başka birinin hayatını yaşayan bir aktristim.

En azından şimdilik.

Güneş batana kadar parkta dolaştım. Zombileşmiş durumumda bile, hava karardıktan sonra parkta tek başıma kalmamam gerektiğini biliyordum.

En yakın taksiye bindim, şoföre beni The Carlyle'a götürmesini söylemek için ağzımı açtım ve sonunda ona Sloane'un adresini verdim.

Geceyi kişisel olmayan bir otel odasında geçirme düşüncesi sonunda bir paniğe yol açtı.

Yirmi dakika sonra Sloane'un dairesine vardım. İkinci kapı zili çaldıktan sonra cevap verdi, bagajıma ve yüzüksüz parmağıma bir kez baktı ve tek kelime etmeden beni içeri aldı.

O mutfığa girerken ben koltuğa çöktüm. Artık yalnız olmadığımı göre, yeniden içeri girmiş gibi hissediyorum.

Bütün gün bavulumu sürüklemekten kollarımdaki ağrı. Pahalı ama kullanışsız ayakkabılarımla yürümekten ayaklarımdaki kabarcıklar. ağzı açık,*dayanılmaz* göğsümde, eskiden kalbimin attığı yerde, sağlıklı ve bütün bir boşluk.

Şimdi organ, son dumanını çıkaran bir araba gibi yalpalıyor, asla ait olmadığı bir yere geri dönmeye çalışıyordu.

Sloane elinde bir kupa ve en sevdiğim limonlu tereyağlı kurabiyelerden bir paketle geri döndüğünde, gözlerimin ardında artan baskıyı gözümün önünden uzaklaştırdım.

O konuşmadan önce bir saniye sessizce oturduk. Bir cinayet suçlaması için bıçaklarımı bilemem ve beklenmedik durum planları hazırlamam gerekiyor mu?

Zayıf bir kahkaha attım. "HAYIR. O kadar sert bir şey yok."

"Ben bunun yargıci olacağım." Bakışları kısıldı. "Ne oldu?"

"Ben... Dante ve ben ayrıldık." Az önceki uyuşukluğumun bir başka parçası parçalanarak acı verici bir zonklamaya dönüştü.

"O kadarını topladım." Sloane'un yanıtı gerçekte, alaycı değildi. "Sikici ne yaptı?"

"Onun hatası değildi. Tam olarak değil." Günün olaylarını bölmeden özetlemeyi başardım ama sonlara doğru sesim çatladı.

Bunun ortasında kaldığın için üzgünüm... Ailemi korumak zorundaydım... Bu sadece bir iş.

Başka bir kıymık, bu ciğerlerimin nefesini kesecek kadar büyük. Gözlerimin arkasındaki baskı arttı.

Sloane'un kredisine göre, şok edici ifşaatlar yüzünden dramatik bir duruma düşmedi. Bu onun tarzı değildi ve Isabella yerine ona gelmemin nedenlerinden biri de buydu. Isa'yı ne kadar sevsem de, her ayrıntıyı bilmek ve durumu mide bulandırıcı bir şekilde yeniden anlatmak isterdi. Şu anda bunun için gereken enerjiye veya duygusal bant genişliğine sahip değildim.

Sloane sert bir sesle, "Tamam, yani nişan resmen sona erdi, bu da bir plana ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor," dedi. "Sabah düğün satıcılarını arayıp iptal edeceğiz. Tam bir geri ödeme için çok geç olabilir, ancak eminim ki hepsini olmasa da çoğunu kısmi geri ödeme yapmaya ikna edebilirim. Aslında..." Dudaklarını büzdü. "Kes şunu. Önce ayrılık duyurusu için dil taslağı hazırlamamız gerekiyor. Hiçbir satıcının basına sızmasını istemiyoruz. Cemiyet gazeteleri bunun üzerine olacak ve—"

Sloane. Ellerim kupamı boğdu. Ağzından çıkan her kelime endişemi bir kat daha artırıyordu. "Bunu daha sonra tartışabilir miyiz? Yardımın için minnettarım ama yapamam... Bunların hepsini şu anda düşünemiyorum.

Önümüzdeki birkaç haftanın korkunçluğu beni alt etti. Eşyalarımın geri kalanını Dante'nin evinden çıkarmalı, babamla yüzleşmeli, onunla olan ilişkimin buradan nereye varacağını bulmalı, düğünü iptal etmeli ve bozulan nişanımın toplum üzerindeki yansımalarıyla uğraşmalıydım. Hepsinden öte, Legacy Ball'a bir haftadan az bir süre vardı ve etkinlikler için yoğun bir sezona daha giriyorduk.

Alnımdan soğuk terler boşandı ve çılgın kalp atışlarımı yavaşlatmak için zorla burnumdan hava çektim.

Sloane'un yüzü yumuşadı.

"Sağ. Elbette." Boğazını temizledi. "Isa'yı aramamı ister misin? O... bu konuda benden çok daha iyi -belirsiz bir şekilde çevremizi işaret etti-"
"benden."

"Daha sonra. Sakıncası yoksa duş alıp uyumak istiyorum." Aptal, utanmış, utanmış ve arada binlerce başka şey hissederek ayıma baktım. "Böyle uyarmadan geldiğim için üzđünüm. Ben sadece... bu gece yalnız kalmak istemedim.

Vivian. Sloane elini elimin üzerine koydu, sesi sertti. "Özür dilemene gerek yok. İstediğin kadar kal. Zaten misafir odam pek kullanılmıyordu. Sen, Isabella ve bakım görevlisi daireme girmesine izin verdiğim tek kişilersiniz.

"Bakım elemanınızla bu tür bir ilişkiniz olduğunu bilmiyordum," diye gönülsüzce şaka yaptım. "Skandal."

Gülümsemedi ama alnında endişe vardı. "Biraz dinlen. Sabah her şeyi hallederiz."

Gülümseme girişimim başarısız oldu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Sloane kucaklayıcı değildi ama elini sıkması aynı duyguyu yansıtıyordu.

O gecenin ilerleyen saatlerinde, yorgunluğuma rağmen uyuyamayarak yatağa uzandım.

Bugün bir şekilde hem babamı hem de nişanlımı kaybetmiştim. Hayatımdaki en önemli iki insan, tanınmaz hale geldi ya da gitti.

Babam yalan söyledi, manipüle etti ve beni kullandı, Dante ise...

Onu asla isteyerek seçmedim. Bu sadece iş.

Gözlerimin arkasındaki baskı sonunda patladı. Kalan uyuşukluk parçalandı, yerini o kadar keskin ve yoğun bir acı aldı ki, ayakta dursaydım ikiye katlanırdım.

Bunun yerine, cenin pozisyonuna kıvrıldım ve vücudumu harap eden hıçkırıklara teslim oldum.

Boğazım iğnenene ve ıslaklık yanaklarımı kavurana kadar birbiri ardına üstüme arptılar.

Ama ne kadar ağlasam da, ne kadar titresem de sesimi çıkaramıyordum.

Hıçkırıklarım sessiz kaldı, hissedildi ama duyulmadı.

DANTE

Sonraki üç gün işten izin aldım.

çalışmaya çalıştım. Gerçekten yaptım ama odaklanamadım. Her görüşmede Vivian'ın sesini duydum. Her görüşmede yüzünü gördüm.

Bu noktada, şirkete karşı bir yükümlüydim, bu yüzden Helena'ya bir haftalık toplantılarımı iptal etmesi talimatını verdim ve kafamı toparlamak için zaman ayırdım.

Bu, her gece bir şişe viski açmak, oturma odasına çekilmek ve Greta bir küfürler yağmuruna tutulana kadar Greta'nın sorularını görmezden gelmek anlamına geliyordu.

Bu gece bir istisna değildi.

Başımı eğdim ve şişeyi geri çektim.

İçki boğazımı yaktı ve midemi doldurdu ama ağrıyan boşluk devam etti.

Onunla bu kadar uzun süre yaşadıktan sonra Vivian'ın yokluğuna alışkın değildim. Ona olan duygusal bağlılığım gibi geçecekti.

İnsanlar her gün ayrıldı ve yollarına devam etti. Özel bir şey değildi.

Bir yudum daha geri attım. Şömine bahar için yakılmamıştı ama alevlerinin puslu hatırası ve ışıklarının Vivian'ın yüz hatlarında dans etme şekli zihnimi doldurdu.

Nişanı bozacağımdan mı korkuyorsun? Heath'le kaçıp seni arkadaşlarının önünde aptal gibi mi bırakayım? Neden umurunda?

Onlar dondurma kol düğmeleri. Rue de la Paix'de kişiye özel parçalar yapan bir kuyumcu tanıyorum...

Bu sadece sizin için bir iş değil. Ve bu benim için sadece bir görev değil. Paris'e geldiğim için mutluyum.

Göğsüme saplanan bir acı, yakıcı bir yanık.

"Belki ona biraz akıl verebilirsin." Greta'nın homurdanması koridordan odaya yayıldı. "Son birkaç gündür işe yaramaz büyük amcası Agostino'nun yaptığı gibi oturup içiyor. *Ölülere kötü söz söylemekten hoşlanmam ama çok şükür o artık bizimle değil.*"

"Deneyeceğim." Luca'nın sesi, omuz silkip şişeyi tekrar dudaklarıma götürmeden önce duraklamama neden oldu.

Muhtemelen harçlığı için bir avansa ihtiyacı vardı. Bir şey istemediği sürece nadiren ziyaret ederdi.

İçeri girip karşımdaki koltuğa oturduğunda ona bakmadım.

Konuşmadan önce bir süre beni izledi. "Ne oldu?"

"Hiç bir şey." Başım döndü ve kendimi düzeltmeden önce bulanıklığı gözümün önünden uzaklaştırdım. "Vivian ve ben ayrıldık."

Sözlerin tadı acıydı. Belki de viskiden daha tatlı bir şeye, rom gibi bir şeye geçmeliyim.

"Ne?" Sonunda döndüğümde Luca'nın solgun yüzü görüş alanıma girdi. Küçük hareket pekmezin içinde yüzmek kadar efor gerektiriyordu.

Tanrım, başım hep bu kadar ağır mıydı?

Bu senin egon. şuraya ekleren az£ 10. Vivian'ın varsayımsal alayları kulaklarımda çınladı.

Kalbime bir mengene saplandı. Her sözünün ve gülüşünün hafızama kazınmış olması yeterince kötüydü. Şimdi bir şeyler duyuyordum. *yapmadı* söylemek?

"Neden?" diye sordu Luca. "Ya Francis ve fotoğraflar?"

Sağ. Kısmen dikkatim dağıldığı için, kısmen de onu kontrol altında tuttukları için fotoğrafları yok ettiğimi ona henüz söylememiştim. Kahretsin, beni içine soktuğu pisliliğin ardından biraz daha terlemeyi hak ediyordu.

"Onların icabına baktım," dedim kısaca. "Francis'in bu hafta başlarında beni ziyaret etmesinin nedeni de buydu. Vivian yükü. Ayrıldık. Son."

"İsa, Dante, bunu bana daha önce söyleyemez miydin? Neden Greta'dan uzaylıların vücudunu nasıl ele geçirdiğiyle ilgili bir telefon almak zorunda kaldım?"

"Bilmiyorum Luca. Belki de biriktirmekle meşgul olduğum içinseneşek," diye ısırdım.

Koltuğuna yığılmadan önce bir süre bana baktı. "Bok. Bu iyi, değil mi? Şantaj gitti. Francis gitti. Vivian gitti. İstedğin buydu."

Başka bir uzun çekiş. "Evet."

Pek mutlu görünmüyorsun, dedi.

Öfke tasmaından kurtuldu. "Ne yapmamı istiyorsun, bir geçit töreni mi düzenlememi istiyorsun? Tanrı aşkına, az önce seninkini kurtardım*hayat*, ve yapabileceğin tek şey bakıp bakmadığım hakkında yorum yapmak*mutlu*!"

Luca kıpırdamadı. "Sen benim kardeşimsin." dedi sakince. "Senin mutluluğun benim için önemli."

Aynen öyle, öfkem geldiği gibi hızla söndü. "Eğer bu doğru olsaydı, en başından bizi bu pisliğe bulaştırmazdın."

yüzünü buruşturdu. "Evet, pekala, bildiğiniz gibi şüpheli şeylerden üzerime düşeni yaptım."

Onaylayarak homurdandım.

"Ama bana bir iş bulmakta haklıydın. Aslında Lohman & Sons'ta çalışmayı seviyorum ve yapı benim için iyi oldu. Her gün akşamdan kalma olarak uyanmamak güzel." Luca'nın ağzından bir gülümseme geçti. "Kabul ediyorum, konuyu ilk açtığında çok kırılmıştım. O zamanlar şantaj olayı gerçek gibi görünmüyordu ve beni kardeşin değil de çocuğunmuşum gibi cezalandırmadan nefret ediyordum. İş, Maria'dan ayrılmak. Ben... bencildim.

Şişemi indirdim ve gözlerimi kısıtım. "Vücudu uzaylılar tarafından ele geçirilen ben değilim. Sen kimsin ve neyin var?"

kardeşime mi yapıldı?

Luca güldü. "Dediğim gibi, yapı benim için iyi oldu. Yani eski kalabalığımla pek takılmadı. Aslında..." Boğazını temizledi. "Bir kızla tanıştım. Yaprak. Olayları benim için gerçekten perspektife oturttu.

"adlı biriyle çıkıyorsun. *Yaprak*?" diye sordum.

"Ailesi hippydi," dedi açıklama yoluyla. "Brooklyn'de bir yoga eğitmeni. Çok esnek. Her neyse, konu bu değil. Mesele şu ki, onunla çok fazla içsel çalışma yapıyorum.

Eminim vardır. Bilmeliydim. Luca'nın hayatındaki tüm büyük değişimler kadınlar, içki veya partiler etrafında dönüyordu.

"İçimdeki çocuğu iyileştirmeme yardım ediyor," diye devam etti. "Kardeş ilişkimizi düzeltmek de buna dahil."

İsa. Leaf adlı Brooklyn'li bir yoga hocasının bir mafya prensesinden daha iyi olduğunu varsaydım. Kardeşimi vegan yapma şansım daha yüksek, onu öldürme ihtimalim daha düşük.

Peki ya Maria? Aşık olduğunu sanıyordum."

"Ofisinizde konuştuğumuzdan beri onunla konuşmadım." Luca öksürdü. Leaf ile bunun hakkında konuşuyordum. Sanırım yasak olanın heyecanını *Aşkaşk*, biliyor musun? İkisinin kafası kolayca karışıyor."

Sen söyleme.

"Ama aşk hayatım hakkında bu kadar yeter. Senin hakkında konuşuyorduk. Vivian'la."

Tekrar gergindim. "Kesinlikle öyle değildik."

"Laus'tan kurtulduktan sonra kutlama yapmalısın," dedi, beni duymazdan gelerek. "Ama burada pokerde kaybettikten sonra Büyük Amca Agostino gibi tek başına içiyorsun. Nedenini ikimiz de biliyoruz."

"Çünkü kadın zevki berbat olan sinir bozucu bir erkek kardeşim olduğunu unutmaya çalışıyorum."

"HAYIR. *Çünkü* Aslında Vivian'dan hoşlanıyorsun," dedi anlamlı bir şekilde. "Onu sevebilirsin bile."

Spekülasyonunun yıkıcı topu göğsümden sekerek kalp atışlarımı durdurdu. "Saçma."

"Bu mu? Dürüst ol." Luca öne doğru eğildi ve bana sert bir bakış attı. Bu onun üzerinde görmeye alışık olduğum bir ifade değildi. Rahatsız ediciydi. "Francis'le ilgili tüm saçmalıkları bir kenara bırakırsak,*istek*Onunla birlikte olmak için mi?

Kravatımı çekiştirdim, sadece takmadığımı fark ettim. O zaman boğazım neden bu kadar gergindi? "O kadar basit değil."

"Neden olmasın?"

"Çünkü o*Olumsuz*, diye çıktım. "Ne olacağını sanıyorsun? Ben babasının şirketini mahvettikten sonra Şükran Günü'nde mutlu aile yemekleri mi yiyeceğiz? Bir araya gelme şeklimiz tamamen boku yememiş gibi tüm arkadaşlarımızın önünde evlenmek mi? Onunla evlenirsem, Francis kazanır. Hala bir kayınvalidesi olarak bir Russo'ya sahip olacak. Şirketi alevler içindeyken insanlar onu neden kurtarmadığımı sorgulayacaklar. Kahrolası bir karmaşa olacak!"

Elbette, dedi Luca, açıklamamdan etkilenmemiş gibi görünerek. "Ama bu sorumu yanıtlamıyor. Onunla olmak istiyor musun?"

Romano'nun gazabını unut. Benimkine teslim olup onu çıplak ellerimle boğmaktan birkaç saniye uzaktaydım.

O olmasaydı, Francis bana şantaj yapmazdı. Bana şantaj yapmasaydı, Vivian'la nişanlanmayacaktım. Vivian'la nişanlanmasaydım düşmezdim...

Farkındalık göğsüme o kadar sert ve ani bir yumruk attı ki bir çatırtı duyduğuma yemin ettim.

Yaralı kalp, kırık kaburgalar, çalınan nefes, hepsi bir dakika içinde. Gerçeği daha önce çok açıkken fark edemediğim için bedenim beni cezalandırıyor gibiydi.

Sırf günün ilk gülümsemesini yakalamak için her sabah yatakta daha uzun süre kalma şeklim.

Paket servis öğle yemeği tarihlerimizin çalışma haftasının en sevdiğim kısmı haline geldi.

Ailem, hayatım hakkında ona açılma şeklim,*kendim*...

Ve Pazartesi günü gidişini izlemek, bana ruhumun telafisi mümkün olmayan bir parçasına mal olmuştu.

Nefes ciğerlerimi terk etti.

Her nasılsa, yolumun bir yerinde Vivian Lau'ya aşık olmuştum.

Sevmek ya da şehvet değil.*Aşk*, tüm korkunç, öngörülemeyen, istenmeyen ihtişamıyla.

Luca benim bu farkındalığı işlememi izledi, yüzünde hem eğlenmiş hem de endişeli bir ifade vardı. "Bende böyle düşünmüştüm."

Kahretsin. Siktir git siktir git

Elimi yüzümü ovuşturdum, huzursuz ve huzursuzdum.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Ben hiç aşık olmamıştım. Asla aşık olmayı planlamadım. Ve şimdi, lanet bir aptal gibi sahip olmamam gereken tek kadına aşık olmuştum.

"Ne zaman ağabey oldun?" Konu, havada asılı duran çözülmemiş konudan daha güvenliydi.

"İnan bana, değilim ve olmak da istemiyorum. Çok fazla sorumluluk. Ama mesele bu. Luca'nın yüzü asıldı. Benim için çok şey feda ettin Dante. Bunu her zaman kabul etmem ya da açıkça takdir etmem ama ben..." Güçlkle yutkundü. "Biliyorum. Başkaları gelemediğinde ya da gelmediğinde benim için ortaya çıktığın her zaman. Vivian'la evlenmeyi kabul etmek, sonra ondan vazgeçmek. İlişkimizi düzeltmemiz gerektiğini söylediğinde bunu kastetmiştim. Sen her zaman bir ebeveyn figürü oldun çünkü *bengerekl*i bir ebeveyn figürü. Ama şimdi... Kardeş olmaya çalışmamızı istiyorum.

Bu kez göğsümdeki sıkışmanın Vivian'la hiçbir ilgisi yoktu. "Anlam?"

"Yani, her şeyi mahvetmemeye ve beni kefaletle çıkarmana izin vermemeye çalışacağım." Bana çarpık bir sırıtış verdi. "Ve şimdi olduğu gibi ihtiyacım olduğunda sana saçmalıkların için sesleniyorum. Vivian'ı seviyorsun. Bali'de bile olduğunu gördüm. Ama gitmesine izin verdin

hangi sebepten? Gururun ve intikamın mı? Bu şeyler seni ancak bir yere kadar götürür.”

"Bunu sana Yaprak mı söyledi?"

"Hayır." Başka bir sırtış. "Dişçimin bekleme odasında yedi günahla ilgili bir makale okudum."

Alay ettim ama sözleri kafamda bir döngüde tekrarlandı.

Ne için gitmesine izin verdin? Gururun ve intikamın mı? Bu şeyler seni ancak bir yere kadar götürür.

"Seni daha önce işe almalıydım. Beni bir ton paradan ve baş ağrısından kurtarırdı. Bu inişli çıkışlı günü anlamlandırmaya çalışarak yüzümü tekrar ovuşturdum. "Vivian'la olan ilişkiye neden bu kadar bağlısın?"

Luca'nın sırtışı kayboldu.

"Çünkü beni tüm hayatım boyunca korudun," dedi sessizce. "Ve iyiliğe karşılık vermemin zamanı geldi."

Kalbimdeki yanığı alkole bağladım. "Güvenlik ekibim bunun için var."

"Diğer insanlardan değil. Kendinden." Luca elimde hâlâ gevşekçe tuttuğum yarı boş şişeyi başıyla onayladı. "Gazap peşinde koşmanın, başına gelen en iyi şeyi mahvetmesine izin verme. Evet, Vivian'la aranı düzeltmek zor olacak ama sen her zaman bir dövüşçü oldun. O yüzden kavga et."

36. BÖLÜM

Vivian

TDante'nin evinden ayrıldıktan sonra arşamba günü Boston'a bir uçak kiraladım. Düğün hazırlıklarını konuşmak bahanesiyle aradığım anneme göre, babam çoktan eve döndüm.

Uçak yolculuğunu ne söyleyeceğimi prova ederek geçirmiştim. Ama ofisinde karşısında oturup saatin tik taklarını ve nefesimin sığ ritmini dinlerken, hiçbir provanın beni babamla yüzleşmeye hazırlayamayacağını fark ettim.

Arkasına yaslanıp gr, gri uçlu kaşlarını kaldırmadan önce aramızda bir dakika daha sessizlik gerildi. Acil durum nedir, Vivian? Bu şekilde habersiz geldiysen, tartışmak isteyeceğın önemli bir şeyin olduğunu varsayıyorum.

Özür dileyecek bir şeyi olan oydu ama sert sesi içimde bir utanç sarmalı yarattı. Mükemmel bir test puanından daha azını aldığımda kullandığı sesin aynısıydı. Beni etkilemesine izin vermemeye çalıştım ama onlarca yıllık koşullanmanın üstesinden gelmek zordu.

"Evet ediyorum." enemi kaldırdım ve iki gün önceki ateşi çağırmaya çalışarak omuzlarımı dikleştirdim. Tek becerebildiğim birkaç duman ttmesiydi.

Kafamın içinde babama bağırarak gerçek hayatta olduğundan çok daha kolaydı.

Bunun nedenlerinden biri, ne kadar bitkin görüldüğüydü. Gözlerinin altında ağır torbalar asılı kalırken, yüzünde endişe çizgileri derin kayalıklar ve yarıklar oluştuyordu.

Lau Jewels'daki sorun hakkında haberler çıkmaya başladı. Henüz önemli bir şey yok, sadece şurada burada birkaç fısıltı vardı ama bunlar yaklaşmakta olan fırtınanın bir işaretiydi. Ofis gergin bir enerjiyle çalkalandı ve hisse senedi değerleri düştü.

Mantıksız bir suçluluk duygusu içimi delip geçti.

Bu karmaşanın sorumlusu babamdı. BEN *Nolmamalı* Ne kadar yorgun ya da stresli olursa olsun, ona seslendiğin için kendini suçlu hisset.

"Kuyu?" dedi sabırsızca. "Bunun için zaten bir toplantıyı erteledim. Tekrar ertelemeyeceğim. Şimdi söyleyecek bir şeyin yoksa, akşam yemeğinde tartışırız..."

"Benimle evlenmesi için Dante'ye şantaj mı yaptın?" Cesaretimi kaybetmeden önce soruyu ağzımdan kaçırdım.

Babamın ifadesi okunamaz bir kalıba dönüştüğünde kalbim göğüs kafesine çarptı.

Saat, yarım saate doğru sağır edici yürüyüşüne devam etti.

"Sana kulak misafiri oldum. Dante'nin ofisinde." Destek olması için çantamı kucağıma aldım. Bugün tüvit veya nötr giymedim. Bunun yerine, özel olarak hazırlanmış bir ipek kılıf ve güven için fazladan bir kat kırmızı ruj seçtim. *Fazladan iki kat giymeliydim.*

"Eğer kulak misafiri olduysan, neden sorarak zamanımı harcıyorsun?" Babamın ses tonu da yüzü kadar anlaşılmazdı.

Bir öfke közü hayatı alevlendirdi.

"Çünkü onaylamayı istiyorum! şantajyasadışı, Peder, ahlaki açıdan yanlış olduğundan bahsetmiyorum bile. Bunu nasıl yapabildin?" Havayı sıkı göğsümden geçmeye zorladım. "O kadar istenmeyen miyim ki gücü biri benimle evlenmek istiyor mu?"

"Dramatik olma," diye çıkıştı. "değildi *herhangi biri*. Dante Russo'ydu. Bir Russo ile evlenen kapıların açılacağını biliyor musun? Bile

servetimiz ve kız kardeşinizin evliliği, bazı insanlar bizi küçümsüyor. Bizi partilerine davet edecekler ve bağış toplamak için paramızı alacaklar ama arkamızdan fısıldaşıyorlar, Vivian. Yeterince iyi olmadığımızı düşünüyorlar. Dante ile evlilik, bu fısıltıları hemen sustururdu."

"Bir kaç şey yüzünden birine şantaj yaptın.*fısıltılar?*" inanamayarak sordum.

Babam her zaman görünüşüne ve itibarına dikkat etmişti. Biz zengin olmadan önce bile, bütçemizi zorlar ve itibarını kaybetmemek için arkadaşlarıyla buluşmalarda masa parasını ödemekte ısrar ederdi.

Ama sosyal doğrulama ihtiyacının bu kadar derin olduğunu asla tahmin edemezdim.

"Fırsat çıktı ve ben de değerlendirdim," dedi soğukkanlılıkla. "Ağabeyi aptal ve pervasızdı. Onu New York ziyaretim sırasında Gabriele Romano'nun yeğeniyle yakalama şansım neydi? Pişmanlık duymayan bir omuz silkme. "Kader onu yoluma çıkardı ve ben bundan faydalandım.*bizimaile*. Bunun için özür dilemeyeceğim."

"Başka birini seçebilirdin." Kulaklarımdaki vızıltı yüzünden duymak zordu ama ileri doğru ittim. "Bunu yapacak biri*isteyerek* görücü usulüyle evlenmeyi kabul etti."

"İsteyerek kabul edecek biri yeterince iyi olmazdı."

"Kendini duyuyor musun?" Kızlar alevlere dönüştü. Öfkem kükreyerek geri geldi, o kadar sıcak ve parlaktı ki babamın yüzünü bulandırdı. "Bunlar insanların*hayatları*, bükebileceğiniz ve manipüle edebileceğiniz oyuncaklar değil. Ya fotoğraflar sızdırılırsa ve Dante'nin erkek kardeşi öldürülürse? Farzedelim*Sen*Kanıtı tutunduğu için mi öldürüldü? Nasıl böyle olabilirsin..."*Acımasız. Duygusuz. Ahlaki olarak yozlaşmış.* "kısa görüşlü mü? Öyle değil-"

"Bana sesini yükseltme!" Babam ellerini masaya o kadar sert vurdu ki üzerindeki eşyalar sarsıldı. "Ben senin babanım. Siz yapıyorsunuz*Olumsuz* konuşmak

beni bu şekilde.”

Kalbim göğsümden patlamakla tehdit etti. "Tanıdığım baba bunu asla yapmazdı."

Sessizlik o kadar keskindi ki bir güvenin kanatlarını çırpıtığını duyabiliyordunuz.

Babam doğruldu ve tekrar arkasına yaslandı. Bakışları içimi delip geçti.

"Senin sadece ahlakla ilgilenme lüksün var çünkü *Ben*. Ailemizin korunmasını sağlamak için yapmam gerekeni yapıyorum *veen iyi* olabilir. Sen ve kardeşin korunaklı büyüdünüz Vivian. Seni çirkin gerçeklerden koruduğum için bugün olduğum yere gelmemin benim için nelere mal olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Yüzüme gülen ve sırtımdan bıçaklayanların sayısı... seni hasta ederdi. En iyi ihtimalle griyken dünyanın pembe olduğunu düşünüyorsun."

"Ailemizi korumak, başka birininkini yok etmek anlamına gelmez. O kadar alçalmıyoruz, Peder. Biz bu değiliz.

Pişmanlığın en kısa gölgesi gözlerinden geçip kaybolmadan önce. "Ben ailenin reisiyim," dedi, son tonda. "Biz, dediğim kişiyiz."

Kelimeler tenime dokundu, soğuk ve duygusuz. Omurgamdan aşağıya bir ürperti indi.

"Ya Dante ile olan ilişkim?" Çantamın tokası avucumun içine girdi. "Yaptığın şeylerin beni nasıl etkileyeceğini düşünmedin mi? Görücü usulü evlilik ile zorla evlilik arasında fark vardır. Sırf adının soy ağacımızda olmasını istiyorsun diye bana kızan biriyle hayatımı geçirmek zorunda kalırdım.

"Şehit gibi davranma," dedi babam. Yakışksız. Kız kardeşin, Gunnar'la evli olmaktan hiç şikayet etmedi ve başka bir ülkeye taşınmak zorunda kaldı."

"Şikayet etmez çünkü *aslında birbirlerini seviyorlar*."

Ben konuşmamışım gibi devam etti. "Bir milyarderin karısı olmaktan daha kötü şeyler var. Genç ve çekicisin. Dante'yi giyerdin

sonunda aşığı. Aslında, tatillerde sana çoktan aşık olmuşa benziyordu."

"Eh, yanıyorsun," dedim düz bir sesle. "Bitti, baba. Dante'nin evinden taşındım. Biz evlenmiyoruz. Ve..." Pencereden ana ofis katına baktım. "Şirket iyi gitmiyor."

Çünkü yapmaman gereken birini kıskırttın.

Sözler aramızda konuşulmadan oturdu.

Babamın çenesi kasıldı. Onun gözetimi altında her şeyin mükemmelden daha az olduğunun kendisine hatırlatılmasından nefret ediyordu.

"Şirket iyi olacak.Sadece bir hıçkırık yaşıyoruz." "Kulağa bir hıçkırıktan daha fazlası gibi geliyor."

Bana baktı, öfkesi daha hesaplayıcı bir şeye dönüştü. "Belki de haklısın," dedi. "Bir hıçkırıktan fazlası olabilir, bu durumda Dante'nin yardımına ihtiyacımız olabilir. Şimdi üzgün ama sana karşı zaafı var. Onu... yardım etmeye ikna et.

Soğuk iliklerime işledi. "Sana söyledim, bizayrıldıBizden nefret ediyor. Bana veya ailedeki herhangi birine karşı zaafı yok.

"Bu doğru değil. Annen ve ben ziyaretimize geldiğimizde sana nasıl baktığını gördüm. Ayrılmış olsan bile, eminim yeterince çabalarsan onun mantıklı olduğunu görmesini sağlayabilirsin."

Soğuk midemin derinliklerine kadar yayıldı.

Mükemmel bir şekilde jölelenmiş saçlarını, pahalı takım elbisesini ve gösterişli saatini inceleyerek babama baktım. Adamın kendisi yerine Francis Lau gibi davranan bir aktörle yüzleşmek gibiydi.

Çocukluğumun biraz bayat ama iyi niyetli ebeveyninden nasıl benden önceki kişiye dönüşmüştü?

Soğuk. sinsi. Para ve statü takıntılı ve kazanmaya kararlı

- ve ne pahasına olursa olsun - ikisini de saklayın.

Aynı görünüyordu ama onu zar zor tanıdım.

"Yapmayacağım." Sesim titriyordu ama sözlerim kararlıydı. "Busenin dağınıklık, Peder. Sana yardım edemem.

Lau Jewels alabora olursa annem ve kız kardeşimin bundan nasıl etkileneceğinden nefret ediyordum ama artık babam için piyon ve topa sahip olma oynayamıyordum. Artı, her birinin kendi yuva yumurtaları vardı; mali açıdan iyi olacaklardı.

Diğer yanağımı çok uzun süre çevirdim. Ailem bana yapmamı söylediği her şeyi yapmaya çok istekliydim çünkü bu, tekneyi sallayıp onları hayal kırıklığına uğratmaktan daha kolaydı. Tüm hatalarına rağmen babamı ve ailemi sevdim. Onları incitmek istemedim.

Ama çizgiyi aştıklarında konuşmamanın uzun vadede bizi her şeyden daha çok yaralayacağını şimdiye kadar fark etmemiştim.

İnanamama babamın yüzünün oluklarını doldurdu.

"Kendini seçiyorsun*eski*-ailen yerine nişanlı mı? Biz seni böyle mi yetiştirdik?" diye sordu. "Bu kadar saygısız olmak *veitaatsiz*?" Kelimeyi bir lanet gibi tükürdü.

"İtaatsiz mi?" Öfke, üzerimde ani bir fırtına gibi esti ve tüm suçluluk kalıntılarını bir kenara süpürdü. "Yaptım*her şey*benden istedin! "Doğru" üniversiteye gittim, Heath'ten ayrıldım ve mükemmel sosyete kızı rolünü oynadım. Hatta çok az tanıdığım bir adamla evlenmeyi bile kabul ettim çünkü bu*Sen*mutlu. Ama hayatımı senin için yaşamaktan bıktım. Duygu sesimi kalınlaştırdı. "Onun*Benim*hayat, Peder. Senin değil. Ve aynı şekilde artık benim adıma kararlar veremezsin... Ben de senin için mazeret üretemem. Artık değil."

Bu kez sessizlik o kadar ağırdı ki üzerime kurşun bir battaniye gibi çöktü.

"Elbette, kendi kararlarını vermekte özgürsün," dedi sonunda babam, sesi ürkütücü derecede sakindi. Ama şunu bilmeni istiyorum, Vivian. Bugün bu ofisten özür dilemeden çıkarsan,*küstahlık*,sen artık benim kızım değilsin Ya da bir Lau."

Ültimeumu, kontrolden çıkmış bir trenin gücüyle içime doluştu, göğsümü bir süngüyle şişledi ve kulaklarımı kan kükremesiyle doldurdu.

Birbirimize bakarken sıcaklık sıfırın altındaki bölgeye düştü, soğuk öfkesi benim acılı kararlılığımla sessiz bir savaş veriyor.

İşte oradaydı.

Çocukluğumdan beri korktuğum görünmez canavar, eskiden sahip olduğumuz ilişkinin korkunç bir cesedi gibi ortaya çıkmıştı.

Üstünü bir battaniyeyle örtebilir ve başka tarafa bakabilirdim ya da yerimde durabilir ve kafa kafaya yüzleşebilirdim.

Babamın soğukkanlılığı en ufak bir kesirde kayarken, kanım korku ve adrenalinle elektriklenerek ayağa kalktım.

Geri adım atmamı bekliyordu.

Üzgünüm. Özür dileycek bir şeyim olmadığını hatırladığımda, alışkanlık gereği özür neredeyse dilimden düşüyordu.

Bir dakika daha kalmak, yüzünü ezberlemek ve uzun zaman önce ölmüş bir şeyin yasını tutmak istedim.

Bunun yerine döndüm ve dışarı çıktım.

ağlama ağlama ağlama

Babam beni evlatlıktan reddetmişti.

Babam beni evlatlıktan reddetmişti ve ben de bedeli çok yüksek olduğu için onu durdurmaya çalışmamıştım.

Gözyaşlarım boğazımı doldurdu ama ezici bir yalnızlık duygusu beni ele geçirirken onları geri zorladım.

Bir hafta içinde ailemi ve Dante'yi kaybetmiştim. Bana kalan tek şey kendimdi.

Ve şimdilik, bu yeterli olmalı.

37. BÖLÜM

Vivian

TLegacy Ball'un hayatımı alt üst eden kaosa yakınlığı, kılık değiştirmiş bir lütuf oldu. Babamla yüzleşmemle gala arasındaki iki günde kendimi Mükemmel bir işkolik olan Sloane bile böyle bir şevkle çalışmaktan endişe duyduğunu ifade etti.

Sabah beşte uyandırma servisi. Ofiste akşam yemeği. Öğle yemeği, her ayrıntıyı gözden geçirmek ve şehir çapında bir elektrik kesintisinden misafirler arasındaki kavgaya kadar her şey için bir acil durum planım olmasını sağlamakla geçti.

Gerçek top yuvarlandığında, uykusuzluktan çılgına dönmüştüm.

aldırış etmedim meşgul iyiydi. Meşgul olmak, kişisel hayatımın karmaşası yüzünden daha az ıstırap çekmek demekti.

Ancak tüm planlamama rağmen hazırlıklı olmadığım bir şey vardı: Valhalla Club'a girmenin üzerimde yaratacağı etki.

Gülümseyip konuklarla havadan sudan sohbet ederken göğsüme bir gerginlik çöktü. Bu gece hostes bendim, bu da yemek ve müziği kontrol etmek için ortalıkta koşturmamak anlamına geliyordu. Bu benim ekibimin işiydi.

Benim işim ortama karışmak, iyi görünmek, fotoğraflar için poz vermek... ve her saniyeyi bilinçaltında Dante'yi aramakla geçirmemektir.

Valhalla'yı sadece iki kez ziyaret etmişim, ikisi de onunlaydı. Onu henüz görmemişim. Hiç göstermeyebilir. Ama varlığı -karanlık, çekici ve her yerde mevcut- odaya nüfuz etmişti.

Köşelerde onun gülüşü. Havada onun kokusu. Tenime dokunuşu. Ateşli öpücükler, çalıntı anlar ve o kadar canlı anılar ki duvarların her yerine boyanmıştı.

DanteöyleydiValhalla, en azından benim için. Ve bu gece onsuz burada olmak, limandan demir atmadan ayrılan bir gemi gibiydi.

Vivian. Buffy'nin sesi beni karşılayamayacağım bir çöküşün eşiğinden çıkardı. Geçen hafta hayatım boyunca ağladığımdan daha fazla ağlamışım ve açıkçası bundan bıkmışım. "ne birçekicielbise."

Balonun gizli bahçe temasına zevkli bir saygı duruşunda bulunan yeşil brokar elbisesiyle her zamanki gibi zarif bir şekilde yanıma geldi. Muhteşem elmaslar boynundan sarkıyor ve bileklerinden damlıyordu.

Şüpheli bir karıncalanmayla karşılık verdim ve bir gülümseme yapıştırdım. "Teşekkür ederim.

Kıyafetin de çok güzel."

Buffy, elbiseme anlayışlı bir bakış fırlattı.

Yves Dubois haberi bu gece pek çok kişinin ilgisini çekmişti ve bunun iyi bir nedeni vardı. Kırmızı ipek ve altına batırılmış tüylerden oluşan zarif bir taramayla yere çağlayanlar halinde döküldüler, o kadar sıkı bir şekilde birleştirilmişlerdi ki, düşmüş, yaldızlı yapraklar yığını gibi görünüyorlardı. Parıldayan altın iplik, ipeğin üzerinde girift bir anka kuşu deseni oluşturuyordu, o kadar incelikliydi ki, nakış belli bir açıyla ışığa düşmediği sürece neredeyse görülmüyordu.

Kıyafet, sanat ve zırh hepsi bir aradaydı. Gücü ilan edecek kadar cesur, ama o kadar göz kamaştırıcı bir açıklama parçası ki, çok az insan onun yanından altındaki hüzne baktı.

Buffy, "Yves Dubois modası," dedi. "Dante cömert bir nişanlı."

Bakışları boş yüzük parmağıma kaydı.

Tenimin altında huzursuzluğun karıncalanmaları kristalleşti. Dante ve ben henüz ayrılığımızı duyurmamıştık ama nişan yüzüğümün olmayışı

bu gece herkesin dikkatine.

Sadece ilişki durumumuz hakkında değil, aynı zamanda Lau Jewels'ın borsadaki serbest düşüşü hakkında da fısıltılar dolaşmaya başlamıştı. Basında olumsuz haberler son kırk sekiz saat içinde patlamıştı. Şimdiye kadar herkes bana çok iyi davranmış olsa da -aile sorunlarıma rağmen hala hostestim- mırıldanmaları dikkatlerden kaçmamıştı.

Buffy'nin gözlemine cevaben, "Elbiseyi kendim aldım," dedim. Şaşkınlığıyla gülümsedim. "Ben bir Lau'yum." *Babam beni evlatlıktan reddetse bile.* "Kendi kıyafetlerimi karşılayabilirim."

Milyarder değildim ama güven fonum, yatırımlarım ve etkinlik planlama gelirim arasında para açısından kendi paramı tuttum.

Buffy hızla iyileşti. "Elbette," dedi. "Ne kadar... modernsin. Dante'den bahsetmişken, bu gece bize katılacak mı? Bu senin büyük gecen. Şimdiden burada olmamasına şaşırdım."

Gülümsemem sertleşti. Açıkça yüzük hakkında soru soramayacak kadar kibardı ama belli ki balık tutuyordu.

"İş yerinde acil bir durumu vardı." Hoparlörlerden gelen müzik yüzünden kalbimin güm güm attığını duymamasını umdum. "Görüşmeyi zamanında bitirirse başaracaktır."

"Kesinlikle öyle umuyorum. Bir Russo'nun katılımı olmadan uygun bir Miras Balosu olmazdı, değil mi?

Ben de onun yanında zorla güldüm.

Neyse ki, Buffy kısa süre sonra izin istedi ve tekrar nefes almakta özgürdüm.

Odanın içinde dolaştım, konukların ince dalgınlıklarının ve elime bakışlarının her zamankinden daha fazla farkındaydım. Onları elimden geldiğince görmezden geldim. Dedikodu değirmeni için yarın endişelenirdim.

Bu gece benim büyük gecemdi ve kimsenin onu mahvetmesine izin vermeyi reddettim.

Dante'nin bariz yokluğu bir yana, balo salonu Manhattan sosyetesinden gelenlerle doluydu. Dominik ve Adriana Davenport

bir grup Wall Street titanıyla mahkemeye çıktı; Sezonun "It Girls" programından bir grup, barın yanında sarkık saçlı güven fonu filizleriyle flört etti.

Odanın kendisi bir başyapıttı. Avrupa'dan ithal edilen üç düzine ağaç, yapraklı bir zemin üzerinde mücevherler gibi parıldayan ruhani ışık dizileriyle sarmalanmış alanı çevreliyordu. Yetmiş bin dolar değerinde asılı çiçekler ve çalılar masaları süsledi ve her bir konuğun adının el yazısıyla yazıldığı eski anahtar etiketlerin oturma yerini belirledi.

Her şey mükemmeldi - dokulu buttercream, çiçek süslemeleri ve yenilebilir yirmi dört ayar altın varak anahtar deliği olan dört katlı pasta; pembe ve beyaz çilek ve gül kuleleri; barı süsleyen yosunlu ahşap kemerler ve büyük Edison ampulleri.

Yine de bakışlar ve fısıltılar devam etti.

Ciğerlerime derin bir nefes verdim.

Bu iyi. Legacy Ball'un ortasında kimse olay çıkarmayacak.

Tenimi delen özgüvenimi bastırmak için tepsiden bir bardak şampanya aldım.

"Ev sahibesi, büyük gecesinde tek başına mı içiyor? Bu olmaz.

Dönmeden önce tanıdık sese gülümsedim. "Ara vermeye ihtiyacım vardı..." Odayı işaret ettim. "Bilirsin."

"Ah, biliyorum," dedi Kai, ısmarlama bir smokini ve imza gözlükleriyle her zamanki gibi yakışıklıydı. "Bu dansı yapabilir miyim?"

O elini uzattı. Onu aldım ve beni dans pistine götürmesine izin verdim.

Düzinelerce çift göz, hedeflerini arayan lazer güdümlü füzeler gibi bize odaklandı.

"Sadece ben miyim?" dedi. "Yoksa sen de kendini dev bir akvaryumun içindeymiş gibi mi hissediyorsun?"

"Güzel, pahalı bir tane," diye kabul ettim.

Eğlence, endişeye dönüşmeden önce dudaklarına dokundu. "Nasılsın, Vivian?"

Dante'den ayrılmamdan bahsettiğini sandım. Onlar arkadaştı ama olanlardan ne kadar haberi vardı?

Güvenli, tarafsız bir cevap seçtim. "Daha iyi olmuştum."

"Dante'yi bu hafta ringde görmedim. Ona benzemiyor. Genelde üzgün olduğunda doğrudan şiddete başvurur."

Şaka benden bir gülümseme çekmeyi başaramadı. Dante'nin bahsine fazla takıldım. "Belki üzülmez."

Taşındığımdan beri birbirimizle konuşmamıştık. Ona üzölmeliyim. Suçun çoğı babamdaydı ama Dante de tamamen masum değildi.

Yine de, onu düşündüğümde üzüntüden başka bir şey çağırarak zordu. Gerçekten düşündüğüm bir zaman olmuştu...

"Belki." Kai omzumun üzerinden baktı. Bakışları spekülative bir hal aldı. "Sen nişanlıyken bir şey söylemek istemedim ama sen tanıdığım en güzel kadınlardan birisin."

Ton ve konudaki ani değişiklikten irkilerek gözlerimi kırptırdım.

"Teşekkür ederim."

"Bu çok erken olabilir, ama artık Dante ile olmadığına göre..." Kai'nin eli sırtımdan aşağı kaydı ve kıcıımın kıvrımının üzerinde durdu. Müstehcen olacak kadar düşük ama uygunsuz çizgisini aşacak kadar yüksek. sertleştım "Belki bir ara dışarı çıkabiliriz."

Şok ve korku göğsümde köpürdü. Sarhoş muydu? Tanıdığım Kai'ye hiç benzemiyordu.

"Şey..." Rahatsız edici bir kahkaha attım ve kollarından kurtulmaya çalıştım ama elbisemin içinde bu çok zordu. "Haklısın. BTdir-dirçok erken. Ve senden gerçekten hoşlanırkenarkadaş..." Son kelimeyi vurguladım. "Şu anda biriyle çıkmak istediğimden emin değilim."

Dinlemiyordu. Kötü bir gülümsemeyle başımın üzerinden bakmakla meşguldü.

"İşte geliyor," diye mırıldandı.

Kimden bahsettiğini sormadan, sıcak biraşinaelim omzuma indi.

"Nişanlığımın üzerinden ellerini çek." Karanlık ve çalkantılı düzen, o kadar çok sıkı sıkıya bağlanmış tehlikeyle doluydu ki, yanmadan bir kıvılcım uzaktaydı.

"Özür dilerim." Kai beni serbest bıraktı, ifadesi garip bir şekilde kendinden memnundu. "Farkında değildim..."

"Ne yaptığın ya da anlamadığın umurumda değil." Ölümcül derecede sessiz ifade, omurgamdan aşağı buzlar döktü. "Vivian'a bir daha dokunursan seni öldürürüm."

Basit. Vahşi.*Dürüst.*

Kai'nin gözleri bir gülümseme hayaletiyle birlikte titreşti. "Kayıt edilmiş." Başını bize doğru eğdi. "Eğlence."

Konuşamayacak kadar sersemlemiş bir şekilde uzaklaşmasını izledim.

Ancak Dante beni döndürüp elimi elinin arasına aldığı anda sesimi bulabildim.

"Burada ne yapıyorsun?" Ayaklarım içgüdüsel olarak onu takip etti ama vücudumun geri kalanı korkuyla ürperdi.

Varlığı çok güçlüydü, kokusu her şeyi tüketiyordu. Ciğerlerimi temiz toprak ve zengin baharatlarla doldurarak doldurdu.

Onun yanındayken, ne kadar üzgün ya da kalbim kırılmış olursam olayım kendimi kaybetmek kolaydı.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda nefes alma yeteneğim durdu.

Koyu saç. Oyulmuş elmacık kemikleri. Sert, şehvetli dudaklar.

Birbirimizi son görüşümüzün üzerinden bir haftadan az zaman geçmişti ama yine de o bir şekilde hatırladığımdan daha güzeldi.

"Davet edildim. Senin adına, inanıyorum." Soğuk gaddarlık yok oldu, yerini sıcak bir eğlence aldı. Kai'nin ayrılışı bir düğmeyi çevirmiş gibiydi.

Ben de biraz sinir sezdiğimi sandım ama yanlış duymuş olmalıyım.
Dante asla gergin olmadı.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Ne yapıyorsun *Burada*, benimle dans mı ediyorsun? Avucu neredeyse benimkini yaktı. Çaresizce çekip gitmek istedim, ama herkes izlerken yapamadım. Sanki bütün gözler üzerimizdeydi.

"Çünkü sen benim nişanlısın ve bu senin büyük gecen. Legacy Ball için aylarca çalıştın, Vivian. Onu özleyeceğimi mi düşündün?"

Sözler kalbime iğneler gibi batıyordu, sakinleşmeye zorlamadan önce kalbime elektrik ve adrenalin hücumu yapıyordu.

Geçen hafta bana bir şey öğrettiyse, o da her zirvenin yıkıcı bir çöküşle geldiğiydi.

"Artık senin nişanlın değilim."

Dante sustu.

İlk bakışta, esrarengiz CEO'nun her santimini kasabada bir geceye çıkmış gibi görünüyordu. Özel yapım smokini vücuduna göre şekillenmiş, geniş omuzlarını ve şık, güçlü kaslarını vurgulamıştı. Yumuşak ışıklar, cesur yüz hatlarını keskin bir şekilde ortaya çıkardı ve çenesi her zamanki gururlu, kibirli eğimini korudu.

Ama daha yakından bakınca gözlerinin altındaki soluk mor lekeler ortaya çıktı. Ağzını gergin çizgiler çevreliyordu ve tutuşu sıkıydı, cevap verdiğinde neredeyse çaresizdi.

"Kavga ettik," dedi alçak sesle. "Resmen ayrıldık"

Uykusundan uyanan inançsızlık, kuzenlerinin şok ve hüsrana katıldı.

"Evet yaptık. *BENsana yüzüğümü geri verdim* Sen aldın onu. taşındım." *bir nevi*. Nefes alma şansım olduğunda eşyalarımın geri kalanını almam gerekiyordu. "Benim dünyamda bu, ayrıldığımız anlamına geliyor. Ve bu, babamla senin arandaki... tüm sorunlara değinmiyor bile.

Bu Dante ile dört gün önce gidişimi izleyen Dante arasındaki fark o kadar barizdi ki, bir uzaylı sahtekarının onu öldürdüğüne ikna olmuşum.

vücudunu kaçırdı.

"Evet, şey, seninle bunun hakkında konuşmak istiyordum." Bir kırlangıç boğazından aşağı doğru ilerledi. Şakacı maskesinin tüm kalıntıları yok oldu ve sahip olduğunu hiç düşünmediğim sinirleri ortaya çıktı. "Berbat ettim, Vivian. Söylememem gereken pek çok şey söyledim ve bunu düzeltmeye çalışıyorum."

Sözcükler havada titreşti ve bir şekilde kulaklarımdan önce göğsüme ulaştı.

Beynim onları işlediğinde, kalbim çoktan çarpılmış ve darmadağın olmuştu.

Bunu yapamadı. Şimdi değil, burada değil, ben*Sadece*bu hafta başlarındaki tahribattan sonra düzgün çalışmaya başladı.

"Önemli değil." Kelimelerin dilimden geçmesini diledim. "Dediğin gibi, sadece bir işti."

Acı, Dante'nin gözlerinin kenarlarını kararttı. "*Canım...*"

Boğazım düğümlendi.

Topun geri kalanı, Dante'nin varlığının ateşine atılan buruşuk kağıt parçaları gibi parçalanarak yere düştü.

Canım.

Bu cümleyi bu kadar yumuşak ve acı verici bir şekilde söyleyebilen tek kişi oydu, sanki söylemeye çok korktuğumuz başka bir dizi kelimenin yerine güzel bir şekilde geçmişti.

Gözlerimdeki duyguyu kırıştırdım. "Dört gün önce ayrıldım, Dante. O zaman gitmeme izin verdiğin için mutluydun. Bu kadar kısa sürede seksen yaptığına inanmamı mı bekliyorsun?

"HAYIR. Söylediğim hiçbir şeye inanmanı beklemiyorum ama umarım inanırsın," dedi sessizce. "Gerçeği bu şekilde öğrendiğin için üzgünüm. Sana daha önce söylemeliydim ama gerçek şu ki..." Boğazı bir kez daha sertçe yutkundu. "Gitmene izin vermeye hazır değildim. Paris'ten sonra geri çekildim ve söyledim

Kendim sizi gerçeğe yönlendiriyordum, oysa gerçekte her iki dünyanın da en iyisini istiyordum. Seni tutmak ve yapamayacağımı düşünerek kendimi kandırmak için.

"BENsenden nefret ediyorumbabamız, Vivian. Hala yapıyorum. Ve onun herhangi bir şekilde kazanması fikrinden nefret ediyordum, buna dahil..." Dante benimkini daha da sıkı kavradı. "Seninle istediğim gibi kalmam dahil. En iyi akıl yürütmem veya en gurur duyduğum an değildi, ama gerçek bu. Evet, nişana zorlandım ama sonrasında olan her şey? Randevularımız, konuşmalarımız, Paris gezimiz... kimse beni bunları yapmaya zorlamadı. Onlar gerçektir. Ve ne zaman onları ya da seni unutabileceğimi düşünecek kadar aptaldım..."

Sesi alçaldı, sertleşti. "Gideli bir haftadan az oldu ve şimdiden cehennemde sonsuzluk geçirmiş gibi hissediyorum."

Nefes ciğerlerimden kaçtı. Oksijen katılaşıp tatlı ve ballı bir şeye dönüştü ve mideme damlayarak içini sıcaklıkla doldurdu.

Ben daha yutmadan önce boğuk bir hıçkırık araya girdi.

Yanımızda kimse yoktu. Herkes Dante'ye geniş bir yatak verdi ve konukların çoğu bize bakmak yerine sohbetlerine geri döndüler.

Yine de, soğukkanlılığımda herhangi bir mola vermeyi göze alamazdım. Tamamen paramparça olmam için tek bir çıtlama yeterdi.

"Ama hiçbir şey değişmedi," dedim kalın bir sesle. "Hala babamdan nefret ediyorsun ve evlenirsek yine de o kazanır."

Henüz reddetme veya şirket sorunlarından bahsetmedim. Bunlar diğer solucan kutularıydı.

"Yanılıyorsun," dedi Dante. "Bir şey**sahip olmak**değişti. Sensiz yaşayabileceğimi düşündüm. İntikamımın sana olan hislerimden daha önemli olduğunu. Yapamayacağımı anlamam sadece birkaç gün sürdü - kahretsin, birkaç saat - ve olmuyor. Baloya hazırlanırken dikkatini dağıtmak istemedim, bu yüzden daha önce elimi uzatmadım. Ama..." Boğazı başka bir yutkunmayla çalıştı. "Seni seviyorum Vivian. Babandan nefret edebileceğimden daha fazla. Ve yapabileceğimi düşündüğümünden daha fazlasını."

Kalbim yükseldi; midem vahşi bir serbest düşüşe geçti. Çelişki fizik yasalarına meydan okuyordu, ama ilişkimizle ilgili hiçbir şey kurallara bağlı kalmamıştı.

Seni seviyorum, Vivian.

Sözcükler kafamın içinde yankılandı ve ilk kez muadilleriyle buluştukları göğsüme döküldü.

Ben de seni seviyorum. Yaptıklarından sonra bile. Yapmamam gerekse bile. Seni senden nefret edebileceğimden daha çok seviyorum.

Tek fark, kendimi henüz onları seslendirmeye ikna edemedim.

"Sen ve ben," dedi Dante. Gözleri benimkini tuttu. "Bu sefer gerçekten. Çalıştırabiliriz. Yani... eğer istersen."

Eğer beni affedebilirsen.

Gerçek anlam aramıza doldu.

Olanları gerçekten bu kadar kolay ve hızlı bir şekilde geride bırakabilir miyiz? Samimi görünüyordu ama...

*Onu asla isteyerek
seçmedim. Yapmam
gerekeni yaptım.*

Bu sadece iş.

Dünya'ya geri döndüm.

Dante'yi sevdim. Paris'ten beri biliyordum ve olanlara rağmen duygularımın bir gecede sihirli bir şekilde değişmiş gibi davranmanın bir anlamı yoktu.

Gülümsemesinin kaşlarını çatmasına bayılıyordum.

Her sabah uyandığımda omzumu öpmesine bayılıyordum.

Mizahını ve zekasını, gücünü ve savunmasızlığını, düşünceliliğini ve hırsını özledim.

Ama onu seviyor olmam ona güvendiğim anlamına gelmiyordu.veyakendim.

Çalıştırabiliriz. Yani... eğer istersen.

Haftanın duygusal iniş çıkışları bana zarar vermişti ve ne istediğime

dair hiçbir fikrim yoktu. Babamın şirketinin sorunları hakkında ne hissettiğimi bile çözememiştim. Belli ki bunda Dante'nin parmağı vardı. Ama nasıl

üzgün müydüm *Gerçekten* küçücük, gizli bir parçam, ailemin dönüştüğü durum için Lau Jewels'ı suçladığında?

Benimle bir randevuya çık, dedi ben cevap vermeyince. "İstediğin her şeyi yapacağız. Hatta patlamış mısır yiyin."

Şakasına gülmedim. Gözlerinde bir sinir kıvılcımı daha belirdi. "Daha önce de çıkmıştık."

"Daha önce oldu. Bu şimdi." Yüzü yumuşadı. "Sadece bir randevu.

Lütfen."

Kalbim sıkıştı ama başımı salladım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Hayal kırıklığı ve bir panik sıçraması yüz hatlarını gerdi. "Neden?"

"Binlerce farklı sebep var. Ailemden nefret ediyorsun. Hiç evlenmek istemedin ve hiç istemedin *Ben*. Zorlandın ve tekrar bir araya gelirsek, babam yine de kazanır. Ve..." Boğazımı bir kuruluk kapladı. "Birlikte iyi değiliz, Dante. İlişkımız çok sıcak ve soğuktu ama yürümesini sağladık çünkü biz *vardı* çalışmasını sağlamak için. Artık yapmadığımıza göre..." Düşüncelerimi ifade etmenin doğru yolunu aradım. "İşler ilk günden beri zordu. Belki de bir işarettir."

Son kısım, okyanusa düşen bir iğne gibi sessizce çıktı.

İlişkımız başından beri lekeliydi. Onu sevsem bile geçmişimizin hatalarının üstesinden nasıl geleceğimizi göremiyordum.

Kalbim yine burkuldu, bu sefer o kadar keskin bir acıyla, nasıl hayatta kalacağımdan emin değildim.

Ama ben yapardım. Yapmak zorundaydım.

Dante, "Bu altı neden," dedi. "Altı ile çalışabilirim. Hatta bin kişiyle bile çalışabilirim."

Göğsüm ağrıyordu. "Dante..."

"Bizim iyi bir fikir olmadığımızı düşünüyorsun ama ben öyle olduğumuzu kanıtlayacağım." Çenesinde kararlılık vardı ama sesi ve dudakları alnıma dokunurken yumuşaktı. "Bana zaman ver, *Canım*. Senden başka ihtiyacım olan tek şey bu."

38. BÖLÜM

Vivian ve Dante

V^{*IVAN*}

Selam, Vivian. Olağan?"

"Evet lütfen. Dört yap," dedim barista beni aradığında. BEN ofisimin yakınındaki kahvehaneye o kadar sık uğrarlardı ki siparişimi ezberlemişlerdi. "Teşekkürler Jen."

"Sorun değil." Güldü. "Yarın görüşürüz."

Ödedim ve teslim alma alanına taşındım, nereye gittiğime sadece yarısı bakıyordum. Ekranımda gezinen yeni mesaj seli dikkatimi fazlasıyla dağıtmıştı.

Bütün hafta sonu telefonum çalıyordu. Arkadaşlar, tanıdıklar, cemiyet muhabirleri, herkes Legacy Ball'un müthiş başarısından sonra beni tebrik etmek veya benimle konuşmak istedi.

Hayatın yolu Pazar günü toplantılarında bunu "kurumun tarihindeki en seçkin balolardan biri" olarak kabul etmişti, bu da o sabah gelen kutumu dolduran daha fazla mesajla uyanmam anlamına geliyordu.

Daha pazartesiydi ve şimdiden yirmi iki yeni müşteri sorgusu, beş görüşme talebi ve sayısız balo, gösterim ve özel parti daveti almıştım.

Lau Jewels'in sorunlarıyla ilgili fısıltılar hâlâ ortalıkta dolaşıyordu ama bunlar Legacy Ball'a ev sahipliği yapmanın prestijini geçersiz kılmak için yeterli değildi.

Eşit derecede heyecan verici ve yorucuydu.

Başka bir destekçiyle karşılaştığım anda olası bir müşteriden gelen yeni bir e-posta açtım. Açık fincanlarının kenarından ayakkabılarına kahve sıçradı.

İçimden bir korku geçti. "Ben çok üzgünüm!" Yukarı baktım, e-postayı unutmuşum. "Öyle demek istemedim..." Gözlerim tanıdık, siyah saçlı ve bronz tenli bir kafaya takılınca özrüm çabucak öldü.

Dudaklarım aralıktı ama sözlerim planlanmamış bir tatil için uzak bir adaya kaçmıştı.

"Sorun değil," dedi Dante rahatlıkla. Hepimiz oradaydık. Bu kadar kalabalıkken fincanımı açık bırakmam benim hatamdı."

Tezgâhtan bir kapak alıp kahvesinin üzerine yerleştirirken hayretler içinde izledim.

İş gününün ortasıydı ama takım elbise yerine siyah bir pantolon ve kolları sıvalı beyaz bir düğmeli giymişti. Kravat yok.

"Burada ne yapıyorsun?" Sesimi, kalbimin hızlı atışları ile boğazımdaki kuruluk arasında bir yerde buldum.

Bu soruyu ona iki gün içinde ikinci kez sorduğumdu.

Ofisi birkaç blok ötedeydi ama burasıyla orası arasında en az yarım düzine kahve dükkanı vardı.

Kaşının küçük, şakacı bir çıkıntısı. "Senin gibi kahve alıyorum."

Elini koluma koydu ve beni nazikçe yana çekti, sonra yirmili yaşlarında telaşlı bir sarışın dolu bir kahve tepsisiyle yanımızdan hızla geçti.

Hareket etmeseydim, Diane von Furstenberg'imle Americano ve soğuk kahve giyiyor olacaktım.

Dante'nin eli kolumda bir süre oyalandı ve kolumdan çekip uzattı. "Bu arada ben Dante."

Dokunuşunun izi tenimi yaktı.

Uzattığı eline baktım, hafta sonu kafasını bir yere çarpmış ve ani bir hafıza kaybı mı geçirmişti diye merak ettim.

Başka nasıl cevap vereceğimi bulamadım, bu yüzden ihtiyatlı bir şekilde, "Ben Vivian," diyerek elimi onun eline koydum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Vivian." Avucu sıcaktı, *kaba* .

Onları bir kenara itmeden önce vücudumun haritasını çıkaran o pürüzlülüğün puslu hatıralarıyla midem çırpındı.

Onlar geçmişe aittiler, buraya, en sevdiğim kafeye, (unutulmuş?) eski nişanlımla dünyanın en tuhaf sohbetini yaptığım yere değil.

"Yani, buraya sık gelir misin?" diye sordu.

Alış hattının sevimsizliği beni şokumdan kurtardı. "Cidden?" dedim, sesim şüpheliydi.

Gözlerinin köşeleri kırıştı. Bu kadar sevecen olmasından nefret ettim. "Bu dürüst bir soru."

"Evet ediyorum. Sen *Bilmek* Evet." Elimini çektim ve tezgaha baktım. Barista henüz siparişimi aramamıştı. "Ne yapıyorsun Dante? Ve kahveyi kastetmiyorum.

İyi mizahı bozuldu. "İlişkimizin zor bir başlangıç yaptığını söyledin ve haklıydın," dedi sessizce. "İşte buradayım, yeni bir başlangıç yapmaya çalışıyorum. İş yok, saçmalık yok. Sadece biz, herhangi iki kişinin yapacağı gibi normal bir şekilde buluşuyoruz."

İtiraf göğsüme ulaştı ve sıkıldı.

Keşke.

Gergin vuruş geçti ve Dante'nin yavaş ve yıkıcı gülümsemesi geri döndü. Ona daha az kaşlarını çatmasını söylediğim her zaman pişman oldum. Kaşlarını çatan bir Dante'ye karşı koymak, gülümseyen bir Dante'ye karşı koymaktan çok daha kolaydı.

"Yeni tanıştığımız için fazla ileri gitmek istemiyorum," dedi. "Ama bir ara dışarı çıkmak ister misin?"

Saçma durum karşısında içimdeki isteksiz bir eğlenceyi bastırdım ve başımı salladım. "Üzgünüm. Şu anda flört etmekle ilgilenmiyorum.

"Yani bu bir randevu olmayacak," dedi tek ritmi kaçırmadan. "Birbirini daha iyi tanıyan iki kişinin akşam yemeği olacak."

Bakışlarım kısıldı. Bana baktı, ifadesi masumdu ama gözlerinde haylazlık vardı.

Barista sonunda adımı söyledi.

Göz teması kurdum ve kahvemi aldım. "Seninle tanışmak güzeldi, *Dante*" dedim imalı bir şekilde. "Ama işe geri dönmem gerekiyor."

Beni kapıya kadar takip etti ve açık tuttu. "Tarih değilse numaran. Söz veriyorum sana şaka yapmayacağım ya da uygunsuz fotoğraflar göndermeyeceğim." Dudaklarının kötü bir eğimi. "Sen istemiyorsan tabii."

Başka bir gülümsemeyi bastırdım ve onun yerine kuşkuyla kaşlarımı kaldırdım. "Bir kafede tanıştığın kadınlara karşı hep böyle ısrarcı mısındır?"

"Yalnızca düşünmeden duramadığım kişiler," dedi gözlerini sabit bir şekilde benimkilere dikerek.

Hava neme döndü. Elbisemin ani ağırlığını veya midemde kabaran sıcaklığı hafifletmek için hiçbir şey yapmayan bir esinti geçti.

Böylesine karmaşık bir ağa dolanmıştık ama bir an için normal bir çift olduğumuz hayaline kendimi kaptırdım.

Normal ilk buluşma, normal tarihler, normal ilişki. Sadece onu geri isteyen bir erkeği isteyen bir kadın.

Sana numaramı verirsem beni takip etmeyi bırakır mısın?

Ağzının hafif bir kıvrımı. "İkimiz de gidiyorduk, bu yüzden sayılır mı bilmiyorum. *takip etme*, ama evet."

Ona numaramı verdim. Elbette zaten vardı ama yokmuş gibi telefonuna yazdı.

"Dante." Kaldırımın yarısına geldiğinde onu durdurdum. Bana baktı.

"Bu saatte burada olacağımı nereden bildin?"

“Yapmadım. Ama senin en sevdiğin kahve dükkanı olduğunu biliyorum ve sen de buraya hep öğle vakti gelirsin.” Ayrılık sözleri esintiyle bana doğru sürüklendi.

"Seninle tanışmak güzeldi, Vivian."

DANTE

Tek Yüzük. İki. Üç.

Odama volta attım, onun cevap vermesini beklerken midem sinirden burkulmuştu.

Saat on buçuktu, yani yatmaya hazırlanıyordu. Ne kadar stresli olduğuna bağlı olarak duş veya banyo yaparak dinlenmesi genellikle bir saatini alıyordu; şaşırtıcı derecede karmaşık on adımlık bir cilt bakımı rutini ve çok yorgun değilse biraz okuma.

Onu duştan çıktıktan sonra yakalayabilmek için görüşmemi zamanlamıştım.

Dört yüzük. Beş.

Tabii aramamı cevapladığını varsayarsak.

Sinirlerim daha da gerildi.

Vivian o öğleden sonra bana numarasını verdi, bu da aramamı istediği anlamına geliyordu, değil mi? Yapmasaydı, öylece giderdi. Cehennem, bir parçam vardı beklenenona

Onu görme ihtimalimi düşünerek o lanet kafede neredeyse iki saat oyalanmıştım. Oraya her gün gidiyordu ama zamanlaması iş yüküne göre değişiyordu.

Dünyanın en harika planı değildi ama öğle yemeği toplantısını kaçırmak pahasına olsa bile işe yaramıştı.

Altı yüzük. Sev-

"Merhaba?" Sesi hattın üzerinden akıyordu. Berrak ve tatlı, soğuk bir gölden yüzeye çıktıktan sonraki ilk nefes gibi.

Ciğerlerimden çıkan nefes. "MERHABA. Bu Dante."

"Dante..." diye düşündü, sanki kim olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. En azından birlikte oynuyordu. *İlerlemek*.

"Bu öğleden sonra kafede buluştuk," diye hatırlattım biraz da eğlenerek.

"Ah doğru. Üç gün beklemen gerekiyor, dedi Vivian. "Numarasını aldığın gün bir kadını aramak çaresizlik sayılabilir."

Pencerenin önünde durdum ve aşağıdaki karanlık Central Park'a baktım. Arkamdan yansıyan odaya karışan görüntü -şifonyere dizilmiş yarı boş parfüm şişeleri, kokusunun hâlâ üzerimizde olduğu mükemmel yapılmış yatak, geceleri kıvrılıp kitap okumaktan hoşlandığı koltuk.

Eşyalarının geri kalanını henüz toplamamıştı ve bunun bir lütuf mu yoksa lanet mi olduğunu bilmiyordum.

Bir lütuf, çünkü bana döneceğine dair umut verdi.

Bir lanet, çünkü nereye dönsem, o oradaydı. Hissettiğim ama dokunamadığım güzel, unutulmaz bir varlık.

Tanıdık bir ağrı göğsüme doğru ilerledi.

"Olamaz, *Canım* dedim, sesim alçaktı. Yansımam, bitkinlikten ve kendinden nefret etmekten gergin bir şekilde bana baktı. Bir haftadır düzgün uyumamıştım ve görünüşüm bundan dolayı acı çekiyordu. "BEN *ben* çaresiz."

Bunu sessizlik izledi, o kadar derin ve derindi ki, kalbimin acılı gümbürtüleri dışında her şeyi yuttu.

Zayıflığı kabul etmek, çok daha az çaresizlik, bir Russo için duyulmamış bir şeydi. Kahretsin, üşüttüğümde bile itiraf etmedim. Ama duygularımı inkar etmek beni şu anki cehennemime sokmuştu ve aynı hatayı ikinci kez yapmayacaktım.

Konu Vivian'a geldiğinde değil.

Cevap vermesini beklerken elim telefonuma gitti. Hiçbiri gelmedi.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, telefonu kapatıp kapatmadığını iki kez kontrol ettim. Yapmamıştı.

"Ben asla..." Boğazımı temizledim, keşke duygularımı daha iyi ifade edebilseydim. Bu, büyükbabamın gençliğimden beri bana öğretmediği birkaç beceriden biriydi. "Daha önce hiç... birinin peşinden koşmak zorunda kalmamıştım, bu yüzden belki de bunu doğru yapmıyorum. Ama sesini duymak istedim." Güzel sözler olmadan, sahip olduğum tek şey gerçektir.

Daha fazla sessizlik.

Göğsümden çıkan acı sesime ulaştı. "Apartman sensiz aynı değil,*Canım*"

Personel ve teslimat telaşına, Greta'nın yemeklerinin kokusuna ve milyonlarca dolar değerindeki sanat eserine ve mobilyaya rağmen, onun yokluğunda kendi kabuğuna dönmüştü.

Yıldızsız bir gökyüzü, kalpsiz bir ev.

Yapma, diye fısıldadı Vivian.

Hava değişti, daha önceki oyunculüğümüz duygularımızın ağırlığı altında yok oldu.

"Gerçek bu," dedim. "Kıyafetlerin burada. Anıların burada. Ancak *sen* burada değil ve ben..." Titrek bir nefes aldım ve elimi saçımın arasından geçirdim. "Kahretsin Vivian, birini bu kadar çok özleyebileceğimi düşünmemiştim. Ama öyleyim ve öyleyim."

Dünyadaki bütün paraya sahiptim ama bu bana istediğim tek şeyi alamazdı.

O, benim tarafımda.

Eve gelip onu eşyalarını toplarken bulduğumdan beri istediğim şey buydu. Kahretsin, Paris'ten döndüğümüzden beri istediğim buydu ve bir aptal gibi geri çekildim, ama kafam Francis ve intikam konusunda o kadar kıçımdaydı ki kendi saçmalıklarımın başka bir şey göremedim.

Işığı görmemi sağlamak için tüm insanların arasından ağabeyimi aldı.

Vivian'ı sevdim. Sergimi mahvettiğinden ve gözlerinde meydan okurcasına bana baktığından beri ona yavaş yavaş aşık oluyordum.

"Bir şey söyle tatlım," dedim usulca, o tekrar sustuğunda.

"Şimdi beni özlediğini söylüyorsun ama bu duygu geçecek. Sen Dante Russo'sun. Herhangi birine sahip olabilirsin. Sesinin altında bir dalga dalgalandı. "Bana ihtiyacın yok."

Kelimedeki küçük çatlak *Ben* mideme bir yumruk gibi vurdu.

Hiç evlenmek istemedin ve hiç istemedin Ben.

Altı nedeninden biri ve suçun adil bir payını üstlendim. Ama tek ben değildim. Ailesinin, onlar için yapabilecekleri dışında vazgeçilebilir biri gibi hissetmesinde parmağı vardı ve ben onları bunun için asla affetmedim.

İkiyüzlüydü ama umurumda değildi.

"İstemiyorum *herhangi biri*" dedim şiddetle. "İstiyorum *Sen*. Zekanız ve zekanız, nezaketiniz ve çekiciliğiniz. Güldüğünüzde gözlerinizin kırışması ve gülümsemenizin dünyayı birazcık eğmesine neden olması. Bir araya getirdiğin ve bir şekilde tadı güzelleştiren iğrenç yiyecek kombinasyonlarını bile istiyorum.

Yarı kahkaha, yarı hıçkırık hat boyunca kanadı.

"Ama seninle ilgili olan da bu, Vivian." Sesim daha ham bir hal aldı. "En sıradan ya da beklenmedik şeyleri alıp olağanüstü hale getiriyorsunuz. Her durumda gümüş astarı ve hak etmeseler bile herkesin içindeki iyiliği görürsünüz. Ve ne kadar sadece istemediğimi görmeni umacak kadar bencilim ama *ih* *tiyaç* *Sen*. Bugün, yarın ve ondan sonraki tüm günler."

Başka bir hıçkırık, bu daha sessiz ama daha az güçlü değil.

Kahretsin, Onu görebilmeyi diledim. Onu tut. Onu rahatlat. Ve onun gözlerine bak ki söylediğim her lanet kelimedede ciddi olduğumu anlasın.

"Buraya gelmemin biraz zaman aldığını biliyorum tatlım ve duygularımı ifade etmede pek iyi değilimdir ama..." Hırıltılı bir nefes.

"Bana bir şans ver

bunu sana kanıtlamak için Benimle bir randevuya çık. Sadece bir tane.”

İlk sessizlik uzun sürmüştü. Bu işkence gibiydi.

Kalbim güm güm gümbür gümbür gümbür gümbür gümbür gümbür atıyordu, sonra Vivian nihayet cevap verdiğinde tamamen durdu. Yumuşak ve tereddütlü, yine de duygu yüklü.

"Tamam aşkım. Sadece bir tane.”

39. BÖLÜM

Dante

--
dondurma, seni görmek çok güzel!" Greta yanımdan hızla geçti ve Vivian'a sarıldı. O sadece kullandıküçük kedi yavrusutorunları için sevgi, ama görünüşe göre, o Vivian'a uzattı. "Ev sensiz aynı değil."

Sert ses tonuna kaşlarımı çattım. Bütün hafta bana soğuk muamelesi yapmıştı. Geçen gece domuz pirzolanı kasten yaktığından oldukça emindim. Vazgeçip yemek siparişi vermeden önce iki ısırık zorlamıştım. Sadece o da değildi; Edward bile bakmadığımı düşündüğünde bana onaylamayan bakışlar atmıştı.

Ekibim Vivian'a ne olduğunu bilmiyordu. Sadece onun gittiğini biliyorlardı ve bunun için beni suçladılar.

Kahretsin, ben de kendimi suçladım, bu yüzden durumu düzeltmeye çalışıyordum. Görüşmemden bu yana geçen iki günü Vivian'la tarihi planlayarak geçirmiştim.
ve sinirlerim aşağılayıcı bir enkazdı. Lise birinci sınıf öğrencisiyken okuldaki en popüler kıza çıkma teklif ettiğimden beri bu kadar gergin olmamıştım.

Vivian, Greta'nın sarılmasına karşılık verirken ellerimi ceplerime soktum.

Mantıksız bir yeşil duman bulutu içimi kıvırdı.

Yetmiş dört yaşındaki kahyamı kıskanıyorsam cehennem çok soğuk olmalı.

Vivian sıcak bir sesle, "Seni görmek de güzel," dedi. "Umarım çok çalışmıyorsundur."

"Hayır, sadece emin olmak için*patron-*" Greta, ben bir beş adımdan daha az uzakta durduğum halde sesini yükseltti - "onun yaptığından daha fazla ortalığı karıştırmıyor. Tam zamanlı bir iştir,*Yavru kedi*. Kalbi zayıf olanlar için değil."

Kahrolası Greta. Her gün onu neden henüz kovmadığımı sorguladım. Garip bir sessizlik çiçek açtı.

Vivian bana doğru baktı ve hemen bakışlarını kaçırdı. Zaten ham olan sinirlerim şeritler halinde parçalandı.

"Pekala," dedi Greta, her şeyi amaçladığından daha rahatsız edici hale getirdiğini açıkça anlayarak. "Size ikinizin bunu yapmasına izin vereceğim. Ben mutfakta olacağım."

Vivian'ın elini okşadı ve yanından geçerken bana ters ters baktı.

sıçma, dedi gözleri.

Kaşlarımı çattım. Sanki bana bunu söylemesine ihtiyacım varmış gibi. Randevunun senin evinde olduğu gerçeğine dikkat etmeli miyim? diye sordu.

Ona rahat giyinmesini söylemiştim ama basit bir pamuklu sabahlık ve sandaletler içinde bile o kadar güzeldi ki nefesimi kesti.

Bizim evimiz. "Yiyecekten ve iyi vakit geçirmekten korkmuyorsan hayır." "Tarih planlama becerilerin hakkında yüksek bir fikrin var."

"Hiç şikayet etmedin."

Gözlerini devirdi ama hafif gülümsemesi karşısında ağzım kıvrıldı. Ne kadar küçük olursa olsun ilerlemeydi.

"Bu yüzden." Her şeyi ayarladığım çalışma odasına doğru yürürken boğazımı temizledim. "Legacy Ball bir hit oldu. Bütün şehir onun hakkında uğultu yapıyor."

"Onlar uğultu hakkında Veronica Foster'ın dış görünüş Daha her şeyden çok," dedi. "Vokalinin bu kadar iyi olduğunu kim tahmin edebilirdi?"

Sanatla uğraşan çoğu sosyete, yetenek nedeniyle değil, kayırmacılık

nedeniyle "başarılı" oldu. Veronica şaşırtıcı bir istisnaydı.

"Yaptın," dedim. Kasedini izledikten sonra ona bir yer verdin. Eminim Buffy mutludur.

"Evet. İtibarım başka bir gün görmek için yaşıyor. Aramızda başka bir garip sessizlik gümbürdüyordu.

Lau Jewels'ın hisseleri, bir dizi kötü haberden sonra rekor düşük seviyelere düşmüştü. Vivian henüz çok etkilenmemişti - bundan emindim - ama fısıltılara ve spekülasyonlara karşı bağışıklığı da yoktu.

Teşvik etmede parmağım olan şeyler. Suçluluk midemi delip geçti.

Cuma gecesi baloda Hail Mary oynadım. Bir yanım onun bana tokat atmasını ve fırtına gibi esmesini beklemişti, ama karakteristik olmayan idealist başka bir yanım beni duyacağını ummuştu.

Ve o vardı.

Bunu hak edecek ne yaptığımı bilmiyordum ama buna katlanıyordum. Mağaraya vardık. Kapıları açmadan önce bir an tereddüt ettim.

Topla kendini, Russo. Otuzlu yaşlarımın sonlarındaydım. İlk randevusunda lanet olası bir genç gibi davranamayacak kadar yaşlıyım.

Ama bu tam olarak buydu, eksi gençlik kısmı. İlk gerçek randevumuz.

Yalan yok, sır yok, aldatma yok.

Sadece biz.

Vivian iri iri açılmış gözlerle odayı incelerken içimi bir endişe dalgası kapladı.

Basit ama kişisel bir şeye karar vermeden önce randevu için saatlerce ıstırap çekmiştim. Bugün ışıltı ve ihtişamla ilgili değildi. Birlikte zaman geçirmek ve ilişkimizi düzeltmekle ilgiliydi.

Romantizmi ve astronomiyi severdi, bu yüzden düz ekran TV'de aslında bir kadın (ya da onun gibi bir şey) olan düşmüş bir yıldız hakkında romantik bir fantezi kurmuştum. Filmi hiç duymadım, ama göre

Greta'nın torunu - evet, bir liseliden yardım istemeye başvurmuştum
- "süper sevimliydi".

Pringles, turşu ve pudingin yanındaki sehpanın üstünde iki düzineden fazla paket servis kutusu duruyordu. Eski bir patlamış mısır makinesi satın aldım ve eksiksiz bir film deneyimi için onu dün kurdum. Atıştırmalık iğrençti ama Vivian ve dünyanın büyük bir kısmı Tanrı'nın unuttuğu bir nedenden ötürü bundan hoşlandı.

"Boston'daki dükkan kapandıktan sonra yeni bir favori hamur tatlısı yeri bulamadığını söyledin, ben de sana yardım edeyim dedim," dedim gözleri paket paketlere takılınca. "Sebastian Laurent'in kendisi tarafından belirlendiği üzere, beş ilçe'deki en iyi hamur tatlısı yerlerinin otuz dördünden örnekler."

Laurent Restaurant Group'un CEO'su ünlü bir gastronomdu.

Bir şeyin iyi olduğunu söylediyse, iyiydi.

"Bunun beni bırakamayacağım kadar çok yiyeceklerle doldurmak için bir oyun olmadığına emin misin?" Vivian alay etti. Geldiğinden beri ilk kez omuzları gevşemişti.

sırıttım. "Onaylayamam ya da reddedemem ama kalmak istiyorsan seni durdurmayacağım."

Eşyalarının geri kalanını henüz taşımamıştı. Bunun Miras Balosu ile meşgul olmasından kaynaklandığını biliyordum ama bunu zaten onların - ve onun - ait oldukları yerde olduklarının bir işareti olarak algıladım. Benimle.

Vivian'ın yanakları pembeleşti ama cevap vermedi.

"Bunun büyürken en sevdiğim filmlerden biri olduğunu nereden bildin?" filmin ne zaman başladığını sordu.

Kaplardan birinden bir hamur tatlısı kopardı ve narin bir ısırık aldı. Bir güne otuz dördünün hepsini sığdırabileceğinden emin değildim ama kaçırdıklarını daha sonra deneyebilirdik.

"Yapmadım," diye itiraf ettim. "Yıldızlarla ilgili bir film arıyordum.*değildi*

belgesel veya bilimkurgu. Greta'nın torunu bana yardım etti."

Kıza bir teşekkür hediyesi almalıyım. Belki bir araba ya da kendi seçtiği bir tatil.

"Bir gençten tavsiye almak mı? Hiç Dante Russo benzeri değil."

"Evet, şey, Dante Russo gibi olmak son zamanlarda en iyi karar değil."

Bakışlarımız dokundu. Gülümsemesi soldu ve arkasında yumuşak bir ihtiyat bıraktı.

Luca pazartesi gecesi geldi, dedim. "Ona olanları anlattım. İlk defa, almak yerine bana tavsiye verdi. Bu da çok iyi bir tavsiyeydi."

"Ne dedi?"

"Senin için savaşmam gerektiğini. Ve o haklıydı.

Vivian'ın nefesi sığılaştı. Ekranda bir şey patladı ama bakışlarımızı kaçırmadık.

Kalbim göğüs kafesime çarptı. Hava yoğunlaştı ve üzerine benzin dökülmüş ırılar gibi kıvılcımlar saçtı ve tam sessizlik kırılma noktasına vardığında tekrar konuştu.

"Çarşamba günü babamla yüzleştım," dedi sessizce, beni çok şaşırttı. "Boston'a uçtum ve ofisine geldim. Ona geleceğimi söylemedim. Yapsaydım cesaretimi kaybedebilirdim.

Devam etmesini bekledim. Yapmadığında, onu nazikçe dürttüm. "Ne oldu?"

Yemeğiyle oynadı. "Uzun lafın kısası, yaptığı şey yüzünden büyük bir kavgaya tutuştuk. sormamı istedi.Senşirketin sorunlarına yardımcı olmak için. Hayır dedim. Ve beni evlatlıktan reddetti."

Sözleri gerçektı ama sesi kalbimi sızlatacak kadar hüznüydü.

Bok.

"Özür dilerim sevgilim." Francis'ten binlerce güneşin ateşiyle nefret ettim ama o onun ailesiydi. Onu seviyordu ve ayrılık onu mahvetmiş olmalı.

"Sorun değil. Yani, değil, ama öyle. Vivian başını salladı. "Benim seçimimdi. İstedini kabul edebilirdim ama bu doğru değildi. Onun için hala bir piyandım ve seni manipüle etmek için beni kullanmasına izin vermedim.

İşe yarardı.

Francis Lau zayıflığını çıkarmıştı. İstese Vivian'a vermeyeceğim hiçbir şey yoktu.

"Ailenin şirketi," dedim onu dikkatle izleyerek. Dürüst olmak gerekirse, yaptığım şey için daha fazla üzülmemesine şaşırdım. Ailesine ve dolayısıyla ona zarar vereceğini bile bile düğmeye basmışım. Ve gururum ve intikam susuzluğum dışında hiçbir bahanem yoktu. "Ne olmasını istiyorsun?"

"Kaza yapmasını istemiyorum açıkçası. Başka bir şekilde yardımcı olabilseydim, yapardım. Ama..." Nefesini dışarı verdi. "Kulağa kötü gelecek ama babam eylemlerinin sonuçlarıyla hiçbir zaman pek fazla yüzleşmedi. Ofiste ve evde patron o. O istediğini yapar ve diğer insanlar da onunla gitmek zorundadır. İlk kez tepkilerle uğraşmak zorunda kaldı. Ve onunla ilgili olan şey şu ki, o sadece güç ve kudretten anlıyor. İncelik onda işe yaramıyor, iş böyle şeylere geldiğinde değil."

"Yaptığın şeye katılmıyorum ama anlıyorum. Bu yüzden senden nefret etmem gerekse bile..." Sesi neredeyse duyulamayacak kadar alçaldı.

"Yapmıyorum."

Dizimi sıkmaktan parmak boğumlarım beyazlamıştı. "Şirket iflas etse bile mi?"

Kaşlarını çatıp dudaklarını kıvırdı. "Sence olur mu?"

"Bu çok mümkün." gözlerimi ondan ayırmadım. "Bana doğruyu söyle, Vivian. Araya girip bitirmemi ister misin?"

Henüz kritik bir noktaya gelmemiştik. Lau Jewels'a yapılanlar tersine çevrilebilirdi, ancak operasyonda bir saat vardı. Yakında, benim elimden bile çıkacaktı.

"Yapacağım," dedim. "Babandan manipölasyon yok. Soru sorulmadı.

Sadece kelimeyi söyle.

Geçen gece söylediklerimde ciddiydim. Onu, Francis'ten nefret ettiğimden daha çok seviyordum ve onunla birlikte olmak onu kurtarmam gerektiği anlamına geliyorsa, bunu hiç tereddüt etmeden yapardım.

Vivian'ın gözleri televizyondan gelen ışıkta parladı. "Onu cezalandırmak için bunca zahmete girmişken bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü artık ceza ya da intikam umurumda değil. Sana değer veriyorum."

Parıltı parladı. Başparmağımı yanağına değdirdiğimde, yemek ve film unutulmuştu.

Mide çukurumdaki tarif edilemez ağrı için hiçbir referans çerçevem yoktu. Sonsuzdu ve açlıktan ölüyordu, sadece benimkinin altındaki teninin yumuşaklığıyla doyuyordu.

Vivian bana karşılık vermedi. Ama o da geri çekilmedi.

"Ne yapıyoruz, Dante?" o fısıldadı.

Baş parmağım güneye gitti ve alt dudağının kıvrımını sıyırdı. "İşleri herhangi bir çiftin yapacağı şekilde hallediyoruz."

"Çoğu çift bizim kadar işlevsiz değil."

"Biraz işlev bozukluğunda yanlış bir şey yok. İşleri ilginç kılıyor. Tekrar ciddileşmeden önce yumuşak öfkesine gülümsedim. "Geri çekil,*Canım*. Henüz bizim odamızda uyumak için rahat hissetmiyorsan, eski odanı alabilirsin." Yutmuşum. "Greta seni özlüyor. Edward seni özlüyor.*BEN* seni özledim. Çok fazla."

Vivian titrek bir nefes aldı. "Gerçekten bu kadar basit olduğunu mu düşünüyorsun? Geri taşındım ve her şey düzeldi mi?"

"HAYIR." Korkunç bir karmaşanın içindeydik ve ben o kadar saf değildim. "Ama bu bir ilk adım." Elimini çektim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim, sadece bir tat almam için yeterince hafıftı. "Sen ve ben tatlım. Hedef bu. Ve oraya ulaşmak için ihtiyaç duyduğum kadar çok adım atmaya hazırım."

40. BÖLÜM

Vivian

Dante'nin yanına geri taşınmadı.
I Bir parçam bunu yapmak istiyordu ama bu kadar kısa sürede tekrar iki ayağımla atlamaya hazır değildim.
Bununla birlikte, onunla başka bir randevuyu kabul ettim.

Film gecemizden üç gün sonra Brooklyn Botanik Bahçesi'nin sakin bir köşesine geldik. Muhteşem bir öğleden sonraydı, tamamen açık gökyüzü ve altın rengi güneş ışığı ve piknik düzeni bir peri masalından fırlamış gibi görünüyordu.

Kalın bir fildişi battaniyenin üzerine uzanan alçak ahşap bir masa, etrafı kocaman minderler, altın ve cam zemin fenerleri ve büyük boy bir hasır sepetle çevriliydi. Masanın kendisi porselen tabaklar ve baget, şarküteri ve tatlılar da dahil olmak üzere bir yemek ziyafeti ile kuruldu.

"Dante," diye soludum, kurulumun katıksız karmaşıklığı karşısında şaşkına dönmüştüm. "Ne..."

Pikniği ne kadar sevdiğini hatırladım. Avucu kalçamdan sırtımın küçük kısmına doğru kaydı. Ateş tenimi yaladı, önümüzdeki manzaradan tüylerimin diken diken olmasını engelledi.

"Lütfen bunun için bahçeyi kapattığını söyleme bana."

Ziyaretçilerin çoğu çimenli çimlerden birinde piknik yaptı, ancak biz gerçek bir bahçenin tam ortasındaydık.

"Elbette hayır," dedi Dante. "Sadece bir kısmını ayırdım."

İnlememi takip eden eğlencesi, sıcak bir günde bir bardak soğuk suyu ve masanın etrafına yerleşirken atmosfer içine sinecek kadar rahattı.

Kolay ve zahmetsizdi, geçen geceki dokunaklı ama yüklü havadan çok uzaktı. Burada, bahçenin yemyeşil sınırları dışında bizi bekleyen dertleri neredeyse unutabilirdim.

"Bu, çıktığım en uzun randevu olabilir," dedim. Whitney Müzesi'ndeki özel bir sergiyle başladı, ardından özel bir brunch partisinde mimozalar ve şimdi de bu.

Görünüşte, herhangi bir müsrif randevu gibi görünüyordu ama Dante'nin gizli bir amacı olduğundan şüpheleniyordum. İlişkimiz ve babamın şirketiyle ilgili söylentiler tırmanıyordu. Beni herkesin içine çıkararak, bir açıklama yapıyordu: ilişkimiz çok sağlamdı (olmasa da) ve kişisel olarak benim hakkımda herhangi bir iftiraya müsamaha gösterilmezdi. Onunla olan bağım, kötü niyetli toplum dedikodularına karşı en iyi korunma şekliydi.

Kimse Dante'yi kızdırmak istemiyordu.

"Daha uzun yapabiliriz." Sırtışı göğsüme işledi. Geri taşınma teklifini reddettiğim için üzüldüyse, bunu göstermedi. İlk hayal kırıklığından bu yana konuyu gündeme getirmemişti. "New York'un taşrasına gece gezisi mi? Adirondacks'ta bir kulübem var.

"Zorlama. Fazladan saatleri bir sonraki randevumuza ayırıyorum.

"Bu yüzden oradadır-dirbir sonraki buluşma olacak."

"Belki. Beni sinirlendirmeye devam edip etmeyeceğine bağlı.

Derinden gelen kahkahası omurgamdan aşağı karıncalanmalar yaydı.

"Brooklyn'e sık gelmem ama ağabeyimin kız arkadaşı burada yaşadığından beri daha çok ziyaret ediyorum." Ağzına bir buruşturma dokundu. "Adının ne olduğunu tahmin et."

"Hiçbir fikrim yok."

"Yaprak," dedi düz bir sesle. "Adı Leaf Greene."

Neredeyse suyumda boğuluyordum. "Ebeveynlerinin benzersiz bir mizah anlayışı var."

Yaprak yeşili mi? Ortaokul yılları korkunç geçmiş olmalı.

Luca'nın 'iç işlerini' yapmasına yardım ediyor, bu ne anlama geliyorsa. Ama bir gece kulübünde kokain kullanmıyor ya da içki içerek baygınlık geçirmiyor, yani ilerleme var." Dante'nin ses tonu kuruydu.

Luca ile aranız nasıl? Daha çok konuştuklarından bahsetmişti ama aralarındaki meselenin ne olduğunu bilmiyordum.

Dante bir bardağa naneli buzlu çay doldurdu ve masanın üzerinden bana doğru kaydırıldı. "Farklı. Fena değil, ama... farklı. Geçen yıl içinde olgunlaştı ve gecenin bir yarısı onu hapisten çıkarmak için arama konusunda o kadar endişelenmiyorum. Birlikte iki ayda bir yemek yemeyi kabul ettik." Başka bir yüz buruşturma. "En son Leaf'in evindeydi ve lanet tofu tavuğu pişirmişti."

Bir kahkaha döküldü. "Doğru hazırlanırsa tofu iyi olabilir."

"Tofu, tofu olarak, tavuk olarak değil. *Tavuktavuk* olmalı," diye homurdandı Dante. "Ve merak ediyorsan diye söylüyorum, hayır, *oyapmadı* uygun şekilde hazırlayın. Çiğnenebilir karton gibi tadı vardı."

Yine gülmeden edemedim.

Halk bizim hâlâ meşgul olduğumuzu düşündü, ama benim kaçırdığım bunlar gibi özel anlardı - küçük şakalar ve yanlar, kişisel ayrıntılar, bir bütün olarak alındığında daha anlamlı konuşmalar anlamına gelen sıradan konular hakkındaki konuşmalar. .

Aşk her zaman büyük anlarla ilgili değildi. Daha sık olarak, büyük anları birbirine bağlayan küçük anlarda sıkışmıştı.

Bu tarih onlardan biri gibi geldi. Potansiyel uzlaşmaya giden yolumuzda bir basamak taşı.

Dante'ye tekrar tam olarak güvenmeye hazır değildim ama bir gün güvenebilirim.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, "Yıllardır ciddi bir ilişkisi olmayan biri için bu tarihleri bir araya getirmekte oldukça iyisin," dedim.

Ayrılmadan önce bacaklarımızı esnetmek ve çevremize dalmak için bahçede yürüdük.

Etrafımızda bahar çiçekleri açtı - leylaklar, şakayıklar ve açelyalar; kızılçıklar, yabani sardunyalar ve İspanyol bluebells. Hava, doğanın tatlı kokularıyla canlıydı ama ben zar zor fark ettim. Dante'nin kokusu ve vücudundan yayılan ısı dikkatimi fazlasıyla dağıtmıştı.

Birbirimizden hatırı sayılır bir mesafe kat etmemize rağmen, yanıma dokundu, sıcak ve ağırdı.

"Diğer kişiyi tanıdığında kolay." Cevabı hem gündelik hem de samimiydi.

Kalbim bir vuruş için dalgalandı. "Ve sen beni tanıdığını mı düşünüyorsun?" "Yaptığımı düşünmek hoşuma gidiyor."

Yakındaki bir ağacın gölgesinde durduk, gövdesi sırtıma dayalıydı, dalları tepemizde bir yaprak gölgesi halinde kavis yapıyordu.

Yaprakların arasından sızan güneş ışığı, Dante'nin gözlerini zengin, erimiş kehribar rengine çeviriyordu. Güçlü çenesine ve yanaklarına saat beş yönünde bir gölge düştü ve o sakalın uyluklarımın iç kısmındaki sıyrıklarının hatırladığımda tüm vücudum ürperdi.

Hava kıvılcımlar saçtı, bir benzin havuzunda yanan bir kibrit.

Öğle yemeği sırasında bastırdığımız tüm birikmiş ısı, arsız bir dalga halinde yüzeye doğru yükseldi. Cildim aniden çok sıcaktı, kıyafetlerim çok ağırdı. Etrafımızda yavaş ve kıvrımlı bir elektrik bağlantısı kıvrıldı.

"Örneğin..." Sesim hep bu kadar tiz ve nefes kesici miydi?

"Örneğin, hâlâ korktuğunu biliyorum," dedi Dante usulca. "Bana tekrar tam olarak güvenmeye hazır olmadığını biliyorum, ama istiyorsun. Yoksa burada olmazdın."

Gözlemi, sanki nefesler ve fısıltılardan ibaretmiş gibi maskemi delip geçti.

Başka bir titreyen kalp atışı. "Bu büyük bir varsayım."

"Belki." Bir adım onu yaklaştırdı. Nabzım hızlandı. "Anlat o zaman. Ne istiyorsun?"

"Ben..." Parmak uçları bileğimi sıyırdı ve nabzım düz bir hızlanmaya başladı.

"Ne olursa olsun, sana vereceğim." Dante parmaklarını benimkilere geçirdi, bakışları sabitti.*Sıcak.*

Sözcükler aklımdan kaçtı, beynimi bulandıran pus içinde kayboldu.

Birbirimize baktık, havada isteyip de söyleyemediğimiz şeyler vardı.

Amber gece yarısına kadar karardı. Dante'nin vücudu gergindi, çenesi sertti ve omuzları o kadar gergindi ki kasları neredeyse titriyordu.

Sonraki sözleri alçak ve kabaydı. Bana ne istediğini söyle, Vivian.

Dizlerimin üstüne çökmemi ister misin?"

Aman Tanrım.

Kendini yavaşça yere indirdiğinde oksijen kayboldu, hareketi hem gururlu hem de itaatkârı.

Nefesi tenimde geziniyordu. "Bunu istiyor musun?" Parmakları elimden kaydı ve bacağımın arkasına indi, arkalarında ateş bıraktı.

Düşüncelerim bulandı ama bunun seksle ilgili olmadığını bilecek kadar sağduyuya sahiptim. Güvenlik açığıyla ilgiliydi. kefareet.*Bağışlanma.*

Önemsizmiş gibi gizlenmiş ve tek bir kelimeye sıkıştırılmış çok önemli bir andı.

"*Evet*" Hem emir hem de teslimiyet, inleme ve iç çekişti.

Dante'nin nefesi kesildi.

Başka biriyle birlikte olsaydım, birinin gelip bizi görmesinden endişelenirdim. Ama Dante'nin varlığı beni dünyanın geri kalanından koruyan görünmez bir kalkan gibiydi.

Kimsenin bizi görmesini istemiyorsa, görmezlerdi. Kalçalarımı ayırırken avuçları yanıyordu.

Bana zar zor dokunmuştı ve ben şimdiden alevler içindeydim.

Uyluğumdan yukarı doğru öperken, uyarılma, sıcaklık, şehvet ve dokunuşunun hürmeti içinde boğularak başımı geriye attım. Kirli sakalı tenimi tırmaladı ve omurgamdan aşağı küçük zevk şokları gönderdi.

"Üzgünüm." Ağrılı fısıltı üzerimde hayalet gibi dolaştı, damarlarıma sızdı ve kemiklerime yerleşti. İçimden bir ürperti daha geçti. "Seni incittiğim için üzgünüm..." Uyluğumla ısrarcı ısı arasındaki hassas kıvrıma yumuşak bir öpücük. "Seni ittiğim için..." İç çamaşırımı yana kaydırды ve dilini nazıkçe klitorisime dokundurdu. "Sevdiğim tek kişi sen olduğun halde, seni istenmeyen hissettirdiğim için."

Klitorisimi ağzına alıp emdiğinde, ham sözleri ağlamamla karıştı. Vücudum ağaçtan uzaklaştı. Ellerim saçlarına battı ve o bana dudakları, elleri ve diliyle taparken sadece tutunabildim.

Pürüzlü ama pürüzsüz. Sert ama yalvaran. Şehvetli ama hassas. Her hareket içimden başka bir saf duygu sarsıntısı gönderiyordu.

Aynı anda göğsümde ve omurgamın dibinde basınç oluştu. Onunla nefesim kesildi, sadece duygu ve adrenalinle yükseklerle uçuyordum.

Geri çekildi ve dişlerini hassas klitorisime sürttü. Ben terk edilmişlikle kıvranırken o iki parmağını içime itti, itti ve kıvırdı.

Dante vücudumu biliyordu. Hangi düğmelere basacağını ve hangi noktalara basacağını tam olarak biliyordu ve onu ince akortlu bir enstrüman gibi çalıyordu. Bir iç çekişler ve inlemeler orkestrasını yöneten bir maestro.

Başparmağını klitorisime bastırırken aynı zamanda G noktama vurdu. Basınç patladı.

Dante göğsü inip kalkarak ayağa kalktığında orgazmım içimde sallandı ve çığlıklarım hâlâ havada yankılanıyordu.

Ellerini başımın iki yanına koydu ve yanaklarımdan aşağı süzülen yaşları şefkatle öptü.

Ağladığımı fark etmemiştim.

Dudaklarıma ulaştığında duraksadı.

Ağzı benimkinden bir kıl kadar uzakta durup beklerken aramızdaki sessizlik yoğunlaştı. Umut etmek. İzin aranıyor.

Neredeyse pes edecektim. Vücudum orgazmın artçı şoklarından uğuldarken neredeyse çenemi yukarı kaldırıp aramızdaki nefesi kapattım.

Bunun yerine başımı çevirdim. Sadece bir kısmı, ama Dante'nin düzensiz bir nefesle geri adım atmasına yetecek kadar.

İleriye doğru büyük bir adım attık ama henüz bir adım daha atmaya hazır değildim. Fiziksel ve duygusal olarak çok fazla tükenmişim.

"Üzgünüm," diye fısıldadım.

"Özür dilemene gerek yok,*Canım*. Parmakları yeniden benimkilere dolandı, güçlü ve güven vericiydi. Gözleri yumuşaktı. Ne kadar adım atarsa atsın, unuttun mu? Orada olacağız."

41. BÖLÜM

Vivian

DAnte ve ben bahçe randevumuzdan bir daha bahsetmedik ama günlerce aklımın bir köşesinde gezindi. Cinsiyet yüzünden değil, savunmasızlık yüzünden. bu sabır. bakış at*Nasıl*ilişkimiz bu sefer farklı olacaktı.

İlk kez, uzlaşmanın mümkün olduğuna gerçekten inandım. Belki şimdi değil ama bir gün. Dante'nin dediği gibi, oraya gidecektik.

Üçüncü randevumuzda Empire State Binasının tepesinde akşam yemeğinden çıkıyorduk ki telefonum çaldı.

Ona Buffy Darlington'ın altmış beşinci doğum gününü planlama teklifini anlatırken duraksadım. Hem bir lütuf hem de bir lanet olan sadık bir müşteri haline geliyordu. Beklentileri şu anda üzerinde durduğumuz binadan daha yüksekti.

Telefonumu kontrol ettim ve arayanın adını gördüğümde nabzım hızlandı. "Üzgünüm, bunu almalıyım. O benim kız kardeşim.

Eldorra'da gecenin bir yarısıydı ve ona babamızla hesaplaşmamı anlattığımdan beri Agnes'le konuşmamıştım. Ona veya Gunnar'a bir şey mi oldu?

"Elbette." Dante ellerini ceplerine soktu ve seyir terasının diğer ucunda başını salladı. "Acele etmeyin. Orada olacağım."

Bu Dante'yi geçen yaz tanıştığım kaba, kibirli CEO ile uzlaştırmak zordu ama biz dokuz ay önceki aynı insanlar değildik.

Eskisi bu kadar sabırlı ve anlayışlı olmazdı. Eski ben, çekici saldırısına bu kadar uzun süre dayanamazdım. Ve eski biz, projeyi bırakıp yola devam etmek çok daha kolayken burada, ilişkimizin enkazından yeniden inşa etmeye çalışıyor olmazdık.

"Teşekkür ederim," dedim, kalbim garip bir şekilde sıcaktı.

Telefonu açmadan önce işitme mesafesinden çıkana kadar bekledim.

"Beni kurtarmak zorundasın," dedi Agnes giriş yapmadan. "Annem beni sürüyorduvarın üstü."

Rahatlama, göğsümdeki endişe düğümünü gevşetti. "Senin saatin sabahın dördü. Gerçekten annemi şikayet etmek için mi aradın?"

"Uyuyamadım ve evet, uyudum. Evimizi yeniden dekore etmeye çalıştı, Vivi.

İki kere. Ve bir haftadan az bir süredir burada.

Agnes'e göre annem babamın beni evlatlıktan reddettiğini öğrendiğinde onunla büyük bir kavgaya tutuşmuştu. şu anda kız kardeşimin Eldorra'daki evinde kalıyordu, bu yüzden işlerin kötü olduğunu biliyordum. Çok fazla tüy döktükleri için Agnes'in hayvanat bahçesinden nefret ediyordu.

"Benden ne yapmamı istersiniz? New York'tayım. Dante'ye baktım, uzun gövdesi şehir ışıklarının önünde çarpıcı bir siluet oluşturuyordu. "Zaten benimle konuşmamalısın. Babam zlecek."

"Lütfen. kızgınım, ve bu kavga ikinizin arasında, bizim değil. Tereddüt etti, sonra ekledi, Aramamın bir başka nedeni de buydu. O burada. Eldorra'da."

midem bulandı.

"Annesiyle arasını düzeltmeye çalışıyor ve yönetim kurulu 'nasıl ilerleyeceğini tartışırken' ofisten biraz uzaklaşması gerektiğini söylüyor."

Tercüme: Onu kovmayı düşünüyorlardı.

Lau Jewels'in hisse değerı Pazar gününden beri istikrar kazanmıştı ama olması gerekenden daha düşüktü. Olumsuz basında yer alan haberler,

şirket.

Agnes, "Ziyaret etmelisin," dedi.

Bir alay içeremedim. "Haydi, Aggie."

"Ben ciddiym. Şimdi bir aile olarak her zamankinden daha fazla bir arada durmaya ihtiyacımız var.

Kavga değil. Yaptığı korkunçtu ama o hâlâ bizim babamız,

Vivi." "Hangi noktada bu yeterli değil?"

Dante'ye karşı hislerim konusunda kafam karışıksa, babama karşı hislerim konusunda da iki kat fazla kafam karışmıştı. Onunla barışmak istiyor muydum yoksa ilişkimiz onarılamaz mıydı?

Agnes sustu. "Sadece bir şans ver," dedi sonunda. "Lütfen. benim için anneVeSen. Herkesin sakinleşme şansı olduğuna göre şimdi konuşun. Telafi etmesen bile, bitireceksin. Artı, seni özledim. Geçen sonbahardan beri seni görmedim."

"Bu duygusal manipölasyondur."

"En iyiden öğrendim."

"Anne" dedik bir ağızdan. Suçluluk duygusuna kapılma söz konusu olduğunda, Cecelia Lau elmas statüsünde bir sık uçan yolcuydu.

"Ne zaman gidiyor?" Aşağıdaki şehre baktım. Keşke sonsuza kadar burada kalabilseydim, yerdeki hayatı rahatsız eden endişelerden ve belirsizliklerden kurtulabilseydim.

"Pazartesi. Kısa bir süre olduğunun farkındayım ama eğer yetişebilirsen seni görmeyi çok isterim." Agnes'in sesi yumuşadı. "Seni gerçekten özledim."

Dişlerim alt dudağımı sıyırdı. Miras Balosu sona erdiği ve bir yılı aşkın süredir Eldorra'yı ziyaret etmediğim için artık nefes alabiliyordum. Ama babamı bu kadar çabuk görmeye hazır mıydım?

Kararsızlık içimi burktı.

Ben de seni özledim, dedim sonunda. "Ne yapabileceğimi göreceğim. Anneme benden selam söyle ve biraz uyu. Seni yarın ararım."

Telefonu kapattım ve güvertenin kenarındaki Dante'ye katıldım. "Üzgünüm. Aile eşyaları." İç çektim ve ceketimi etrafıma daha sıkı sardım. rüzgar ölmüştü

düştü, ama bir soğukluk kaldı. Ailem Eldorra'da ve Agnes beni ziyaret etmek istiyor. Onlarla bir şeyler konuşun.”

Dante, babamla olan geçmişi göz önüne alındığında, bu konuyu tartışmak için benim için tuhaf bir insandı ama başka kiminle konuşacağımı bilmiyordum. Babam ve benden başka durumu tam olarak anlayan tek kişi oydu. Agnes ve annem bile, diğer her şeyin farkında olmalarına rağmen, onun Lau Jewels'ın sorunlarında oynadığı rolü bilmiyorlardı.

İfadesi üzerinde çalışılmış bir tarafsızlıktı. "Gitmek ister misin?"

"Belki." Başka bir iç çekiş. "Kız kardeşimi görmek istiyorum ve annemle şahsen konuşmam gerekiyor. Ama babamla tekrar tek başıma yüzleşmeye hazır mıyım bilmiyorum. Yine de Pazartesi ayrılıyor, bu yüzden bir karar vermem gerekiyor. Hızlı."

"Gitmelisin."

Başım şaşkınlıkla kalktı.

"Eğer yapmazsan, her zaman merak edeceksin*farzedelim*. Ay, Dante'nin yüzüne ışık ve gölge - keskin hatlar ve cesur yüz hatları - ama gözlerinde beni öldüren bir yumuşaklık veriyordu. "Babana yakın olmanı istiyor muyum? Hayır. Seninle bir ilgisi olmasını hak ettiğini düşünmüyorum. Ama Boston'da sahip olduğundan daha fazla sonuca ihtiyacın olduğunu hissediyorum. İşte bu yüzden gitmelisin. Kız kardeşini gör. Biraz netlik bul."

"Sağ." Uzun, kontrollü bir nefes verdim. "Sanırım yakında uçuşlara bakmalıyım." Perşembe gecesiydi. Gerçekçi olmak gerekirse, bana Eldorra'da bir gün ve üzerimi değiştirecek bir gün bırakan Cumartesi'ye kadar uçmayacaktım.

"Yapabilirdin." Dante durakladı. "Ya da jetimi alabilirsin." Gözlerim genişledi.

"Babanla tekrar tek başına yüzleşmeye hazır olmayabileceğini söylemiştin. İstersen seninle gelebilirim." Sesi yumuşadı. "Ailenle olan sorunlarımı göz önünde bulundurursak, anlamamanı anlarım ama teklif masada. Jetimi iki şekilde de alabilirsin. Bu geç haberde uçak bulmaktan daha kolay."

Kalbim benden izinsiz çırpınıyordu. "Eğer gidersen, babamla aynı evde kalmak zorunda kalacaksın demektir." Kız kardeşimin malikanesinin yakınında otel ya da han yoktu. Çok uzaktı.

Dante'nin yüzünden bir gölge geçti.

"Biliyorum." "Bu senin için uygun mu?"

"Hayatta kalacağım. benimle ilgili değil*Canım*"

Sıcaklık midemde aşağı kıvrıldı. "Ve iş?"

Bana arpık bir gülümseme sundu. "Sanırım patronu bana bir gün izin vermeye ikna edebilirim."

Sıcaklığı damarlarıma yayıldı.

Dante ile uzun mesafeli bir yolculuğa çıkmak kötü bir fikirdi... ama babamı tek başına görmek daha kötüydü.

"Yarın gidebilir miyiz?"

42. BÖLÜM

Vivian ve Dante

V*IVAN*

Kız kardeşim ve kayınbiraderim, güzel köylerin, asırlık malikanelerin ve devlet dairesinin cennet gibi bir ilçesi olan Helleje'de yaşıyordu.

Eldorra'nın başkenti Athenberg'in üç saat kuzeyinde bulunan korunmuş miras alanları.

Dante ve ben Cuma öğleden sonra Helleje'nin küçük havaalanına indik. Agnes ve Gunnar'ın otuz dönümlük kırsal arazisine ulaşmamız arabayla kırk dakika daha sürdü.

"Vivian!" Kapıyı ablam açtı, bol beyaz bluzu ve binici botları içindeki taşralı şıklığının resmi. "Seni görmek çok güzel. Sen de, Dante," dedi nezaketle.

Babamın da ona Dante'nin yaptıklarını söylemediğini varsaydım. Aksi takdirde bu kadar sakin olmazdı.

şaşırmadım Babam, birinin onu alt ettiğini asla isteyerek kabul etmezdi.

Dante ve ben, oturma odasında Agnes'in yanına gitmeden önce valizlerimizi üst kattaki odalarımıza bıraktık. Gunnar Parlamento'da oturma odasında, bu yüzden gerçekten de Lau ailesi için bir hafta sonuydu.

Annemi kanepede ablamın yanında otururken görünce duraksadım. İlk bakışta her zamanki gibi kendini toplamış görünüyordu, ama daha yakından incelendiğinde ağzındaki gergin çizgiler ve gözlerinin altındaki soluk mor lekeler ortaya çıktı.

Göğsüme bir darbe daha.

Gözleri parladı ve tekrar oturmadan önce girişimde yarı yolda kalktı. Kalbimin sıkışmasına neden olan Cecelia Lau için alışılmadık derecede garip bir hareketi.

Agnes'in bakışları aramızda gidip geldi.

"Dante, neden sana evi gezdirmiyorum?" dedi. "Düzen kafa karıştırıcı olabilir..."

Bana baktı. Ona küçük bir baş selamı verdim. "Bir tur isterim," dedi.

Odadan çıktıklarında annem tamamen ayağa kalktı. Vivian. Seni görmek güzel."

"Sen de anne."

Sonra kollarının arasında kaldım, parfümünün tanıdık kokusunu içime çektiğimde gözlerim yanıyordu.

Evimizde fiziksel şefkat konusunda büyük değildik. En son dokuz yaşındayken sarılmıştık ama bu ikimiz için de çok ihtiyaç duyulan bir kucaklaşma gibi geldi.

"Göstereceğinden emin değildim," dedi beni bırakırken. Kanepede yerlerimizi aldık. "Kilo mu verdin sen? Daha zayıf görünüyorsun. Daha fazla yemelisin."

Ya çok yiyordum ya da çok az. Arası yoktu.

"Pek iştahım yok," dedim. "Stres. İşler... kaotikti.

"Evet." Derin bir nefes aldı ve elini incilerinin üzerinde gezdirdi. "Bu ne büyük bir karmaşa. Babana hiç bu kadar kızmamıştım.*Hayal etmek, yapmak*ODante Russo'ya, tüm insanlardan..."

Dante'nin babamla konuşmasına kulak misafiri olduğumdan beri kafamı kurcalayan soruyla onun sözünü kestim. "Şantajdan haberin var mıydı?"

Ağzı ayrıldı. "İle ilgili *kurs* Olumsuz." Sesi dehşete düşmüş gibiydi. "Bunu nasıl düşünebilirsin? Şantaj bize göre değil, Vivian.

"Sen her zaman babamın yaptıklarını kabul ettin. Ben sadece..."

"Her zaman değil." Annemin yüzü karardı. "Seni evlatlıktan reddetmeye çalışmasına katılmıyorum. sen *bizim* kızı çocuğu. Seni görüp göremeyeceğime ya da tek başıma seni aileden atıp atmayacağıma karar veremez. Ben de ona öyle söyledim."

Beklenmedik gelişme karşısında bir duygu yumağı boğazıma düğümlendi.

Annem daha önce beni hiç savunmamıştı. "O burada mı?"

"Yukarıda, somurtuyor." Kaşlarını çattı. Konu açılmışken, yemekten önce odana gidip üstünü değiştirmelisin. Bir tişört ve yoga pantolonu? Alenen? Umarım önemli kimse seni havaalanında görmemiştir."

Aynen böyle, önceki sözlerinin sıcaklığı kayboldu. "Her zaman bunu yapıyorsun."

"Ne yap?" Şaşkın görünüyordu.

"Yaptığım veya giydiğim her şeyi eleştir."

Eleştirmiyordum Vivian, sadece bir öneride bulundum. Akşam yemeğinde yoga pantolonu giymek sizce uygun mu?"

Kızgın ve endişeli bir halden eleştirel bir hale bu kadar çabuk geçmesi inanılmazdı.

Ailemdeki sorunların çoğundan babam sorumluydu, ama yıllardır anneme karşı farklı türden bir hüsrana kaynıyordu.

"Yoga pantolonu giymesem bile saçımı, cildimi veya makyajımı eleştirirsin. Ya da oturma ya da yemek yeme şeklim. Bana sanki..." Yutkundum. "Asla yeterince iyi olmadığımı hissettiriyor. Sanki beni hep hayal kırıklığına uğrattın."

Sorunlarımızı tartışıyorsa olsaydık, hepsini oraya koyabilirdim. Şantaj meselesi bardağı taşıran son damlaydı, ancak Lau'nun evindeki sorunlar on yıllardır olmasa da yıllardır büyüyordu.

"Gülünç olma," dedi annem. "Bunları söylüyorum çünkü ben**bakım**. Sokakta bir yabancı olsaydın, gelişmene yardım etmeye çalışmazdım. Sen benim çocuğumsun, Vivian. Olabileceğinin en iyisi olmanı istiyorum."

"Belki," dedim boğazım düğümleırken. "Ama öyle hissetmiyor. Kızın olarak bana takılıp kalmışsın ve idare ediyormuşsun gibi geliyor."

Annem bana baktı, gözlerinde gerçek bir şaşkınlık parlıyordu.

İyi niyetli olduğunu biliyordum. Kasıtlı olarak kötü niyetli değildi, ancak zamanla eklenen küçük kesikler ve dikenler.

"Sana neden bu kadar sert davrandığımı bilmek ister misin?" dedi sonunda. "Çünkü biz Laus'uz, Logans veya Lauders değil." Bu isimleri vurguladı. "Boston'daki tek yeni para ailesi biz değiliz ama mavi kanlı züppeler tarafından en çok hor görülen biziz. Neden bu olduğunu düşünüyorsun?"

Retorik bir soruydu. Nedenini ikimiz de biliyorduk.

Para pek çok şey satın aldı, ancak doğuştan gelen önyargıları satın alamazdı.

"Akranlarımızla aynı saygıyı bir nebze olsun elde etmek için iki kat daha fazla çalışmalıyız. Her yanlış adım için eleştiriliyoruz ve diğerleri çok daha kötüsünü yaptığında her kusur için inceleniyoruz. Bizzahip *olmak* kusursuz olmak." Annem içini çekti. Kusursuz cildi ve kusursuz bakımıyla genellikle otuzlu yaşlarının sonlarında veya kırklarının başındaki biri gibi görünüyordu ama bugün tam yaşında görünüyordu.

Sen iyi bir evlatsın ve sana öyle olmadığını hissettirdiysem özür dilerim. Seni korumak için eleştiriyorum ama..." Boğazını temizledi. "Belki de bu her zaman doğru yaklaşım değildir."

Boğazımdan akan yaşların arasından gülmeyi başardım. "Belki değil."

“Tamamen değişemem. Cildim ne kadar iyi görünürse görünsün ben yaşlıyım Vivian. İkinci gülüşümde hafifçe gülümsedi. “Bazı şeyler alışkanlık haline geldi. Ama gözlemlerimi yumuşatmaya çalışabilirim.”

İsteyebileceğim en iyisi buydu. Başka bir şey teklif etmiş olsaydı, en iyi ihtimalle gerçekçi, en kötü ihtimalle gerçek dışı olurdu. İnsanlar tamamen değişemezdi ama çaba önemliydi.

"Teşekkür ederim," dedim yavaşça. "Beni dinlediğin ve babama karşı çıktığın için."

"Rica ederim."

Tuhaf bir sessizlik çöktü. Lau ailesinde samimi sohbetler yaygın değildi ve ikimiz de buradan nereye gideceğimizi bilmiyorduk.

"Kuyu." Önce annem ayağa kalktı ve zarif ipek elbisesini eliyle düzeltti. "Akşam yemeği için çorbaya bakmam gerekiyor. Agnes'in şefine güvenmiyorum. Her şeye çok fazla tuz koyuyorlar."

"Duş alıp üzerimi değiştireceğim." duraklattım. "Babam... yemekte olacak mı?"

Kendini odasına kilitlerse ve bu süre boyunca benden kaçarsa yolculuk boşa gitmiş olur.

Orada olacak, dedi annem. Bundan emin olacağım.

İki saat sonra, babam ve ben yemek masasında karşılıklı oturduk, o annemin yanında, ben de Agnes ile Dante'nin arasında.

Sessizce yemeğimizi yerken gerginlik havayı boğdu.

Girdiğinden beri bana ya da Dante'ye bir kez bile bakmamıştı. Bize çok kızmıştı. Çenesinin duruşundan ve kaşlarının karanlığından belliydi. Ama söylemesi gereken her neyse, masada annem ve kız kardeşim varken söylemedi.

Zavallı kız kardeşim sohbet etmeye çalışırken, Dante, babamın sessiz öfkesinden görünüşe göre etkilenmeden, iştahla yemeğini yedi.

Sarayın Bahar Balosu'ndan bir hikaye anlatırken, "Kraliyet kedisi sahnede koştuğunda içişleri bakanının yüzünü görmeliydiniz" dedi. "Odaya nasıl girdiğini bilmiyorum. Kraliçe Bridget bu konuda iyi bir spordu ama iletişim sekreterinin felç geçireceğini düşündüm.

Kimse cevap vermedi.

çayırılar, Eldorra'nın asil kedi, öyleydi sevimli,
Ancak hiçbiri ile ilgili biz özellikle onun günlük maceralarını önemsiyorduk.

Birisi öksürdü. Gümüş takımlar, Çin'e karşı yüksek sesle şingırdadı. Evin derinliklerinde köpeklerden biri havladı.

Tavuğumu o kadar sert kestim ki bıçak hafif bir gıcırtyyla tabağı sıyırdı.

Annem bana baktı. Normalde bunun için beni azarlardı ama bu gece tek kelime etmedi.

Daha fazla sessizlik.

Sonunda, daha fazla dayanamadım.

"Zengin olmadan önce aile olarak daha iyiydik."

Üç çatal havada dondu. Diğerinin tepkilerini izlerken gözleri keskin ve kara olmasına rağmen yemeye devam eden tek kişi Dante'ydi.

"Ailece her akşam yemek yedik. Kampa gittik ve kıyafetlerimizin geçen sezon olup olmadığı ya da ne tür bir araba kullandığımız umurumuzda değildi. Ve asla birini istemediği bir şeyi yapmaya zorlamazdık." İma, donmuş masanın üzerinde ağır bir şekilde asılıydı.

"Daha mutluyduk ve daha iyi insanlardık."

Gözlerimi babamın üzerinde tuttum.

Planladığımdan daha çatışmacı davranıyordum ama söylenmesi gerekiyordu. Sadece öyle olduğu için düşündüğüm şeyi saklamaktan yoruldum.

yakışmayanveyauygunsuz. Biz aileydik. bizsözdeduymak ne kadar zor olursa olsun, her birine gerçeği söylemek.

"Öyle miydik?" Babam kayıtsız görünüyordu. "Borçsuz mezun olabilesin diye tüm üniversite öğrenim ücretini ödediğimde şikayet ettiğini duymadım. olmakla ilgilenmedindaha mutluveyadaha iyi insanlarYurtdışındaki alışveriş çılgınlıklarını ve yılını finanse ettiğimde.

Kötülük sözlerini kapladı.

Çatalımın metal sapı avucuma saplandı. "Paradan yararlanmadığımı söylemiyorum. Ancak bir şeyden faydalanmak ve hatta zevk almak onu eleştiremeyeceğim anlamına gelmez. Değişmişsin baba." Onun için bilerek eski adresimi kullandım. Uzun zamandır unutulmuş bir şarkının yankıları gibi uzak ve tuhaf geliyordu. "O kadar uzaklaştın ki..."

"Yeterli!" Çatal-bıçak ve porselen, babamın ofisinden ürkütücü bir déjà vu ile sarsıldı.

Dante nihayet çatalını yanımda bıraktı, kasları saldırmaya hazır bir panter gibi geriliyor ve kıvrılıyordu.

"Burada oturup kendi ailemin önünde bana hakaret etmene izin vermeyeceğim." Babam bana ters ters baktı. "Seçtiğin yeterince kötüo"—Dante'ye bakmadı ama herkes hangisi olduğunu biliyordu.ohakkında konuşuyordu - "bizim üzerimizde. Seni büyüttük, besledik ve hiçbir şey istemediğinden emin olduk ve sen ailenin sana en çok ihtiyacı olduğu anda çekip giderek bize teşekkür ediyorsun. Siz yapıyorsunuzOlumsuzburaya otur ve bana ders ver. öyleyim seninbaba"

Her zaman bahanesi buydu.*Ben senin babanım*.Sanki bu onu herhangi bir yanlış yapmaktan kurtarmış ve asla rıza göstermediğim bir oyunda bir satranç taşı gibi beni manipüle etme hakkını veriyormuş gibi.

Ağzımın tadı bakır gibiydi. "Hayır değilsin. Beni evlatlıktan reddetmiştin, unuttun mu?"

Sessizlik kulaklarımı çınlatacak kadar yüksekti.

Annemin dudakları sessiz bir nefesle aralandı; ablamın gözleri yarım çeyreklik oldu.

Dante bir santim kıpırdamadı ama sıcak güvencesi bana dokundu.

"Bana kızın gibi davranmadın," dedim. "Bana bir şey gibi davrandın piyon. Senin emirlerini yerine getirmeyi reddettiğim anda beni kesmeye istekli olman bunun kanıtı. Büyürken bana sağladığın fırsatlar için her zaman minnettar olacağım ama geçmiş, bugünü mazur görmez. Ve gerçek şu ki, ebeveyn demekten gurur duyacağım biri değilsin.

Bakışlarımı yüzü güzel bir kıpkırmızı olan babama diktim.

"Yaptığın şey için hiç üzgün müsün?" sessizce sordum "Çevrenizdeki insanları nasıl etkileyeceğini bilmek mi?" *Bizi nasıl etkiler?*

Keşke, *dua ettik* bir pişmanlık kıvılcımı için. Bana yaşlı babamın hala orada bir yerlerde gömülü olduğunu söyleyen bir şey.

Eğer öyleyse, onu görmedim. Babamın gözleri taşlı ve boyun eğmez kaldı. "Ailem için yapmam gerekeni yaptım"

Senin aksine.

Söylenmemiş sözler üzerimden sekti, satın alamadılar. Cevap vermeye tenezzül etmedim. Duymam gereken her şeyi duymuştum.

DANTE

Francis'i yemekten sonra oturma odasında şömineye bakarken buldum. İlkbahardı ama Helleje'de geceler fazladan ısınmayı gerektirecek kadar soğuktu.

"İyi hissettirmiyor, değil mi?"

Sesimi duyunca irkildi. Yukarı baktığında ve benim girdiğimi görünce kaşlarını çatı. "Neden bahsediyorsun?"

Vivian. Elinde yarı boş viskiyle önünde durdum ve ateşi görmesini engelledim. "Onu kaybetmek."

Gölgem kanepeye düştü, onu tamamen yutacak kadar büyük ve karanlıktı.

Francis bana ters ters baktı.

Onu destekleyen yaygara olmadan daha küçük görünüyordu. Yüzünü çaprazlayan sarp çizgiler ve gözlerinin altındaki torbalarla daha da yaşlı.

Bir ay önce, ondan ateşli bir tutkuyla nefret etmiştim, o kadar ki onu düşünmek bile görüşümü kıpkırmızı kesiyordu. Şimdi, ona baktığımda, sadece küçümseme ve evet, biraz da kalan nefret hissettim. Ama çoğunlukla, öfkem erimiş lavdan sert, hissiz bir kayaya dönüşmüştü.

Francis Lau'yu arkamda bırakıp hayatıma devam etmeye hazırdım...*sonrasında* biraz sohbet ettik.

"Aklını başına toplayacak." Kanepenin daha derinlerine battı. "Ailesine asla sırtını dönmez."

"İşte bu," dedim. Artık onun ailesi değilsin.

Akşam yemeğinde dilimi tutmak irademın her zerresini almıştı. Bu, Vivian'ın gezisi ve ailesiyle yüzleşme zamanıydı; benim yardımına ihtiyacı yoktu. Ama artık yemek bittiğine ve sadece ben ve babası olduğumuza göre, kendimi tutmak zorunda değildim.

"Aileni bahane ediyorsun," dedim. "Onlar için en iyisini istediğini söylüyorsun ama kendin için yaptığını yaptın.*Sen* statü ve etki istiyordu.*Sen* kendi egon için kızlarını zar zor tanıdıkları adamlara rehine verdin. Ailenizi gerçekten önemsiyor olsaydınız, onların mutluluğunu bencil arzularınızın önüne koyardınız. Sen yapmadın.

Lau kızlarının ayarladığı maçlarla işler yolunda gitti.

-gerçi Vivian'la olan ilişkim hâlâ bir soru işaretiydi- ama Francis'in anlaşmaları yaptığında nasıl sonuçlanacağını bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Crimson tenini koyulaştırdı. "Bilirsin *Hiçbir şey* bizim hakkımızda veya bulunduğum yere gelmek için ne yapmam gerektiği hakkında.

"Hayır, umursamıyorum, çünkü umurumda değil," dedim soğuk bir sesle. "Sen umurumda değil Francis ama ben *Yapmak* Vivian'ı seviyorum, bu yüzden onun iyiliği için bunu kısa ve basit tutacağım.

Ağzını açtı ama o konuşmadan devam ettim.

"Ailesinin yanından ayrıldığını söylüyorsun.*sadece*şu anda burada oturmanızın nedeni. Eğer onun babası olmasaydın ve ona yaşattığın onca şeye rağmen seni hala umursamasaydı, şirketinin kahrolası molozunun altına gömülürdün. Ama ben Vivian kadar iyi değilim.

Sözlerimin yumuşak tehdidi havada kıvrıldı ve viskimin yüzeyine yerleşti.

"Gelecekte seninle barışmak istiyorsa, bu ona kalmış. Ama onunla bu akşam yemek masasında konuştuğun gibi tekrar konuşursan, onu herhangi bir şekilde incitirsen, tek bir gözyaşı dökmesine neden olursan ya da bir saniyeliğine bile olsa üzülmesine neden olursan, kabul edeceğim.*her* şeysenden. İşiniz, eviniz, itibarınız. Seni o kadar kapsamlı bir şekilde kara listeye alacağım ki boktan yerel barındaki fedaiyi bile geçemeyeceksin.

Yüzü rengini kaybederken bakışlarım Francis'inkilere takıldı. "Anlıyor musunuz?"

Öfkem yatışmış olabilir ama hâlâ oradaydı, yeniden patlamasına bir yanlış söz kadar yakındı. Francis'i dikiz aynasına ait olduğu yere koymaya hazırdım ama Vivian'ı üzerse...

Isı midemi kavurdu, sırtımdaki ateşten daha sıcak.

Francis dizini tuttu. Dargınlıkla titredi ama Vivian benim üzerimde bir tampon ya da koz olarak olmadan yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Evet," dedi sonunda.

"İyi." Gülümsememde sıcaklık yoktu. "Unutma, bu sefer sana onun için merhamet gösterdim. Bir dahaki sefere, bu kadar affedici olmayacağım.

İçkimi tek bir çekişte bitirdim ve boş bardağı, sanki oradan ayrılmadan önce alay ettiği sunuculardan biriymiş gibi eline sıkıştırdım.

Altı ay önce, içinde Francis varken lanet olası odayı yakardım. Ama bu gece, bir hesaplaşma veya tartışmayla ilgilenmiyordum.

Ona olan nefretim neredeyse sevdiğim insana mal oluyordu ve onun için bir saniye daha harcamayı reddediyordum. Zamanımı birlikte geçirmeyi tercih edeceğim başka biri varken değil.

43. BÖLÜM

Vivian

T Ben yatmaya hazırlanırken kapı çaldı.
Kapıyı açmadan önce kim olduğunu biliyordum ama bu,
Dante'yi gördüğümde midemin garip bir şekilde dönmesini
engellemedi.

salonda duruyor.

Akşam yemeğinde giydiği aynı kaşmir süveter ve kot pantolonu giymişti.
Yemekten sonra nereye gittiğini bilmiyordum ama şimdi buradaydı ve
onu görmek göğsümü beklenmedik bir duyguyla burktu.

Onu görmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. *Sadeceo*,
şimdiye kadar. Böylesine hızlı geçen bir günün ardından beni
cezalandırabilecek tek kişi oydu.

Birbirimize baktık, sessizlik söylenmemiş sözlerle doluydu, ta ki ben
davetle kapıyı daha geniş açana kadar.

Küçük bir hareket büyüyü bozdu ve o içeri girerken ikimiz de gözle
görülür şekilde rahatladık ve ben de yatağa oturdum.

"Orada iyi iş çıkardın." Dante duvara yaslandı, bir eli cebindeyken
gözleri benimkileri buldu. "Babana karşı çıkmak."

"Teşekkürler." Karşısındaki yatağa otururken buruk bir gülümseme
sundum. "Ama keşke konuşma daha iyi gitseydi."

"Olması gerektiği gibi gitti." Ay ışığının gümüş parçaları Dante'nin gözlerinde parladı. "Artık onun nasıl bir adam olduğunu biliyorsun. O çok ileri gitti*Canım*. Bunu sadece ona karşı önyargılı olduğum için söylemiyorum. Seçme şansım olsaydı, onunla aranı düzeltmeni ve mutlu olmanı tercih ederdim, ama şu anda o kim?" Sesi yumuşadı. "Zamanınızı veya enerjinizi hak etmiyor."

Boğazıma bir ağrı oturdu. "Biliyorum."

İstediğim kapanışa sahip değildim ama ihtiyacım olana sahiptim.

"Akşam yemeğinde kendini tutmandan etkilendim," diye ekledim ortamı yumuşatmaya çalışarak. "Kendimi sözlü hakaretlere hazırlamıştım. Belki işleri ilginç kılmak için birkaç tehdit ve yumruk."

Dante karşılaşma sırasında tek kelime etmemişti. Onu hiç bu kadar uzun süredir bu kadar sessiz görmemiştim ama takdir ettim. Başkalarının benim için savaşmasına güvenmek yerine kendi savaşlarımla savaşmak zorunda kaldım.

"Kısıtlamamı uyguluyorum." Ağzının en silik ucu. "Dediğim gibi, bu yolculuk benimle ilgili değil."

Gözlerimiz birbirine kenetlenirken farkındalık karıncalandı.

Odam dört kişiyi alacak kadar büyüktü ama Dante'nin varlığı her köşeyi doldurarak zihnimin kenarlarını bulanıklaştırdı ve göğsümdeki boşluğu biraz daha az boş hale getirdi.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim." Bakışlarının beni nasıl ısıttığını görmezden gelmeye çalıştım. "Ne kadar meşgul olduğunu biliyorum ve nefret ettiğin biriyle aynı çatı altında kalmak eğlenceli olamaz."

"Bilmiyorum. Masada neredeyse bir kan damarını patlattığınızı görmek oldukça eğlenceliydi."

Dudaklarımdan istemsizce bir kahkaha döküldü. "Berbatsın."

"Yalnızca hak edenlere." Dudaklarında bir gülümseme daha belirdi. "Tekrar güldüğünü duymak güzel,*Canım*"

Sözlerinin arasına sıkıştırdığı yumuşak, ağır anlam karşısında gülümsemem soldu.

Aramıza yoğun ve gerilim yüklü bir sessizlik daha çöktü. Yanan ateşböcekleri tenimde dans ederek arkalarında elektrik izleri bıraktılar. Elbisem ağır geldi ve midemde yeşermeye başlayan yeni ağrıyı dindirmeye çalışarak yatakta kıpırdandım.

Dante'nin gözlerinin köşeleri karardı. Kendini duvardan aşağı itmeden önce bir an çenesi gıdıklandı.

"Çok geç." Sertlik sesini kısıtı. "İkimiz de biraz dinlenmeliyiz." Ben onu durdurmadan önce kapıya kadar geldi. "Beklemek."

Durdu, omuzları kaskatıydı. Bana bakmak için dönmedi.

Bir sonraki hamlem için çalışırken hava göğsümün etrafında gergin bir şekilde gerildi.

Annemle aramı düzeltmiştim bir nevi. Babamla kapanışı bulmuştum. Çözmem gereken tek ilişkim Dante'ninkiydi.

Geçen yıl içinde birden fazla forma dönüştü ve yeniden düzenlendi. Yabancıardan oda arkadaşlarına, düşmanlara, arkadaşlara, sevgililere ve eski sevgililere gittik... liste uzayıp gitti. Sonunda, bitmesi gerekecekti ve kesintinin nerede olduğuna karar vermek bana kalmıştı.

Ayağa kalktım, Dante ile kapı arasında kayarken her adımda nabzım daha hızlı atıyordu.

Bana tepeden baktı, ifadesi kayıtsızdı ama gözleri her santimimi yakmaya yetecek kadar ateşliydi.

Anlaşmamı bozan neydi?

Babamın manipölasyonunu benden bir sır olarak mı saklıyorsun? Beni uzaklaştırıyor? Ailemin şirketini yok etmeye mi çalışıyorsun? Öfkeme layık olan her şey, ama aynı zamanda bir sebeple desteklenen her şey.

Zaman ve çaba aldı, ama anladık. Bence sen ve Dante de yapabilirsiniz.

"Burada olmak zorunda değildin." Sahip olduğu en değerli şey zamanıydı.

O kömür karası gözleri daha da alev alev yanıyordu. "HAYIR."

Nabzım bir g mb rt ye dönüştü. "Bu   leden sonra, birkaç büyük gazete Lau Jewels'daki dolandırıcılıkla ilgili haberlerini geri çekti." Uyarıları ak am yemeğinden önce almıştım. " lgin  zamanlama."

" lgin  ya da tesadüfi."

"Belki. Ama artık tesadüflere inanmıyorum." Sözler havada ve umutta aramızda gidip geliyordu. "Neden bunu yaptın?"

Kayıtsızlık eriyip daha yumuşak bir şeye dönüştü. "     onlar hala senin ailen,*Canım*.      geçmişe gidip babanın bana şantaj yapmasını engelleyebilseydim, yapmazdım. Aksi takdirde..." Sesi alçaldı, en ufak bir kesirde bile. "Seninle tanışmazdım."

Sözler kulaklarımda zonkluyor, kanımda u ulduyordu. Duygu, herhangi bir kelimenin bo azımdan çıkmasını engelledi, bu yüzden elimden gelen tek şeyi yaptım.

Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı yavaşça onunkilere bastırdım.

Aramızda bir nefes geçti. Hareketsiz bir vuruş uzadı.

Sonra avucu yana ımdaydı ve ağzı benimkinin üzerinde geziniyordu. Usulca ve çaresizce, sanki zamanını benim zevkime alı mak istiyor ama her an ortadan kaybolaca ımdan korkuyormu  gibi.

Dilimi onunkine kaydırıp  p c   m z n tadını alırken, tembel arzu dalları içimi kıvırdı.  zlemle tatlandırılmış ve ba ı lamayla tatlandırılmış açlık gibi cesur ve zengin.

Bizi yatağa doğru yakla tırırken ağzını yalayarak ve keşfederek nefes nefese kaldım. Dante genellikle kontrolü elinde tutuyordu ama bu sefer liderliği benim almama izin verdi. Ben kıyafetlerimizi çıkarırken, gözleri a ırla mı  ve g  s  inip kalkarak beni izledi.

Ellerimiz dolaşıyordu, kalplerimiz aynı anda atıyordu ve  p c klerimizden yoğunluğu, ısı dayanılmaz hale gelene kadar artıyordu.

Ona iyice gömüldüm, tamamen içime g m lene kadar onu yavaş yavaş santim santim kabul ettim.

Hep bir ağızdan kıkırdadık. Ben ona doğru sallanırken Dante'nin elleri kalçalarını kavradı. Ter tenimi bu ulandırdı, yumuşak pantolonlar ve

inlemeler havayı doldurdu ve

içimde nefis bir basınç oluştu, zihnim şehvetle bulanana kadar gittikçe daha yükseğe tırmandı.

Kendini tutma çabasından kasları gözle görülür biçimde gerilmişti ama ben bizi eş zamanlı, ayak parmaklarını kıvıran bir orgazma doğru sürerken kontrolü ele almaya çalışmadı.

İlk kez bir araya geliyorduk.

Anın ezici yakınlığı ikinci, daha küçük bir doruk noktasına ulaştı ve Dante beni öpmek için aşağı çektiğinde artçı sarsıntılar hâlâ içimde dalgalanıyordu.

"Kontrolde iyi görünüyorsun,*Canım*" Kadifemsi gümbürtüsü tenimi okşadı, tıpkı boynumdaki eli gibi.

"Ben de öyle düşünüyorum." Ciddileşmeden önce dudaklarımı onunkilere sürttüm. Senin yanına taşınmaya henüz hazır değilim. Hala nefes almak için zamana ihtiyacım var. Ama... eninde sonunda oraya varacağız.

"İhtiyacın olan tüm zamanı al. Burada olacağım." Dante başparmağını ensemden gezdirdi. "*Senin için sonsuza kadar beklerim aşkım.*"

"*Umarım o kadar uzun sürmez.*" Yaşadığı şoka gülümsedim. "Altı dil biliyorum, Dante. İtalyanca bunlardan biri."

Şaşkınlığı bir kahkahaya dönüştü. Sürprizlerle dolusun. Beni tekrar öptü, yüzü yumuşadı. "*Seni seviyorum*"*Seni seviyorum.*

Belki de ailemle kapanışımıydı. Belki de sonunda hayatımın kontrolünü ele almanın heyecanıydı.

Her ne idiyse, göğsümün duvarlarını yıkmıştı ve cevabım sonunda bir fısıltı halinde duyuldu.

"Ben de seni seviyorum."

44. BÖLÜM

Dante

--

şapka Akrep. Vivian gökyüzünde bir noktayı işaret etti.
"Görüyor musun?"

Takımyıldıza doğru bakışını takip ettim. görünüyordu
diğer yıldız kümeleri gibi.

"Mmmhmm. Harika
görünüyor."

Başını çevirdi ve gözlerini kıstı. "Gerçekten görüyor musun yoksa yalan
mı söylüyorsun?"

"Yıldızları görüyorum. Çoğu."

Vivian yarı inleyerek yarı kahkaha attı. "Umutsuz vakasın."

Sana söyledim, ben bir astronomi uzmanı değilim ve asla olmayacağım.
Ben sadece manzara ve şirket için buradayım. Başının tepesini öptüm.

Dünyanın en iyi yıldız gözlem noktalarından biri olan Şili'nin Atacama
Çölü'ndeki glamping tesisimizin önünde bir yığın battaniye ve minderler
üzerine uzandık. Geçen ay olan onca boktan şeyden sonra burası, tadilatın
beklenenden uzun sürmesi nedeniyle Eylül ayına ertelediğimiz
düğünümüzden önce sıfırlanmak için mükemmel bir yerdi.

Son dört günü volkanlarda yürüyüş yaparak, kaplıcalarda keyif yaparak
ve kum tepelerini keşfederek geçirmiştik. Asistanım ona işten on gün izin
alacağımı söylediğimde şoktan neredeyse yıkılacaktı ama CEO olduğumdan
beri ilk gerçek tatilim için mükemmel bir seyahat programı hazırlamıştı.

Hatta iş telefonumu evde unutmuştum. Acil durumlar için ekibim tesisin numarasına sahipti, ancak bina tam anlamıyla yanmadıkça beni rahatsız etmemeleri gerektiğini biliyorlardı.

"Doğru. Sanırım güzel görünmeye devam edebilirsin. Vivian koluma hafifçe vurdu. "Hepimizin yetenekleri var."

Onu yuvarlayıp altına sıkıştırdığımda bir ciyaklamaya başladı.

"Ağzına dikkat et," diye homurdandım, ona şakacı bir ısırık vererek. "Yoksa seni herkesin görebileceği bir yerde cezalandırırım."

Yıldızlar gözlerine yansıdı ve yaramazlıkla parıldadı. "Bu bir uyarı mı yoksa söz mü?"

İnlemem aramızda dolaştı, karanlık ve hararetle doluydu. "Sen tam bir alaysın."

"Bunu başlatan sensin." Vivian kollarını boynuma doladı ve beni öptü. "Bitiremeyeceğin bir şeye başlama, Russo."

"Ben ne zaman oldum?" Dudaklarımı ince çenesinin üzerinde gezdirdim. "Ama X dereceli bir şovla diğer konukları şok etmeden önce..." Kahkahası omurgamda titreşti. "Bir itirafım var."

Kalbim hızlandı.

Bu ana hazırlanmak için bir ayımı harcadım ama yine de bir uçurumun kenarında paraşütsüz sallanıyormuş gibi hissettim.

Vivian başını yana eğdi. "Yarınki ata binmek için rezervasyon yaptırmayı unuttuğun gibi bir itiraf mı, yoksa birini öldürdüğün ve cesedi gömmek için yardımına ihtiyacın olduğu gibi bir itiraf mı?"

"Neden hep marazi olanı tercih ediyorsun?"

"Çünkü ben Isabella ile arkadaşım ve sen korkunçsun."

"Yeteneğimin güzel görüldüğünü söylediğini sanıyordum," diye dalga geçtim.

"Tatlı/korkutucu." İğrenç bir gülümseme ağzını büktü. "Birbirlerinden ayrı değiller."

"Bunu bilmek güzel ama hayır, ben kimseyi öldürmedim," dedim kuru bir sesle. Onu ittim ve dik oturdum.

Çöl gecesi serin ve berraktı ama ısı, dar bir takım elbise gibi tenime yapışmıştı.

"Tanrıya şükür. Kürekle aram pek iyi değildir. Vivian da doğrulup bana merakla baktı. "Yani, bu itiraf. İyi mi kötü mü? Kendimi zihinsel olarak hazırlamam gerekiyor mu?"

"Bu iyi. Umarım." Boğazımı temizledim, kalbim şimdi tüm hızıyla ilerliyordu. "Birkaç hafta önce Malezya'ya yaptığım geziyi hatırlıyor musun?"

"Yetmiş iki saatlik bir mi? Evet." O, başını salladı. "Sadece bir gün kalmak için o kadar yolu uçtuğuna inanamıyorum. Önemli bir görüşme olmalı."

"Oldu. Annemi görmeye gittim."

Ailem Bali'den taşınmış ve şimdi Langkawi'deydi. Şaşkınlık kaşlarını çattı. "Neden?"

Annemi tanıyordu ve benim onu görmek için her şeyi bırakacağım türden bir ilişkimiz yoktu.

Ailem beni hâlâ çok kızdırıyordu ama ben onların eksiklikleriyle barışmıştım. Kendileriydiler ve Francis Lau gibi insanlarla karşılaştırıldığında lanet olası azizlerdi.

"Bir şey almam gerekiyordu." Kurşunu ısırdım ve cebimden küçük bir kutu çıkardım.

Vivian ona baktı, ifadesi afallamıştı. "Dante..."

"Sana ilk evlenme teklif ettiğimde, bu pek de bir teklif değildi," dedim. Kanım kulaklarımda zonkluyordu. "Nişanımız bir birleşmeydi, yüzük bir imzaydı. Bunu seçtim..." Başımla parmağındaki elması işaret ettim. "Özellikle soğuk ve kişiliksiz olduğu için. Ama şimdi bunu gerçekten yaptığımıza göre..." Kutuyu hızla açtım ve altınla kaplanmış göz kamaştırıcı kırmızı bir taşı ortaya çıkardım. Var olan üç düzineden az kişiden biri. "Sana daha anlamlı bir şey vermek istedim."

Vivian keskin, duyulabilir bir nefes verdi. Duygu, yüz hatlarına canlı bir resim çizdi, onu binlerce şok, zevk ve aradaki her şeyle boyadı.

"Kırmızı elmaslar, var olan en nadir renkli elmaslardır. Sadece otuz kadarı şimdiye kadar mayınlanmıştı. Dedem 1950'lerde ilk kırmızı elmaslardan birini satın almış ve onunla anneanneme evlenme teklif etmiş. Babama verdi, o da anneme verdi..." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Bunu bana kim verdi?"

Yüzük gece yarısı karanlığında kayan bir yıldız gibi parladı.

Annem nadiren giyerdi. Seyahatleri sırasında onu kaybetmekten çok korkuyordu ama ihtiyacım olduğu gün için onu güvende tutmuştu. Doğduğumdan beri yaptığı birkaç duygusal şeyden biriydi.

"Bir aile yadigarı," diye mırıldandı Vivian kalın bir sesle.

"Evet. Bana seni çok hatırlatan biri. Güzel, ender ve bulması çok zor... ama oraya varmak için harcanan her dakikaya değer." Yüzüm yumuşadı. "Mükemmel eşimin var olmadığını düşünerek otuz yedi yıl geçirdim. Birinden daha azıyla yanıldığımı kanıtladın. Ve ilk seferinde doğru yapmamış olsak da, umarım bana kendimi ikinci kez kanıtlama şansı verirsin." Hayatımın en önemli sorusu ağzımdan çıkarken nabzım sinirden gümbür gümbür atıyordu. "Vivian Lau, benimle evlenir misin?"

Gözleri akmayan yaşlarla doldu. Tek bir damla kaçtı ve başını sallarken yanağından aşağı indi.

"Evet.*Evet*, tabii ki seninle evleneceğim.

Gerginlik, kahkahalara, hıçkırıklara ve soğuk, acı verici bir rahatlamaya dönüştü. Onu öpmeden önce eski yüzüğü parmağından kaydırdım ve yenisiyle değiştirdim.

Şiddetle, tutkuyla ve yürekten. Bazen iletişim kurmak için kelimelere ihtiyacımız vardı. Diğer zamanlarda, kelimelere hiç ihtiyacımız olmadı.

sonsöz

D*GÖRÜNÜMÜNDE*

Düğün günümüz Como Gölü'nün suları üzerinde açık ve güneşli bir şekilde doğdu.

Tadilat çalışmalarının tam zamanında tamamlanıp bir düğün ekibi ordusunun gelip burayı ışıklar, çiçekler ve asılı yeşilliklerle dolu bir cennete dönüştürmesi için dünyanın dört bir yanından iki yüz elli konuk uçtu. .

Tren dışarıda, villanın gle bakan en yüksek terasında gerçekleşti. Çardağın altında durup Vivian'ın görünmesini beklerken güneş sıcak ve ağır vurdu.

"Senin evleneceğine inanamıyorum." Fısıltı Luca'nın ağzının köşesinden kaydı. "Gerçekten olacağını düşünmemiştim. Sana onun için savaşmanı söylediğimi biliyorum ama seni tekmeleyeceğinden emindim-"

"Kes sesini," dedim glmsememin arasından. Kameralar izliyordu ve bugünkü fotoğrafların mükemmel olmasını istedim. "İstenmeyen yorum sağdıç işi değildir.

Gözlerimi kalabalığın üzerinde gezdirdim, huzursuzca. Hemen hemen her konuğa evet yanıtı verildi. Laurents ve Singhs arasında Dominic ve Alessandra'yı ve Kraliçe Bridget ve Eldorra Prensi Rhys'in yanında oturan Christian'ın kız arkadaşı Stella'yı gördüm. şaşırtıcı bir şekilde, ailem de başarmıştı,

ve uygun düğün kıyafetleri için her zamanki plaj kıyafetlerini çıkardılar.

Bakışlarım Laus'a kaydı. Francis, Cecelia'nın artı biri olarak buradaydı ama gelinin babası olarak tüm görevlerinden alınmıştı. Onun yerine Cecelia onu koridorda yürütecekti. İtibarına bu kadar takıntılı biri için aşağılayıcı bir küçümsemeydi, ama düşünmüş olmalı *Olumsuz* katılmak, bir konunun konuğu olarak katılmaktan daha kötüydü.

Damadının yanına oturdu, asık suratlı ama sessizdi. Vivian, biz mevcut uzlaşmaya varana kadar onu davet edip etmeme konusunda haftalarca ıstırap çekmişti. Üzüleceğimden endişeleniyordu ama Francis'i o kadar kafamın bir köşesine itmiştim ki o, dikiz aynasında bir zerreydi.

Vivian mutlu olduğu sürece ben de mutluydum.

"Olmalı. Bensiz burada olmazdın, dedi Luca, dikkatimi tekrar ona vererek. Kendini beğenmişlik kokuyordu. "Sen yuvarlanmakla meşgulken kafanı kışından kim çıkardı?"

"Ayağımı kışına sokmak üzereyim, eğer *Sensus*ma."

Küçük kardeşleri kim icat ettiyse cehennemde özel bir yeri hak ediyordu. "*İkisi birden* Çenenin kapa, dedi Christian, Luca'nın diğer tarafından. "İsa, kardeşler rahatsız. Çok şükür bende yok."

A-lanet-adamlar.

Kai, çenesini kapalı tutma konusunda sağduyulu olan tek sağdıçtı.

Bakışlarını kemerli yola, Agnes, Sloane ve Isabella'nın pembe nedime elbiseleri içinde durduğu yere sabitlemişti.

Isabella ona bir kaşını kaldırdı; Düğün marşının zengin, görkemli tonları havayı doldurmadan önce bakışları bir parça kısıldı ve gözlerini koridora doğru çevirdi.

Konuklar tek kişi olarak ayağa kalktı. Can sıkıcı kardeşler ve eşit derecede sinir bozucu sağdıçlarla ilgili tüm düşünceler, Vivian koridorun sonunda görüldüğünde sona erdi. Cehennem, tüm düşünceler durdu, nokta.

Var olan tek şey oydu.

Annesiyle koridorda yürürken nefesim kesildi, yüzü parlıyordu ve gözlerimle buluştuğunda gülümsemesi yumuşaktı.

Vivian bir keresinde bana, kaderlerinde zaman, yer ve koşullar ne olursa olsun buluşmak olanları birbirine bağlayan görünmez bir bağ olduğunu söyleyen bir Çin atasözünden bahsetmişti.

O ipin hayalet çekişini şimdi hissettim, aramızda geriliyor ve yalnızca kaderin sağlayabileceği bir şeyin vaadiyle titreşiyordu.

Babası bizi bir araya getirmeye zorlamasaydı, birlikte olamayacağımızı düşünürdüm. Yanılmışım.

Bir parçam her zaman ona giden yolu bulurdu. O benim Kuzey Yıldızımdı, gökyüzümdeki en parlak mücevherdi.

Vivian yanıma geldiğinde şüpheli bir pus görüşümü bulanıklaştırdı. Geri kırıştırdım. Yapmasaydım, sonunu Luca, Christian veya Kai'den asla duyamazdım.

Annesi onu bana teslim etti. Cecelia, Vivian'ın düğün hazırlıkları için buldozerle yol almasına izin vermeyince üzülmüştü. Şimdi, şüpheli bir şekilde buğulu görünüyordu.

Her şeye rağmen onaylamamaktan başka duygulara sahipmiş gibi görünüyor.

Vivian, "İyice temizliyorsunuz Bay Russo," diye mırıldandı. Eli benimkinin içinde küçük ve yumuşaktı.

"Ben de sizin için aynısını söyleyebilirim Bayan Russo." Özel yapım bir elbise giymişti ve paranın satın alabileceği en iyi saç ve makyajı yapmıştı ama bir çuvalın içinde bile hayatımda gördüğüm en güzel kadın olacaktı.

Henüz Bayan Russo değilim. Benim için hala kaçak gelin fantezimi yaşamak için zamanım var, diye alay etti.

Dudaklarıma buruk bir gülümseme yayıldı. "İyi bir kovalamayı seviyorum." Vivian'ın yanakları çifte anlam karşısında pembeleşti.

Rahip boğazını temizleyerek fısıltıyla yaptığımız konuşmayı böldü. Tüm dikkatimizi törene vermeden önce son bir gizli gülümseme alışverişinde bulunduk.

Rahibin sözleri, yeminleri, yüzük değişimi. Törenin sonuna gelene kadar kalbimin gümbürtüsü sesi ve hareketi boğdu.

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Yapabilirsin-"

Vivian'ı kollarıma aldım ve rahip cümlesini bitirmeden onu öptüm.

Kalabalıktan tezahüratlar ve ıslıklar yükseldi. Onları zar zor duydum. Karımla çok meşguldüm.

Eş.Sözcük, omurgamdan aşağıya bir elektrik ürpertisi gönderdi.

Ayrıldığımızda Vivian, "Her zamanki gibi sabırsız," diye dalga geçti. Yüzü zevkten ve kahkahadan kızarmıştı. "Bunun üzerinde çalışmamız gerekecek. Sabır bir erdemdir."

"Asla erdemli olduğumu iddia etmedim, tatlım. Günah işlemek daha eğlenceli." Başka bir pis sırıtış. "Bu gece öğreneceğin gibi."

Yüzünde ve göğsünde yeniden pembe çiçek açmıştı. Gülümsemem genişledi.

Onu gülümsetmekten ve utandırmaktan asla bıkmazdım. O benim karım, ortağım, yol gösterici yıldızımdı.

Ve başka türlü olmazdı.

VIVIAN

"Bebeğim evli. Büyüdüler*çok hızlı*" Isabella dramatik bir şekilde burnunu çekti. "Yirmi iki yaşında masum bir çocukken New ormanında gezinirken hâlâ hatırlıyorum..."

Dramatik olmayı bırak. Vivian senden bir yaş büyük. Sloane şampanyasından hafif bir yudum aldı. "Olgunluktan bahsediyorsak birkaç yıl."

Isabella'nın gücenmiş nefesi üzerine bir kakhaha yuttum.

Düğün şenlikleri sürerken gün geceye karışmıştı. Resepsiyon, villanın duvarlarla çevrili devasa avlusunda, bir

çiçek gölgelik ve parıldayan ışıklar.

Saatlerce içki içip dans ettikten sonra konuklar hâlâ güçleniyordu ama benim biraz nefes almaya ihtiyacım vardı. Bir düğünde gelin olmak tam zamanlı bir işti.*Herkes* konuşmak istedi

“*Olgunluk iftirası bir yanadedi* Isabella, Sloane'a dik dik bakarak. "Sen ve Dante'nin işleri yoluna koymasına sevindim. Şimdi karşıya geçebilirim*İtalya'da nedime* yapılacaklar listemden.

Kuru bir sesle, "Hayallerini gerçekleştirebildiğime sevindim," dedim.

"Ben de. Geriye kalan tek şey, bir gecelik ateşli bir İtalyan ilişkisi bulmak..." Isabella'nın cümlesi, arkamdaki hafif öksürükle yarıda kaldı.

Kai'yi gördüğümde arkamı döndüm ve bir kahkaha daha bastırdım. Nasıl baktığınıza bağlı olarak, konu Isabella ile konuşmam olduğunda en kötü ya da en iyi zamanlamayı o yaptı.

"Bir başka... büyüleyici sohbeti daha böldüğüm için üzgünüm." Ağzı seğirdi. "Ama Dante, gelini olmadan huzursuz oluyor. Vivian, onu kontrol etmek isteyebilirsin. On kez nasıl teklif ettiğinin hikayesini anlatmak zorunda kaldı ve bence birisini süslemeye hazır.

Dante'nin küçük bir konuk grubuyla birlikte durduğu yere baktım, sıkılmış ve sinirli görünüyordu. Gözümü yakaladı ve ağzını açtı.*yardım*.

Gülümsememi geri aldım. "Hemen dönerim," dedim. "Kocamı kurtarmam gerek."

Sloane bana el salladı. "İyi olacağız. Düğün gecenizin tadını çıkarın."

"Tekrar tebrikler!" Isabella, Kai'nin gözünden dikkatle kaçınarak cıvıladı.

Onları konuşmalarıyla baş başa bıraktım ve avluda yol aldım. Annem beni durdurmadan önce sadece yarısına kadar geldim.

Vivian! Ablanı gördün mü?" endişelendi. "Bir saat önce tuvalete gitti ama henüz dönmedi."

"HAYIR. Belki de orada Gunnar'la birlikte, diye şaka yaptım.

“*Vivian*. Açıkçası.” Elleri kolyesine gitti. “Bu herkesin içinde yapılacak bir şaka değil.”

“İyi olduğundan eminim anne. Bu bir parti. Öyleyse parti. Ona yakındaki bir tepside bir bardak şampanya uzattım. “*Louis Roederer*. Senin favorin.”

Eldorra'daki konuşmamızdan beri ilişkimiz iyiye gidiyordu. Mükemmel değildi; dediği gibi, tamamen değişmezdi. Onun mikro yönetimi, düğüne giden haftalarda beni çok zorlamıştı ama *oöyleydideniyorum*. Annem kırmızı dudakları ve tırnakları bir sosyete varisi için “yakışksız” bulsa da, makyözden nötr yerine kırmızı ruj istediğimde tartışmamıştı bile.

Babam ise her zamanki kadar mesafeliydi. Törenden hemen sonra ayrılmıştı; Agnes'e göre, beni ele verenin neden kendisi olmadığına dair tüm fısıltılara dayanamıyordu.

Çevremizin dışında hiç kimse yabancılaşmamızın nedenini bilmiyordu ve asla da bilmeyeceklerdi. Bazı şeylerin özel olması gerekiyordu.

Gergin ilişkimizle barışmıştım ve annem şampanya rüşvetini kabul ederken onu neredeyse hiç düşünmedim.

“Güzel,” dedi. “Zaten *Buffy Darlington*'la konuşmam gerekiyor. Ama kardeşini bulursan, telefonunun bende olduğunu söyle. Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum/*Neyapıyor...*”

Annemden ayrıldım ve tam zamanında Dante'ye ulaştım.

“Öyleyse bana nasıl evlenme teklif ettiğini söyle,” dedi zavallı konuk, damadın seğiren gözünden habersiz gibi. “Duymak istiyorum/*Herdetay.*”

“Böldüğüm için çok özür dilerim.” Cevap vermesine fırsat kalmadan elimi Dante'nin göğsüne koydum. “Ama onu çalabilir miyim? Düğün görevleri.”

Ah, elbette, dedi kadın telaşla. “Tekrar tebrikler. Çok güzel görünüyorsun.”

Gülümsedim ve Dante'yi avlunun sessiz bir köşesine doğru yönlendirdim. “Teşekkür ederim. Akşamınızın geri kalanının tadını çıkarın.”

"Teşekkürler," dedi Dante, kadın işitme mesafesinin dışındayken. Paris'te ona aldığı dondurmaları kol düğmeleri, eliyle yüzünü silerken parıladı ve bu görüntü beni utanç verici bir şekilde mutlu etti. "Artık insanların neden kaçtığını biliyorum. Bu tür şeylerde havadan sudan konuşmak dayanılmaz."

"Evet ama eminim bulabilirsin.*bir* Bu konuda hoşlandığın bir şey." Kollarımı boynuna doladım.

Omuzlarındaki gerginlik hafifledi ve kaşları hafif bir gülümsemeyle gevşedi. "Belki bir tane." Eli belime dayandı. Sıcaklık elbisemi yakıp mideme kadar işledi. "İstakoz kanepeleri oldukça iyi."

"Ve?"

"Ve..." Düşünür gibi yaptı. "Çiçekler etkileyici. Ama yüz yirmi bin dolar olsa iyi olur." Peki ya insanlar? Çenemi yukarı kaldırdım. "Kabul edilebilir biri var mı?"

"Hmm. Bütün gece izlediğim bir kadın var..." Dante başını eğdi, böylece dudakları benimkilere değdi. "Güzel, alımlı, hayatımda gördüğüm en iyi gülümsemeye sahip... ama bence o evli."

"Ne şanssızlık." Avucunu belime kaydırıp yol boyunca küçük ateşler yaktığında nefesim kesildi.

"Çok." Dudaklarından bir fırça daha. "Kocasının onu oldukça koruduğunu duydum. Benim onunla konuştuğumu görürse düşüncesizce bir şeyler yapabilir."

"Beğenmek?" Eli omzumun kıvrımından boynumun arkasına gittiğinde zihnim bulanıklaştı.

"İki yüz elli kişinin önünde onu cehennemden öpmek gibi, edep kahretsin."

Dante düzgün bir öpücükle ağzımı yakaladı ve parti, müzik, konuklar... hepsi gitmişti, dokunuşunun sıcaklığıyla yok olmuştu.

Göğsüme ve damarlarıma sızdı, beni içten dışa sıcaklıkla doldurdu.

Sadece uzun bir yolculuğun sonuna geldiğinizde ve evinizi bulduğunuzda var olan tip.

Gazap Kralı'nı okuduğunuz için teşekkür ederiz! Bu kitabı beğendiyseniz, seçtiğiniz platform (lar) hakkında bir inceleme bırakırsanız minnettar olurum.

İncelemeler yazar için ipuçları gibidir ve her biri yardımcı olur!

Çok sevgiler,
Ana

Bonus Dante ve Vivian içeriği için şu bağlantıyı ziyaret edin: KitapMerhabaP.com/HCVAKRD

Her yönden onun zıttı. . . ve şimdiye kadar tanıdığı en büyük günaha.

Kai ve Isabella'nın hikayesi için şimdi King of Pride sipariş edin.

Ana Huang ile iletişiminizi sürdürün

Benzer düşünen okuyucularla kitaplarımı ve diğer eğlenceli maskaralıkları tartışmak ister misiniz? Özel okuyucu grubum Ana's Twisted Squad'a katılın!

facebook.com/Ggruplar/anastwistedsqad

Ana'yı şu yerlerde de bulabilirsiniz:

[İnternet](#)
[sitesi](#)
[kitap](#)
[kurdu](#)
[InstaGVe](#)
[ri deposu](#)
[TikTok](#)
[iyi okumalar](#)

teşekkürler

Okurlarıma—Benimle bu yeni yolculuğa çıktığınız için teşekkür ederim! Yazarlık yalnız bir meslek olabilir, ancak mesajlarınız, yorumlarınız ve genel sevginiz ve desteğiniz, bir yazar olarak isteyebileceğim en iyi arkadaşlıktır.

Becca'ya - Seslendirme tahtam olduğun ve kapaklar, sahneler ve temelde aklımdan geçen her şey hakkında milyonlarca bir DM'ye katlandığın için teşekkür ederim. Sana minnettarım!

Brittney, Sarah, Rebecca, Salma, Aishah ve Mia'ya—Ayrıntılı geri bildirimleriniz, tepkileriniz ve yorumlarınız her zaman gelen kutumu aydınlatıyor (bazen bana hikayenin iyiliği için duymak istemediğim şeyler söyleseniz bile). Dante & Vivian'ın parlamasına yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Viola ve Aliya'ya—Öykü notlarınız, çeviri sihirbazlığınız ve İtalyancayı mahvetmediğimden emin olduğunuz için teşekkür ederim (Google Çeviri her zaman bir yazarın en iyi arkadaşı değildir). Dante, Greta ve ben sonsuza dek minnettarız.

Amy ve Britt'e göre - Siz tam bir mücevhersiniz. Bir gün, sıkı bir son teslim tarihimiz OLMAYACAK. Söz veriyorum!

To Cat—Bunca mesaj, yineleme ve beyin fırtınası seansından sonra... başardık! Sabrınız ve yeteneğiniz gerçekten takdire şayan ve ekibimde olduğun için şanslıyım.

PA'larım Amber ve Michelle ve menajerim Kimberly'ye - Sizler rock yıldızlarısınız ve sizi çok takdir ediyorum!

Ellie ve Piatkus ekibine, Kings of Sin için sizinle yeniden çalışacağım için çok heyecanlıyım! Kitap bebeklerime bu kadar iyi baktığınız ve yaptığınız her şey için çok teşekkür ederim.

Son olarak, Nina ve Valentine PR ekibine—Sıkı çalışmanız ve bu sürümü çok sorunsuz hale getirmeniz için teşekkür ederiz. Sen en iyisin!
xo, Ana